

ЙОН АЙВИДЕ ЛИНДКВИСТ

Линдквист изцяло пренаписа Вампирския роман

в. „Дейли експрес“

ПОКАНИ МЕ ДА ВЛЯЗА

Напомня за най-доброто
от Стивън Кинг

в. „Индипендънт“

Colibri

ЙОН АЙВИДЕ ЛИНДКВИСТ ПОКАНИ МЕ ДА ВЛЯЗА

Превод: Росица Цветанова

chitanka.info

Йон Айвиде Линдквист (роден 1968 г.) е израснал в Стокхолм с мечтата да се прочуе с нещо ужасяващо и фантастично. Първо става илюзионист и дори заема второ място в скандинавския шампионат за фокуси с карти. След това започва да се изявява като комик и сценарист, пишещ за театъра и телевизията. Книгата му „Покани ме да вляза“ жъне световен успех, а филмът по нея, чийто сценарий е също на Линдквист, шества триумфално по световните екрани и е носител на множество отличия, в това число на голямата награда на фестивала в Трибека (2008), наградата „Златен Мелиес“ на фестивала на европейските фантастични филми за най-добър европейски игрален филм (2008) и четири награди на Шведския филмов институт. Поради огромния международен успех на филма и книгата, вече преведена на много езици, веднага са били откупени правата за римейк на английски език.

Оскар и Ели. И двамата жертви, всеки по свой начин. И всеки от тях разчита на другия за своето спасение. Оскар е плахо и затворено дванайсетгодишно момче, което живее с майка си в мрачен жилищен комплекс в покрайнините на Стокхолм. Той мечтае да срещне отсъстващия си баща, ежедневно е преследван; тормозен и унижаван от съучениците си, подмокря леглото, когото го е страх. Ели е странното момиче, което се премества да живее в съседство. Тя не ходи на училище, никога не излиза на улицата денем и излъчва студенина и миризма на мъртвец. Оказва се, че Ели е двестагодишен вампир, затворен завинаги в тялото на дете, обречен да се храни само със свежа кръв. Ели и Оскар се сприятеляват и тя променя изцяло неговия малък свят, докато големият остава все така сив и враждебен. Митът, че вампирът не може да влезе при човек, ако не бъде поканен, е превърнат от автора в леко зловец, но чудесен символ на близостта и доверието.

Ужасяваща свръхестествена история, която е същевременно затрогващ разказ за приятелството и спасението. Мрачното иносказание на Линдквист би се приело като самоцелно насилие, ако не беше написано толкова интелигентно и не разтърсваше с посланието си.

в. „Таймс“

Силата на Линдквист като писател е в начина, по който владее времето и пространството. Монотонната сивота в живота на Оскар придобива други измерения на фона на кървавите вакханалии и затвърждава Скандинавия като култова територия, където баналната нормалност е най-ужасяващ кошмар.

в. „Гардиан“

Напомня за най-доброто от Стивън Кинг, а страховитите сцени дълго ще ви преследват насън. Да се чете само на дневна светлина.

в. „Индипендънт“

На Мия, моята Мия

МЯСТОТО

Блакеберг.

Навява мисъл за кокосови сладки, може би за дрога. „Почтен живот“^[1]. Метростанция, предградие. Друго нищо особено. Сигурно и там живеят хора, както навсякъде другаде. Нали затова е застроено, за да има къде да живеят.

Не, не е разрастващо се по естествен път място. Тук всичко предварително беше планирано. Хората се нанасяха в наличните жилища. Бетонни сгради с цвят на пръст, пръснати сред зеленината.

Когато тази история се случи, Блакеберг съществуваше като квартал от трийсет години. Ще рече човек, че тук е имало първооткривателски дух. Мейфлауър; непознати земи. Да. Необитаваните сгради, очакващи своите хора.

Ето ги и тях!

Прииждат по моста Транебергсбрун, в очите им — слънчева светлина и надежди за бъдещето. Годината е 1952. Майки носят мъниците си на ръце или ги тикат в колички, водят ги за ръка. Бащи, които не мъкнат кирки и мотики, а кухненски уреди и функционални мебели. Най-вероятно пеят нещо. „Интернационала“ може би. Или пък „Вижте, вървим към Йерусалим“ — според нагласата.

Голям е. Нов е. *Модерен*.

Само дето далеч не беше така.

Пристигнаха с метрото. Или с коли, с наети камиони. Един по един. Разпръснаха се из готовите апартаменти, донесоха си вещите. Разпределиха ги по стандартните шкафчета и рафтове, строиха мебелите си по линолеума. Накупиха нови неща, за да запълнят празнотите.

Щом всичко беше готово, вдигнаха очи и огледаха земите си. Излязоха навън и откриха, че всичко вече беше разпределено. Оставаше само да се нагодят към наличното.

Имаше център. Имаше изобилие от детски площадки. Имаше обширни зелени площи около сградите. Имаше много алеи без коли.

Добро място. Казвах си го на кухненската маса някой и друг месец след настаняването.

„Дошли сме на добро място.“

Липсваше само едно. Минало. Децата в училище не учеха историята на Блакеберг, понеже такава нямаше. Тоест не. Имаше нещо за някаква воденица. Някакъв крал на снуса, тютюна за дъвчене. Странни стари постройките при езерото. Това обаче е било отдавна, без връзка с настоящето.

Там, където сега се издигат триетажните блокове, преди е имало само гора.

Хората заживяха без магията на миналото; нямаха дори църква. Население от десет хиляди жители без църква.

Това говори много за съвременния характер и рационалността на мястото. Това показва колко освободени бяха хората от бедствията и ужасите на историята.

Това донякъде обяснява колко бяха неподготвени.

Никой не видя кога се нанесоха.

Когато през декември полицията най-накрая издири водача на камиона с покъщнината, той нямаше какво толкова да разкаже. В документацията му пишеше само: „18 окт.: Норшопинг — Блакеберг (Стхлм)“. Спомни си, че били мъж и дъщеря му, сладко момиченце.

— А, между другото. Почти нямаха вещи. Диван, фотьойл, някакво легло. Лесен превоз, така де. И... искаха да е през нощта. Аз, нали, им казах, че така става по-скъпо, с таксата за извънредна работа и тъй нататък. Ама не им беше проблем. Само да пътуваме през нощта. Май това беше най-важно. Станало ли е нещо?

Шофьорът научи каква била работата и кого точно е карал. Оцъкли очи, погледна записаното в пътния лист.

— Дявол да го вземе...

Устата му се изкриви в гримаса, сякаш го обзе отвращение от собствения му почерк.

18 окт.: Норшопинг — Блакеберг (Стхлм)

Тъкмо той ги беше возил. Мъжа и момиченцето.

Нямаше да го разкаже на никого. Никога.

[1] *Ett anständigt liv*, документален филм (1979) на Стефан Ярл, шведски режисьор. — Б.р. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ЩАСТЛИВ Е, КОЙТО ИМА ТАКЪВ ПРИЯТЕЛ

*Любовните терзания докарват изтезания,
момчета!*

Сив Малмквист,
„Любовните терзания“

*Не съм искал да убивам
да съм лош не ми отива
за да съм ти интересен
само правя се на бесен
Не успях ли?*

Мориси
— последният
от известните
международни
плейбои

СРЯДА 21 ОКТОМВРИ 1981

— Какво е това според вас?

Гунар Холмберг, старши полицейски офицер от Велингбю, вдигна пликче с някакъв бял прах.

Може би хероин, но никой не посмя да се обади. Не искаха да се издават, че им е познато подобно нещо. Особено който имаше брат или негов приятел с такъв вид увлечение. По наркотиците. Дори момичетата си мълчаха. Полицаят разтръска пликчето.

— Дали е бакпулвер? Брашно?

Отрицателно мънкане. Полицаят не биваше да реши, че шести Б клас са идиоти. Не че може да се разбере какво има в пликчето, но в часа говореха за дрогите, така че можеше да се предположи. Полицаят се обърна към госпожицата.

— На какво ги учите в часовете по домакинство?

Тя се усмихна и сви рамене. Класът се разсмя: ченгето си го биваше. Дори бе позволил на някои от момчетата да пипнат пистолета му преди началото на часа. Не беше зареден, разбира се, но все пак.

Оскар се разкъсваше. Знаеше отговора. Не издържаше да си мълчи, щом знае. Искеше полицаят да го забележи. Да го погледне и да потвърди правилния отговор. Глупаво беше, съзнаваше го, но вдигна ръка.

— Да?

— Хероин е, нали?

— Абсолютно. — Полицаят го погледна приятелски: — Как позна?

Всички извърнаха глави към него, любопитни да чуят какво ще каже.

— Ами аз... чета много и така.

Полицаят кимна.

— Хубаво е да четеш. — Разтръска пликчето. — Но не ти остава време, ако се занимаваш с такива работи. Как мислите, колко би могло да струва това нещо?

Нямаше нужда Оскар да се обажда повече. Беше удостоен с поглед и разговор. Дори успя да каже на полицаия, че чете много. Не се беше надявал чак на толкова.

Замечта се. Как полицаият ще дойде след часа и ще го заговори, ще седне до него. Тогава ще му разкаже всичко. А полицаият ще разбере. Ще го погали по косата и ще каже, че е добро момче, ще станат, ще го прегърне и ще подхвърли...

— Кречетало.

Йони Форшберг го ръгна болезнено с пръст в хълбока. Брат му движеше с наркомани и Йони използваше разни думи, които и останалите момчета от класа бързо подхващаха. Навярно знаеше *точно* колко струва такова пликче, но не се издаде. Не приказваше с ченгета.

Беше междучасие и Оскар се забави нерешително при закачалките. Йони щеше да го накаже — кой е най-добрият начин да се спаси? Да остане в коридора или да излезе навън? Йони и другите от класа се втурнаха към двора.

Ами да, полицаият ще е там с колата си и които се интересуваха, можеха да отидат да я видят. Йони не би посмял да му се нахвърли, докато полицаият е в училището.

Оскар слезе до вратата и погледна навън през стъклото. Точно така, целият клас се беше събрал около полицейската кола. На него също му се искаше да бъде там, но нямаше смисъл. Някой ще го срита с коляно, друг ще му издърпа отзад долните гащета — със или без полицаи наблизо.

Но все пак имаше тази отсрочка, междучасието. Излезе на двора и се промъкна към тоалетните откъм задната страна.

Вътре се заслуша, покашля се. Звукът отекна над кабинките. Той набързо извади от гащите си „пикливата топка“, кълбо дунапрен колкото мандарина, изрязано от стар дюшек, с отвор за пишката. Помириса я.

Ами да, леко се беше подмокрил, по дяволите. Изплакна топката на чешмата, изстиска я.

Инконтиненция. Така се наричаше. Беше чел за това в една брошура, свита от аптеката. Нещо, от което страдали най-вече бабичките.

И аз.

Имало лекарства, пишеше в брошурата, но той не възнамеряваше да използва джобните си пари, за да се срами в аптеката. А и на майка си нямаше да каже; толкова щеше да го съжали, че му се гадеше.

Имаше си „пикливата топка“ и тя вършеше работа, докато не стане по-зле.

Стъпки отвън, гласове. Стиснал топката в ръка, той се промъкна в една от кабинките и се заключи, в същия миг външната врата се отвори. Оскар се качи безшумно върху тоалетната чиния и клекна, за да не се виждат краката му, в случай че някой надзърне под вратата. Затаи дъх.

— Праасчо?

Йони, естествено.

— Прасчо, тук ли си?

И Мике. Двамата най-ужасни. Не, Томас беше по-гаден, само че почти никога не участваше, ако се включваха удари и драцене. Твърде готин е за такива неща. Сигурно сега се мазни на полицаия. Откриеха ли „пикливата топка“, тъкмо Томас щеше да се възползва да го унижи и съсипе. Йони и Мике щяха само да го напердасат, и толкова. Така че отчасти беше извадил късмет...

— Прасчо? *Знаем*, че си тук.

Пробваха вратата. Разтърсиха я. Заудряха я. Оскар обгърна коленете си с ръце и стисна зъби, за да не изкрещи.

Махайте се оттук! Оставете ме на мира! Защо не ме оставите!

После Йони заговори с гальовен глас:

— Мили Прасчо, ако не излезеш сега, ще трябва да те докопаме след училище. Това ли искаш?

Настъпи кратко мълчание. Оскар издиша предпазливо.

Нахвърлиха се на вратата с ритници и удари. Тоалетната затътна и райберът се огъна навътре. По-добре да отвори, да излезе при тях, преди да се вбесят, но просто не можеше.

— Праасчо?

Беше вдигнал ръка да се докаже, да покаже колко знае. Това беше забранено. За него. Измисляха безброй причини да го изтезават; бил тъп, бил грозен, бил гаден. Но проблемът всъщност беше, че изобщо съществуваше, и всяко напомняне за съществуването му беше престъпление.

Сигурно само щяха да го кръстят. Да натикат главата му в тоалетната и да пуснат водата. Каквото и да измислеха, винаги изпитваше такова облекчение, щом всичко приключеше. Защо тогава не можеше просто да вдигне райбера, който така или иначе щеше да изхвъркне всеки момент, и да ги остави да се позабавляват?

Взираше се в райбера, който се огъваше в ключалката и скърцаше, във вратата, която се отвори и изтреця в стената на кабинката, видя триумфално ухиленото лице на Мике Сисков, и знаеше.

Защото играта не беше такава.

Не беше вдигнал райбера, а те не се бяха покатерили по стената на кабинката вътре при него за три секунди, защото правилата на играта не бяха такива.

За тях беше опиянението на ловците, за него — страхът на жертвата. Щом го хванеха, играта свършваше, а изпълнението на самото наказание се превръщаше просто във формалност. Предадеше ли се по-рано, съществуваше рискът те да насочат енергията си към наказанието вместо към лова. Това би било по-лошо.

Йони Форшберг подаде глава.

— Вдигни капака, ако ще сереш, нали знаеш. Хайде сега квичи като прасе.

Оскар изквича като прасе. Това се включваше. Заквичеше ли като прасе, понякога можеше и да зарежат наказанието. Напрегна се допълнително, опасявайки се, че докато го наказваха, можеше да му извият ръката и да открият ужасната му тайна.

Сбърчи носа си като зурла и загрухтя, и заквича, и грухтя, и квича. Йони и Мике се смееха.

— По дяволите, Прасчо. Давай!

Оскар продължаваше. Стискаше очи и продължаваше. Сви юмруци тъй силно, че ноктите се забиха в дланите му, и продължаваше. Грухтя и квича, докато усети странен вкус в устата си. Тогава спря. Отвори очи.

Бяха си отишли.

Остана свит върху капака на тоалетната, втренчил поглед в пода. Червено петно на плочката под него. Както гледаше, още една капка кръв капна на пода от носа му. Той откъсна малко тоалетна хартия от рулото и я затисна в носа си.

Случваше му се понякога, щом се уплашеше. Текваше му кръв от носа, просто така. Беше му помогнало на няколко пъти, когато бяха намислили да го бият, но се отказваха, защото вече кървеше.

Оскар Ериксон клечеше превит с топката хартия в едната ръка и „пикливата топка“ в другата. Кървеше, напикаваше се, устата му много знаеше. Протичаше от всяка своя дупка. Скоро сигурно ще вземе и да се посира. Свинчо.

Слезе, измъкна се от тоалетната. Заряза кървавите петна на пода. Нека ги видят, нека се чудят. Да помислят, че някой е бил убит тук, понеже наистина някой беше убит. За стотен път.

* * *

Хокан Бенгтсон, четирийсет и пет годишен мъж с вече очертаващо се шкембе, начеваща плешивост и без официално известно местожителство, пътуваше с влака на метрото и гледаше през прозореца, изучаваше мястото, където предстоеше да живее.

Грозновато. Норшопинг беше по-хубав. Но тези западни предградия поне не бяха като стокхолмските, които бе гледал по телевизията: Шиста, Ринкебю и Халонберген. Тук беше различно.

„СЛЕДВАЩА СТАНЦИЯ: РОКСТА.“

Тук изглеждаше малко по-обло и меко. Въпреки небостъргача.

Изви врат, та да види до най-горния етаж административната сграда на „Ватенфал“. Не можеше да си спомни за подобна в Норшопинг. Впрочем никога не беше ходил в центъра там.

Май трябваше да слезе на следващата станция. Погледна схемата на метрото над вратата. Да. Следващата.

„ВНИМАНИЕ, ВРАТИТЕ СЕ ЗАТВАРЯТ.“

Дали някой не го гледа?

Не, във вагона имаше само няколко души, всички вгълбени във вечерните си вестници. Утре в тях щеше да пише за него.

Някакъв рекламен постер за бельо прикова погледа му. Жена позираше предизвикателно по черни дантелени бикини и сутиен. Това беше абсурдно. Навсякъде разголена плът. Как е възможно? С какво пълнят главите на хората, къде отива любовта?

Ръцете му трепереха и той ги притисна на коленете си. Беше ужасно нервен.

— *Наистина ли няма друг начин?*

— *Мислиш ли, че щях да те подлагам на риск, ако имаше друг начин?*

— *Не, но...*

— *Няма друг начин.*

Никакъв друг начин. Просто трябва да го направи. И да не оплеска нищо. Разгледа картата в телефонния указател, избра една горичка, която вероятно ставаше, след това си приготви чантата и тръгна.

Беше отпрал емблемата на „Адидас“ с ножа, прибран сега в чантата между краката му. Тя беше едно от нещата, които го бяха провалили в Норшопинг. Някой си беше спомнил за емблемата на чантата и полицията я откри в контейнера, където я бе изхвърлил *недалеч от апартамента им.*

Днес щеше да прибере чантата вкъщи. Може би да я нареже на парчета и да ги изхвърли в тоалетната. Така ли се прави?

Как всъщност се прави?

„КРАЙНА СТАНЦИЯ. УМОЛЯВАТ СЕ ПЪТНИЦИТЕ ДА НАПУСНАТ ВЛАКА.“

Метрото изплю пътниците, а Хокан последва потока с чантата в ръка. Струваше му се тежка, макар че само флаконът вътре понатежаваше. Положи усилия да върви нормално, не като човек, тръгнал към собствената си екзекуция. Не биваше да привлича вниманието на хората.

Краката му обаче бяха като оловни, искаха да се слоят с перона. Ами ако просто си остане тук? Ако се закове на място, без да помръдва, и просто си остане? Да изчака настъпването на нощта, някой да го забележи, да се обади... и някой да го прибере. Да го заведе някъде другаде.

Продължи да крачи с естествена походка. Десен крак, ляв крак. Не биваше да оплеска нещата. Иначе щяха да се случат ужасни неща. Възможно най-ужасните.

На изхода горе се огледа. Беше зле с чувството за ориентация. В коя посока е горичката? Разбира се, не би могъл да попита. Трябваше

да рискува. Просто да продължи напред и да приключи. Десен крак, ляв крак.

Трябва да има друг начин.

Само че нищо не му идваше на ум. Съществуваха определени условия, определени *критерии*. Това беше единственият начин да ги изпълни.

Беше го правил два пъти и двата пъти се провали. Не толкова сериозно във Векшо, но достатъчно, за да се наложи да се преместят. Днес щеше да го направи както трябва и да заслужи похвала.

Може би дори милувка.

Два пъти. Така че е обречен. Какво значение има още един трети път? Никакво. Общественото наказание щеше да е същото. Доживотна присъда.

А нравственото? Колко засуквания на опашката, цар Минос?^[1]

Парковата алея, по която вървеше, свиваше малко по-напред и там започваше гората. Сигурно нея беше видял на картата. Флаконът и ножът се удряха и дрънчаха. Постара се да носи чантата, без да я клати. На пътя пред него се появи дете. Момиченце на около осем години, което се връщаше от училище, а чантата тупаше глухо по бедрото му.

Не! Никога!

Изключено. Не и толкова малко дете. По-добре да е той самият, докато падне мъртъв. Момиченцето си пееше нещо. Той ускори крачка, за да го настигне и да чуе.

*Слънчицето, ето го наднича,
моето прозорче то обича...*

Още ли пеят тази песничка децата? Малката сигурно има възрастна учителка. Колко хубаво, че песничката и досега съществува. Искаше му се да се приближи, за да чуе по-добре, да, толкова близо, че да усети мириса на косата ѝ.

Забави ход. Без изцепки сега. Момиченцето се отклони от алеята и продължи по пътека в гората. Сигурно живее в някоя къща от другата страна. Как се престрашават родителите му да го пускат съвсем само. Толкова малко дете.

Той спря, остави малката да продължи напред, да изчезне в гората.

Продължавай да вървиш, мъничка. Не се спирай да си играеш в гората.

Изчака около минута, заслушан в една сипка, която пееше на дървото до него. След това последва момиченцето.

* * *

Оскар се прибираше от училище; как само му тежеше главата. Винаги се чувстваше по-зле, когато успяваше да избегне наказанието по *този* начин: като се направи на прасе или на нещо друго. По-лошо от наказанието. Знаеше го, обаче му беше невъзможно да се насили да приеме достойно гаврата. Предпочиташе да се изложи. Никакво достойнство.

Робин Худ и Спайдърмен имаха достойнство. Ако сър Джон или д-р Октопод ги притиснеха в ъгъла, те плюеха в лицето на опасността, дори да нямаше възможност да отърват кожата.

Но какво разбира Спайдърмен? Той така или иначе винаги успява да се измъкне, въпреки че е невъзможно. Той е герой от комикс и трябва да оцелее за следващия брой. Има своите паешки сили, а Оскар — своето прасешко квичене. Само и само да оцелее.

Нуждаеше се от утеха. Денят му бе преминал отвратително и сега му се полагаше малка компенсация. Тръгна към центъра на Блакеберг, към „Сабис“, въпреки риска да срещне Йони и Мике. Затътри се по зигзагообразната рампа, вместо да се качи по стълбите, стегна се. Трябваше да е спокоен, да не се поти.

Преди година веднъж го спипаха да краде от „Консум“. Пазачът искаше да се обади на майка му, обаче тя беше на работа, а Оскар не знаеше служебния ѝ телефонен номер, не, наистина. Цяла седмица изтръпваше при всяко позвъняване на телефона, но вместо това пристигна писмо, адресирано до майка му.

Идиоти. На плика дори пишеше „Полицейско управление Стокхолм окръг“ и Оскар, разбира се, го отвори, прочете за престъплението си, фалшифицира подписа на майка си и прати

писмото обратно с потвърждение, че го е прочела. Може да беше страхливец, но не и тъпак.

Впрочем страхливец ли е? Да не би да проявява малодушие сега? Като натъпка джобовете на подплатеното си яке с десертчета „Дайм“, „Яп“, „Коко“ и „Баунти“. Накрая втъкна под колана си и пакетче желирани бонбони във вид на автомобилчета, отиде на касата и плати само за една карамелена близалка.

Извървя пътя до вкъщи с вдигната глава и лека стъпка. Не беше Прасчо, когото всички можеха да ритат, беше Обиграният крадец, който се изправя срещу опасностите и оцелява. Можеше да ги надхитри всичките.

Щом преминеше сводестия портал към техния двор, влизаше на сигурно място. Никой от враговете му не живееше тук, в неправилния кръг от сгради вътре в по-голямата окръжност на улица Ибсен. Двойно укрепление. Тук беше в безопасност. Нищо гадно не му се бе случвало в този двор. Общо взето.

Тук беше израснал и имаше приятели, преди да тръгне на училище. Чак в пети клас започнаха да го изолират. Към края на годината го обявиха за черната овца на класа и заразата се разпространи дори до приятели от другите класове. Все по-рядко му се обаждаха да играят.

Точно оттогава започна да събира изрезки в една тетрадка. При нея щеше да се прибере сега, щеше да ѝ се наслаждава.

Ззззззз!

Чу се бръмчене и нещо се удари в краката му. Тъмночервена количка с дистанционно управление се дръпна на заден ход, обърна се и отпраши с бясна скорост нагоре по склона към входа му. Томи стоеше зад бодливите храсти вдясно от портала, а пред корема му се подаваше дълга антена; той се изсмя.

— Стреснах ли те?

— Бързичка е.

— Да. Искаш ли я?

— ... Колко?

— Триста.

— Не. Нямам толкова.

Томи го повика с пръст, обърна колата по склона и я подкара надолу с бясна скорост, спря я със завъртане пред краката си, вдигна я,

потупа я и каза тихо:

— В магазина струва деветстотин.

— Да.

Томи погледна колата, след това изпитателно огледа Оскар от горе до долу.

— Тогава двеста? Чисто нова е, да знаеш.

— Да, страхотна е, но...

— Но?

— Хм, не.

Томи кимна, пак сложи колата на земята и я закара в храстите, големите грайферни гуми избуксуваха, той я прекара около гредата на лоста за тупане на килими и я изведе на пътя, после надолу по склона.

— Може ли да пробвам?

Томи изгледа Оскар, сякаш за да провери доколко е достоен, после му подаде дистанционното, посочи горната си устна.

— Да не са те били? Имаш кръв. Тук.

Оскар прокара пръст по устната си, изчопли няколко кафеникави зрънца.

— Не, само...

Да не разказва. Няма смисъл. Томи беше три години по-голям. Як. Щеше просто да каже нещо като „удряй и ти“, Оскар щеше да отговори „естествено“ и само щеше още повече да падне в очите на Томи.

Оскар покара колата, после погледа как Томи я управлява. Искаше му се да има двеста крони, за да направят сделка. Да си бъде между тях. Пъхна ръце в джобовете на якето си и напипа десертчетата.

— Искаш ли „Дайм“?

— Не, не обичам.

— Ами „Яп“?

Томи вдигна поглед от дистанционното, усмихна се.

— Имаш и от двете?

— Да.

— Свил си ги?

— ... Да.

— Окей.

Томи протегна ръка и Оскар му даде един „Яп“, който момчето тикна в задния джоб на дънките си.

— Мерси. Чао.

— Чао.

Когато се прибра в апартамента, Оскар остави всичките шоколадчета на леглото. Щеше да започне с „Дайма“, после да изяде двойните блокчета и да завърши с „Баунти“, любимото. А след това автомобилчетата за освежаване на устата.

Подреди ги на пода, по дължината на леглото, в реда за ядене. Намери в хладилника половин бутилка кока-кола, която майка му беше затъкнала с парче станиол. Супер. Даже повече я харесваше леко разгазирана, особено с бонбони и шоколад.

Махна станиола и сложи бутилката на пода до десертчетата, легна по корем на леглото и заразглежда полицата си с книги. Почти пълен комплект от комиксите „Побиващи тръпки“, тук-там допълнен със „Сензации“ — най-доброто от „Побиващи тръпки“.

Основната част на колекцията се състоеше от два кашона книжки, които беше купил за двеста крони чрез обява в „Жълт вестник“. Беше взел метрото до станция „Мидсомаркрансен“ и бе следвал указанията, докато намери жилището. Отвори му тлъст блед мъж, който говореше с леко дрезгав глас. За щастие не го покани да влезе, а просто изнесе кашоните с книжки на стълбите, взе двете стотачки, кимна, пожела му: „Приятно четене“, и затвори вратата.

Обаче Оскар се разтревожи. С месеци беше търсил по-стари броеве в антиквариата за комикси на улица Йотгатан. По телефона човекът го бе уверил, че става дума тъкмо за тях. Някак много лесно се получи.

Веднага щом излезе от полезрението му, Оскар сложи кашоните на земята и ги прегледа. Не беше измамен. Четирийсет и един комикса — от брой 2 до брой 46.

Тези книжки отникъде не можеше да се купят вече. И само за двеста крони!

Нищо чудно, че изпита страх от онзи човек. Стореното беше като да откънеш съкровището на трола.

Но даже комиксите не можеха да се мерят с тетрадката му за изрезки.

Изрови я от скривалището под камарата комикси. Самата тя представляваше просто голям скициник, който беше свил от магазин

„Оленс“ във Велингбю; беше си излязъл с него под мишница, ей така — кой каза, че бил страхливец? — но съдържанието...

Отвори „Дайма“, отхапа солидно парче, наслади се на хрускащия звук и разлисти албума. Първата изрезка беше от „Журнал за дома“: историята на една отровителка от САЩ през 40-те. Успяла да убие с арсеник четиринайсет старци, преди да я заловят, осъдят и екзекутират на електрическият стол. Тя помолила да я умъртвят с отрова, и с право, но в съответния щат се използвал електрическият стол, така че това бил начинът.

Една от мечтите на Оскар беше тази: да види как екзекутират някого на електрически стол. Беше чел, че кръвта кипвала, а тялото се извивало по някакъв невъзможен начин. Представяше си също как косата се подпалва, за което обаче нямаше потвърждение черно на бяло.

Супер яко е обаче.

Продължи да разлиства. Следващата изрезка беше от „Афтонбладет“ и разказваше за швед, който разчленявал жертвите си. Некачествена паспортна снимка. Изглеждаше като всеки друг. Обаче беше убил двама проституиращи хомосексуалисти в собствената си сауна, накълцал ги с моторна резачка и ги заровил зад сауната. Оскар лапна последната хапка „Дайм“ и се взря с любопитство в лицето на мъжа. Като всеки друг.

Все едно съм аз след двацет години.

* * *

Хокан намери удобно място за наблюдение, с добра видимост към пътеката в двете посоки. По-навътре в гората беше открил закътана долчинка с дърво в средата, там остави чантата с инструменти. Флакона с халотан закачи на примка под палтото си.

Оставаше само да чака.

*Как исках аз голям да стана
и умен като татко и мама.*

Не беше чувал тази песен, откакто той самият ходеше на училище. Дали не беше на Алис Тегнèр? Толкова много хубави песни бяха забравени, никой не ги пее. Толкова хубави неща вече ги няма.

Никакво преклонение пред красотата. Това е отличителна черта на днешното общество. Произведенията на големите майстори най-много да се използват за иронични препратки или реклама. „Сътворението на Адам“ на Микеланджело с дънки вместо искрата на живота.

Целият смисъл на композицията според него беше в тези две монументални тела, които почти се докосваха, почти, но всъщност не. Между тях имаше мъничко разстояние. И в тази празнина: животът. Грандиозните размери и богатството от детайли на фреската бяха само обрамчване, фон, който подчертаваше още повече малката празнина в центъра ѝ. Незапълнената точица, в която се съдържаше целият смисъл.

Та на нейно място сложили дънките.

Някой идваше по пътеката. Той се приведе, а сърцето му затъгна в ушите. Възрастен човек с куче. Двоен проблем. Хем куче, с което ще трябва да се справи, хем некачествена стока.

Много врява — малко вълна, както казал онзи, дете стрижел прасето.

Погледна си часовника. След по-малко от два часа ще е тъмно. Не мине ли някой подходящ до един час, ще трябва да пипне първия срещнат. Налагаше се да се прибере преди мръкване.

Старецът каза нещо. Беше ли го видял? Не, говореше на кучето.

— Дааа, така е по-добре, нали, малката ми. Като се приберем, ще ядеш лебервурст. Татко ще ти даде голямо парче лебервурст.

Хокан подпря лице в шепите си и въздъхна, усети бутилката с халотан притисната на гърдите си. Горките хора. Горките самотни хора в този свят без красота.

Замръзна. Постепенно вятърът беше захладнял и той се почуди дали да не си вземе дъждобрана от чантата и да го навлече. Но не. Щеше да му пречи, когато се наложеше да действа бързо. А и може да събуди ненужни подозрения.

Минаха две момичета на около двайсет. Не. Нямахте да се справи с две. Дочу част от разговора им.

— ... сега е решила да го *запази*.

— ... е патка. Трябваше вече да е наясно, че той...

— ... нейна грешка... без противозачатъчни...

— Ама той пък би трябвало...

— ... да си го представиш като баща...

Някоя приятелка чака бебе. Момчето не поема отговорност. Така е. Винаги. Всички мислят само за себе си. *Моето* щастие, *моят* успех, единствено това се чува. Любовта е да положиш живота си в краката на другия, днешните хора не са способни на такова нещо.

Смръзна се от студ, чувстваше се скован, дъждобранът нямаше да го спаси. Пъхна ръка под палтото и натисна пръскалката на бутилката. Свистене. Работи. Пусна я.

Размаха ръце и се потупа по тялото. Нека някой да мине. Сам. Погледна си часовника. Още половин час. Нека някой да мине вече. В името на живота и любовта.

*Дете да бъда аз в сърцето —
на Бог принадлежи детето.*

* * *

Вече се стъмваше, когато Оскар прегледа цялата тетрадка за изрезки и изяде всичките десертчета. Както обикновено, след толкова много сладко се чувстваше преял и мрачно осъзнаваше вината си.

Майка му щеше да се прибере чак след два часа. Тогава щяха да вечерят. След това щеше да си напише домашните по английски и математика. После може би щеше да чете някоя книга или да погледа телевизия с мама. Нямаше да дават нищо особено тази вечер. След това щяха да пият какао и да хапнат кифлички, да си говорят. Накрая щеше да си легне и да не може да заспи от тревога заради утрешния ден.

Да имаше на кого да се обади. Разбира се, би могъл да потърси Юхан с надеждата и той да няма какво да прави.

Юхан беше от неговия клас и заедно прекарваха доста приятно, имаше ли обаче някое друго занимание, той винаги пренебрегваше Оскар. Юхан му се обаждаше, когато му доскучаше, не обратното.

В апартамента беше тихо. Нищо не се случваше. Бетонните стени го потискаха. Той седеше на леглото си с ръце на коленете и му тежеше от сладките.

Сякаш щеше да се случи нещо. Сега.

Притаи дъх, послуша се. Полази го лепкав страх. Нещо се приближаваше. През стените проникваше безцветен газ, който щеше да придобие някакъв вид и да го погълне. Той седеше вцепенен, притаил дъх и заслушан.

Мигът премина. Оскар си пое отново дъх.

Отиде до кухнята, изпи чаша вода и свали най-големия кухненски нож от магнитната лента. Опита острието с нокътя на палеца, както го беше учил татко му. Тъпо. Прокара ножа през точилото няколко пъти и го пробва пак. Отрязва от нокътя си микроскопична люспица.

Добре.

Загъна ножа в един вечерен вестник като импровизирана ножница, залепи го с тиксо и го пъкна през колана покрай лявото си бедро. Само дръжката се подаваше. Опита се да върви. Острието му пречеше и го извъртя към слабините си. Неудобно, но ставаше.

Облече си якето в коридора. После си спомни за всичките опаковки от шоколади, пръснати по пода в стаята му. Събра ги и ги завря в джоба на якето, да не би майка му да се прибере преди него. Можеше да остави хартийките под някой камък в гората.

Още веднъж провери да не е оставил никакви улики.

Играта бе започнала. Той беше опасен сериен убиец. Вече беше убил четиринайсет души с острия си нож, без да остави никаква улика. Нито косъм, нито опаковка от десерт. Полицията се боеше от него.

Сега щеше да отиде в гората и да избере следващата си жертва.

Странно, но той вече знаеше как се казва и как изглежда. Йони Форшберг с дългата коса и големите зли очи. Щеше да го накара горещо да моли за живота си, да квичи като прасе, но напразно. Ножът имаше последната дума, а земята щеше да пие кръвта му.

Оскар беше прочел тези думи в някаква книга и му харесваха.

„Земята ще пие кръвта му.“

Повтаряше си ги като мантра, докато заключваше входната врата и на излизане през портала — с лявата ръка върху дръжката на ножа.

Земята ще пие кръвта му. Земята ще пие кръвта му.

Арката, през която си беше дошъл, се намираше в десния край на блока им, но той тръгна наляво, подмина два други и излезе през входа за колите. Напусна вътрешното укрепление. Пресече улица Ибсен и се спусна по наклона. Напусна външното укрепление. Продължи надолу към гората.

Земята ще пие кръвта му.

За втори път този ден Оскар се чувстваше почти щастлив.

* * *

Оставаха само десет минути от времето, което си беше определил Хокан, когато по пътеката се зададе самотно момче. Видя му се тринайсет-четиринайсетгодишно. Идеално. Възнамеряваше да изтича приведен от другата страна на пътеката и да пресрещне избраника си.

Сега обаче краката му наистина се бяха сковали. Момчето крачеше безгрижно по пътеката, налагаше се да побърза. Всяка изминала секунда намаляваше шанса за безупречно изпълнение. Но краката му отказваха да се движат. Той стоеше парализиран и зяпаше, докато избраникът, перфектният, напредваше и всеки момент щеше да се изравни с него, да се озове точно пред него. Скоро щеше да е твърде късно.

Трябва. Трябва. Трябва.

Не го ли направеше, ще се наложи да си посегне. Не можеше да се прибере вкъщи с празни ръце. Това е. Или момчето, или той. Това е изборът.

Размърда се, твърде късно. Запрепъва се през гората право към него, вместо да го пресрещне на пътеката спокойно и елегантно. Идиот. Некадърник. Сега то щеше да заподозре нещо, да бъде нащрек.

— Ехо! — викна му. — Извинявай!

Момчето спря. Поне не хукна да бяга, пак добре. Налагаше се да измисли какво да му каже, да попита нещо. Отиде при него, то го изчака на пътеката.

— Ами, извинявай, въ... колко е часът?

Момчето хвърли бърз поглед към ръчния часовник на Хокан.

— А, моят е спрял.

То леко притеснено си погледна часовника. Нямаше друг изход. Хокан пхна ръка под палтото си и сложи пръст върху пръскалото в очакване на отговора му.

* * *

Оскар се спусна надолу до печатницата и сви по горската пътека. Вече не чувстваше тежест в стомаха, а само опияняващо напрежение. По пътя към гората фантазиите му сякаш се превръщаха в реалност.

Виждаше света през очите на убиец, поне доколкото можеше да си го представи с въображението си на тринайсетгодишен. Красив свят. Свят, който той командваше, който тръпнеше пред решенията му.

Вървеше по горската пътека в търсене на Йони Форшберг.

Земята ще пие кръвта му.

Стъмваше се и дърветата го обгърнаха като нямо множество, те дебнеха и най-малкото движение на убиеца, страхуваха се кой ще пострада. Той обаче се движеше през тях и ги подминаваше: вече беше зърнал жертвата си.

Йони Форшберг стоеше на един хълм на петдесетина метра от пътеката с опрени на хълбоците ръце и с подигравателна усмивка, лепната на лицето. Въобразяваше си, че ще стане както винаги. Ще събори Оскар на земята, ще му затисне носа и ще му натъпче в устата борови иглички и мъх или нещо подобно.

Как само се лъжеше. Срещу него не беше Оскар, а Убиеца, и ръката му здраво държеше ножа, готова за удара.

Убиеца вървеше към Йони Форшберг бавно и с достойнство, погледна го в очите, поздрави го:

— Здравсти, Йони.

— Здравсти, малък Прасчо. Пускат ли те да излизаш толкова късно?

Убиеца извади ножа си. И замахна.

* * *

— Пет и петнайсет.

— Да. Благодаря.

Момчето не продължи. Стоеше и се взираше в Хокан, а той направи опит да пристъпи по-напред. Момчето остана неподвижно, следеше го с поглед. Всичко отиваше по дяволите. Естествено, че е надушило нещо гнило. Някакъв човек цъфва от гората, за да пита за часа, а сега стои като същински Наполеон с едната ръка под палтото.

— Какво криеш там? — момчето кимна към сърцето му.

Хокан усети главата си празна и не знаеше какво да прави. Извади флакона и му го показва.

— Това пък какво е?

— Халотан.

— За какво го разнасяш?

— За да... — опипа гумения накрайник, опитвайки се да измисли някакъв отговор. Не умееше да лъже. Уви. — Ами за да... такава ми е работата.

— Каква работа?

Момчето се беше поотпуснало. Носеше спортна чанта почти като неговата, която беше оставил в долчинката. Посочи я с ръката, в която държеше флакона.

— На тренировка ли отиваш?

Когато момчето погледна към чантата, той се възползва от случая.

Посегна с двете ръце, със свободната хвана момчето за тила, с другата затисна устата му с гумения накрайник и натисна пръскалото. Чу се звук като съскане на голяма змия и момчето направи опит да отскубне главата си, но тя беше приклепена между ръцете на Хокан в хватка на отчаянието.

Момчето се отметна назад и дръпна Хокан. Съскането на змията заглуши всички останали звуци, когато паднаха върху пътеката, засипана с борови иглички. Хокан стискаше конвулсивно главата му и крепеше накрайника, докато се търкаляха по земята.

След две-три дълбоки вдишвания момчето започна да се отпуска в хватката му. Хокан задържа накрайника на устата му и се огледа.

Никакви свидетели.

Съскането на флакона изпълни мозъка му като зла мигрена. Той застопори пръскалото и измъкна свободната си ръка изпод момчето, напипа ластика и го надяна на главата му. Така закрепил накрайника.

Изправи се с болка в ръцете и погледна плячката си.

Момчето лежеше с разперени ръце, накрайникът беше закрепен върху носа и устата му, а флаконът с халотан беше на гърдите му. Хокан се огледа още веднъж, взе чантата и я сложи на корема му. След това вдигна тялото и го понесе към долчинката.

Момчето тежеше повече, отколкото беше предполагал. Беше мускулесто. Натезало отпуснато тяло.

Задъха се от усилието да го мъкне по подгизналата пръст, а съскането от флакона дереше слуха му като назъбен нож. И той нарочно пъхтеше по-силно, за да заглуши звука.

Накрая стигна долчинката с изтръпнали ръце и мокър от потта гръб. Там остави момчето долу в ниското. Легна до него. Спря халотана и махна накрайника. Настъпи тишина. Гърдите на жертвата се вдигаха и отпусаха. Най-много след осем минути ще се събуди. Но нямаше да се събуди.

Хокан лежеше до него, гледаше лицето му, прокара пръст по него. Примъкна се по-близо, прегърна отпуснатото тяло и го притисна към себе си. Целуна нежно момчето по бузата, прошепна на ухото му „прощавай“ и се изправи.

Сълзи напиреха в очите му, като гледаше беззащитното тяло на земята. Все още можеше да се откаже.

Паралелни светове. Утешителна мисъл.

Съществуваше паралелен свят, в който той не правеше това, което сега щеше да направи. Свят, в който той сега си тръгваше и оставяше момчето да се събуди и да се чуди какво се е случило.

Но не и в този свят. Тук той отиде до чантата си и я отвори. Нямаше време. Набързо навлече дъждобрана върху дрехите си и извади необходимото. Нож, въже, голяма фуния и петлитрова пластмасова туба.

Сложи всичко на земята до момчето, вгледа се в младото тяло за последен път. После взе въжето и се залови за работа.

* * *

Ръгаше, ръгаше и ръгаше. След първото намушкване Йони разбра, че този път нямаше да е като досега. Опита да се изскубне, а

кръвта шуртеше от дълбоката порезна рана на бузата му, само че Убиеца беше по-бърз. Срязва сухожилията от задната страна на коленете му с няколко мълниеносни движения и Йони падна, затърчи се върху мъха, замоли за милост.

Убиеца обаче не се трогваше. Йони заврещя като... прасе, когато той се нахвърли отгоре му, а земята изпи кръвта му.

На ти заради тоалетната днес. На ти за онзи път, когато ме подмами да играем покер на перкане по челото. Ще ти отрежа устните заради всички гнусотии, които си ми наговорил.

Йони беше протекъл през всички дупки и не можеше нито да каже, нито да направи нещо лошо. Отдавна беше мъртъв. Накрая Оскар прониза втренчените му в нищото очи, *прас, прас*, изправи се и загледа творението си.

Беше насякъл на парчета изгнилото паднало дърво, което представляваше победения Йони, стволът беше надупчен от намушквания. Около здравето дърво, което беше предишният, изправеният Йони, се валяха трески.

Дясната му ръка кървеше, с нея държеше ножа. Малка драскотина близо до китката, сигурно острието се е приплъзнало при някой удар. Ножът не беше много подходящ за целта. Облиза си ръката, все едно пиеше кръвта на Йони.

Избърса остатъците от кръв с канията от вестник, прибра ножа и се запъти към вкъщи.

Гората, която от години го беше плашила и му приличаше на вражеско свърталище, сега беше негов дом и убежище. Дърветата се отдръпваха почтително, когато минаваше. Не изпитваше и капка страх, макар да беше станало доста тъмно. Не изпитваше никакво безпокойство за утрешния ден, с каквото и да го изненадаше. Тази нощ ще спи спокойно.

Когато се върна в двора, седна на бордюра на пясъчника, за да се поуспокои, преди да се прибере. Утре ще си набави по-хубав нож, нож с предпазна дръжка, как се казваше... гард, за да не се пореже. Защото смяташе да напада пак.

Хубава игра беше.

[1] Данте, „Ад“: (цар Минос) според престъпността кръга показва (...) около кръста свой опашката си дълга кат увива. Прев.

Константин Величков. — Б.р. [↑](#)

ЧЕТВЪРТЪК 22 ОКТОМВРИ

Очите на майка му бяха насълзени, когато хвана ръката на Оскар през кухненската маса и я стисна силно.

— В *никакъв* случай не ходи в гората, чуваш ли?

Момче на възрастта на Оскар било убито във Велингбю вчера. Пишеше го във вестниците и майка му не беше на себе си, откакто се бе прибрала вкъщи.

— Можеше да бъдеш... не ми се мисли.

— Но това е станало във Велингбю.

— Искаш да кажеш, че някой, който убива деца, не би могъл да вземе метрото за две спирки? Или пеша? Да дойде до Блакеберг и да направи същото? Често ли ходиш в гората?

— Тъ, не.

— Повече няма да излизаш от двора, поне докато това... Докато го заловят.

— Няма ли да ходя на училище?

— Напротив, ще ходиш. Но след училище се прибираш право вкъщи и няма да напускаш двора, докато не се прибера.

— А след това?

Страхът в очите на майка му се примеси с яд.

— Искаш да те убият ли? А? Ще идеш в гората да те убият, а аз ще седя тук да те чакам и да се тревожа, докато ти си там... зверски накълцан от някой... — очите ѝ още повече се насълзиха.

Оскар сложи ръка върху нейната.

— *Няма* да ходя в гората. Обещавам.

Майка му го погали по бузата.

— Миличкият ми. Та ти си ми всичко, което имам. Нищо не бива да ти се случи. Иначе и аз ще умра.

— Тъхъ. Как е станало?

— Кое?

— Онова. Убийството.

— Че откъде да знам. Убил го е някакъв откачен с нож. Мъртъв е. Горките му родители.

— Не пише ли във вестника?

— Нямах сили да го чета.

Оскар взе „Експресен“ и го разлисти. Бяха посветили четири страници на убийството.

— Не го чети.

— Не, само гледам. Може ли да взема вестника?

— Не ти позволявам да го четеш. Само това липсва при всички ужасии и тем подобни, дето ти пълнят главата.

— Само ще проверя дали дават нещо по телевизията.

Оскар се надигна и тръгна към стаята си с вестника. Майка му го прегърна непохватно и притисна влажната си буза о неговата.

— Малкото ми съкровище. Нали разбираш, че се тревожа? Ако ти се случи нещо...

— Знам, мамо. Знам. Внимавам. — Оскар ѝ отвърна с лека прегръдка и се отскубна от обятията ѝ, по пътя към стаята си избърса майчините сълзи от бузата си.

Супер яка история.

Значи, доколкото схващаше, момчето е било убито някъде по същото време, когато той самият си играеше в гората. За съжаление не беше Йони Форшберг, а някакво непознато от Велингбю.

Във Велингбю цареше погребална атмосфера. Беше видял заглавията, преди да се прибере, и може би само си внушаваше, но му се стори, че хората на площада си говореха по-тихо и вървяха по-бавно от обичайното.

Сви един невероятно красив ловджийски нож за триста крони от железарията. Беше си приготвил обяснение, в случай че го спипат.

— Извинявай, чичко. Ама така ме е страх от убиеца.

Сто на сто щеше да успее да пусне и няколко сълзи, ако се наложеше. Щяха да го пуснат да си върви. Абсолютно. Само че не го спипаха и ножът сега беше в скривалището при скицника с изрезки.

Налагаше се да помисли.

Беше ли възможно играта му по някакъв начин да е предизвикала убийството? Не му се вярваше, но не можеше да отхвърли такъв вариант. Книгите, които четеше, бяха пълни с такива неща. Мисъл на едно място предизвикваше случка на друго.

Телекинеза, вуду.

Но къде, кога и най-вече как се бе случило убийството? Ако ставаше дума за голям брой порезни рани по проснато тяло, той сериозно трябваше да обърне внимание на възможността чисто и просто да е дарен с ужасяваща сила. Сила, която трябва да овладее и да управлява.

Или пък ако е... Ако ДЪРВОТО е посредникът.

Изгнилото дърво, което беше ръгал. Ако пък точно в това дърво имаше нещо особено, което кара всичко, което му причиниш, да се прехвърли на някого.

Подробностите.

Оскар изчете всички статии, в които се говореше за убийството. Имаше снимка на полицаия, който беше говорил за наркотиците в училището им. Не можел да даде изявление. Криминалисти търсят улики. Налагало се да изчакат. Снимка на убитото момче, взета от училищния албум. Оскар никога не го беше виждал. Изглеждаше от типа на Йони или Мике. Може би в училището във Велингбю има някой Оскар, който вече е свободен.

Момчето отивало на тренировка по хандбал в спортната зала във Велингбю, та така и не стигнало дотам. Тренировката започвала в пет и половина. Вероятно момчето е излязло от вкъщи в пет часа. Горедолу. На Оскар му се зави свят. Всичко съвпаднаше. Освен това беше убито в гората.

Наистина ли? АЗ ли съм този, който...

Шестнайсетгодишно момиче намерило тялото към 8 часа вечерта и се обадило в полицията във Велингбю. Сега било „в тежък шок“ и под лекарско наблюдение. Нищо за състоянието на трупа, но фактът, че момичето е „в тежък шок“, означаваше, че тялото със сигурност е било обезобразено по някакъв начин. Иначе пишеха само „в шок“.

Какво пък търси момиче в гората след мръкване? Но както и да е. Събирало е шишарки, няма значение. Но защо изобщо не пишеше как е било убито момчето? Имаше единствено снимка от местопрестъплението. Полицейската лента на червени и бели ивици — като обвивка на бонбон, опъната около нищо и никаква долчинка в гората с голямо дърво в центъра.

Утре или в другиден от същото място ще има снимка, но със запалени свещи и плакати „ЗАЩО?“ и „ЛИПСВАШ НИ“. Оскар беше

наясно с тези неща: имаше няколко подобни случая в албума си с изрезки.

Със сигурност беше чиста случайност. И все пак, *ако...* Оскар се послуша на вратата. Майка му миеше чинии. Той легна по корем на леглото и измъкна ловджийския нож. Дръжката беше направена така, че да приляга на ръката, и ножът тежеше три пъти повече от кухненския, който беше взел предишния ден.

Изправи се и застана напред стаята с ножа. Беше красив, даваше мощ на ръката, която го държеше.

Дрънчене на чинии откъм кухнята. Той размаха ножа във въздуха. Убиеца. Като се научи да владее силата си, Йони, Мике и Томас няма да го тормозят повече. Канеше се да замахне още веднъж, но се спря. Някой можеше да го види откъм двора. Навън беше тъмно, а лампата в стаята му светеше. Хвърли поглед към двора, но видя отражението си в стъклото на прозореца.

Убиеца.

Пъхна ножа обратно в скривалището. Това беше просто игра. Такива неща не се случваха наистина. Само че трябваше да научи подробности. Трябваше да разбере час по-скоро.

* * *

Томи седеше на фотьойла и разлистваше списание за мотоциклети, кимаше и хъмкаше. От време на време вдигаше списанието, за да покаже някоя особено интересна снимка на седналите на дивана Ласе и Роба с коментар за кубичите и максималната скорост. Голата крушка на тавана се отразяваше в лъскавата хартия, хвърляше бледи отблясъци по стените от бетон и дърво.

Държеше ги на тръни.

Майката на Томи ходеше със Стафан, който работеше в полицията във Велингбю. Томи не го обичаше особено, напротив, тъкмо обратното. Изглеждаше му лицемерен многознайко. Отгоре на това и религиозен. Чрез майка си обаче Томи научаваше това-онова — неща, които Стафан не биваше да разказва на нея, а тя — на Томи, но...

По този начин научи например докъде беше стигнало разследването на обира в магазина за електроника на площад Исландсторет. Извършен от него, Ласе и Роба.

Никакви следи от извършителите. Майка му беше казала точно така: „Никакви следи от извършителите“. Думи на Стафан. Дори не разполагаха с описание на колата.

Томи и Робата бяха на шестнайсет, от тази година в гимназията. Ласе беше на деветнайсет и имаше проблем с главата, работата му беше да сортира металните части в „ЛМ Ериксон“ в Улвсунда. Затова пък имаше шофьорска книжка. Както и бял сааб от 74-та, чиито регистрационни номера бяха подправили с маркер преди кражбата с взлом. Престараване — никой не беше видял колата.

Плячката потулиха в неизползваното от никого скривалище срещу мазето, където се срещаха. Прерязаха веригата на вратата с клещи резачки и сложиха нова ключалка. Не знаеха точно как щяха да продадат всичко, интересуваше ги самият обир. Ласе беше продал един касетофон на някакъв колега за двеста крони, но това беше всичко.

А им се виждаше и най-сигурно да си мълчат за стоката известно време. Най-вече да не оставят Ласе да се занимава с продажбите, защото беше... *леко загубен*, както казваше майката на Томи. Но вече бяха изминали две седмици от обира, а и полицията си имаше друга работа.

Томи разлистваше списанието и се подсмиваше. Да, да. Съвсем друга работа. Робата барабанеше с пръсти по бедрото си.

— Айде де. Да чуем.

Томи вдигна списанието към него.

— Кавазаки. Триста кубика. Директно впръскване и...

— Стегни се. Хайде.

— Какво бе... за убийството?

— Да!

Томи прехапа устни, престори се, че размишлява.

— Ами какво беше сега...

Ласе приведе дългнестото си тяло на дивана, преви се като сгъваемо ножче.

— Уф! Хайде, разправяй!

Томи остави списанието настрана и фиксира Ласе с поглед.

— Ти сигурен ли си, че искаш да чуеш? Малко е гадно.

— Я стига!

Ласе се изпъчи, но Томи забеляза безпокойството в очите му. Стигаше само да направи някоя гадна физиономия, да заговори с особен глас и да откаже да спре, за да го изплаши здравата. Веднъж Томи и Робата се направиха на зомбита с грима на майката на Томи, отвинтиха крушката от тавана и причакаха Ласе. В крайна сметка Ласе напълни гащите, а Робата се сдоби с насинено око на същото място, което беше намацал с тъмносини сенки. След това гледаха да не го плашат много-много.

Сега Ласе седеше изправен на дивана, скръстил ръце на гърдите си, за да покаже, че е подготвен за всичко.

— Ами значи... това не е било обикновено убийство, така да се каже. Намерили пича... увиснал на едно дърво.

— К'во? Обесен? — попита Робата.

— Да, повесен. Но не за врата. За краката. Висял с главата надолу, значи. На дървото.

— Е, к'во, то от това не се умира.

Томи изгледа Робата продължително, сякаш забележката му беше особено интересна, после продължи:

— Не. Естествено, че не. Само че и гърлото му било прерязано. А от това се умира. Цялото гърло. Прерязано. Като... пъпеш. — Прокара пръст по шията си, за да покаже откъде е минал ножът.

Ръката на Ласе се стрелна към гърлото да го предпази. Той поклати бавно глава:

— Ама защо е висял така?

— Ти как мислиш?

— Не знам.

Томи пощипна долната си устна със замислен вид.

— И кое е най-странното. Прерязваш гърлото на някого, за да умре. Ще изтече страшно много кръв. Нали?

Ласе и Робата кимнаха. Томи се наслади на любопитството им за миг и пусна бомбата.

— Обаче на земята... под увисналото момче... нямало почти никаква кръв. Само капчици. А трябва да са изтекли литри. Докато е висял там.

В мазето настъпи тишина. Ласе и Робата се взряха неопределено в пространството, после Робата подскочи на мястото си с думите:

— Ясно. Убили са го на друго място. После са го окачили там.

— Хм. В такъв случай защо убиецът го е завързал на дървото? Убиеш ли някого, гледаш да се отървеш от тялото.

— Сигурно е... побъркан.

— Може. Аз обаче си мисля друго. Виждали ли сте кланица? Какво се прави със свинете? Преди да ги разфасоват, източват цялата кръв. И знаете ли как? Окачват ги надолу с главата. На куки. И им прерязват гърлата.

— Искаш да кажеш... ама какво, че пичът... че е смятал да го *разфасова*?

— А? — Ласе местеше поглед в недоумение от Томи към Робата и пак към Томи, за да провери дали не го будалкат. Нямаха такъв вид.

— Така ли се прави? Със свинете?

— Да, ти как мислеше?

— Че е някак... автоматично.

— Искаш да кажеш, че ти се вижда по-приемливо, или?

— Не, ама... живи ли са тогава? Когато ги... окачват?

— Да. Живи са. И ритат. И пицят.

Томи заквича като прасе и Ласе се сви, забил поглед в коленете си. Робата се надигна, направи няколко крачки напред-назад и пак седна.

— Хич не ми се връзва. Ако убиецът е щял да го разфасова, пак щеше да има кръв.

— Само ти твърдиш, че е щял да го разфасова. Аз не мисля така.

— И какво мислиш тогава?

— Смятам, че е искал кръвта, че затова е убил момчето. Заради кръвта. И я е взел.

Робата закима бавно, почопли разранената голяма пъпка в крайчеца на устата си.

— Ама за какво му е? Да не я пие?

— Да. Примерно.

Томи и Роба потънаха в своите представи за убийството и какво се беше случило впоследствие. След малко Ласе вдигна глава и ги погледна въпросително. Очите му бяха насълзени.

— Поне бързо ли умират — свинете?

Томи го погледна сериозно.

— Не.

* * *

— Излизам за малко.

— Не...

— Долу до двора.

— Само в двора, нали?

— Да де.

— Да те извикам ли, когато...

— Не. Ще си дойда. Имам часовник. Не викай.

Оскар си навлече якето, шапката. Спря се само с една обути обувка. Промъкна се до стаята си и извади ножа, пъкна го в якето. Завърза обувките. Гласът на майка му отново долетя от всекидневната.

— Навън е студено.

— С шапка съм.

— На главата?

— Не. На краката.

— Не е смешно. Знаеш как си...

— Чао засега.

— ... с ушите.

Той излезе, погледна си часовника. Седем и петнайсет. Четирийсет и пет минути, докато започне телевизията. Томи и онези най-вероятно бяха в „клубното“ си мазе, но там не смееше да ходи. Томи беше готин, само че другите... Хрумваха им щуротии, особено ако бяха дишали лепило.

Така че отиде на детската площадка в двора. Две чепати дървета, които понякога използваха за футболни врати, катерушка с пързалка, пясъчник и люлка с три гуми, окачени на синджири. Той седна на едната и се залюля леко.

Харесваше това място вечер. Наоколо му стотици осветени прозорци, а той самият — седнал в мрака. Сам и в безопасност едновременно. Извади ножа от калъфа. Острието беше толкова лъскаво, че в него се виждаха отраженията на прозорците. Луната.

Кървава луна...

Оскар стана от люлката, промъкна се до едното дърво, заговори му:

— К'во зяпаш бе, скапан идиот? Искаш да пукнеш ли?

Дървото не отговори и Оскар го ръгна с ножа, внимателно. Не искаше да нарани лъскавото острие.

— Ето какво става. Ако някой ме зяпа.

Завъртя ножа и откърти тресчица. Къс месо. Прошепна:

— Хайде, квичи като прасе.

Замря. Стори му се, че чува шум. Огледа се, притиснал ножа до бедрото си. Вдигна го и погледна в него. Острието беше лъскаво като преди. Използва го за огледало и го насочи към катерушката. Там имаше някой. Някой, който току-що беше дошъл. Неясен силует на чистата стомана. Свали ножа и погледна към катерушката. Да. Само че не убиецът от Велингбю. Дете.

Беше достатъчно светло, за да види, че е момиче. Досега не беше го виждал в двора. Оскар направи крачка към катерушката. Момичето не помръдна. Седеше и го гледаше.

Той направи още една крачка и внезапно го обзе страх. От какво? От самия себе си. Стиснал здраво ножа, той тръгна към нея, за да я наръга. Не че беше така. Но така го почувства за миг. А тя защо не се страхува?

Той спря, мушна ножа обратно в калъфа и го прибра под якето.

— Здравсти.

Момичето не отговори. Сега Оскар беше достатъчно близо, за да види, че е с тъмна коса, малко лице и големи очи. Широко отворени очи, които го гледаха спокойно. Белите му ръце бяха отпуснати върху перилата на пързалката.

— Казах: здрасти.

— Чух те.

— Тогава защо не отговаряш?

Непознатата сви рамене. Гласът ѝ не беше толкова детски, колкото той си го представяше. Звучеше като на негова връстница.

Тя изглеждаше необичайно. Черна коса до раменете. Кръгло лице, малък нос. Като някоя от куклите за изрязване по детските страници в „Журнал за дома“. Страшно... сладка. Нещо го смущаваше. Тя не носеше нито шапка, нито яке. Само тънък розов пуловер, макар да беше студено.

Тя кимна към дървото, което Оскар беше намушкал.

— Какво правиш?

Той се изчерви, но надали щеше да му проличи в мрака.

— Тренирам.

— За кое?

— Ако дойде убиецът.

— Какъв убиец?

— Онзи от Велингбю. Дето заклал момчето.

Тя въздъхна, вдигна очи към луната. После се наведе напред.

— Страх ли те е?

— Не, но убиец, нали... добре си е да можеш... да се защитиш.

Тук ли живееш?

— Да.

— Къде?

— Там — момичето посочи входа до този на Оскар. — До теб.

— Откъде знаеш аз къде живея?

— Виждала съм те на прозореца.

Бузите на Оскар пламнаха. Докато се чудеше какво да каже, непознатата скочи от катерушката и се приземи пред него. Скок от над два метра височина.

Сигурно е гимнастичка или нещо подобно.

Тя беше висока почти колкото него, само че много по-слаба. Розовият пуловер прилепваше плътно по крехкото ѝ тяло без наченки на бюст. Очите ѝ бяха черни, огромни върху бледото лице. Тя вдигна ръка пред него, сякаш да го възпре. Пръстите бяха дълги, тънки като клечки.

— Не мога да се сприятеля с теб. Просто да знаеш.

Оскар скръсти ръце. Усети дръжката на ножа през якето.

— Тоест?

Крайчецът на устата ѝ мръдна в някакво подобие на усмивка.

— Непременно ли трябва обяснение? Просто казвам. Да знаеш.

— Да, да.

Тя се обърна и тръгна към входа си. Беше направила няколко крачки, когато Оскар подхвърли:

— Да не си мислиш, че аз искам да сме приятели? Толкова си глупава.

Тя спря. Остана неподвижна за миг. После се обърна и тръгна обратно към Оскар, застана пред него. Сплете пръсти и отпусна ръце.

— Какво каза?

Оскар скръсти ръце още по-здраво, притисна длан към дръжката на ножа и сведе поглед.

— Глупава си... щом говориш така.

— Сериозно?

— Да.

— Ами извинявай. Но това е положението.

Стояха на половин метър разстояние и мълчаха. Оскар продължаваше да гледа надолу. Лъхна го странна миризма откъм момичето.

Преди година кучето му Боби имаше инфекция на лапата и накрая се принудиха да го умъртвят. Последния ден Оскар не отиде на училище, лежа няколко часа до болното куче да се сбогува с него. Тогава Боби миришеше също както непознатата. Оскар сбърчи нос.

— Ти ли смърдиш така?

— Сигурно.

Той вдигна поглед. Съжали за думите си. Тя изглеждаше толкова... крехка с тънкия си пуловер. Оскар смени позата си и махна с ръка.

— Не замръзваш ли така?

— Не.

— Защо?

Тя сви вежди, намръщи се и за миг му се видя много, много стара. Като бабичка, която всеки момент ще заплаче.

— Май съм забравила как става.

Тя се извърна бързо и тръгна към своя вход. Оскар я гледаше. Щом момичето стигна до тежката входна врата, той си помисли, че ще трябва да я дръпне с двете ръце, за да я отвори. Напротив, тя хвана бравата само с едната ръка и я дръпна така силно, че вратата се удари с трясък в металния ограничител, оттласна се и се затръшна зад нея.

Той бръкна в джобовете си, беше му тъжно. Мислеше за Боби. Спомни си го в изкования от баща му малък ковчег. И кръста, който беше изработил по ръчен труд — как се счупи, докато го забиваха в замръзналата земя.

Трябва да направи нов.

ПЕТЪК 23 ОКТОМВРИ

Хокан, пак с метрото, отиваше в центъра. В джоба на панталона имаше десет навити на руло хилядарки, омотани с ластик. С тях щеше да направи нещо благородно. Смяташе да спаси нечий живот.

Десет хиляди крони бяха много пари и като се замислеше за кампанията на „Спасете децата“ — как „Хиляда крони могат да изхранят цяло семейство в продължение на цяла година“ и така нататък, сигурно с десет хиляди би било възможно да се спаси един живот в Швеция?

Но чий? Къде?

Нали не можеше да връчи парите на първия срещнат наркоман и да се надява... не. Освен това му се щеше да е млад човек. Знаеше, че е абсурдно, но всъщност искаше да е като онези разплакани деца от плакатите. Дете, което със сълзи на очи приема парите и... и какво?

Слезе на „Уденплан“, без да знае защо, тръгна към градската библиотека. По времето, когато живееше в Карлстад, когато беше гимназиален учител по шведски и все още имаше собствен дом, всички в обкръжението му знаеха, че градската библиотека в Стокхолм е... добро място.

Едва когато видя големия ѝ купол, известен му от снимки в книги и вестници, той разбра, че затова бе слязъл тук. Защото мястото беше добро. Някой от компанията, вероятно Герт, беше разказал как тук можеш да си платиш за секс.

Никога не го беше правил. Да си плаща за секс.

Веднъж Герт, Торни и Уве доведоха едно момче, чиято майка някой от познатите на Уве бе подбрал от Виетнам. Момчето беше на около дванайсет години и знаеше какво се очаква от него, добре му плащаха за това. Обаче Хокан не можа да се насили. Сърбаше бакарди с кола, наистина се наслаждаваше на голото му тяло, докато то се гънеше из стаята, където се бяха събрали.

Но само дотам.

Момчето направи свирки на всички поред, но когато стигна до Хокан, той изпита вътрешна съпротива. Прекалено гнусна беше цялата работа. Стаята смърдеше на възбуда, алкохол и спарено. Капка от спермата на Уве лъщеше върху бузата на момчето. Хокан отблъсна главата му, когато то се наведе над слабините му.

Останалите му се подиграха, накрая направо го заплашиха. Той беше свидетел, трябваше да стане съучастник. Осмиваха го заради скрупулите му, но не беше до скрупули. Просто толкова гадно беше всичко. Единствената стая в наетата квартира на Оке, четирите различни фотьойла, подредени специално за случая, танцовата музика от уредбата.

Той плати своята част и повече не се видя с компанията. Имаше си списанията, снимките и филмите. Предостатъчно. А може би наистина опираше до скрупули, които в момента се проявиха като гнусливост.

Защо тогава съм тръгнал към градската библиотека?

Можеше да вземе някоя книга. Пожарът преди три години бе изпепелил целия му живот, включително и книгите. Да. Защо да не вземе „Накитът на кралицата“ на Алмквист, преди да извърши доброто си дело?

В библиотеката беше спокойно толкова рано преди обед. Главно възрастни мъже и студенти. Бързо откри книгата, която търсеше, прочете началните думи:

Тинтомара! Две неща са бели: невинност и арсеник — и я върна на рафта. Неприятно. Напомни му за предишния живот.

Обичаше тази книга, използваше я в часовете. Прочитът на началните думи го накара да закопнее за фотьойл за четене. А фотьойлът да е в дом, който е негов, дом, пълен с книги, и той отново да има работа и още какво ли не. Но беше открил любовта и сега тя диктуваше условията. Никакъв фотьойл.

Потърка ръце, сякаш да изтрие книгата, която бяха държали, и влезе в читалнята.

Дълги маси, читатели. Думи, думи, думи. Далече в дъното видя момче с кожено яке, то се люлееше на стола си, докато разсеяно преглеждаше някаква книжка с картинки. Хокан се запъти натам, престори се, че го интересува полицата с издания по геология, а от

време на време поглеждаше към момчето. Накрая то благоволи да вдигне очи и въпросително изви вежди: искаш ли?

Не, не искаше. Момчето беше на около петнайсет, с плоско пъпчиво източноевропейско лице и тесни хлътнали очи. Хокан сви рамене и излезе от читалнята.

Момчето го настигна пред главния вход и със съответния жест с палец попита на английски:

— Огънче?

— Не пуша.

— Окей. — Извади пластмасова запалка, запали цигара и примижа към него през пушека. — Какво харесва тебе?

— Не, аз...

— Млад? Харесваш млад?

Отдръпна се от момчето, отдалечи се от главния вход, където можеше някой да се появи. Трябваше да помисли. Не подозираше, че става толкова лесно. Нали беше просто за играта, да провери дали казаното от Герт е вярно.

Момчето го последва, спря се до него при каменната стена.

— Колко? Осем, девет? Е, трудно, но...

— НЕ!

Чак толкова извратен ли изглеждаше? Глупости. Уве и Торни не изглеждаха никак... особени. Обикновени мъже с обикновени професии. Само Герт, който живееше от огромното наследство на баща си и можеше да си позволи *какво ли не*, след многобройните пътувания в чужбина бе започнал да добива наистина гаден вид. Провиснали устни, мътен поглед.

Момчето млъкна, когато Хокан повиши глас, огледа го с тесните си очички. Дръпна още веднъж от цигарата, пусна я на земята и я стъпка, разпери ръце:

— Какво?

— Не, аз само...

Момчето направи половин крачка напред.

— Какво?

— Аз... може би... дванайсет?

— Дванайсет? Харесваш дванайсет?

— Аз... да.

— Момче.

- Да.
- Окей. Ти чакаш. Номер две.
- Моля?
- Номер две. Тоалетна.
- А, да.
- Десет минути.

Момчето вдигна ципа на коженото си яке и изчезна надолу по стълбите.

Дванайсет години. Втора кабинка. Десет минути.

Това беше наистина, наистина тъпо. Ами ако дойде някой полицай? Те сто на сто знаеха какво става тук — след толкова много години. Ще загази. Ще го свържат със вчерашното и край с него. Не биваше да го прави.

Просто отиваш до тоалетната да видиш как е.

Там беше празно. Писоар и три кабинки. Очевидно номер две беше средната. Той пхна монета от една корона, отвори вратата, влезе, затвори и седна на тоалетната чиния.

Стените на кабинката бяха целите надраскани. Доста неочаквано за градска библиотека. Някой и друг литературен цитат:

МЪЧИ МЕ, ВЗЕМИ МЕ, ПОГРЕБИ МЕ, УХАПИ МЕ^[1] — но повечето бяха нецензурни рисунки и надписи:

„По-добре момче за всичко в канала, отколкото всичкия хуй в анала“, „Животът е прекрасен с разголен задник“, както и много телефонни номера, на които да позвъниш, ако имаш извънредни желания. Някои от тях бяха с имена, при това вероятно истински. Не просто шегички за чужда сметка.

Е, искаше да види — видя. Сега да се маха. Не се знае какво може да щукне на онзи с коженото яке. Стана, изпика се в тоалетната чиния, пак седна. Защо се изпика? Нямаше особена нужда. Но знаеше защо.

За всеки случай.

Външната врата се отвори. Той притаи дъх. Дълбоко в себе си се надяваше да е полицай. Едър полицай, който да срита вратата на кабинката и да го пребие с палката, преди да го арестува.

Пошепване, меки стъпки, тихо почукване по вратата.

— Да?

Повторно почукване. Той преглътна заседналата в гърлото му слюнка и отключи.

Отвън стоеше момче на единайсет-дванайсет години. Руса коса, овално лице. Тънки устни и големи сини очи с безизразен поглед. Червено зимно яке, което му беше голямо. Зад него стоеше другото момче с коженото яке. Показа му пет пръста.

— Петстотин. — Произнесе го с ужасен акцент.

Хокан кимна, големият леко побутна малкия в кабинката и затвори вратата. Петстотин не беше ли страшно скъпо? Не че имаше значение, но...

Погледна момчето, което беше купил. Наел. Дали не взема някакви наркотици? Най-вероятно. Очите му гледаха разсеяно, разфокусирано. Стоеше до вратата на половин метър пред него. Беше толкова нисичко, че не се налагаше Хокан да вдигне глава, за да го погледне в очите.

— Hello.

Момчето не отвърна, а само поклати глава, посочи към слабините му и направи знак с пръст: *разкопчай ципа*. Той го изпълни. Момчето въздъхна, направи пак знак с пръст: *извади го*.

Бузите му пламнаха, докато изпълняваше указанията на момчето. Именно. Той му се подчинява. Не прави нищо по своя воля. Не той го прави. Късият му пенис не беше еректирал и увисна до седалката на тоалетната. Той леко потръпна, когато главичката докосна студената повърхност.

Примижа, опита се да преобрази чертите на момчето, та да заприлича на неговата любов. Не стана. Възлюбленото му създание беше прекрасно. Не като това момче, дете сега бе коленичило и привело глава към слабините му.

Устата.

Нещо не беше наред с устата му. Подпря с ръка челото му, преди момчето да го беше докоснало с устни.

— Устата ти?

Момчето поклати глава и притисна с чело дланта му, за да си свърши работата. Но за Хокан вече не беше възможно. Беше чувал да се говори за такива неща.

Дръпна с палец горната му устна и я повдигна. Момчето нямаше зъби. Някой му беше извадил или избил зъбите, за да го направи по-

добър в работата. Момчето се изправи, якето му изшумоля, когато скръсти ръце на гърдите си. Хокан си прибра члена, вдигна ципа, забил поглед в пода.

Не по този начин. Никога.

Забеляза някакво движение. Протегната ръка. Разперени пръсти. Петстотин.

Извади от джоба си навитите банкноти и ги подаде на момчето. То махна ластика, прокара показалец по ръбчетата на банкнотите, пак сложи ластика и протегна ръката с парите.

— Защо?

— Защото... устата ти. Може да си направиш нови зъби.

И момчето се усмихна. Не че грейна от щастие, но угълчетата на устните му леко мръднаха. Може би просто се смееше на глупостта на Хокан. То помисли, после изтегли една хилядарка от рулото и я прибра във външния си джоб. Останалото мушна във вътрешния. Хокан кимна.

Момчето отключи вратата, поколеба се. После се обърна към него, погали го по бузата.

— Бъгодаря.

Хокан сложи ръка върху неговата, притисна я до бузата си, притвори очи. Ако можеше някой...

— Прости ми.

— Да.

Момчето дръпна ръката си. Хокан още усещаше топлината ѝ на бузата си, когато вратата се затвори зад него. Остана да седи на тоалетната чиния, зяпнал нещо написано на касата на вратата.

КОЙТО И ДА СИ ТИ. ОБИЧАМ ТЕ.

Точно под него друг беше написал:

ИСКАШ ЛИ КУР?

Топлината отдавна се беше изпарила от бузата му, когато стигна до метростанцията и купи вечерния вестник с последните си крони. Четири страници бяха посветени на убийството. Дори имаше снимка на долчинката, където го беше извършил. Беше пълна със запалени свеци, цветя. Погледна снимката и не почувства нищо особено.

Само да знаехте. Простете ми, но само да знаехте!

* * *

На връщане от училище Оскар спря под двата прозореца на нейния апартамент. По-близкият се намираше само на два метра от неговия прозорец. Щорите бяха спуснати, а прозорците — светлосиви правоъгълници на фона на тъмносивия бетон. Стори му се съмнително. Вероятно бяха някакво... особено семейство.

Наркомани.

Оскар се огледа, после влезе във входа и провери имената. Пет фамилии, подредени грижливо от пластмасови букви. Едното място беше празно. Предишното име, *ХЕЛБЕРГ*, бе останало там толкова дълго, че личеше по-тъмният му контур на избелялото от слънцето кадифе на таблото. На неговото място нямаше нови пластмасови букви. Нито дори листче.

Той изкачи на бегом двата етажа до вратата ѝ. Същото и там. Нищо. Нямаше табелка при пощенския процеп. Обикновено така изглеждаха необитаваните апартаменти.

Може би беше излъгала? Може би изобщо не живееше тук. Но нали влезе във входа. Точно така. Е, може само да беше влязла. Ако тя...

Вратата долу се отвори.

Оскар се извърна и бързо заслиза по стълбите. Дано не е тя. Ще вземе да си помисли, че той по някакъв начин... Не, не беше тя.

Насреща му се качваше мъж, когото не беше виждал досега. Нисък, доста набит, доста оплешивял човек, който толкова радостно се усмихваше, че чак не беше нормално.

Човекът го видя, вдигна глава и кимна, а устата му още беше разтеглена в циркаджийска усмивка.

Оскар спря долу на входа, изчака. Чу го как вади ключове и отваря врата. Нейната врата. Сигурно е баща ѝ. Оскар не беше виждал толкова възрастен наркоман досега, но този пък определено изглеждаше доста зле.

Нищо чудно, че е побъркана.

Излезе на детската площадка, седна на бордюра на пясъчника и задебна прозореца ѝ, за да види дали щората ще се вдигне. Изглежда, дори прозорчето на банята беше закрито от вътрешната страна;

матираното стъкло изглеждаше по-тъмно от всички останали прозорци на баните.

Извади кубчето на Рубик от джоба на якето си. То щракаше и скърцаше, докато го въртеше. Фалшификат. Оригиналните се движеха по-гладко, но струваха пет пъти по-скъпо и ги продаваха единствено в зорко охранявания магазин за играчки във Велингбю.

Двете страни бяха подредени в цветовете си, на третата липсваше само едно квадратче. Но нямаше начин да го придвижи, без да развали вече готовите страни. Беше си запазил едно упътване от „Експресен“, където се описваха различни системи на въртене — ето как бе успял да се справи с двете страни, после обаче ставаше много по-трудно.

Гледаше кубчето, искаше да измисли решението, вместо просто да върти. Не ставаше. Сякаш мозъкът му отказваше. Притисна кубчето на челото си, искаше да проникне в същината му. Никакъв отговор. Сложи го на бордюра на половин метър встрани, взря се в него.

Плъзни се. Плъзни се. Плъзни се.

Наричаше се телекинеза. Правени бяха опити в САЩ. Имаше хора, които умееха такива неща. ЕСВ. Екстрасензорно възприятие. Какво не би дал Оскар да е способен на нещо подобно.

А може би... може би го умее.

В училище днес мина доста добре. В столовата Томас Алстед опита да му дръпне стола, но той го забеляза навреме. И толкова. Ще отиде в гората при онова дърво — с ножа. Да направи по-сериозен експеримент. Без да се пали чак толкова като вчера.

Щеше да мушка дървото спокойно и методично, да го реже на парчета, като през цялото време си представя лицето на Томас Алстед. Макар че... все пак убиецът. *Истинският* убиец беше някъде там.

Не. Трябва да почака, докато го пипнат. От друга страна — ако наистина има най-обикновен убиец, експериментът се обезсмисля. Оскар погледна кубчето, представи си, че праща с очи лъч към него.

Плъзни се. Плъзни се. Плъзни се.

Нищо не стана. Той прибра кубчето в джоба си и се изправи, изтупа пясъка от панталона си. Погледна към прозореца ѝ. Щората още беше спусната.

Прибра се, за да се заеме с изрезките, да залепи статиите за убийството във Велингбю. Сигурно с времето ще се натрупат доста.

Особено ако се случи още веднъж. Надяваше се да стане. За предпочитане в Блакеберг.

Тогава полицаят щеше да дойде в училище, учителите щяха да станат напрегнати и тревожни, щеше да се създаде една такава атмосфера. Тя му харесваше.

* * *

— Никога повече. Каквото щеш да кажеш.

— Хокан...

— Не. Не, и толкова.

— Ще умра.

— Ами давай.

— Наистина ли?

— Не. Не наистина. Но нали можеш... и ти самата.

— Твърде слаба съм. Все още.

— Не си слаба.

— Твърде слаба за това.

— Ами не знам тогава. Обаче няма да го правя повече. Толкова е... отвратително, толкова...

— Знам.

— Не знаеш. За теб е друго...

— Ти пък откъде знаеш как е за мен?

— Нямам представа. Но ти поне си...

— Да не мислиш, че... ми харесва?

— Не знам. Харесва ли ти?

— Не.

— Добре, не. Така или иначе... аз няма да го направя повече. Сигурно си имала други, които са ти помагали и са били... по-оправни от мен.

— ...

— Така ли е?

— Да.

— Аха...

— Хокан?...

— Обичам те.

- Да.
— А ти обичаш ли ме? Поне мъничко?
— Ще го направиш ли още веднъж, ако ти кажа, че те обичам?
— Не.
— Искаш да кажеш, че трябва да те обичам въпреки това?
— Обичаш ме само ако ти помагам да оцелееш.
— Да. Любовта не е ли точно това?
— Ако вярвах, че ще ме обичаш, дори ако не го правя...
— Да?
— ... може би щях да го направя.
— Обичам те.
— Не ти вярвам.
— Хокан... Ще изкарам близките няколко дни, но после...
— Тогава гледай да ме заобичаш.

* * *

Петък вечер в китайския. Часът е осем без петнайсет и цялата тайфа се е събрала. Освен Карлсон, който си е вкъщи и гледа „Музикотрошачките“, но все едно. Той не им е кой знае колко приятен. Ще се изтърси по-късно, когато шоуто свърши, и ще се похвали колко много въпроси е познал.

На масата за шестима в ъгъла до вратата са седнали Лаке, Морган, Лари и Йоке. Йоке и Лаке обсъждат кои видове риба виреят и в сладки, и в солени води. Лари чете вечерния вестник, а Морган си клати крака и потропва в такт с нещо различно от китайската музика, която звучи приглушено откъм невидимите тонколони.

На масата пред тях са наченатите им халби. На стената над бара висят портретите им.

Собственикът на ресторанта бил принуден да избяга от Китай във връзка с културната революция — заради сатиричните си карикатури на властимащите. Затова пък сега прилага уменията си върху редовните клиенти. На стената висят дванайсет дружески шаржа, направени с туш.

Старчетата. И Виргиния. Мъжките физиономии са в едър план и с акцент върху отделни черти.

Набръчкано лице с хлътнали бузи и огромни клепнали уши — Лари е като симпатичен, но изгладнял слон.

Грубите склучени вежди на Йоке са превърнати в розови храсти, в които е кацнала пойна птичка — вероятно славей.

Заради стила си Морган е дарен с някои черти на късния Елвис. Солидни бакенбарди и поглед тип *hunka-hunka burnin' love*, бейби. Главата е забита върху малко телце с китара в поза Елвис. Морган е доволен от шаржа, отколкото би си признал.

Лаке изглежда най-угрижен. Очите са уголемени, изпълнени със страдание. От устата му стърчи цигара, а пушекът ѝ се е скупчил в дъждовен облак над главата му.

Виргиния е единствената, нарисувана в цял ръст. Във вечерна рокля, грейнала като звезда с лъскави пайети, тя стои с разперени ръце, обкръжена от стадо прасета, които я зяпат в недоумение. По нейна молба собственикът ѝ направи още един такъв шарж, абсолютно същия, за да си го има вкъщи.

Има и други. Някои не са от тайфата. Други вече не идват. Трети не са между живите.

Чарли падна на стълбите във входа си една вечер на прибиране от ресторанта. Разби си черепа на мозаечния под. Краставицата си докара цироза на черния дроб и умря от кръвоизлив в гърлото. Една вечер, няколко седмици преди да си отиде, вдигна ризата си и им показа червена паяжина от кръвоносни съдове, които се разклоняваха от пъпа му. „Адски скъпа татуировка“, беше им казал, а скоро след това умря. Почетоха паметта му, като сложиха портрета му на масата и цяла вечер вдигаха наздравици с него.

Карлсон не е нарисуван.

Тази петъчна вечер ще им бъде последна заедно. Утре един от тях ще си отиде завинаги. Ще се превърне в поредната рисунка, която виси на стената просто за спомен. И вече нищо няма да е същото.

Лари остави вестника, сложи очилата си на масата и отпи глътка бира.

— Ах, по дяволите! Какъв ли болен мозък е подобен човек?

Показа им статията със заглавие **ДЕЦАТА СА В ШОК** и снимка от училището във Велингбю, а на по-малка снимка се виждаше мъж на

средна възраст. Морган хвърли поглед към вестника, посочи го.

— Този ли е убиецът?

— Не, това е директорът на училището.

— Ама изглежда като убиец. Типичен убиец.

Йоке посегна за вестника.

— Може ли да погледна...

Лари му го подаде и той го задържа на една ръка разстояние от очите си, вгледа се в снимката.

— На мен пък ми прилича на някакъв консерватор.

Морган кимна.

— Нали и аз това казвам.

Йоке обърна вестника към Лаке, за да види и той снимката.

— Какво ще кажеш?

Лаке я погледна без никакво желание.

— Не, не знам. Тръпки ме побиват от такива работи.

Лари дъхна върху очилата си и ги избърса в ризата си.

— Ще го пипнат. Няма да се измъкне след такова нещо.

Морган барабанеше с пръсти по масата, посегна за вестника.

— Какво стана с „Арсенал“?

Лари и Морган се впуснаха да обсъждат слабия английски футбол в момента. Йоке и Лаке пиеха мълчаливо бирите си и запалиха по цигара. После Йоке поде темата за треската, как щяла да изчезне от Балтийско море. Вечерта продължи в същия дух.

Карлсон така и не се появи, но към десет часа влезе някакъв мъж, когото никой от тях не познаваше. На този етап разговорът се бе оживил и те не забелязаха новодошлия, преди да седне на маса в другия край на помещението.

Йоке се наведе към Лари.

— Какъв е този?

Лари му хвърли дискретен поглед, поклати глава.

— Не знам.

Новият си поръча голямо уиски и го удари набързо, поръча второ. Морган подсвирна.

— Глей к'во става.

Онзи сякаш не осъзнаваше, че го наблюдават. Просто си седеше кротко на масата и се взираше в ръцете си; имаше такъв вид, сякаш

цялата гадост на света тежи на раменете му. Гаврътна бързо и второто уиски и поръча още едно.

Келнерът се наведе към него и каза нещо. Мъжът бръкна в джоба си и му показва няколко банкноти. Келнерът направи жест, сякаш изобщо не е имал предвид *това*, макар че, разбира се, беше имал предвид точно *това*, и отиде да изпълни поръчката.

Не ги изненада, че бе поставена под въпрос платежоспособността на мъжа. Дрехите му бяха измачкани и омърляни, сякаш бе спал с тях на непредвидено за целта място. Малкото коса около оплешивялото теме не беше подстригана и висеше над ушите му. На лицето му се открояваха големият червен нос и издадената брадичка. Помежду им мърдаха малки пълни устни, сякаш човекът си говореше сам. Той изобщо не реагира при сервирането на поредното уиски.

Тайфата се върна към прекъснатата дискусия: дали Улф Аделсон ще е дори по-зле от Йоста Буман^[2]. Единствен Лари от време на време надзърташе към самотника. След малко, когато онзи бе поръчал поредното уиски, той се обади:

— Дали не би трябвало... да го поканим при нас?

Морган погледна през рамо, сега непознатият имаше още по-унил вид.

— Как не! Жена му го е зарязала, котката е умряла и животът е ад. Знам го и без това.

— Може да почерпи.

— Така по става. Тогава, ако ще и рак да има — сви рамене Морган. — Не възразявам.

Лаке погледна Лари и Йоке. Те кимнаха. Той стана, отиде до масата на самотника.

— Здравей.

Човекът вдигна очи към него. Погледът му беше замъглен. Чашата на масата стоеше почти празна. Лаке се подпря на отсрещния стол и се приведе.

— Дали не би искал... да дойдеш при нас?

Онзи поклати глава и махна вяло, сякаш го пъдеше:

— Не. Мерси. Седни де!

Лаке дръпна стола и седна. Мъжът допи чашата си и повика келнера.

— Ще пиеш ли нещо? Аз черпя.

— Добре тогава. Каквото ти ще пиеш.

Лаке не искаше да произнася думата „уиски“, понеже му се струваше нагло да подсказва на някого да почерпи с нещо толкова скъпо, но човекът само кимна и щом келнерът дойде, вдигна два пръста с V-знак, сочейки Лаке. Лаке се облегна назад. Откога ли не беше пил уиски в заведение? От три години? Минимум.

Мъжът не прояви желание да започне разговор, така че Лаке се поокашля и поде:

— Доста застудя.

— Да.

— Ще вземе и сняг да завали.

— Мм.

Уискито пристигна и за момент отпадна нуждата от разговор. Лаке си взе чашата и усети как погледите на тайфата прогарят гърба му. Вдигна я.

— Ами наздраве. И благодаря.

— Наздраве.

— Тук някъде ли живееш?

Онзи зарея поглед в пространството, сякаш се замисли по въпроса, който досега не беше му хрумвал. Лаке не знаеше дали поклащането на главата му беше отговор, или част от някакъв вътрешен диалог.

Той отпи още една глътка, прецени, че не отговореше ли и на следващия му въпрос, значи иска да бъде оставен на мира, не му се разговаря с никого. Тогава Лаке щеше да вземе чашата си и да се върне при останалите. Беше направил всичко, което учтивостта повелява при почерпка. Надяваше се мъжът да не отговори.

— Хм. А с какво се занимаваш?

— Аз... — непознатият сбърчи вежди, пусна нервна усмивка, после си възвърна предишния израз на лицето. — Помагам малко.

— А... И с какво?

Някакво просветление сякаш блесна зад прозрачната пелена на погледа му и очите им се срещнаха. Лаке усети леко пробождане ниско в гърба, сякаш черна мравка го бе ухапала над опасния прешлен.

Мъжът разтърка очи, измъкна няколко стотачки, остави ги на масата и стана.

— Извинявай, трябва...

— Да. Благодаря за уискито — Лаке вдигна чашата си към него, но той вече отиваше към закачалката, свали несръчно палтото си и излезе.

Лаке остана да седи с гръб към тайфата, загледан в малката купчинка банкноти. Пет стотачки. Чаша уиски струваше шейсет, а този да беше изпил пет, най-много шест.

Лаке погледна крадешком встрани. Келнерът беше зает да взема поръчката на възрастна двойка, единствените, които щяха да вечерят. На ставане от стола Лаке бързо смачка една стотачка и си я пхна в джоба, после тръгна към обичайната им маса.

Насред път се сети, върна се, изля остатъка от чашата на мъжа в своята и я взе със себе си.

Много успешна вечер.

* * *

— Но нали ще дават „Музикотрошачките“!

— Да, ще си дойда.

— Започва след... половин час.

— Знам.

— Сега пък къде ще ходиш?

— Само ще изляза за малко.

— Добре, не си длъжен да гледаш „Музикотрошачките“. Мога и сама. Щом толкова ти е важно да излезеш.

— Ама не, ще се прибера след малко.

— Ясно. Тогава да не бързам да топля палачинките.

— Не, защо... след малко си идвам.

Оскар вътрешно се разкъсваше. „Музикотрошачките“ бяха един от телевизионните празници за него и майка му. Тя беше направила палачинки с плънка от скариди, за да хапват пред екрана. Знаеше, че я разочарова, като излиза сега, вместо да чака заедно с нея.

Само че беше гледал през прозореца, откакто се стъмни, и току-що видя как съседката от другия вход излезе и тръгна към детската площадка. Незабавно се дръпна от прозореца. За да не ѝ хрумне, че той...

Изчака да минат пет минути, преди да се облече и да излезе. Не си взе шапка.

Не я видя на площадката, сигурно се беше сгушила на катерушката като вчера. Щорите на прозорците им бяха спуснати, но вътре в апартамента светеше. Освен в банята, черен квадрат.

Оскар седна на бордюра на пясъчника и зачака. Сякаш дебнеше животинка да изпълзи от бърлогата си. Смяташе да поседи съвсем малко. Ако момичето не се появи, ще се прибере все едно нищо не е станало.

Той извади кубчето на Рубик и се заигра, колкото да има занимание. Беше му омръзнало да се съобразява само с онова липсващо квадратче в ъгъла и размести цялото кубче, за да започне отначало.

Студеният въздух усилваше щракането, звучеше като малка машинка. С крайчеца на окоето си Оскар забеляза как момичето се надигна на катерушката. Той продължи да върти, започна нова едноцветна страна. Съседката не помръдваше. Оскар усети леко безпокойство, но продължи да не ѝ обръща внимание.

— Пак ли си тук?

Той вдигна глава, престори се на изненадан, изчака няколко секунди и попита:

— И ти ли си пак тук?

Тя не отговори нищо и Оскар продължи да върти. Пръстите му бяха сковани. Трудно различаваше цветовете в мрака, затова гласеше само бялата страна, която се виждаше най-лесно.

— Защо седиш там?

— Ти защо си там?

— За да остана малко сама.

— И аз.

— Ами прибирай се.

— Ти се прибирай. Аз живея тук по-отдавна от теб.

Така ѝ се пада. Завърши бялата страна и трудно можеше да продължи. Останалите цветове се сливаха в тъмносива маса. Продължи да върти наслуки.

Когато пак вдигна очи, тя беше стъпила на перилото и скочи долу. Стомахът му се обърна от тупването ѝ на земята; ако той беше пробвал такъв скок, щеше да се натроши. Тя обаче се приземи меко като котка и се насочи право към него. Той се съсредоточи върху кубчето. Тя застана пред него.

— Какво е това?

Оскар я погледна, после кубчето, после отново нея.

— Това?

— Да.

— Не знаеш ли?

— Не.

— Кубчето на Рубик.

— Какво каза?

Оскар произнесе думите ясно:

— Куб-че-то на Ру-бик.

— Какво е това?

Той сви рамене.

— Играчка.

— Главоблъсканица?

— Да — Оскар ѝ подаде кубчето. — Искаш ли да опиташ?

Тя го взе от ръката му, завъртя го, огледа всички страни. Оскар се изсмя. Приличаше му на маймуна, която разглежда някакъв плод.

— Не си ли виждала такова нещо?

— Не. Как се прави?

— Ето така...

Оскар взе кубчето и тя седна до него. Показа ѝ как се върти, обясни ѝ, че целта е да подреди всяка страна само в един цвят. Тя го взе и започна.

— Виждаш ли цветовете?

— Естествено.

Той я погледна крадешком, докато въртеше кубчето. Носеше същия розов пуловер като вчера и не му беше ясно как не замръзва. На него самия вече му беше студено от седенето на едно място, въпреки якето.

Естествено.

Освен това тя говореше странно. Като възрастна. Може би дори беше по-голяма от него, макар и тъй крехка? Тънката ѝ бяла шия

стърчеше от яката на полото и се извиваше в ясно очертана линия на брадичката. Като на манекен от витрина.

Но вятърът духна към Оскар, той преглътна и задиша през устата. Манекенът смърдеше.

Не се ли къпе?

Вонята обаче беше по-гадна от миризма на стара пот. По-скоро приличаше на миризмата, когато се маха превръзка на инфектирана рана. А косата й...

Когато се осмели да я разгледа по-внимателно, както се беше залисала с кубчето, забеляза, че косата й е мазна и сплъстена на кичури и фъндъци. Все едно беше омазана с лепило или... кал.

Докато я гледаше, вдиша през носа и за малко да повърне. Стана, отиде до люлките и седна там. Не можеше да остане близо до нея. На нея очевидно не й пукаше.

След малко той стана и пак се приближи; тя беше вгълбена в играта с кубчето.

— Виж, трябва да се прибирам.

— Мм.

— Кубчето...

Тя се сепна. Поколеба се за миг, после му го подаде, без да продума. Оскар го взе, погледна я и й го върна.

— Добре, вземи го. До утре.

Тя не го прие.

— Не.

— Защо?

— Утре може да ме няма тук.

— Тогава до вдругиден. Най-късно.

Тя се замисли. И взе кубчето.

— Благодаря. Може и утре да съм тук.

— Тук?

— Да.

— Окей. Чао.

— Чао.

Щом се извърна и я остави, Оскар пак чу лекото щракане на кубчето. Тя смяташе да остане тук с тънкия си пуловер. Майка й и татко й трябва да са... много особени, щом я оставят да излиза така. Ще вземе да си докара възпаление на пикочния мехур.

* * *

- Къде беше?
— Навън.
— Пиян си.
— Да.
— Нали решихме да спреш пиенето.
— Ти реши. Какво е това?
— Главоблъсканица. Знаеш, че ти вреди...
— Откъде е?
— Взех я за малко. Хокан, ти трябва...
— Че от кого?
— Хокан... Недей!
— Тогава ме зарадвай.
— Какво искаш?
— Позволи ми да те докосна.
— Добре. Но при едно условие.
— Не. Не, не! Това не.
— Утре. Налага се.
— Не. Никога повече. Как така „за малко“? Никога нищо не си вземала „за малко“. Какво е това *всъщност*?
— Главоблъсканица.
— Нямаш ли си достатъчно? Повече те е грижа за главоблъсканиците ти, отколкото за мен. Главоблъсканица. Гушканица. Главоблъсканица. От кого я взе? ОТ КОГО Я ВЗЕ, те питам!
— Хокан, стига...
— Толкова адски нещастен се чувствам.
— Помогни ми. Само още веднъж. После ще съм достатъчно силна да се справям сама.
— Да, точно там е работата.
— Не искаш да се справям сама.
— За какво ще съм ти после?
— Обичам те.
— Не е вярно.
— Напротив. По някакъв мой начин.

— Нищо подобно. Човек или обича, или не.
— Така ли?
— Да.
— Тогава не знам.

[1] Променен цитат от Джойс, „Бдението на Финеган“. — Б.р. ↑

[2] Политици, водачи на Умерената партия през 1970–1980 г. —

Б.р. ↑

СЪБОТА 24 ОКТОМВРИ

Тайната на предградията е, че няма тайни.
Юхан Ериксон

В събота сутринта пред входната врата на Оскар имаше три дебели вързопа рекламни брошури. Майка му помогна да ги сгъне. По три различни в комплект, общо четиристотин и осемдесет комплекта. Всеки му носеше средно четиринайсет йоре. В най-лошия случай можеше да е само една брошура, което значеше по седем йоре. В най-добрия (и същевременно най-лошия, защото предполагаше безкрайно сгъване) до пет брошури, които му носеха по двайсет и пет йоре.

Беше облагодетелстван, защото високите блокове се падаха в неговия район. Там можеше да се отърве от над сто и петдесет брошури за по-малко от час. Цялата обиколка отнемаше приблизително четири часа с връщането до вкъщи, за да вземе още. А когато всеки комплект съдържаше по пет брошури, се налагаше да се връща два пъти.

Брошурите трябваше да бъдат раздадени най-късно до вторник вечерта, но той обикновено приключваше още в събота. За да му е спокойно.

Оскар сгъваше на пода, майка му — на масата. Не беше никак забавна работа, но му харесваше хаосът, който наставаше в кухнята. Голямата неразбория малко по малко се превръщаше в ред, два, три, четири пакета старателно сгънати брошури.

Майка му пхна в торбата поредната пачка сгънати брошури, поклати глава.

— Всъщност не ми харесва.

— Кое?

— В никакъв случай... ако някой отвори или... ти в никакъв случай...

— Разбира се. Защо ми е?

— Има толкова особняци на този свят.

— Да.

Водеха този разговор в една или друга форма почти всяка събота. В петък вечер майка му реши, че Оскар изобщо няма да излиза с брошурите тази седмица заради убиеца. Той обаче тържествено се закле да крещи като луд, ако някой понечи дори да го заговори, и майка му отстъпи.

Никога не беше се случвало някой да кани Оскар вътре. Само веднъж някакъв дядка излезе и го нахока, че му „задръства пощата с боклуци“, оттогава той не пускаше нищо у тях.

Сега дядката не подозираше, че тази седмица може да се възползва от специално подстригване с кичури за двеста крони в дамския фризьорски салон.

В единайсет и половина всички брошури бяха сгънати и той излезе. Не можеше просто да ги хвърля на боклука или нещо подобно — от фирмата се обаждаха да питат, правеха проверки на място. Бяха му го набили в главата, когато преди половин година позвъни, за да кандидатства за работата. Може би просто блъфираха, но не смееше да рискува. Освен това нямаше нищо против конкретно тази дейност. Поне първите два часа.

Тогава си играеше например на агент с тайна мисия да разпространява пропагандни листовки срещу врага, превзел страната. Търчеше от вход на вход, нащрек за вражите войници, които като нищо можеше да са предрешени като безобидни старици с кученца.

Или пък си представяше, че всяка къща е изгладняло животно, шестоуст змей, който ядеше само девственици във вид на рекламни брошури, които той пъхаше в устите му. Брошурите пищяха в ръцете му, докато ги тикаше на чудовището.

През последните два часа — както днес на втората обиколка — някак се вцепеняваше. Краката му се тътреха по пътя, а ръцете му извършваха движенията си механично.

Остави ги на земята, вземи шест комплекта под лявата мишница, отвори входната врата, първа врата, отвори пощенската кутия с лявата ръка, с дясната вземи комплекта брошури, пъхни го вътре. Втора врата... и така нататък.

Когато най-сетне стигна до техния двор и до вратата на момичето, той спря отвън и се заслуша. Чуваше се радио, доста

приглушено. Само толкова. Пъхна брошурите в пощенския процеп и почака. Никой не дойде да ги вземе.

Завърши в обичайния ред пред своята врата, пъхна комплекта, отключи вратата, взе брошурите и ги хвърли в кошчето за отпадъци.

Приключи за днес. По-богат с шейсет и седем крони.

Майка му беше отишла да напазарува във Велингбю. Разполагаше с целия апартамент. Не знаеше за какво да го използва.

Отвори чекмеджето под кухненската мивка, погледна вътре. Прибори за хранене, бъркалки и термометър за фурната. В другото чекмедже — химикалки и хартия, комплект картички с рецепти за различни ястия, за които майка му беше абонирана известно време, но се отказа, понеже всички включваха доста скъпи съставки.

Продължи във всекидневната, отвори шкафовете.

Пособията на майка му за плетене на една кука, или пък беше на две. Папка със сметки и касови бележки. Албуми със снимки, които беше разглеждал стотици пъти. Стари седмичници с още нерешени кръстословици. Чифт очила за четене в калъф. Кутия с шевни принадлежности. Малка дървена кутийка с паспортите им, личните жетони за идентификация (беше помолил за разрешение да носи своя на врата си, но майка му каза: само в случай на война), снимка и пръстен.

Претърси чекмеджетата и шкафовете, сякаш издирваше нещо, без да знае какво. Някаква тайна. Нещо, което да му промени живота. Изведнъж най-отзад в дъното на шкафа да намери парче гниецо месо. Или пък надут балон. Каквото и да е. Нещо чуждо.

Извади снимката и я разгледа.

Беше от кръщенето му. Майка му го държеше на ръце и гледаше в обектива. Тогава е била слаба. Оскар беше увит в кръщелна дрешка с дълги сини панделки. До майка му стоеше баща му, докаран с непривичен костюм. Той все едно не знаеше къде да си дene ръцете и ги държеше сковано изпънати отстрани, почти в стойка „мирно“. Гледаше право към бебето в обятията на майката. Слънцето ги огряваше.

Оскар доближи снимката до очите си, за да разгледа израза на баща си. Изглеждаше му горд. Горд и изключително... объркан. Човек, който се радваше, че е станал баща, но не знаеше как да се държи.

Какво се прави. Сякаш виждаше бебето за първи път, макар кръщенето да беше половин година след раждането на Оскар.

Затова пък майка му го държеше уверено и спокойно. Погледът ѝ в обектива изразяваше не толкова гордост, колкото... бдителност. *Не припарвай, виждаш ли този поглед! Ще те ухапя за носа!*

Татко му стоеше леко приведен напред, сякаш искаше да се приближи, но не смееше. Това не беше снимка на семейство. А на момче и майка му. И до тях — мъж, вероятно бащата. Поне според израза на лицето му.

Но Оскар го обичаше, майка му също. Все пак. Въпреки сегашното положение. Просто така беше станало.

Оскар взе пръстена и прочете написаното от вътрешната страна: *Ерик 22/4 1967.*

Разделиха се, когато той беше на две годинки. Никой от тях не бе направил ново семейство. „Не срещнах.“ И двамата използваха този израз.

Върна пръстена на мястото му, затвори дървената кутийка и я прибра в шкафа. Чудеше се дали майка му понякога гледа пръстена, защо ли го бе запазила. Все пак беше златен. Поне десет грама. Струваше около четиристотин крони.

Оскар пак си облече връхните дрехи, излезе на двора. Започваше да се смрачава, макар да беше едва четири часът. Изключено да отиде в гората по това време.

Появи се Томи, спря се, като видя Оскар.

— Привет.

— Привет.

— К'во става?

— Ами разнесох брошурите и... не знам сега.

— Парите заслужават ли си?

— Горедолу. Седемдесет-осемдесет крони. Всеки път.

Томи кимна.

— Искаш ли да ти продам един уокмен?

— Не знам. Какъв?

— „Сони“. Петдесетачка.

— Нов?

— Да. В опаковка. Със слушалки. Петдесет.

— Нямам пари. В момента.

— Нали каза, че печелиш седемдесет-осемдесет кинта.

— Да, но вземам парите веднъж месечно. След седмица.

— Да ти го дам сега? И после ще ми платиш, като си вземеш парите.

— Става...

— Окей. Там ме чакай, ще го донеса — и посочи детската площадка.

Оскар отиде и седна на пейката. После стана и отиде до катерушката, погледна. Нямаше я. Върна се бързо на пейката и седна, сякаш бе направил нещо нередно.

След малко дойде Томи и му подаде кутията.

— Петдесет кинта след седмица, окей?

— Тъхъ.

— Какво обичаш да слушаш?

— „Kiss“.

— Какво тяхно имаш?

— „Alive“.

— Нямаш ли „Destroyer“? Мога да ти го дам, ако искаш. Да си го запишеш.

— Да, супер.

Оскар имаше двойния им албум „Alive“, беше си го купил преди няколко месеца, но не го слушаше. Най-често разглеждаше снимките от концерта. Наистина изглеждаха страховити с гримираните си лица. Жив ужас. Всъщност харесваше „Veth“ в изпълнение на Питър Крис, но останалите песни бяха твърде... някак си немелодични. Може пък „Destroyer“ да е по-добър.

Томи стана да си ходи. Оскар стисна кутията.

— Томи?

— Да?

— Онова момче. Дето го убиха. Дали знаеш... как е бил убит?

— Да. Закачен бил на едно дърво с прерязано гърло.

— Да не е бил случайно... наръган? Онзи да го е намушкал по тялото?

— Хм, не, само шията. Хряас.

— Тъхъ.

— Друго?

— Не.

— Чао.

— Чао.

Оскар поседя на пейката известно време да поразмишлява. Небето беше тъмнолилаво, вече се виждаше ясно първата звезда — или Венера? Той стана и се прибра, за да скрие уокмена, преди майка му да се върне.

Тази вечер щеше да се срещне с момичето, да си вземе кубчето. Щорите пак бяха спуснати. *Наистина* ли живее там? Какво правят вътре по цял ден? Тя дали има приятели?

Едва ли.

* * *

— Тази вечер...

— Какво си направила?

— Изкъпах се.

— Не ти е присъщо.

— Хокан, ти тази вечер трябва...

— Не, казах ти.

— Моля те!

— Не е там работата... Всичко друго каквото кажеш. На твое разположение. Вземи от *мен*, за Бога. Ето тук. На ти нож. Не ли? Добре, тогава аз...

— Недей!

— Защо? Така е най-добре. Защо си се къпала? Миришеш на... сапун.

— Какво искаш да направя?

— Не мога!

— Не?

— Какво си намислила?

— Аз ще отида.

— Затова ли е трябвало да се къпеш?

— Хокан...

— Готов съм на всичко за теб. Каквото поискаш, но...

— Да, ясно. Няма проблем.

— Съжалявам.

— Добре.
— И умната. Аз... умната.

* * *

Куала Лумпур, Пном Пен, Меконг, Рангун, Чунцин...

Оскар разглеждаше контурната карта, домашното за уикенда. Тези наименования не му говореха нищо, просто съчетания от букви. Беше му приятно обаче, като свери с атласа, поне да види, че наистина има градове и реки точно на местата, където бяха отбелязани на листа...

Да, щеше да ги назубри и майка му да го препита. Щеше да посочва точките и да назовава чуждите думи. Чунцин, Пном Пен. Майка му ще се впечатли. Разбира се, има и нещо забавно във всичките тези странни наименования на далечни места, но...

За какво е цялата работа?

В четвърти клас учиха географията на Швеция. Тогава знаеше всичко наизуст. Не се затрудни. Но сега?

Опита да си спомни поне една шведска река.

Ескан, Вескан, Пискан...

Нещо такова. Може би Етран. Да. Но къде ли се намира? Нямаше представа. След няколко години същото щеше да стане и с Чунцин и Рангун.

Всичко е безсмислено.

Тези места сигурно изобщо не съществуват. А и да ги има... нали никога няма да ги види. Чунцин? Какво ще прави в Чунцин? То е просто бяло кръгче с точица.

Погледна правите линии, върху които се гъчкаха кривите му букви. Това е училището. Нищо повече. Ето това е училището. Карат те да правиш какво ли не и го правиш. Тези места са били създадени, за да дават учителите домашни. Тези домашни нищо не означават. Със същия успех би могъл да напише на чертичките Чипифлакс, Бубелибенг и Спит. Все тая.

Единствената разлика ще е, че госпожицата ще каже: *грешка*. Не се наричат така. Ще посочи картата с думите: „Ето, погледни, пише Чунцин, не Чипифлакс“. Слабо доказателство. Нали някой е измислил

и съдържанието на атласа. Нищо не свидетелства за истинността му. Може би Земята наистина е плоска, но по някаква причина го пазят в тайна.

Кораби, които падат от ръба. Дракони.

Оскар стана от масата. Картата беше готова, попълнена с букви, които госпожицата щеше да одобри. Готово.

Минаваше седем, може би момичето беше излязло? Отиде до прозореца, долепи ръце до стъклото, за да се взре в мрака навън. Сякаш наистина забеляза някакво движение на площадката?

Излезе в коридора. Майка му плетеше на две куки във всекидневната, или пък беше на една.

— Излизам за малко.

— Пак ли? Нали щях да те препитвам.

— Да. После.

— Азия беше, нали?

— А?

— Домашното ти. Нали за Азия?

— Да, сигурно. Чунцин.

— Къде е това? В Китай?

— Не знам.

— Как така *не знаеш*? Ами...

— Идвам си след малко.

— Добре. Внимавай. Сложи ли си шапката?

— Разбира се.

Оскар пъкна шапката в джоба на якето си и излезе. На път към детската площадка очите му се адаптираха към мрака и той видя, че съседката седи на катерушката. Застана пред нея с ръце в джобовете.

Днес изглеждаше различна. Пак с розовия пуловер — няма ли друг? — косата ѝ обаче не изглеждаше толкова сплъстена. Падаше гладка, черна покрай лицето.

— Привет.

— Здравсти.

— Здравсти.

Повече няма да казва „привет“. Прозвуча невероятно смешно. Тя се изправи.

— Качи се.

— Окей.

Оскар се покатери горе и седна до нея, дискретно вдиша през носа. Вече не смърдеше.

— По-добре ли мириша?

Оскар се изчерви целият. Момичето се усмихна и му подаде нещо. Кубчето.

— Благодаря, че ми го даде.

Оскар взе кубчето и го разгледа. Пак го разгледа. Държеше го към светлината, доколкото беше възможно, въртеше го и го оглеждаше отвсякъде. Беше подредено. Всички страни по цветовете.

— Да не си го разглобила?

— В смисъл?

— Ами... да си го разглобила на парчета и... да си ги подредила.

— И така ли може?

Оскар провери кубчето, сякаш да види дали частите не са се разхлабили поради разглобяване. Той самият го беше правил веднъж, изненада се колко малко завъртания бяха нужни, за да се объркаш и вече да не можеш да го подредиш. Частите не се разхлабиха, след като го разглоби, но тя надали би могла.

— Сто на сто си го разглобила.

— Не съм.

— Нали преди не беше виждала подобно нещо.

— Да. Беше забавно. Благодаря.

Оскар държеше кубчето пред очите си, сякаш то би могло да му разкаже всичко. По някакъв начин беше почти уверен, че момичето не лъже.

— Колко време ти отне?

— Няколко часа. Сега вече би трябвало да става по-бързо.

— Невероятно.

— Не е чак толкова трудно.

Тя се извърна към него. Зениците ѝ бяха толкова големи, че почти не се виждаха ирисите, светлината от входовете се отразяваше в чернотата им — тя сякаш имаше в главата си цял далечен град.

Полото, вдигнато високо по врата, още повече подчертаваше меко изваяния овал и тя изглеждаше като... като комиксова героиня. Кожата, чертите ѝ бяха като нож за масло, заглаждан с най-фина шкурка, докато дървото заприлича на коприна.

Оскар се прокашля.

- На колко си години?
- Ти как мислиш?
- Четиринайсет-петнайсет.
- На толкова ли изглеждам?
- Да. Или не, но...
- На дванайсет съм.
- Дванайсет!

Боже мили! Най-вероятно е *по-малка* от Оскар, който ставаше на тринайсет идния месец.

- Кога ти е рожденият ден?
- Не знам.
- Не знаеш ли? Ама... кога си го празнуваш?
- Не го празнувам.
- Поне вашите трябва да знаят!
- Не. Майка ми е мъртва.
- Ох! Така ли... От какво е починала?
- Не знам.
- Е... баща ти не знае ли?
- Не.
- И какво... не получаваш ли никакви подаръци?

Тя направи крачка към него. Парата от дъха ѝ докосна лицето му, а светлините на града в очите ѝ угаснаха заради сянката му. Зениците ѝ станаха като две бездънни ями.

Тъжна е. Толкова ужасно тъжна.

- Не. Не получавам никакви подаръци. Никога.

Оскар кимна притеснен. Светът наоколо не съществуваше. Само двете черни ями на един дъх разстояние. Дъхът им се сплиташе, издигаше се и се разпиляваше.

- Искаш ли да ми подариш нещо?
- Да.

Гласът му дори не беше шепот. Само издишване, което се бе изтръгнало от устата му. Лицето ѝ беше близо. Бузата ѝ, гладка като шлифовано дърво, прикова погледа му.

Затова не забеляза как зениците ѝ се свиха, изразът ѝ се промени. Как горната ѝ устна се повдигна и оголи малки мръснобели кучешки зъбки. Виждаше единствено бузата ѝ и докато тя насочваше зъби към шията му, той вдигна ръка и я погали.

Тя се сепна, скова се за миг и се дръпна. Очите ѝ добиха предишния си вид, светлините на града се запалиха отново.

— Какво направи?

— Извинявай... аз...

— Какво... Направи...

— Аз...

Оскар погледна кубчето в ръката си, отпусна пръсти. Беше го стискал толкова силно, че от ръбовете останаха тъмни белези по дланта му. Подаде ѝ го.

— Искаш ли го? Подарявам ти го.

Тя поклати бавно глава:

— Не. Твое си е.

— Как... се казваш?

— Ели.

— Аз съм Оскар. Какво каза? Ели!

— ... Да.

Тя изведнъж се обезпокои. Бързо местеше поглед, сякаш се мъчеше нещо да си спомни.

— Аз... ще се прибирам вече.

Оскар кимна. Тя го погледна право в очите за няколко секунди, после се обърна да си върви. Поколеба се накрай пързалката. После седна, плъзна се надолу и продължи към входа си. Оскар стискаше кубчето в ръка.

— Ще дойдеш ли утре?

Тя се спря, каза тихо: „Да“, без да се обърне, и продължи. Оскар я проследи с поглед. Тя подмина входната си врата и продължи към арката, която водеше навън от двора. Изчезна.

Той погледна кубчето в ръката си. Невероятно.

Завъртя един ред съвсем леко и целостта се наруши. После го върна обратно. Реши да си го запази така. За някое време.

* * *

Йоке Бенгтсон се кикотеше на връщане от киното, Егати забавния филм, „Екскурзия с водач“. Особено онези двамата, дето през целия филм се шматкаха да търсят „Кръчмата на Пепе“, жестоки

образи. И когато единият прекара мъртвопияния си авер през митницата в инвалидна количка: *invalido*. Адски готино.

Май нямаше да е зле да отиде на такова пътешествие с някого от тайфата. Но с кого ли?

Карлсон е толкова скучен, че в негово присъствие часовниците спират, ще му призлее от него още на втория ден. Морган е невъзможен, когато се напие, а няма да пропусне, ако е чак толкова евтино. Лари става, ама е толкова кекав. Накрая сигурно и него ще трябва да тика в инвалидна количка. *Invalido*.

Не, Лаке е човекът.

Можеше да си прекарат наистина готина седмица там, на юг. От друга страна, Лаке е беден като църковна мишка, никога не би могъл да си го позволи. Налива се с бира и пуши всяка вечер. Да му прави компания — да, ама няма кинти за пътешествие до Канарските острови.

Ще трябва да се примири с положението; никой от тайфата в китайския не става за съвместно пътуване.

Може ли да тръгне сам?

Да, нали Стиг-Хелмер във филма точно това прави. Нищо, че е пълен загубеняк. После срещна Уле, намери си мадама и така нататък. Хич не беше зле. Бяха минали осем години, откак Мария го заряза, взе и кучето, та оттогава не бе познал друга в библейския смисъл.

А дали изобщо би го харесала някоя? Може би. Във всеки случай не изглежда чак толкова смотан като Лари. Е, алкохолът беше белязал и лицето, и тялото му, въпреки че донякъде се контролираше. Днес например не беше близнал и капка, макар да стана почти девет часът. Сега се прибира вкъщи и ще удари някой и друг джин с тоник, преди да отиде до китайския.

Наистина трябва да си помисли за пътешествие. Май ще стане като с всичко друго, което бе възнамерявал да направи или да започне през последните години: нищо. Но нали не е забранено да се мечтае.

Вървеше по алеята на парка между улица Холберг и блакебергското училище. Доста тъмно беше, уличните лампи бяха на трийсетина метра една от друга, а китайският ресторант светеше като фар горе на възвишението вляво.

Дали да не зарече тази вечер предпазливостта и да отиде направо в китайския... Не. Твърде скъпо е. Другите ще решат, че е

спечелил от лотарията или нещо такова, ще го сметнат за някой гаден скръндза, дете не черпи. Най-добре първо да се прибере и да удари питиетата вкъщи.

Мина покрай обществената пералня; на комина ѝ светеше самотно червено око, отвътре тътнеше приглушен шум.

Една нощ, когато се прибираще пиян до козирката, поради някаква халюцинация му се привидя как коминът се отлепя от покрива и се плъзва надолу по склона към него с бумтене и съскане.

Той се просна на алеята, закрил главата си с ръце в очакване на удара. Когато най-накрая се огледа, коминът се извисяваше на обичайното си място, висок и неподвижен.

Лампата до моста под улица Бьорнсон беше повредена, а пътят отдолу — свод от мрак. Ако беше пиян сега, най-вероятно щеше да се качи по стъпалата до моста и да продължи по улица Бьорнсон, макар този път да беше малко обиколен. Когато се напиеше, му се привиждаха какви ли не щуротии, затова винаги спеше на светната лампа. Сега обаче беше напълно трезвен.

Но и в момента предпочиташе да мине по стълбите. Пиянските глупости тревожеха вече дори трезвото му съзнание. Така че той се спря на алеята и обобщи наум положението: „Ставам параноичен“.

Обаче виж как стоят нещата, Йоке, чуй ме. Ако не се стегнеш и не преодолееш мижавото разстояние под моста, няма никога да отидеш и на Канарските острови.

Как така?

Ами така — защото веднага се сдухваш и от най-нищожния проблем. Във всяка ситуация действаш по закона за най-малкото съпротивление. Да не си въобразяваш, че ще събереш кураж да телефонираш в някоя туристическа агенция, да си извадиш нов паспорт, да купиш каквото трябва, изобщо да дръзнеш да скочиш в неизвестното, като не ти стиска да изминеш това нищожно разстояние?

И това е вярно. И сега какво? Ако мина под моста, това ще означава, че отивам на Канарските острови, че може и да стане?

На бас, че още утре ще се обадиш да резервираш билет. Тенерифе, Йоке. Тенерифе.

Той тръгна, изпълнен с фантазии за слънчеви плажове и коктейли с чадърчета. По дяволите, ще замине! Тази вечер няма да

ходи в китайския, не. Ще си остане вкъщи да прегледа обявите. Осем години. Дявол да го вземе, крайно време е да се стегне.

Тъкмо започна да си представя палми, да се чуди дали на Канарските острови има палми, дали имаше във филма, когато чу звук. Глас. Спря, послуша се. Откъм стената при свода на моста долови ридания.

— Помощ...

Очите му започнаха да привикват към мрака, но успяваше да различи единствено очертанията на купчини листа, които вятърът беше навял под моста. Стори му се като детски глас.

— Ехо? Има ли някой там?

— Помогни ми...

Огледа се. Наблизо нямаше жива душа. Откъм мрака долиташе шумолене, сега вече различи и движение сред листата.

— Моля те, помогни ми!

Изпита огромно желание да се махне. Но не можеше, естествено. Дете беше пострадало, може би е било нападнато от някого...

Убиецът!

Убиецът от Велингбю се е появил в Блакеберг, само че този път жертвата е оцеляла.

Уф, по дяволите!

Не искаше да се забърква в нищо. Нали щеше да заминава за Тенерифе. Но нямаше как. Пристъпи по посока на гласа. Шумата изпука под краката му; той вече виждаше тялото. Лежеше свито на кълбо в сухия листак.

По дяволите, по дяволите!

— Какво е станало?

— Помогни ми...

Очите на Йоке се бяха нагодили към тъмнината и той видя как детето протяга към него бяла ръчичка. Тялото беше голо, вероятно ставаше дума за изнасилване. Не. По-отблизо видя, че детето не беше голо, а със светлорозов пуловер. Колко да е голямо? На десет-дванайсет години. Може би само са го набили „другарчетата“ му. Но ако е момиче, по-скоро е нещо друго.

Приклепна до детето, взе едната му ръка в своята.

— Какво е станало?

— Помогни ми... Вдигни ме!

— Боли ли те?

— Да.

— Какво ти е?

— Вдигни ме...

— Да не е нещо с гръбнака?

В казармата беше санитар и знаеше, че хора с травма на врата или гръбнака не бива да се местят, преди да се обездвижи главата.

— Боли ли те гърбът?

— Не. Вдигни ме!

Какво, по дяволите, да прави? Ако занесе детето у дома си, полицията може да си помисли...

Ще трябва да го занесе в китайския и оттам да викне линейка. Добре. Тялото на детето беше доста дребно и слабо, вероятно беше момиче, и той, макар да не бе в най-добрата си форма, сигурно щеше да успее да го пренесе толкова наблизко.

— Окей. Ще те занеса до едно място, откъдето ще можем да се обадим. Става ли?

— Да... благодаря.

Сърцето го заболя от това „благодаря“. Как бе могъл да се поколебае? Що за мерзавец е? Но ето че се беше окопитил и щеше да помогне на малката. Подпъхна лявата си ръка под коленете, а другата под тила ѝ.

— Окей. Вдигам.

— Мм.

Беше съвсем лека. Вдигна я много лесно. Най-много двайсет и пет килограма. Може би страдаше от недोхранване. Кофти семейни отношения, анорексия. Може да я е малтретирал пастрокът или някой друг. Гадна работа.

Момичето обгърна врата му и опря буза на рамото му. Той щеше да се справи.

— Как е?

— Добре.

Йоке се усмихна. Обля го топлина. Добър човек е все пак. Представи си физиономиите на останалите, когато внесе момичето в ресторанта. Най-напред щяха да се зачудят в какво се е забъркал, а после ще разберат и ще го обсипят с похвали: „Добре си направил, Йоке“, и така нататък.

Тръгна към китайския, улисан в илюзиите си за нов живот, за оттласкване от дъното, и внезапно усети болка в шията. Какво, по дяволите? Сякаш го беше ужилила оса — той понечи да вдигне ръка, да я отпъди, да опипа мястото. Но да не вземе да изпусне детето!

Безуспешно опита да извие глава, за да види какво е, въпреки че нямаше никакъв начин да погледне точно под такъв ъгъл. А и не можеше изобщо да си помръдне главата, понеже лицето на малката беше притиснато до брадичката му. Тя още по-здраво обхвана врата му и болката се засили. Той внезапно разбра.

— Какво правиш, да те вземат мътните?

С брадичката си усети как челюстта на момичето се движи нагоре-надолу, болката ставаше непоносима. По гърдите му се стичаше топла струйка.

— Стига, дявол да го вземе!

Пусна я. И то не съзнателно, а с инстинктивно движение: *да ми се маха тази гадост от шията!*

Тя обаче не падна. Напротив, стисна тила му в желязна хватка — божичко, колко силно беше малкото телце! — и се вкопчи с крака в тялото му. Беше го стиснала като ръка, сграбчила кукла, а челюстта ѝ не спираше да се движи.

Йоке хвана главата ѝ, опита да я отблъсне от шията си — все едно да се мъчи да откърши жилав клон на бреза. Беше като залепнала за него. Притискаше го толкова силно, че той не можеше да си поеме дъх.

Залитна назад, бореше се за глътка въздух.

Челюстта на момичето вече не се движеше, сега се чуваше само тихо премляскване. То не отпускате хватката си нито за миг, напротив — като започна да смуче, я стегна. Чу се изпукване и в гърдите му лумна болка. Няколко счупени ребра.

Не му стигаше въздух, за да изкрещи. Немощно я удряше с юмруци по главата, докато се олюляваше сред сухите листа. Виеше му се свят. Далечните лампи на парка танцуваха пред очите му като светулки.

Загуби равновесие и падна назад. Последното, което чу, беше прашенето на шумата под тила му. В следващия миг главата му се удари в паважа и светът потъна в мрак.

* * *

Оскар лежеше, загледан в тапета, не можеше да заспи.

С майка му гледаха мъпетите, но той изобщо не внимаваше в действието. Мис Пиги се ядоса, а Кермит търсеше Гонзо. Едно от сърдитите старчета падна от балкона. Защо? Не разбра. Мислите му бяха другаде.

След това пиха какао с кифлички. Оскар си спомняше, че говориха, но не помнеше за какво. Май да пребоядисат кухненската пейка в синьо.

Взираше се в тапета.

Цялата стена до леглото му беше с фототапет, на който имаше просека в гъста гора. Дебели стволове и зелени листа. Обичаше да лежи и да си представя образи в най-близкия за погледа му листак. Имаше две фигурки, които винаги виждаше. За да зърне останалите, трябваше да положи усилия.

Сега стената доби ново значение. От другата ѝ страна, отвъд гората, живееше Ели. Оскар лежеше, притиснал ръка на зелената повърхност, и се опитваше да си представи какво е отгатык. Дали там е стаята ѝ? Дали и тя сега е в леглото си? Той си представи, че стената е бузата на Ели, погали зелените листа, меката ѝ кожа.

Чу гласове оттам.

Спря да гали тапета и се заслуша. Един тънък и един по-груб глас. Ели и татко ѝ. Като че ли се караха, така звучаха. Той притисна ухо до стената, за да чуе. Дявол да го вземе! Да имаше сега чаша. Не смееше да стане и да вземе, да не би междувременно гласовете да секнат.

Какво си говорят?

Бащата на Ели като че беше ядосан, нейният глас едва се чуваше. Оскар се напрегна, за да долови някоя дума. Чу само няколко ругатни и „... ужасно жестоко“, после тупване, сякаш някой падна. Дали я бе ударил? Дали беше видял как той я погали по бузата и... беше ли възможно?

После заговори Ели. Оскар не можеше да схване и дума от казаното, само мекия тон на гласа ѝ, който се издигаше и снишаваше.

Дали щеше да говори така, ако я беше ударил? Да не е посмял да я бие! Оскар ще го убие, ако ѝ посяга.

Жалко, дето не може да минава през стени като Светкавицата, супергероят. Да влезе през нея, да мине през гората и да излезе от другата страна, да види какво става, дали Ели се нуждае от помощ, утеха, каквото и да е.

Там вече беше тихо. Само усещаше ударите на сърцето си като екот в тъпанчетата.

Стана от леглото, отиде до писалището си и изсипа няколко гумички от една пластмасова чашка. Взе я, легна и долепи отвора ѝ на стената, а до дъното ѝ — ухото си.

Чу само далечно дрънчене, едва ли идваше от съседната стая. Какво правят те? Притаи дъх. Внезапен гръм.

Изстрел с пистолет!

Той е измъкнал отнякъде пистолет и — не, беше входната врата, толкова силно затръшната, че стените се разтресоха.

Той скочи от леглото и отиде до прозореца. След няколко секунди навън излезе някой. Бащата на Ели. Носеше чанта, с бързи гневни крачки се запъти към портала и изчезна.

Какво да правя? Да го проследя? Защо?

Пак си легна. Просто беше прекалил с фантазиите. Ели и баща ѝ се бяха скарали, Оскар и майка му също се караха понякога.

Дори се случваше майка му да хлопне вратата по същия начин след някоя по-ожесточена свада.

Но не и посред нощ.

Понякога, когато сметнеше, че е непоносим, майка му заплашваше да се махне и да го остави съвсем сам. Оскар знаеше, че никога не би го направила, тя също знаеше, че той знае. Може би бащата на Ели бе решил да изпълни подобна заплаха. Отива си посред нощ с чантата, и това е.

Оскар лежеше в леглото си, притиснал длани и чело към стената.
Ели, Ели. Там ли си? Нарани ли те? Тъжна ли си? Ели...

На вратата му се почука и той се сепна. За един безумен миг си помисли, че е бащата на Ели, дошъл е да му потърси сметка.

Само че беше майка му. Пристъпи на пръсти в стаята.

— Оскар? Спиш ли?

— Мм.

— Само да ти кажа... за новите съседи. Чу ли?

— Не.

— Как може да не чуеш. Та той крещеше като обезумял и как тръшна вратата. Боже мили! Понякога направо се радвам, че нямам мъж. Горката жена. Виждал ли си я?

— Не.

— И аз не съм. То аз и него не съм виждала. Щорите им са спуснати по цял ден. Сигурно са алкохолици.

— Мамо...

— Да?

— Спи ми се.

— Ох, да, извинявай, миличък. Ама толкова се... Лека нощ. Спинкай.

— Тъхъ.

Майка му излезе, безшумно затвори вратата. Алкохолик ли? Да, вероятно.

Бащата на Оскар имаше периоди на запои, точно затова се разведоха с майка му. Случваше се и той да изпада в такъв гняв, когато беше пиян. Вярно, не посягаше, но се случваше да крещи до прегракване, да тръшка врати и да чупи вещи.

Оскар донякъде се зарадва при тази мисъл. Грозно е, но така си беше. Ако бащата на Ели е алкохолик, двамата имат нещо общо, нещо, което да споделят.

Оскар пак долепи чело и ръце до стената.

Ели, Ели. Знам какво ти е. Ще ти помогна. Ще те спася.

Ели...

* * *

Широко отворените очи сляпо се взираха в свода на моста. Хокан разрови увехналите листа и откри тънкия розов пуловер на Ели. Беше го хвърлила върху гърдите на човека. Той го вдигна, понечи да го помирише, но се спря, щом усети, че му лепне.

Пусна пуловера обратно върху гърдите на мъжа, извади плоското си шише и отпи три големи глътки. Огнените езици на алкохола

парнаха гърлото му и се стекоха към стомаха. Листата изпукаха под него, когато седна на студения паваж да огледа мъртвия.

Нещо не беше наред с главата.

Разрови чантата си и намери фенерчето. Увери се, че никой не идва по парковата алея, запали го и освети мъжа. Лицето му изглеждаше белезникавожълто на светлината, устата му беше полуотворена, сякаш се канеше да каже нещо.

Хокан преглътна. Отвращаваше го самата мисъл, че този човек е бил по-близо до неговата любов, отколкото той самият някога е бил. Той отново бръкна за шишето, за да изгори внезапното безпокойство, но се спря.

Шията.

По цялата му шия минаваше нещо като широка червена верижка. Хокан се наведе и видя раната, която Ели бе отворила, за да стигне до артерията — *устните и са докоснали кожата му* — това обаче не обясняваше тази... верижка...

Хокан угаси фенерчето, пое си дълбоко дъх, неволно се дръпна назад и си одра плешивината на темето в цимента на тясната ниша под моста. Стисна зъби от парещата болка.

Кожата на шията беше разкъсана, защото... главата му е била завъртяна. Изцяло. Вратът му беше пречупен.

Хокан затвори очи, бавно издиша и вдиша, за да се успокои, да потисне импулсивното си желание да побегне далече... от това. Сводът на моста притискаше главата му, под него беше паважът. Наляво и надясно — алеята на парка, по която можеше да минат хора и да викнат полицията. А пред него...

Това е просто мъртвец.

Да. Но... главата.

Не му се нравеше подозрението, че главата е откачена. Вдигнеше ли тялото, тя щеше да падне назад, може би да се откъсне. Той се сви и опря чело в коленете си. Неговата любов беше извършила това. С голи ръце.

Догади му се, като си представи звука. Пукота при завъртането на главата. Не искаше да докосва това тяло. Ще седи тук. Като Белаква в преддверието на Дантевото чистилище. И ще чака зората, ще чака...

Откъм метрото се зададоха няколко души. Той се скри в шумата до мъртвия, притисна чело в леденостудения паваж.

Защо? Защо е това... с главата?

За да не стане заразяване. Нервната система не бива да участва. Тялото трябва да се „изключи“. Тя му беше обяснявала. Той тогава не разбра. Сега започна да му се прояснява.

Стъпките зачестиха, а гласовете заглъхнаха. Качват се по стъпалата. Хокан се надигна отново, погледна мъртвото лице с отворената уста. Значи това тяло е щяло да се изправи, да изтупа шумата от себе си, ако не е било... изключено?

Нададе писклив смях, който отекна под свода на моста като цвърчене на птичка. Той така рязко си запуши устата с ръка, че чак го заболя. Само като си представи. Мъртвеца, който се надига от шумата и като в просъница отупва листата от якето си.

Какво да прави с трупа?

Трябваше някак да изчезнат тези около осемдесет килограма мускули, мазнини и кости. Да се смелят. Да се накълцат. Да се заровят. Да се запалят.

В крематориума.

Точно така. Ще занесе тялото там, ще се вмъкне и тайно ще го изгори. Или ще го остави пред вратата като подхвърлено дете с надеждата желанието им да изгарят труповете да е толкова голямо, че да не викнат полицията.

Не. Има само един вариант. Вдясно алеята продължаваше навътре в гората, към болницата. Към водата.

Пъхна кървавия пуловер под якето на трупа, нарами чантата и подпъхна ръце под коленете и гърба му. Залитна и се изправи. Главата на мъртвия наистина увисна назад, зъбите му изтракаха.

Колко далече е водата? Може би на няколкостотин метра. Ами ако се появи някой? Да става каквото ще! И всичко да свърши. Още по-добре.

Но никой не се появи, целият потен, той запълзя по ствола на плачеща върба, наведена над водата. С възета бе завързал за краката на мъртвеца два големи камъка от брега.

Завлече тялото възможно по-навътре във водата с другото въже, надяното на гърдите му с примка, и издърпа въжето.

Поседя малко върху ствола на върбата, провесил крака над водата. Гледаше надолу към черното огледало, все по-рядко раздвижвано от изплуващи мехурчета.

Беше го направил.

Въпреки студа вади пот се стичаха и пареха очите му, цялото тяло го болеше от усилието, но го *беше направил*. Тук, под краката му, лежеше мъртвото тяло, скрито от света. То не съществуваше. Мехурчетата спряха да изплуват и вече нямаше нищо... *нищо*, което да издава, че долу има труп.

Във водната повърхност се оглеждаха звезди.

ВТОРА ЧАСТ УНИЖЕНИЕТО

*... и се насочиха към местности, където
Мартин никога не беше стъпвал, далеч след
Тюска Ботен и Блакеберг — и точно там
минаваше границата на познатия свят.*

Ямар Сьодерберг,
„Младостта на Мартин
Бирк“

*Сърцето щом открадне
самодива,
обратно нивга то не дава.
С мечти го лунна светлина
облива
и либето си земно той забравя.*

Виктор
Рюдберг,
„Самодивата“

В неделя вестниците публикуваха по-подробно описание на убийството във Велингбю. Заглавията гласяха:

ЖЕРТВА НА РИТУАЛНО УБИЙСТВО ИЛИ НЕ?

Снимки на момчето, долчинката в гората. Дървото.

По това време убиецът от Велингбю вече не беше най-обсъжданата тема. Цветята в долчинката бяха повехнали, свещите — угаснали. Бонбонено раираните ленти на полицията бяха свалени, наличните улики — събрани.

Неделната статия отново разпали дискусиите. Та нали изразът „ритуално убийство“ загатваше, че е предопределено да се случи пак? Ритуалите са, за да се повтарят.

Всички, които някога бяха минавали по тази пътека или наблизо, имаха нещо да разкажат. Колко зловеща е горичката. Или колко спокойно и красиво е там, кой да предположи...

Всички, които познаваха момчето, макар и съвсем бегло, разказваха колко е било прекрасно и какъв злодей трябва да е убиецът. Веднага използваша убийството като аргумент, че трябва да има смъртно наказание, дори ако по принцип бяха против него.

Липсваше едно. Снимка на убиеца. Взираха се в невзрачната долчинка, в усмихнатото лице на момчето. Без снимката на извършителя се създаваше чувството, че някак е станало... от само себе си.

Така не можеше.

В понеделник, 26 октомври, полицията разгласи по радиото и във всекидневниците, че е конфискувала най-голямото количество наркотици, разкривано някога в Швеция. Заловени били петима ливанци.

Ливанци.

Това поне беше разбираемо. Пет килограма хероин. И петима ливанци. По килограм на ливанец.

На всичкото отгоре се възползвали от шведските социални осигуровки, докато си внасяли контрабандно дрога. Е, нямаше снимки и на ливанците, но те пък не се и нуждаеха. Всеки знае как изглеждат. Араби. И толкова.

Обсъждаха дали ритуалният убиец също е имигрант. Много вероятно. Нямаше ли някакви кървави обреди в онези арабски страни? Ислям. Изпращат децата си с пластмасови кръстчета или каквото там носят на шиите си. Да разчистват мини. Така бяха чували. Жестоки хора. Иран, Ирак. Ливанци.

В понеделник обаче полицията разпространи фоторобот на убиеца, който успя да излезе във вечерните вестници. Видяло го едно

момиченце. Гледаха да не действат прибързано, публикуваха рисунката предпазливо.

Обикновен швед. С призрачен вид. Празен поглед. Всички бяха единодушни, че да — сигурно така изглежда убиец. Не им беше трудно да си представят как с това лице като маска се промъква в долчинката и...

Всеки от западните предградия, който наподобяваше фоторобота, понасяше дълги изпитателни погледи. Прибираше се вкъщи и се гледаше в огледалото, не откриваше никаква прилика. Вечер в леглото се чудеше дали на другия ден да не промени вида си, или пък щеше да изглежда съмнително?

Напрасно безпокойство. Скоро всички щяха да се впуснат в нови вълнения. Швеция щеше да се превърне в друга страна. *Унижена* нация. Точно тази дума използваша през цялото време: унижение.

Докато двойниците на фоторобота обмислят нови прически, една съветска подводница засяда на плитчина близо до Карлскруна. Двигателите ѝ ръмжат и ехтят над архипелага, докато се опитва да се измъкне. Никой не отива да провери какво става.

Ще я открият случайно в сряда сутрин.

СРЯДА 28 ОКТОМВРИ

На обед училището жужеше от слухове. През малкото междучасие някой от учителите чул по радиото, разказал на класа си и в обедната почивка всички знаеха.

Руснаците бяха дошли.

През последната седмица голямата тема за разговор между децата беше убиецът във Велингбю. Много от тях го бяха срещали, някои дори твърдяха, че били нападнати.

Виждаха убиеца във всеки подозрителен тип, който минаваше покрай училището. Децата се разкрещяха и се втурнаха да се скрият в сградата, когато старец с дрипави дрехи прекоси двора за по-пряко. Някои от по-яките момчета се въоръжиха със стикове за хокей, готови да го повалят. За щастие някой го позна — местен пияница от площада. Пуснаха го да си ходи.

Та сега беше ред на руснаците. Почти нищо не знаеха за тях. Срещнали се веднъж германец, руснак и Белман^[1]. Бяха най-добрите хокеисти. Наричаха се Съветски съюз. Само те и американците летяха в Космоса. Американците бяха направили неутронна бомба, за да се защитят от руснаците.

Оскар обсъди проблема с Юхан в обедната почивка.

— Мислиш ли, че и руснаците имат неутронна бомба? Юхан сви рамене:

— Сто на сто. Може да имат дори на тая подводница.

— Не трябва ли самолети, за да хвърлят бомби?

— Хм, не. Вкарват ги в ракети и ги задействат откъдето и да е.

Оскар погледна към небето.

— И могат да ги качат на подводница?

— Нали това ти казвам. Навсякъде.

— Хората умират, а къщите остават.

— Точно.

— А животните?

Юхан се замисли.

— Сигурно и те умират. Поне големите.

Седяха на бордюра на пясъчника, където в момента не играеха деца. Юхан взе голям камък и го хвърли така, че се разхвърча пясък.

— Буф! Всички са мъртви!

Оскар грабна един по-малък.

— Не! Ето един оцелял! Фиууу! Ракета в гърба!

Така хвърляха камъни и чакъл, заличаваха всички градове от лицето на земята, докато зад тях прозвуча глас.

— Какво правете вие?

Обърнаха се. Йони и Мике. Йони беше попитал. Юхан изпусна камъка, който държеше.

— Ами просто...

— Не питах теб. Прасчо? Какво правите?

— Мятаме камъчета.

— Защо?

Юхан се отдръпна по-назад и взе да си стяга връзките на обувките.

— За да... така.

Йони погледна към пясъчника и замахна с ръка, а Оскар подскочи.

— Тук трябва да си играят малките деца. Не схващаш ли? Гледай, съсипа пясъка.

Мике поклати печално глава:

— Нали може да паднат и да се ударят на камъните.

— Сега се хващаш да разчистиш, Прасчо.

Юхан още беше зает с обувките си.

— Чуваш ли какво ти казвам? *Хващаш се и разчистваш.*

Оскар не помръдна, не можеше да реши какво да прави. Естествено, на Йони не му пукаше за пясъчника. Просто обичайното. Щеше да му отнеме поне десет минути да обере всичките камъни, които бяха нахвърляли, а Юхан нямаше да му помогне. Звънецът щеше да прозвучи всеки момент.

Не.

Думата му се яви като прозрение. Както когато за първи път произнесеш думата „бог“ и наистина имаш предвид... Бог.

Представи си как събира камъните, когато другите вече са в класните стаи, само защото Йони му е наредил. Но и още нещо. В

пясъчника имаше катерушка, подобна на тази в двора им.

Оскар поклати глава.

— Какво каза?

— Не.

— Как не? Май нещо не схващаш. Казах да разчистиш тук, *значи ще разчистиш.*

— НЕ.

Звънецът. Йони стоеше неподвижно и гледаше Оскар.

— Знаеш какво следва, нали? Мике...

— Да.

— Ще си поговорим с него след даскало.

Мике кимна.

— До скоро, Прасчо.

Йони и Мике влязоха в училищната сграда. Юхан се изправи, беше приключил с обувките.

— Бе това беше много тъпо.

— Знам.

— Защо ти трябваше, по дяволите?

— Защото... — Оскар погледна към катерушката. — Просто така.

— Идиот!

— Да.

Когато часовете свършиха, Оскар остана в училището. Сложи на чина си два бели листа, взе енциклопедията от дъното на стаята, разлисти я.

Мамут... Медичи... Море... Морз.

Да. Ето я. Точките и тиретата на морзовата азбука заемаха четвърт страница. Той започна да преписва кода на единия лист с големи, ясни букви:

A = ·—

B = —···

C = —·—·

— и така нататък. Когато свърши, повтори същото и на другия лист. Не остана доволен. Хвърли го и започна отначало, изписваше знаците и буквите по-четливо.

Естествено, само единият лист трябваше да е перфектен: този за Ели. Но заниманието му допаднаше, а и му даваше повод да поостане.

С Ели се бяха срещали всяка вечер цялата седмица. Вчера Оскар почука на стената, преди да излезе, и Ели отговори. След това слязоха долу заедно. Тогава му дойде идеята да развие комуникацията чрез някаква система и тъй като морзовата азбука вече съществуваше...

Разгледа внимателно готовия лист. Добре. Ели сигурно ще го хареса. Щом обича ребуси, системи — точно като него. Сгъна листовете, прибра ги в чантата си, сложи ръце на чина. Стомахът му се сви. Часовникът в класната стая показваше три и двайсет. Извади книгата, която имаше в чина си, „Подпалвачката“, и чете, докато стана четири часа.

Нали не биха го чакали два часа?

Ако беше събрал камъните, както му каза Йони, вече щеше да си е вкъщи. И да му е спокойно. Наистина, събирането на няколко камъчета не беше най-лошото, което го бяха карали да прави и бе изпълнявал. Вече съжаляваше.

Ами ако го свърши сега?

Може би наказанието утре ще е по-леко, ако им разкаже, че е останал след училище и...

Да, така ще направи.

Събра нещата си и отиде при пясъчника. Ще му отнеме само десетина минути да разчисти. Като разкаже утре, Йони ще се изсмее, ще го потупа по главата и ще го похвали: „Браво, Прасчо“, или нещо подобно. Така ще е по-добре все пак.

Погледна крадешком към катерушката, остави чантата си до пясъчника и започна да събира камъните. Първо големите. Лондон, Париж. През това време си представяше, че сега спасява света. Чисти го от ужасните неутронни бомби. Щом вдигнеш камък, оцелелите хора изпълзваха от разрушените си къщи като мравки от мравуняк. Но нали неутронните бомби не нанасят вреди на къщите? Добре де, бяха пуснали и няколко атомни бомби.

Когато отиде до бордюра на пясъчника, за да изнесе събраните камъни, те бяха там. Не ги беше чул да идват, беше твърде записан в

играта. Йони, Мике. И Томас. И тримата държаха дълги, тънки лескови клонки. Камшици. Йони посочи един камък със своята вейка:

— Там има един.

Оскар пусна насъбраните камъни и вдигна посочения. Йони кимна:

— Добре. Чакахме те, Прасчо. Чакахме доста.

— После Томас дойде и каза, че си тук — обади се Мике.

Томас го гледаше безизразно. В началното училище с Оскар бяха приятели, играеха доста пред блока на Томас, но след лятото между четвърти и пети клас той се промени. Започна да говори по друг начин, като голям. Оскар знаеше, че учителите смятат Томас за най-умен от момчетата в класа. Личеше от начина, по който разговаряха с него. Имаше компютър. Смяташе да стане лекар.

На Оскар му идваше да хвърли камъка право в лицето му. В устата, която се отвори и каза:

— Няма ли да побегнеш? Хайде, хуквай!

Пръчката на Йони изсвистя във въздуха. Оскар стисна камъка поздраво.

Защо не бягам?

Вече усещаше в краката си парещата болка от ударите с камшика. Само да стигне до парковата алея, където може би имаше възрастни, не биха посмели да го ударят.

Защо не бягам?

Защото така или иначе нямаше шанс. Щяха да го повалят, преди да е направил и пет крачки.

— Оставете ме.

Йони извърна глава, престори се, че не чува.

— Какво каза, Прасчо?

— Оставете ме.

Йони се обърна към Мике:

— Той смята, че трябва да го пуснем.

Мике поклати глава:

— А сме си направили такива хубави... — размаха пръчката си.

— Ти какво мислиш, Томас?

Томас наблюдаваше Оскар все едно беше жив плъх, който се гърчи в капан.

— Мисля, че Прасчо се нуждае от малко бой.

Бяха трима. Имаха пръчки. Максимално несправедлива ситуация. Би могъл да запрати камъка в лицето на Томас. Или да го удари, ако се приближи. Ще го викнат при директора и така нататък. Но може и да проявят разбиране: трима с пръчки все пак.

Бях... отчаян.

Никак не беше отчаян. Напротив, усещаше някакво спокойствие, което измести страха — сега, когато бе взел решение. Нека само го ударят, и ще му дадат възможност да прасне с камъка гнусното лице на Томас.

Йони и Мике пристъпиха напред. Йони шибна Оскар по бедрото и той се преви от жестоката болка. Мике мина зад него и приклеци ръцете му отстрани към тялото.

Не.

Така вече не можеше да замери с камъка. Йони го зашиба по краката, завъртя се като Робин Худ във филмчето, удари пак.

Краката на Оскар горяха от ударите. Дърпаше се от Мике, но не можеше да се освободи. В очите му напиреха сълзи. Крещеше. Йони го шибна здравата за последно, закачи и крака на Мике, той изрева: „Внимавай, по дяволите!“, но не го пусна.

По бузата на Оскар потече сълза. Не беше честно! Нали *събра* камъните, нали изпълни всичко, защо трябваше да го изтезават?

Камъкът, който през цялото време беше стискал, падна от ръката му и той наистина се разплака.

Йони отбеляза с уж съчувствен глас:

— Прасчо плачка.

Йони изглеждаше доволен. Направи знак на Мике да го пусне. Оскар целият се тресеше от плач, от болката в краката. От очите му се лееха сълзи, когато вдигна глава към тях и чу гласа на Томас:

— Ами аз?

Мике отново приклеци ръцете му и през сълзите Оскар видя как Томас се приближава. Изхлипа:

— Недей. Моля те!

Томас вдигна пръчката си и го шибна. Един-единствен удар. Лицето на Оскар пламна и той така се дръпна, че Мике го пусна неволно или нарочно с думите:

— Що за тъпотия, Томас. Това беше...

Йони се ядоса:

— Сега *ти* ще се разправяш с майка му.

Оскар не чу какво отговори Томас. Ако изобщо бе казал нещо.

Гласовете им се стопиха в далечината, те го зарязаха, паднал по очи в пясъка. Лявата му буза гореше. Пясъкът беше студен, разхлаждаше огъня в краката му. Идеше му да зарови и буза, но разбираше, че не е разумно.

Лежа толкова дълго, че започна да зъзне. Стана, опипа бузата си внимателно. По пръстите му полепна кръв.

Влезе в тоалетната на двора, погледна се в огледалото. Бузата му беше подута, омазана в полусъсирена кръв. Томас трябва да бе ударил с всички сила. Оскар се изми и пак се погледна в огледалото. Раната беше спряла да кърви, не беше дълбока. Само че разсичаше почти цялата буза.

Мама. Какво ще кажа на...

Истината. Има нужда от утехата ѝ. Майка му ще се прибере след един час. Тогава ще ѝ разкаже какво са му направили, а тя ще обезумее, ще го запрегръща и той ще потъне в обятията ѝ, в риданията ѝ, и ще плачат заедно.

После тя ще се обади на майката на Томас.

Ще се обади на майката на Томас, ще се скарат, а след това ще плаче, че майката на Томас е толкова зловна, а после...

Часът по трудово.

Наранил се е в часа по ръчен труд. Не. Тогава сигурно ще се обади на учителя.

Оскар разгледа бузата си в огледалото. Как би могъл да си докара подобна рана? Паднал е от катерушката. Всъщност звучеше неправдоподобно, но майка му сигурно ще се хване. И пак ще го съжали и утеши, само че без всичко останало. Катерушката.

Усети хлад в панталона. Разкопча го и погледна. Гащите му бяха мокри. Извади „пикливата топка“, изми я и я изстиска. Тъкмо да я пъхне обратно в мокрите гащи, но се спря и се погледна в огледалото.

Оскар. Това е Ооскар.

Вдигна измитата топка, сложи си я на носа. Като клоун. Жълтата топка и червената рана на бузата му. Оскар. Ококори очи, направи физиономия на обезумял. Да. Наистина видът му беше гаден. Заговори на клоуна в огледалото.

— Край вече. Стига. Чуваш ли? Стига ми толкова.

Клоунът не отговори.

— Няма да го търпя. Никога повече, чуваш ли? — гласът му ехтеше в празната тоалетна. — Какво да правя? Как мислиш, какво да правя?

Изкриви лице в гримаса, която болезнено изпъна наранената му буза, и отговори вместо клоуна със зловещ глас:

— ... Убий ги... убий ги... убий ги...

Оскар потръпна. Това си беше страшно. Наистина прозвуча като чужд глас, а лицето в огледалото не беше неговото. Свали „пикливата топка“ от носа си и я напъха в гащетата.

Дървото.

Не че вярваше, но... ще намушка дървото. И може би... Може би... Ако се съсредоточи истински...

Може би...

Оскар взе чантата си и забърза към вкъщи, пуснал на воля въображението си.

Томас седи пред компютъра си и внезапно усеща първото пробождање. Не разбира какво става. Дотърпя се до кухнята, а кръвта шурти от корема му. „Мамо, мамо, наръга ме!“

Майката на Томас ще е там. Майката на Томас, която винаги го защитава, каквото и да е направил. Тя е там. Ужасена. Гледа как се множат прободните му рани.

Той пада на кухненския под в локва кръв, „... мамо... мамо...“, а невидимият нож му разпаря корема и вътрешностите му изтичат на килима.

Не че беше възможно.

Но все пак...

* * *

Апартаментът вонеше на котешка пикня.

Жизел лежеше в скута му и мъркаше. Биби и Беатрис се премятаха на кълбо по пода. Манфред си стоеше както обикновено, притиснал нос в стъклото на прозореца, а Густав, за да привлече вниманието му, го побутваше с глава.

Монс, Туфс и Клеопатра се излежаваха мързеливо на фотьойла; Туфс си играеше с някакви раздърпани конци. Карл-Оскар направи опит да скочи на перваза, но не го улучи и падна на пода. Беше сляп с едното око.

Лурвис беше в коридора — дебнеше процепа за писма на входната врата, готова да скочи и да дращи, ако пуснеха някоя рекламна брошура. Вендела лежеше на полицата за шапки и наблюдаваше Лурвис, деформираната ѝ дясна предна лапа беше повесена между летвите, от време на време потрепваше.

Няколко котки бяха в кухнята, някои хапваха, други се бяха излегнали по масата и столовете. Пет бяха налягали на леглото в спалнята. Още няколко си бяха намерили любими местенца из гардеробите и шкафовете, които се бяха научили да отварят самостоятелно.

Откакто Йоста по настояване на съседите спря да пуска котките навън, притокът на свеж генен материал беше спрял. Повечето котета се раждаха мъртви или с такива малформации, че умираха след няколко дни. Поне половината от двайсет и осемте котки, които живееха в дома му, страдаха от някакви недъзи. Бяха слепи или глухи, или беззъби, или пък с двигателни увреждания.

Той ги обичаше всичките.

Йоста погали Жизел зад ухото.

— Дааа... сладурано... какво ще правим? Не знаеш? Не? И аз. Но нали трябва да направим нещо? Не можем просто да си седим така. Та това беше Йоке. Познавах го. А сега е мъртъв. Само че никой не знае. Те не са видели това, което аз видях. А ти?

Йоста наведе глава и прошепна:

— Беше *дете*. Видях го, като се зададе по пътя. Причака Йоке. Под моста. Той отиде... и повече не се появи. А на сутринта го нямаше там. Но той е мъртъв. *Знам* го.

Какво?

Не, не *мога* да отида в полицията. Ще ме разпитват. Ще са много народ и ще задават въпроси... защо не съм казал. Ще насочат в лицето ми една от онези лампи.

Вече минаха три дни. Или четири. Не знам. Кой ден сме днес? Ще разпитват. Не мога.

Но трябва да направим нещо.

Какво ще правим?

Жизел го погледна. После заблиза ръката му.

* * *

Когато Оскар се прибра от гората, ножът беше целият в трески от прогнило дърво. Изми го на мивката, избърса го с кухненската кърпа, която после изплакна със студена вода, изцеди я и я сложи на бузата си.

Майка му скоро щеше да се прибере. Трябваше да излезе, нуждаеше се от още малко време насаме — и досега му се плачеше, краката го боляха. Взе ключа от кухненския шкаф и написа бележка: *Идвам си скоро. Оскар*. После прибра ножа на мястото му и слезе в мазето. Отключи тежката врата, промъкна се вътре.

Миризмата на мазе. Обичаше я. Мирис на сигурност и дърво, стари вещи и застояло. От едно приземно прозорче се процеждаше слаба светлина и в тъмнината сутеренният етаж загатваше за тайни, за скрити съкровища.

Вляво имаше четири помещения с дървени стени и дървени врати, заключени с малки и големи катинари. Едната беше с втори катинар, явно вече разбивана от крадци.

На дървената стена в дъното беше написано с маркер „KISS“. Двете S-та бяха островърхи като обратно изписани Z.

Най-интересното беше в другия край на коридора. Общото помещение, където се изхвърляха ненужни неща. Там Оскар беше намерил съвсем здрава лампа с глобус, която сега стоеше в стаята му, както и голямо количество стари броеве „Хълк“. И други неща.

Днес обаче нямаше почти нищо. Сигурно скоро бяха разчиствали. Малко вестници, няколко папки с етикети „английски“ и „шведски“. Папки си имаше много. Преди няколко години измъкна цял наръч от контейнера при печатницата.

Продължи нататък и влезе в мазето на другия вход, на Томи. Тук миришеше по-различно: слаб мирис на блажна боя или разтворител.

Тук беше и скривалището на блока. Беше влизал вътре само веднъж — преди три години, когато няколко от по-големите момчета си бяха направили боксърски клуб. Томи го пусна да погледа един

следобед. Момчетата се бяхтеха с боксовите ръкавици и Оскар леко се уплаши. Стонове и пот, напрегнати пружиниращи тела, звукът на ударите заглъхваше в дебелите бетонни стени. После нараниха някого или каквото там стана, и колелото, с което се отваряше железната врата, беше захванато с вериги и заключено с катинар. Край на бокса.

Оскар запали лампата и отиде до вратата на скривалището. Ако сега дойдеха руснаците, сигурно щяха да го отключат.

Стига да не са загубили ключа.

И както стоеше пред масивната желязна врата, си представи, че там вътре... има някой. Затова е заключено с веригите. Има чудовище.

Ослуша се. Далечни звуци откъм улицата и откъм жилищата горе, където хората вършеха разни работи. Той обичаше мазето. Сякаш беше в друг свят, но същевременно знаеше, че реалността е съвсем наблизко, ако станеше нужда. Тук обаче беше тихо и спокойно, никой не му досаждаше и не го тормозеше. Никой нищо не изискваше от него.

Точно срещу скривалището беше помещението, превърнато в клуб. Забранена територия.

Вярно, без катинар, но това не означаваше, че всеки има право да влиза. Той си пое дълбоко дъх и отвори вратата.

Вътре нямаше кой знае какво. Продънен диван и продънен фотьойл. Килим на пода. Ракла с излющена боя. Нелегално прокарана жица от лампата в коридора и гола крушка, която висеше на кабел от тавана. Не светеше.

Идвал бе тук вече няколко пъти и знаеше, че за да запали крушката, трябва само да я завърти. Обаче не посмя. Светлината, която се процеждаше през процепите на дъсчената стена, беше достатъчна. Сърцето му думкаше. Ако го хванат тук...

Какво? Не знам. То това е ужасното. Няма да ме пребият, а...

Коленичи на килима и повдигна една възглавница на дивана. Под нея имаше няколко тубички лепило и ролка найлонови торбички, флакон с газ за запалки. Под възглавницата в другия край на дивана бяха скрити порносписанията. Няколко разпарцаливени от преглеждане „Лектюор“ и „Фиб Актуелт“.

Взе брой на „Лектюор“ и се премести по-близо до вратата, където беше по-светло. Все още на колене, той сложи списанието на пода пред себе си, разлисти го. Устата му пресъхна. Жена, излетната на шезлонг, само по обувки с високи токчета. Притиснала гърдите си една към

друга и издала напред устни. Беше разкочена и в окосмението между бедрата ѝ личеше ивица розова плът с цепка в средата.

Как го вкарваш там?

Знаеше думите от дочути разговори, прочетени драсканици. Путка. Дупка. Но нямаше никаква дупка. Само цепка. В училище имаха сексуално обучение и той знаеше, че навътре има... нещо като тунел. Но в коя посока? Напред или нагоре, или... не можеше да се види.

Разлисти по-нататък. Интимни разкази на читатели. Басейн. Кабинка в женската съблекалня. *Зърната на гърдите и се втвърдиха под банския. Членът ми заблъска като чук в плувките. Тя се хвана за закачалката с дупето към мен, изстена: „Направи го, направи го веднага“.*

Наистина ли така става винаги зад заключените врати, когато никой не вижда?

Оскар зачете друга история, за семейна среща, която добила неочакван обрат. И чу вратата да се отваря. Затвори списанието, пхна го обратно под седалката на дивана, но не знаеше къде да се дене. Гърлото му се сви, не смееше да диша. Стъпки в коридора.

О, милостиви Боже, нека не идват! Нека не идват!

Обгърна конвулсивно коленете си с ръце, стисна зъби толкова здраво, че го заболяха челюстите. Вратата се отвори. На прага стоеше Томи и мигаше.

— Какво става, по дяволите?

Оскар искаше да каже нещо, но челюстта му се беше схванала. Стоеше на колене насред светлинната пътека и сумтеше.

— Какво правиш тук, бе? Какво ти има?

— ... нищо — успя да промълви, почти без да помръдва устни.

Томи пристъпи напред, надвеси се над него.

— На бузата. Какво е станало?

— Ами... нищо.

Томи поклати глава, завъртя крушката, за да я запали, и затвори вратата. Оскар се изправи и застана насред помещението в скована стойка, не знаеше какво да прави. Направи стъпка към вратата. Томи с въздишка потъна във фотьойла, посочи дивана:

— Седни.

Оскар седна на средната възглавница — под нея нямаше скрито нищо. Томи помълча известно време, загледан в него. После каза:

— Е? Сега да чуя.

— Какво?

— За бузата.

— ... Ами... просто...

— Някой те е бил? А?

— Да...

— И защо?

— Не знам.

— К'во? Бият те ей така, без причина?

— Да.

Томи човъркаше продраната дамаска на фотьойла. Извади кутийка снус ѝ пхна пакетче под горната си устна, подаде я на Оскар.

— Искаш ли?

Той поклати глава. Томи прибра кутийката, намести тютюна с език и се облегна назад във фотьойла, склучил ръце на корема си.

— Аха. Ами какво правиш тук?

— Само исках...

— Да погледаш мацки? А? Щото сигурно не дишаш лепило? Ела тук.

Оскар стана и отиде при Томи.

— Ела по-близо. Дъхни ми!

Оскар го направи и Томи кимна, посочи му дивана пак да седне.

— Ще стоиш настрана от такива работи, чуваш ли?

— Аз не съм...

— Не, не си. Но ще стоиш настрана, чу ли? Не е хубаво. Друго си е снусът. Снус по може. — Направи пауза. — И? Ще киснеш тук и ще ме зяпаш цял ден ли? — посочи възглавницата до Оскар. — Искаш ли да разглеждаш още?

Оскар поклати глава.

— Добре. Изчезвай тогава. Другите ще дойдат скоро, надали ще ти се зарадват точно пък на теб. Хайде, да те няма!

Оскар се надигна.

— И... — Томи го погледна, поклати глава, въздъхна. — Не, нищо. Потеглай. Оскар... Повече не идвай тук.

Оскар кимна, отвори вратата. Спря се на прага.

— Извинявай.

— Няма проблем. Само не идвай тук повече. А, между другото. Парите?

— Утре.

— Окей. И да знаеш. Записах ти на касета „Destroyer“ и „Unmasked“. Качи се да си я вземеш някой ден.

Оскар кимна. Усети в гърлото си буца. Останеше ли още малко, щеше да ревне. Затова пошепна едно „благодаря“ и си тръгна.

* * *

Томи остана на фотьойла, смучеше си тютюна и гледаше валмата прах под дивана.

Безнадеждно.

Ще млатят Оскар до края на даскалото. Той си е от този тип. Томи би искал да му помогне, но тръгнат ли веднъж на зле нещата, край. Нищо не може да се направи.

Извади от джоба си запалка и си пусна малко газ в устата. Щом усети хлад в устната кухня, пална запалката и дъхна.

Огън лумна пред лицето му. Но не го развесели. Нещо не го свърташе; стана и взе да кръстосва по килима. Вдигна се прахоляк.

Какво, по дяволите, да прави?

Крачеше по килима все едно бе в затвор. Няма измъкване. Кротувай си и прочее глупости. Блакеберг. Трябва да се махне, да стане... моряк или нещо подобно. Каквото и да е.

Търкай палубата, отплаваме за Куба, вдигай котва.

На стената беше подпряна метла, която почти никога не използваша. Взе я и започна да мете. Вдигна се прах, чак му влезе в носа. След малко се сети, че няма лопата. Смете купчината прах под дивана.

По-добре на мръсно вкъщи, отколкото на чисто в ада.

Разлисти едно порносписание, остави го. Омота си шала на шията и задърпа, докато усети, че главата му се пръска, отпусна го. Стана, мина напред-назад по килима. Падна на колене, помоли се на Бог.

В пет и половина дойдоха Робата и Ласе. Томи седеше безгрижно на фотьойла. Ласе си хапеше устната, изглеждаше нервен. Робата се ухили и го потупа по гърба.

— Ласе има нужда от още един касетофон.

Томи вдигна вежди.

— За какво му е?

— Разкажи, Ласе.

Той изсумтя, не смееше да погледне Томи в очите.

— Ъ... един пич от работата...

— Искан да купи?

— Мм.

Томи сви рамене, стана от фотьойла и изчопли ключа за скривалището изпод дамаската. Робата изглеждаше разочарован, очевидно беше очаквал някое забавно скандалче, но на Томи не му пукаше. Ако ще Ласе да извика „КРАДЕНА СТОКА ЗА ПРОДАН!“ по високоговорителя в работата си, негова работа. Много важно.

Томи избута Робата и излезе в коридора, отключи катинара, издърпа веригата от колелото и му я подхвърли. Веригата се изплъзна от ръцете на Робата и издрънча на пода.

— Какво ти става? Да не си дрогиран?

Томи поклати глава, завъртя колелото и бутна вратата. Неоновата лампа в скривалището не работеше, но светлината от коридора беше достатъчна, за да видят камарата кутии до стената. Томи вдигна един касетофон и го даде на Ласе.

— Радвай се.

Ласе погледна несигурно Робата, сякаш да му разтълкува поведението на Томи. Робата направи гримаса, която можеше да означава какво ли не, и се обърна към Томи, който тъкмо заключваше.

— Да си чул нещо ново от Стафан?

— Не. — Томи щракна катинара, въздъхна. — На вечеря у тях сме утре. Може нещо да разбере.

— На вечеря?

— Да, що?

— Ми нищо. Просто мислех, че ченгетата карат... на бензин например.

Ласе се изсмя, доволен, че напрежението спадна.

— На бензин...

* * *

Излъга майка си. Тя му повярва. Сега лежеше в леглото си и му се гадеше.

Оскар. Онзи в огледалото. Кой е той? Случват му се разни неща. Лоши неща. Хубави неща. Странни неща. Но кой е той? Йони го гледа и вижда Прасчо, когото ще набие. Мама го гледа и вижда „скъпото ми момченце, на което не бива да се случи нищо лошо“.

Ели го гледа и вижда... какво?

Оскар се обърна към стената, към Ели. Двете фигурки се появиха от листака. Бузата му още беше подута и го наболяваше, раната хващаше коричка. Какво ще каже на Ели, ако дойде тази вечер?

Зависи. Зависи от начина, по който тя го възприема. Ели е нова за него, значи има шанс да е различен в нейните очи, да ѝ разкаже нещо различно от онова, което казваше на останалите.

Какво ли всъщност се прави? За да накараш някого да те хареса?

Часовникът на бюрото му показваше седем и петнайсет. Той погледна в листата, опита се да намери нови образи и беше открил джудженце с островърха шапка, както и обърнат надолу с главата трол, когато на стената се почука.

Чук-чук-чук.

Предпазливо почукване. Той отвърна.

Чук-чук-чук.

Зачака. След няколко секунди се почука пак.

Чук-чукчукчук-чук.

Той отговори: *чук-чук.*

Почака. Нищо повече.

Взе листа с морзовата азбука, навлече си якето, каза чао на майка си и слезе на детската площадка. Беше успял да направи едва няколко крачки, когато входната врата на Ели се отвори и тя излезе. Беше с маратонки, дънки и черен пуловер, на който със сребърни букви пишеше „Star Wars“.

В първия момент Оскар реши, че това е неговият пуловер: носеше абсолютно същия онзи ден, но сега го беше оставил за пране. Дали е отишла да си купи същия само защото той имаше такъв?

— Привет.

Оскар отвори уста, за да каже „здравей“, както се беше подготвил, затвори я. Отвори я пак, за да каже „привет“, промени решението си и в крайна сметка каза „здравей“.

Ели сви вежди:

— Какво ти е на бузата?

— А, ами... паднах.

Оскар продължи към детската площадка, Ели го последва. Той подмина катерушката и седна на една люлка. Тя седна на люлката до него. Известно време се поклащаха напред-назад, без да си говорят.

— Някой те е ударил, нали?

Оскар се залюля няколко пъти.

— Да.

— Кой?

— Едни... приятели.

— *Приятели?*

— Съученици. — Оскар засили люлката, продължи по темата. —

А ти в кое училище си?

— Оскар...

— Да?

— Спри за малко.

Той спря люлката с крака и заби поглед в земята.

— Да, кажи.

— Ти...

Тя протегна ръка, хвана неговата и той се вцепени, погледна я. Лицето ѝ беше като контур на фона на осветената сграда зад нея. Разбира се, внушаваше си, но му се стори, че очите ѝ *пламтяха*. Във всеки случай само очите ѝ се виждаха ясно.

С другата си ръка тя докосна раната и се случи странно нещо. Образът на друг, много по-стар и жесток човек сякаш се провидя изпод лика ѝ. Студена тръпка го полази по гърба, сякаш беше захапал ледена близалка.

— Оскар... Не им позволявай! Чуваш ли ме? Не им позволявай!

— ... Добре.

— Ще отвърщаш. Никога не си отвърщал на ударите, нали?

— Не.

— Започни. Отвърщай. Силно.

— Те са трима.

— Тогава трябва да удряш по-силно. Използвай оръжие.

— Да.

— Камъни. Пръчка. Бий ги повече, отколкото ти стиска. Тогава ще престанат.

— Ако не престанат?

— Имаш нож.

Оскар преглътна. В този момент, ръка за ръка с Ели, лице в лице, му се стори лесно. Но ако станат още по-жестоки, когато той им се опълчи, ако те...

— А представи си, че...

— Тогава аз ще ти помогна.

— Ти? Та ти си...

— Аз мога, Оскар. *Това... го мога.*

Ели стисна ръката му по-силно. Той отвърна, кимна. Но хватката на Ели се засили. Толкова много, че го заболя.

Колко е силна.

Ели отпусна пръстите си и Оскар измъкна листа, който беше направил в училище, разглади го и ѝ го подаде. Тя вдигна вежди.

— Какво е това?

— Ела, да отидем на светло.

— Не, виждам. Но какво е?

— Морзовата азбука.

— А. Ясно. *Супер.*

Оскар се подсмихна. Тя го каза ужасно... изкуствено. Тази дума не ѝ прилягаше.

— Мислех си... така можем... да си говорим повече през стената.

Ели кимна. Тя сякаш се опитваше да измисли какво да каже. После отвърна:

— Забавно е.

— Готино?

— Да. *Готино.* Супер готино.

— Малко си луда, знаеш ли?

— Така ли?

— Да. Но няма проблем.

— Тогава ми покажи какво се прави. За да не съм като луда.

— Да. Искаш ли да видиш нещо?

Ели кимна.

Оскар изпълни коронния си номер. Засили люлката. С всяко ново залюляване, с всяка педя набрана височина гърдите му се изпълваха: свобода!

Осветените прозорци на апартаментите прелитаха покрай него като ярки линии и той се залюляваше все по-нависоко. Коронният му номер не ставаше винаги сполучлив, но сега щеше да успее, защото беше лек като перце, можеше едва ли не да полети.

Щом се издигна толкова, че на връщане синджирите се разхлабваха и подскачаха, той напрегна цялото си тяло. Прелетя назад за последно и на връхната точка пусна синджирите и изстреля крака високо напред. Краката му описаха дъга във въздуха, той се приземи стабилно, приклепна ниско, за да не го тресне люлката по главата, и се изправи, след като тя отмина. Разпери ръце. Супер.

Ели го аплодира, извика:

— Браво!

Оскар хвана люлката, спря я, седна. И пак се благодари на мрака, че прикри триумфалната усмивка, която не можеше да сдържи, въпреки че разпъна раната. Ели спря да ръкопляска, но продължи да му се усмихва.

Отсега нататък всичко щеше да е различно. Естествено, че не можеш да убиеш човек, като мушкаш дърво. Много ясно.

[1] По името на шведския поет и композитор Карл Микаел Белман — от типа анекдоти, които осмиват други националности. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТЪК 29 ОКТОМВРИ

Хокан седеше на пода в тесния коридор, заслушан в плискането откъм банята. Беше свил колене, петите прибрани до бедрата му, брадичката му опряна на коленете. Ревността му беше като тлъста бяла змия. Извиваше се бавно, девствено чиста и детски непринудена.

Заменим. Той беше... заменим.

Предишната вечер си беше легнал на открехнат прозорец. Чу как Ели се раздели с онзи Оскар. Ведрите им гласчета, смях. Една... лекота, която той никога не би могъл да постигне. Нему бяха присъщи оловнотежката сериозност, изискванията, желанието.

Беше вярвал, че възлюблената му е същата. Поглеждаше Ели в очите и виждаше мъдростта и равнодушието на прастар човек. Отначало това го плашеше: очите на Самюъл Бекет върху лицето на Одри Хепбърн. После го изпълни сигурност.

Най-чудесният вариант. Младо красиво тяло, което изпълваше живота му с красота, без той да носи никаква отговорност. Не той определяше. А и не се налагаше да изпитва вина заради страстта си: любимата му беше по-стара от него. Не беше дете. Така си мислеше.

Но след като започна историята с Оскар, нещо се случи. Някаква... регресия. Ели се държеше все по-детски, съобразно с детския си вид; кълчеше се, говореше с детски изрази, думи. Искаше да *играе*. „Топло-студено“. Миналата вечер бяха играли на „топло-студено“. Ели се ядоса, че Хокан не прояви нужния ентузиазъм, после се опита да го погъделичка, за да го накара да се смее. Поне докосването го изпълваше с наслада.

Естествено, това го привличаше. Тази радост, този... *живот*. И същевременно го стряскаше, защото му беше толкова далечно. Беше по-похотлив и по-уплашен от когато и да било през времето им заедно.

Снощи тя се заключи в стаята му и остана половин час там да почуква по стената. Когато Хокан най-после бе допуснат в стаята си, видя лист с някакви знаци, залепен над леглото му. Морзовата азбука. Преди да заспи, се изкуши той самият да чукне едно съобщение на

Оскар. Да му разкаже каква е *всъщност* Ели. Вместо това си я преписа, за да знае занапред какво си говорят.

Хокан опря чело на коленете си. Плискането в банята беше спряло. Не можеше да продължава така. Той просто щеше да се пръсне. От похот, от ревност.

Ключалката на банята изщрака и вратата се отвори. Ели застана пред него съвсем гола. Чиста.

— Тук ли седиш?

— Да. Красива си.

— Благодаря.

— Не може ли да се позавъртиш?

— Защо?

— Защото... така искам.

— Аз пък не. Не може ли да се отместиш?

— Може да ти кажа нещо... ако се позавъртиш.

Ели го погледна озадачена. После се обърна с гръб към него.

Устата на Хокан се напълни със слюнка, той преглътна. Гледаше. Просто физически усещаше как я изяжда с очи. Най-красивото създание на света. На една ръка разстояние. И безкрайно далече.

— Ти... гладна ли си?

Ели пак се обърна към него.

— Да.

— Ще го направя. Но нещо ще ти поискам.

— Казвай.

— Една нощ. Искам една нощ.

— Добре.

— Ще ми позволиш ли?

— Да.

— Да лежа до теб? Да те докосвам?

— Да.

— Ще може ли...

— Не. Нищо повече. Само толкова. Да.

— Тогава ще го направя. Тази вечер.

Ели клекна до него. Ръцете го сърбяха. Искаха да галят. Но не беше позволено. Тази вечер — не. Ели прикова поглед в тавана, каза:

— Благодаря. Но представи си, че някой... фотороботът във вестника... видели са те, знаят, че живееш тук.

— Помислил съм за това.

— Ами ако някой дойде тук през деня... когато си почивам...

— Казах ти, помислил съм за това.

— Как?

Хокан хвана ръката ѝ, стана и я поведе към кухнята, отвори шкафа, извади буркан от сладко с капачка на винт. Беше наполовина пълен с прозрачна течност. Обясни ѝ какво бе намислил. Ели заклати глава енергично.

— Няма да го направиш.

— Ще го направя. Сега разбираш ли колко много... ме е грижа за теб?

Когато се приготви за тръгване, Хокан прибра буркана в чантата заедно с останалите принадлежности. През това време Ели се беше облякла и го чакаше в коридора. Когато Хокан дойде, тя се наведе напред и леко целуна бузата му. Хокан премигна, дълго гледа лицето ѝ.

Загубен съм.

И тръгна да си свърши работата.

* * *

Морган хапваше лакомо своите „четири леки ястия“ и почти не поглеждаше към ориза в отделна паница пред него, Лаке се наведе напред, попита тихо:

— Нещо против да взема ориза?

— Вземай. Искаш ли сос?

— А, не. Ще сложа малко соев.

Лари надзърна иззад своя „Експресен“, намръщи се, когато Лаке взе паницата с ориз, поля го обилно със соев сос, къл-къл-къл, и започна да нагъва като невидял. Лари кимна към пържените скариди в чинията на Морган.

— Що не черпиш?

— Да, да. Сори. Искаш ли скаридка?

— Не, дразнят ми стомаха. Питай Лаке.

— Искаш ли скаридка, Лаке?

Онзи кимна и протегна към него паницата с ориз. Морган сложи в нея две пържени скариди с кралски жест. Великата черпня. Лаке

благодари и нападна скаридите.

Морган изсумтя и поклати глава. Лаке не беше на себе си след изчезването на Йоке. И преди едва свързваше двата края, но сега наблегна на пиенето и не му оставаше нито петак за храна. Цялата тая работа с Йоке си беше загадъчна, но не заслужаваше чак толкова отчаяние. Не го бяха виждали от четири дни, ама откъде да знаят — може да е срещнал някоя и да е отпрашил към Таити или където и да е. Все ще се появи след някое време.

Лари остави вестника настрана, вдигна очилата си на челото и разтърка очи:

— Знаете ли къде е най-близкото скривалище?

Морган се ухили.

— Защо? Ще спиш зимен сън?

— Не. Ама подводницата. Ако, чисто теоретично, предприемат мащабно настъпление...

— Тогава можеш да дойдеш в нашето. Слязох и го видях, когато някакъв образ от не знам си какво по отбраната дойде на инспекция преди няколко години. Противогази, консерви, маса за тенис, какво ли не. Ей така си стоят.

— Маса за тенис?

— Ми да, нали знаеш. Като слязат руснаците на сушата, само ще им кажем: „Стойте и се отбранявайте, момчета, захвърлете калашниците си, ще решим проблема с един пинг-понг турнир“. И генералите ще размахат хилките.

— Руснаците играят ли пинг-понг?

— Не. Затова са ни в кърпа вързани. Може дори да си върнем цялата Прибалтика.

Лаке си избърса устата със салфетка с преувеличено старание:

— И все пак е странно.

Морган запали една „Джон Силвър“.

— Кое бе?

— Това с Йоке. Винаги казваше, ако ще пътува някъде. Нали знаете. Тръгнеше ли да отива при брат си на остров Ведьо, беше голямо събитие. Почваше да дърдори от предната седмица. Какво ще си носи, какво ще правят.

Лари сложи ръка на рамото на Лаке.

— Говориш за него в минало време.

— А? Да. Наистина си мисля, че нещо му се е случило. Така ми се струва.

Морган отпи солидна глътка бира, оригна се.

— Смяташ, че е мъртъв.

Лаке сви рамене, погледна умолително Лари, който изучаваше орнаментите по салфетките. Морган поклати глава.

— Няма начин. Щяхме да разберем. Нали така казаха ченгетата, когато отидоха и разбиха вратата — ще ти се обадят, ако изскочи нещо. Не че им имам доверие, ама... щяхме да разберем.

— Щеше да се е обадил досега.

— О, Боже мой, да не сте женени? Не се тревожи. Сигурно скоро ще цъфне. С рози и шоколадови бонбони и ще обещае ниикога повече да не постъпва така.

Лаке кимна примирено, сръбна си от бирата, която бе получил от Лари срещу обещанието да го черпи, щом дойдат по-добри времена. Още два дни максимум. После започва лично да го търси. Ще звъни по болници и морги и всичко, което се прави в такива случаи. Не се изоставя най-близък приятел. Може да е болен, мъртъв или какво ли не. Не го предаваш.

* * *

Часът беше седем и половина и Хокан започна да се безпокои. Скита се безцелно около Природо-математическата гимназия и Спортния център във Велингбю, където се навъртаха младежи. Тренировките бяха в разгара си, а плувният басейн беше отворен до късно, така че не липсваха потенциални жертви. Проблемът беше, че най-често се движеха на групи. Дочу някакъв коментар на три момичета, майката на едното все още била „тотално психясала заради историята с убиеца“.

Разбира се, би могъл да продължи по-нататък, към район, където предишното му дело не беше толкова актуално, но в такъв случай съществуваше риск кръвта да се развали, докато я занесе вкъщи. След като ще го направи така или иначе, нека даде на любимата най-доброто. Колкото по-свежа, колкото по-близо до дома, толкова по-добре. Така му беше казала.

Снощи здравата застудя, температурата падна под нулата. Така че скиорската му шапка с дупки за очите и устата, с която криеше лицето си, не изглеждаше никак подозрителна.

Той обаче не можеше да дебне наоколо до безкрай. Накрая някой щеше да се усъмни.

Ами ако не хване никого? Ако се прибере с празни ръце? Възлюбената нямаше да умре, сигурен беше. За разлика от предишния път. Сега обаче залогът беше друг, чудесен. Цяла нощ. Цяла нощ до любимото създание. Крехкото тяло, гладкия корем, който ще гали нежно. Запалена лампа в спалнята, чиято светлина трепка по копирената кожа, негова за една нощ.

Потърка набъбналия си член, който пулсираше от копнеж.

Трябва да запази спокойствие, трябва...

Знаеше какво да направи. Безумие, но щеше да го направи.

Мислеше да влезе в закрития басейн и да потърси жертвата си там. Вероятно по това време е доста безлюдно и сега, когато вече бе взел решение, той знаеше точно как да действа. Опасно е, със сигурност. Но съвсем изпълнимо.

Обърка ли се нещо, щеше да прибегне към последната възможност. Но нищо нямаше да се обърка. Представи си подробно всичко, докато вървеше към входа с все по-бързи крачки. Беше като опиянен. Подплатата на предпазната маска се навлажни от дъха му, той дишаше тежко.

Ще го разкаже на любимата тази нощ, има да ѝ разказва, докато гали стегнатото дупе с разтреперана ръка и се надява да запази всеки от тези мигове в паметта си за вечни времена.

Влезе в преддверието, усети добре познатата миризма на хлор. Колко часове бе прекарал в басейните. С компании или сам. Млади тела, лъскави от пот или вода, толкова наблизо и толкова недостъпни. Просто образи, които да запази и да си представя, когато е в леглото си с тоалетна хартия в свободната ръка. Миризмата на хлор му даде усещане за сигурност, почувства се като у дома си. Отиде до касата.

— Един билет, ако обичате.

Касиерката вдигна поглед от вестника. Очите ѝ леко се ококориха. Той посегна към лицето си, към шапката.

— Студ.

Тя кимна колебливо. Дали да махне маската? Не. Знаеше как да постъпи, за да не събуди подозрението ѝ.

— Шкафче?

— Кабинка, ако обичате.

Тя му подаде ключ и той плати. Като се обърна с гръб към касата, свали шапката. Сега беше видяла как я маха, но не и лицето му. Бриляnten ход. Забърза към съблекалните с наведена глава, да не би да срещне някого.

* * *

— Добре дошли. Заповядайте в скромния ми дом.

Томи подмина Стафан и влезе в коридора; зад себе си чу мляскане — с майка му се целуваха. Стафан попита тихо:

— Ти ка...

— Не. Мислех да...

— Ами тогава...

Пак мляскане. Томи се огледа. Никога досега не бе влизал у ченге и неволно изпитваше любопитство. Да види как е.

Само че още в коридора разбра, че Стафан едва ли е типичен представител на своето племе. Беше си представял нещо... като в криминалетата. Спартанско и студено. Място, където се прибира да спи, когато не преследва бандити.

Такива като мен.

Не. Апартаментът на Стафан беше... кокетен. Коридорът изглеждаше така, сякаш беше обзаведен с поръчки от диплянките, които човек намира в пощенската си кутия.

Тук пейзаж със залез върху коприна, там алпийска къщурка с някаква старица на вратата, бодната на клечка. На масичката с телефона — дантелена покривчица, до телефона фигурка — дете с куче. В основата ѝ имаше надпис: НЕ МОЖЕШ ЛИ ДА ГОВОРИШ?

Стафан вдигна фигурката.

— Хитро, а? Променя си цвета според времето.

Томи кимна. Стафан или ги беше поканил в апартаментата на старата си майка, преотстъпен му специално за това посещение, или е

абсолютно нередовен. Полицаят постави фигурката внимателно на мястото ѝ.

— Виж, колекционирам такива. Предмети, които показват какво ще е времето. Това например. — Побутна старицата, която надничаше от алпийската къщурка, тя се залюля навътре и на мястото ѝ се появи миниатюрен старец. — Когато старицата е навън, времето ще се разваля, а излезе ли старчето...

— Ще става още по-лошо.

Стафан се засмя, малко неестествено според Томи.

— Понякога не са съвсем точни.

Томи хвърли поглед на майка си и почти се уплаши от вида ѝ. Тя стоеше с палтото, здраво вкопчила ръце една в друга, а усмивката ѝ можеше да стресне кон. Беше се паникьосала. Томи реши да направи усилие.

— Тоест като барометър, така ли?

— Да, точно така. Това бях започнал да казвам. Барометри.

Томи посочи някакво дървено кръстче със сребърен Исус, окачено на стената.

— И това ли е барометър?

Стафан погледна Томи, после кръстчето, после пак Томи. Изведнъж стана строг.

— Не, не е. Това е Христос.

— Онзи от Библията?

— Да. Точно така.

Томи пхна ръце в джобовете си и отиде в хола. Ами да, ето ги барометрите. Двайсетина различни висяха на по-дългата стена зад сив кожен диван със стъклена масичка.

И те не бяха особено единопдушни. Доста се разминаваха; по-скоро бяха като часовниците, дето показват колко е часът на различни места по света. Той почука по стъклото на един от тях и стрелката потрепери. Не знаеше какво означава това, но по някаква причина хората винаги почукваха по барометрите.

В един ъглов шкаф със стъклени вратички имаше много купи. Четири по-големи бяха наредени върху пианото до шкафа. На стената над него беше окачена голяма картина: Дева Мария с малкия Исус на ръце. Кърмеше го с отнесен вид, сякаш казваше: „Това ли заслужавах?“.

Стафан се покашля, когато влезе в стаята.

— Е, Томи, някакви въпроси?

Томи не беше глупав и веднага схвана какво се очаква от него.

— Какви са тези купи?

Стафан посочи към пианото.

— Тези ли?

Не, тъпак такъв. Ония в спортния клуб на стадиона.

— Да.

Стафан показва някаква сребърна фигура, висока двайсетина сантиметра, която стоеше върху каменна поставка точно в средата на пианото. Томи помисли, че и тя е някаква малка пластика, но значи беше награда. Фигурката стоеше с разкراчени крака и изпънати ръце, прицелваше се с пистолет.

— Стрелба с пистолет. Това е първо място в областното първенство, онази е за трето място в националното с четирийсет и пет калибър от стоеж... и така нататък.

Майката на Томи влезе и застана до сина си.

— Стафан е в петорката най-добри стрелци с пистолет в Швеция.

— А върши ли ти работа?

— Какво искаш да кажеш?

— Дали стреляш по хора.

Стафан прокара пръст по поставката на една от купите и го погледна.

— Основната цел на полицейската професия е да не се налага да стреляш по хора.

— А случвало ли ти се е някога?

— Не.

— Но би искал, а?

Стафан си пое дъх демонстративно и го изпусна в дълга въздишка.

— Аз... ще погледна яденето.

Бензина. Виж да не изгори.

Отиде в кухнята. Майката на Томи го стисна за лакътя и прошепна:

— Защо говориш така?

— Само се чудя.

— Той е добър човек, Томи.

— Да. Сигурно. Награди за стрелба и Дева Мария. Какво похубаво?

* * *

Хокан не срещна никого по пътя към съблекалнята. Както и предполагаше, по това време нямаше много хора. В съблекалнята се преобличаха двама на негова възраст. Безформени тела с наднормено тегло. Сбръчкани пишки под провиснали шкембета. Самата грозота.

Намери кабинката си, влезе и заключи вратата. Така. Подготвителната част мина добре. Надяна отново маската за по-сигурно. Откачи флакона с халотан, закачи палтото си на кукичка. Отвори чантата и подреди всичко пред себе си. Нож, въже, фуния, туба. Беше забравил дъждобрана. По дяволите. Ще трябва да се съблече. Съществуваха голям риск да се опръска, затова пък можеше да скрие петната под дрехите, когато приключи. А и тук е басейн. Съвсем естествено е човек да се съблече.

Провери издръжливостта на другата кукичка, като се хвана за нея с две ръце и увисна. Здрава беше. Тогава ще издържи тяло, което е поне трийсетина килограма по-леко от неговото. Височината беше проблем. Нямаше място главата да виси свободно над пода. Трябваше някак да го провеси за коленете, разстоянието между куката и горния ръб на кабинката беше предостатъчно, за да не стърчат краката отгоре. Това вече би събудило подозрение.

Двамата мъже сякаш се канеха да си тръгват. Чуваше гласовете им.

— Нещо ново за работата?

— Все същото. Не се избиват за провинциалисти.

— Дето се вика: работата е умряла работа.

— Да, точно.

— Черен хумор.

Хокан се изкиска, вече превърташе. Беше твърде възбуден, дишаше тежко, вътрешно целият трептеше.

Спокойно. Спокойно. Спокойно.

Диша дълбоко, докато усети световъртеж, след това се съблече. Сгъна дрехите и ги прибра в чантата. Двамата мъже излязоха от

съблекалнята. Стана тихо. Той стъпи на пейката да надзърне навън. Да, кабинката беше достатъчно висока. Влязоха три момчета на тринайсет-четиринайсет години. Едното шляпна другото по задника с усуканата си кърпа.

— Стига де!

Хокан се сниши. Усети как надървеният му член се отърква в ъгъла като в твърди, широко отворени задни части.

Спокойно. Спокойно.

Пак надникна. Две от момчетата бяха събули пливките и си вадеха дрехите, приведени към шкафчетата. Усети мощен спазъм и спермата му изхвърча, потече по стената на пейката, върху която стоеше.

Така. Спокойно.

Да. Сега се чувстваше по-добре. Спермата обаче беше проблем. Улика.

Извади чорапите си от чантата, избърса ъгъла и пейката, доколкото успя. Прибра ги и нахлузи ски маската, заслушан в разговора на момчетата.

— ... „Ендуро“. За „Атари“. Искаш ли да дойдеш вкъщи да поджиткаме?

— Не, имам да върша разни неща...

— А ти?

— Окей. А имаш ли два джойстика?

— Не, но...

— Да минем тогава да вземем моя? Да играем двамата.

— Окей. До скоро, Мате.

— До скоро.

Двете момчета май си тръгнаха. Идеално. Един щеше да остане, без другите да го чакат. Хокан събра смелост да надзърне отново над ръба. Двете момчета бяха готови, излизаха. Третото тъкмо си обуваше чорапите. Той се сниши, сети се, че е с маската. Късмет, че не го видяха.

Взе флакона с халотан и сложи пръст на капачето. Дали да остане с маската? Защото, ако момчето се измъкне... Или ако някой влезе в съблекалнята... Или ако...

Мамка му! Беше грешка да се съблече. Ами ако се наложи да избяга бързо? Нямах време да мисли. Чу как момчето заключи

шкафчето си и се запъти към изхода. След пет секунди щеше да мине покрай вратата на кабинката. Беше твърде късно за размишления.

През процепа до вратата видя минаващата сянка. Блокира всякакви мисли, отключи вратата, отвори я и се хвърли навън.

Матиас се извърна и видя как го връхлита едро бяло тяло с маска за ски на главата. През съзнанието му успя да премине единствена мисъл, едничка дума, преди инстинктивно да се дръпне назад.

Смърт.

Отдръпна се от Смъртта, която искаше да го прибере. В едната си ръка тя държеше нещо черно. Изстреля го към лицето му и той си пое дъх, за да изкрещи.

Но преди да викне, черното залепна на устата му, носа му. Една ръка го хвана за тила, натисна лицето му в това меко черно нещо. Викът се превърна в сподавен вопъл и докато мучеше, чу съскане като от машина за дим.

Пак се опита да изкрещи, но щом вдиша въздух, нещо се случи с тялото му. Усети крайниците му да се сковават и следващият вик се превърна в писукане. Вдиша още веднъж и краката го предадоха, пред очите му се завъртяха многоцветни воали.

Вече не му се крещеше. Нямахше сили. Виждаше само цветовете. Нямахше повече тяло. Цветовете танцуваха.

* * *

Оскар държеше листа с морзовата азбука в едната си ръка, а с другата почукваше буквите по стената. Удар с кокалчето на пръста за точка, с дланта за чертичка, така се бяха разбрали.

Пръст. Пауза. Пръст, длан, пръст, пръст. Пауза. Пръст, пръст.
(Е.Л.И.)

А.З.И.З.Л.И.З.А.М.

След няколко секунди дойде отговорът.

И.А.З.И.Д.В.А.М.

Срещнаха се пред нейния вход. Само за един ден се беше... променила. Преди някой и друг месец в училище беше дошла еврейка,

разказа им за Холокоста, показа и снимки. Сега Ели приличаше малко на хората от снимките.

Силната лампа на входа очертаваше по лицето ѝ сенки, сякаш костите напиреха да разкъсат изтънялата кожа. И...

— Какво е станало с косата ти?

Помисли, че изглежда така от светлината, но щом се доближи, забеляза няколко бели кичура в черната ѝ коса. Като на старите хора. Ели прокара ръка през косата си, усмихна му се.

— Ще изчезнат. Какво ще правим?

Оскар подрънкваше няколко монети от една کرونا в джоба си.

— Будката?

— Какво?

— Магазинчето за вестници.

— Тъхъ. Който стигне последен, е вмирисана херинга.

И сякаш нещо му се привижда.

Черно-бели деца.

Ели се затича, Оскар — подире ѝ. Макар да изглеждаше съвсем болна, тя беше много по-бърза от него, прелиташе като сърна над камъните по пътеката, пресече улицата на два-три скока. Оскар тичаше с всички сили, но видението го разсейваше.

Черно-бели деца?

А, да. Тичаше надолу по склона, покрай фабриката за желирани бонбони, когато се сети. Онези стари филми, които даваха в неделя. Като например „Маминият Кале Андершон“. „Който стигне последен, е вмирисана херинга.“ Това го казваха по филмите.

Ели го изчака на пътя на двайсетина метра от будката. Оскар дотича до нея, направи усилие да не изглежда запъхтян. Никога преди не бяха идвали заедно тук. Дали да ѝ разкаже онова нещо? Да.

— Ей, знаеш ли, че ѝ викаме „будката на любовника“?

— Защо?

— Защото... ами чух на една родителска среща... един каза... не на мен, а... чух го. Каза, че собственикът ѝ, че той...

Вече съжеляваше. Стана тъпо. Неудобно. Ели направи нетърпелив жест:

— Какво?

— Че собственикът... че си води мадами в будката. В смисъл, нали разбираш... когато е затворено...

— *Вярно?* — Ели погледна натам. — Че как се побират?

— Гадно, а?

— Да.

Оскар отиде до будката. Ели бързо го настигна, прошепна:

— Трябва да са *кльоцави!*

Изкискаха се. Спряха се пред осветената будка. Ели завъртя очи към собственика, който седеше вътре и се взираше в малък телевизор.

— Този ли?

Оскар кимна.

— Та той прилича на маймуна.

Оскар доближи ръка до ухото ѝ, каза шепнешком:

— Избягал е от Скансен^[1] преди пет години. Още го издирват.

Ели се изкикоти и на свой ред допря ръка до ухото на Оскар. Усети топлия ѝ дъх.

— Не. Вместо да го търсят, са го заключили тук!

И двамата погледнаха към собственика на будката, избухнаха в смях; представиха си го като маймуна в клетка с бонбони. Като чу смеха им, той се обърна към тях и смръщи надвисналите си вежди, та още повече заприлича на горила. Оскар и Ели щяха да паднат от смях, затиснаха устите си с ръце и опитваха да запазят приличие.

Човекът се наведе към прозорчето.

— Желаете ли нещо?

Ели веднага стана сериозна, свали ръка от устата си и пристъпи към него:

— Един банан, ако обичате.

Оскар изпръхтя и затисна силно устата си. Ели се обърна и допря пръст до устните си, изшътка му с престорена строгост. Продавачът гледаше през прозорчето.

— Нямам банани.

Ели си даде вид, че не разбира.

— Нямате *банаани*?

— Не. Друго?

На Оскар му се схвана ченето от потискания смях. Запрепъва се до пощенската кутия на няколко крачки от тях, облегна се на нея и се разсмя, тресеше се от смях. Ели отиде при него, поклати глава.

— Няма банани.

Оскар се задъха:

— Сигурно... ги е изял... всичките.

Той се стегна, стисна устни и извади четирите си монети по една корона, отиде до прозорчето.

— Смесени.

Собственикът на будката го изгледа и започна да сипва с лопатка бонбони от пластмасовите контейнерчета на витрината в хартиен плик. Оскар погледна крадешком към Ели, за да се увери, че го чува:

— И банани.

Продавачът спря да сипва бонбони.

— Няма банани.

Оскар посочи:

— Имам предвид захарните банани.

Чу как Ели се изсмя и направи същото — допря пръст до устните си и изшътка. Продавачът изсумтя, пусна два-три захарни банана в плика и го подаде на Оскар.

Тръгнаха да се връщат към двора. Преди Оскар да си вземе, подаде плика на Ели. Тя поклати глава.

— Не, благодаря.

— Не ядеш ли бонбони?

— Не ми понасят.

— Никакви бонбони?

— Не.

— Уф, че гадно.

— Да. Не. И без това не им знам вкуса.

— Дори не си опитвала?

— Не.

— Тогава откъде знаеш...

— Просто знам.

Така ставаше понякога. Говореха за нещо, Оскар задаваше въпрос и завършваха с едно „просто е така“, „просто знам“. Никакви обяснения. Това бе едно от нещата у Ели, които му изглеждаха леко странни.

Жалко, че не можа да я почерпи. Така го беше планирал. Да я почерпи щедро. Да си вземе колкото иска. А тя не ядяла бонбони. Той лапна един захарен банан и я погледна крадешком.

Наистина не изглеждаше добре. И тези бели кичури... В някакъв разказ, който беше чел, косата на героя беше побеляла изцяло от

някакъв изживян ужас. Но едва ли при Ели е същото.

Тя поглеждаше наоколо, обхванала с ръце раменете си, и изглеждаше съвсем *малка*. Испита желание да я прегърне, но не посмя.

Като стигнаха порталната арка, Ели спря и вдигна очи към прозореца си. Беше тъмен. Остана неподвижна, обгърнала тялото си с ръце и загледана в земята.

— Оскар...

Той го направи. Цялото ѝ тяло молеше и сигурно това му вдъхна необходимия кураж. Прегърна я. За един ужасен миг си помисли, че е постъпил неправилно, тялото ѝ беше сковано, отчуждено. Тъкмо щеше да я пусне, и тя отвърна на прегръдката му. Отвори ръце и обхвана гърба му, притисна се към него разтреперана.

Опря глава на рамото му и останаха така. Усещаше дъха ѝ на шията си. Прегръщаха се, без да продумат. Оскар затвори очи с усещането, че това е велико изживяване. Светлината на входната лампа слабо проникваше през затворените му клепачи, очите му бяха като в розова пелена. Най-великият миг.

Ели се притисна още повече. Топлината на дъха ѝ се засили. Мускулите ѝ, преди малко отпуснати, се напрегнаха. Устните ѝ докоснаха шията му и тръпка прониза тялото му.

Изведнъж тя се сепна и го пусна, отстъпи назад. Оскар провеси ръце. Ели разтърси глава, сякаш искаше да пропъди лош сън, обърна се и тръгна към входа си. Оскар не помръдна. Извика след нея, когато тя отваряше вратата.

— Ели?

Тя се обърна.

— Къде е баща ти?

— Излезе... да купи храна.

Държи я гладна. Това е.

— Ела да ядеш у нас.

Ели пусна вратата и се върна при него. Оскар запремисля бързо как да представи нещата пред майка си. По-добре да не я запознава с майка си. Дали да не направи няколко сандвича и да ги изнесе в двора? Да, така ще е най-добре.

Ели го погледна сериозно в очите.

— Оскар... Ти харесваш ли ме?

— Да. Страшно много.

— Ами ако не бях момиче... пак ли щеше да ме харесваш?

— В смисъл?

— Просто така. Щеше ли да ме харесваш дори и да не бях момиче?

— Да... вероятно.

— Сигурен ли си?

— Да. Защо питаш?

Някой се бореше със заял прозорец, после го отвори. Зад главата на Ели Оскар зърна майка си да наднича през прозореца на стаята му.

— Ооскар!

Ели бързо се дръпна към стената. Оскар сви юмруци и притича под прозореца. Като малко дете.

— Какво има!?

— Ох! Тук ли си. Мислех...

— Какво има?

— Ами започва.

— Знам.

Майка му възнамеряваше да каже още нещо, но затвори уста и го погледна, както стоеше под прозореца със здраво стиснати юмруци, целият напрегнат.

— Какво правиш?

— Ами... сега идвам.

— Да, защото...

Очите му пламнаха от гняв и той изсъска:

— *Прибирай се!* Затвори прозореца. Влизай вътре!

Майка му за миг се взря в него. После нещо пробягна по лицето ѝ и тя затръшна прозореца, махна се. Оскар изпита желание... не да я извика обратно, а... да прати мисъл. Тихо и кротко да ѝ обясни. Тя не биваше да прави така, той има...

Изтича обратно надолу по склона.

— Ели?

Нямаше я. А и не беше влязла във входа си, щеше да я види. Сигурно е решила да вземе метрото и да отиде при леля си в града, при нея оставаше след училище. Да, най-вероятно.

Оскар се спря в тъмния ъгъл, където тя се беше скрила, щом го извика майка му. Обърна се с лице към стената. Остана за малко така. После се прибра.

* * *

Хокан придърпа момчето в кабинката и заключи вратата. Жертвата не успя да издаде и звук. Сега единствено съскането на флакона можеше да събуди подозрение. Налагаше се да действа бързо.

Колко по-лесно щеше да бъде направо да му забие ножа, но не. Кръвта трябваше да е от живо тяло. Това също му беше обяснено. Мъртвешката кръв не вършеше работа, дори напротив, беше вредна.

Ето. Този е жив. Гърдите му се вдигат и отпускат, той вдишва упоиващия газ.

Омота здраво въжето около краката му точно над коленете, прехвърли двата му края през куката и дръпна. Краката на момчето се заиздигаха нагоре.

Отвори се врата, чуха се гласове.

Той стисна въжето с едната ръка и спря газа с другата, махна накрайника. Упойката щеше да държи няколко минути, налагаше се да продължи, дори отвън да има хора, само че съвсем безшумно.

Няколко души отвън. Двама, трима, четирима? Говореха за Швеция и Дания. Някаква спортна среща. Хандбал. Докато си говореха, той издигна тялото на момчето. Кукичката заскърца, натоварена от по-различен ъгъл, отколкото когато той я изпробва. Мъжете отвън млъкнаха. Дали бяха чули нещо? Той се вцепени, не смееше да диша. Задържа тялото в това положение, главата току-що се бе издигнала над пода.

Не. Просто пауза в разговора. Продължиха.

Говорете, не спирайте!

— Наказанието на Шогрен си беше направо...

— Като не го бива в ръцете, да си използва главата.

— А, доста добри ги забива.

— Как докара оня фалц, умът ми не го побира...

Главата на момчето висеше над пода. Сега...

Къде да закрепим краищата на въжето? Процепите между дъските на пейката бяха твърде тесни, за да го прокара оттам. Едва ли би могъл да действа с една ръка и да държи въжето с другата. Нямахше да издържи. Стоеше неподвижно, здраво стиснал краищата на въжето, потеше се. Маската му топлеше, нямаше да е зле да я свали.

После. Като свърши.

Втората кука. Трябваше само да направи примка. Потта шурна в очите му, когато отпусна тялото на момчето, за да разхлаби въжето и да направи примката. Пак вдигна жертвата и опита да прекара въжето през куката. Твърде късо. Отново пусна момчето. Мъжете млъкнаха.

Хайде де! Тръгвайте си!

В тишината направи нова примка по-близо до края, зачака. Отново се разприказваха. Боулинг. Постижения на шведките в Ню Йорк. Страйкове и спеъри, а потта смъдеше в очите му.

Топло. Защо е толкова топло?

Надяна примката през куката и си пое дъх. Не можеше ли да си отидат? То бяха едни спомени за боулинг и как се играело преди, за някакъв, дете си заклешил палеца в отвора на топката и се наложило да го закарат в болница, за да го извадят.

Нямаше време да чака. Сложи фунията в тубата, нагласи я до шията на момчето. Взе ножа. Когато се обърна, за да източи кръвта, разговорът отново беше стихнал. А очите на момчето бяха отворени. Широко отворени. Зениците му се местеха, както висеше надолу с главата, търсеха някакво обяснение. Спряха се на Хокан, гол, с ножа в ръка. За кратък миг погледите им се срещнаха.

После момчето отвори уста и закрепця пронизително.

Хокан отстъпи назад, блъсна се в стената на кабинката с тъп звук. Потният му гръб се хлъзна по стената и той за малко да загуби равновесие. Момчето не спираше да крещи. Звукът отекваше в съблекалнята, усилваше се, ушите на Хокан заглъхнаха. Ръката му стискаше дръжката на ножа все по-здраво, единствената му мисъл беше как да сложи край на крясъка. Да му отреже главата, за да млъкне. Наведе се над него.

На вратата се затропа.

— Ей! Отвори!

Хокан пусна ножа. Звукът от падането му заглъхна в блъскането и непрестанните писъци на момчето. Вратата се тресеше на пантите си от ударите.

— Отвори! Ще разбия вратата!

Край. Всичко свърши. Оставаше му само едно. Звуците наоколо изчезнаха, зрителното поле на Хокан се сви до тунел, когато извърна

глава към чантата. През тунела видя как ръката му посяга към нея и вади стъкления буркан.

Плъсна се по задник с буркана в ръце, отвинти капачката. Зачака.

Когато отворят вратата. Преди да му свалят маската. Лицето.

Сред крясъците и блъскането по вратата той помисли за любимата. За времето, прекарано заедно. Представи си я в образа на ангел. Ангел, който се спуска от небето с разперени криле, идва да го вземе. Да го отнесе със себе си. Там, където ще бъдат заедно завинаги. Завинаги.

Вратата зейна и се тресна в стената. Момчето продължаваше да крещи. Отвън стояха трима полуоблечени мъже. Гледаха с недоумение.

Хокан кимна бавно, примирено.

Изкрещя:

— Ели! Ели! — и заля лицето си с концентрираната киселина.

* * *

*Възрадвайте се всички
на нашия Господ Бог!
Със химни за възхвала
да славим своя Бог!*

Стафан акомпанираше на себе си и на майката на Томи на пианото. От време на време се поглеждаха в очите, усмихваха се и грейваха. Томи страдаше на кожения диван. Беше открил малка дупчица до подлакътника и се трудеше да я уголеми, докато Стафан и майка му пееха. Показалецът му човъркаше в тапицерията и той се чудеше дали двамата някога са се любили на същия този диван. Под барометрите.

Вечерята не беше зле, Мариновано пиле с ориз. После Стафан показа на Томи сейфа, в който държеше pistolетите си. Той се намираше под леглото в спалнята, а Томи се чудеше за същото и там. Дали са се любили в това легло? Дали майка му си мисли за баща му,

докато е със Стафан? Дали него го възбужда мисълта за пищовите под матрака? А нея?

Стафан удари финалния акорд и той отзвуча в мълчание. Томи извади пръста си от вече доста голямата дупка в тапицерията. Майка му кимна на Стафан, улови ръката му и седна до него на столчето за пианото. От мястото на Томи Дева Мария се виждаше точно над главите им, сякаш бяха планирали ефекта, сякаш го бяха репетирали предварително.

Майка му погледна Стафан, усмихна се и се обърна към сина си:

— Томи... Искаме да ти кажем нещо.

— Ще се жените ли?

Майка му се поколеба. Ако бяха репетирали със сценография и всичко останало, тази реплика очевидно не беше предвидена.

— Да. Какво ще кажеш?

Томи сви рамене.

— Окей. Добре.

— Мислехме си... може би през лятото. — Тя го погледна, сякаш искаше да разбере дали той няма по-добро предложение.

— Да, да. Разбира се.

Томи отново забучи пръст в дупката, задържа го там. Стафан се приведе към него.

— Осъзнавам, че не бих могъл... да заместя татко ти. По никакъв начин. Но се надявам с теб да успеем... да се опознаем и... да. Да станем приятели.

— А къде ще живеете?

Майка му изведнъж се натъжи.

— *Ние*, Томи. Та това засяга и теб. Не знаем. Мислехме си, че може да си потърсим къща в Енгбю. Евентуално.

— Енгбю.

— Да. Как ти се струва?

Томи се загледа в стъклената повърхност на масата, където се отразяваха майка му и Стафан, изглеждаха полупрозрачни като призраци. Изви пръста си в дупката, изчовърка парче дунапрен.

— Скъпо.

— Кое?

— Къща в Енгбю. Скъпо излиза. Струва много пари. Вие имате ли много пари?

Стафан тъкмо се канеше да отговори, когато иззвъня телефонът. Той погали майката на Томи по бузата и излезе в коридора. Майката на Томи седна на дивана до сина си и го попита:

— Не ти ли харесва идеята?

— Страхотна е.

От коридора долетя гласът на Стафан. Беше развълнуван.

— Ама това е... да, идвам незабавно. Ще... не, тогава отивам направо там. Веднага. Добре. Чао. — Върна се във всекидневната. — Убиецът е в спортната зала във Велингбю. Няма достатъчно хора в участъка и трябва...

Втурна се в спалнята и Томи го чу да отваря и затваря сейфа. Преоблече се там и след броени минути се появи в пълна полицейска униформа. Очите му гледаха леко безумно. Целуна майката на Томи по устата и потупа Томи по коляното.

— Налага се да тръгна веднага. Не знам кога ще се върна. Ще говорим по-късно.

Хукна към коридора и майката на Томи го последва.

Томи долови нещо от сорта на „внимавай“ и „обичам те“, и „ще останеш ли“, отиде до пианото и без да знае защо, протегна ръка и взе скулптирания стрелец. Тежичък беше, поне два килограма. Докато майка му и Стафан се сбогуваха — *колко им е приятно: мъжът отива на война, жената тъгува за него*, — той излезе на балкона. Дробовете му поеха студения вечерен въздух и той за пръв път от няколко часа насам задиша отново.

Наведе се през парапета и видя, че долу има гъсти храсти. Протегна ръка и пусна стрелеца. Той изшумоля в гъсталака.

Майка му излезе на балкона и застана до него. След няколко секунди входната врата се отвори и Стафан излезе, изтича до паркинга. Майката на Томи му помахаша, но той не погледна нагоре. Когато мина точно под балкона, Томи се изсмя.

— Какво има? — попита майка му.

— Нищо.

Просто едно човече с пистолет се крие в храстите и се цели в Стафан.

Томи се почувства много добре в крайна сметка.

* * *

Подсилиха отбора с Карлсон, единствения от старчетата, който имаше „истинска работа“, както той самият се изразяваше. Дари беше с инвалидна пенсия, Морган от време на време поработваше в една автоморга, а за Лаке не знаеха точно как се издържа. Но понякога се появяваше с малко кинти.

А Карлсон работеше в магазина за играчки във Велингбю. Порано го беше притежавал, но се бе принудил да го продаде поради „парични затруднения“. След време новият собственик го назначи — както казваше Карлсон, не може да се отрече, че „подир трийсет години в бизнеса човек има известен опит“.

Морган се изпъна на облегалката на стола, разкрачи крака, захвана ръце на тила си и се взря в Карлсон. Лаке и Лари се спогледаха. Започва се.

— Е, Карлсон. Какво ново в бизнеса с играчки? Измислил ли си още някакъв начин да ошушкаш джобните на дечурлигата?

Карлсон изсумтя.

— Какви ги говориш. Те мен ме ошушкват — не можеш да си представиш колко крадат. Деца...

— Да бе, да. Като купиш някой пластмасов боклук от Корея за две крони и го пуснеш за стотачка, ще си върнеш загубеното.

— Ние не продаваме такива неща.

— А? А какво беше онова на витрината онзи ден? Смърфовете. И какви са те? Ръчно изработени играчки с високо качество от Бенгтфош, така ли?

— Мисля, че това звучи забележително от устата на човек като теб — колите, дето ги продаваш, тръгват само ако впрегнеш кон отпред.

И така нататък. Лари и Лаке слушаха, от време на време се смееха, пускаха коментари. Ако Виргиния беше там, петлите щяха да се надуют още повече и Морган нямаше да спре, преди наистина да ядоса Карлсон.

Ала Виргиния не беше там. Нито пък Йоке. Така че ставаше скучно и дискусиата вече клонеше към изчерпване, когато към осем и половина някой бавно отвори вратата.

Лари вдигна очи и видя човек, за когото никога не би си представил, че ще влезе тук: Йоста. Вонящата бомба, както казваше Морган. Лари беше говорил с него на пейката пред блока на няколко пъти, но той никога досега не беше идвал тук.

Йоста изглеждаше потресен. Движеше се като сглобен от недозалепени парчета, които щяха да се разпаднат, ако не внимава. Гледаше накриво и се поклащаше леко напред-назад. Беше или пиян до козирката, или болен.

Лари помахна.

— Йоста! Ела да седнеш!

Морган извърна глава, огледа го и каза:

— Ох, дявол да го вземе!

Йоста изманеврира до масата им, сякаш прекосяваше минно поле. Лари издърпа стола до себе си, покани го да седне.

— Добре дошъл в отбора!

Йоста не даваше вид да го е чул, но се затътри до стола. Носеше изтърган костюм с жилетка и папийонка, косата му беше зализана. И вонеше. Пикня, пикня и пак пикня. Вонята се усещаше ясно дори на открито, но там беше поносима. Вътре, на топло, около него смърдеше на киснала стара урина, човек се виждаше принуден да диша през устата, за да издържи.

Всички в компанията, дори и Морган, полагаха усилия лицата им да не издават какво усещат носовете. Сервитьорът се появи, спря рязко, щом надуши Йоста, и попита:

— Ще... поръчате ли?

Йоста поклати глава, без да го поглежда. Сервитьорът сбърчи вежди и Лари направи жест: *няма страшно, ще се оправим*. Сервитьорът се оттегли, а Лари сложи ръка на рамото на Йоста.

— На какво дължим тази чест?

Той се прокашля и рече със сведени очи:

— Йоке.

— Какво за Йоке?

— Мъртъв е.

Лари чу как Лаке изпъшка зад гърба му. Задържа ръката си на рамото на Йоста за кураж. Усещаше, че има нужда.

— Как разбра?

— Видях. Как се случи. Когато го убиха.

— Кога?

— Събота. Вечерта.

Лари свали ръката си.

— В *събота*? Ама... каза ли в полицията?

Йоста поклати глава.

— Не можах. А и... не че видях. Но знам.

Лаке закри лицето си с длани, пошепна:

— Знаех си, знаех си...

Йоста разказа. Детето, което счупило най-близката лампа с камък, се скрило под моста. Йоке, който минал оттам, повече не се появил. Слабият отпечатък, контурите на тяло върху повехналите листа на следващата сутрин.

Докато свърши, сервитьорът на няколко пъти беше направил гневни знаци на Лари, сочейки ту Йоста, ту вратата. Лари хвана ръката на Йоста.

— Какво говориш! Да отидем тогава да погледнем?

Онзи кимна и станаха от масата. Морган глътна остатъка от бирата си, ухили се на Карлсон, който взе вестника и както винаги го пхна в джоба на палтото си, скръндзата със скръндза. Само Лаке седеше и местеше някакви счупени клечки за зъби на масата пред себе си. Лари се наведе.

— Ти не идваш ли?

— Знаех си. Усещах го.

— Тъхъ. Няма ли да дойдеш с нас?

— Да. Идвам. Вие вървете.

Когато излязоха на студения вечерен въздух, Йоста малко живна и тръгна с такива бързи крачки, че Лари го помоли да забави темпото, сърцето му не смогваше. Карлсон и Морган ги следваха; Морган само го чакаше да изтърси нещо тъпо, за да го нападне — но дори Карлсон изглеждаше потънал в мисли.

Счупената лампа беше сменена и под моста беше доста светло. Насъбраха се около Йоста, който разказваше и сочеше купчините листа, тропаше с крака, за да ги стопли. Влошено кръвообращение. Под свода ечеше, сякаш маршируваше цяла армия. Когато Йоста приключи, Карлсон отбеляза:

— Но всъщност няма никакви *доказателства*.

Ето такава реплика чакаше Морган.

— По дяволите, нали чу какво каза! Да не си мислиш, че ни лъже?

— Не — отвърна Карлсон, сякаш говореше на дете, — само отбелязвам, че *полицията* може би няма да е толкова склонна като нас да повярва на разказа му, след като нищо не го потвърждава.

— Та нали е *свидетел*.

— Мислиш ли, че е достатъчно?

Лари посочи към шумата.

— Въпросът е къде е изчезнал. Ако наистина е така.

Лаке се зададе по алеята на парка, отиде до Йоста и посочи земята.

— Тук ли?

Йоста кимна. Лаке пхна ръце в джобовете си и дълго време се взира в листата, сякаш бяха гигантски пъзел, който трябваше да се подреди. Ченето му нервно мърдаше.

— Така. Какво ще кажете?

Лари се доближи до него.

— Съжалявам, Лаке.

Той махна с ръка да го спре.

— Какво ще кажете? Ще пипнем ли мръсника, който го е направил, или не?

Останалите гледаха във всички възможни посоки, но не и към него. Лари искаше да каже колко трудно би било, вероятно невъзможно, но се въздържа. Накрая Морган се поокашля, отиде до Лаке и сложи ръка на рамото му.

— Ще го пипнем, Лаке. Непременно.

* * *

Томи погледна през парапета, сякаш мярна блясъка на сребро долу. Изглеждаше като онези неща, които трите патета на Дисни носеха вкъщи след състезания.

— За какво си мислиш? — попита майка му.

— За патето Доналд.

— Стафан не ти допада особено, а?

— Не е лош.

— Наистина ли?

Томи погледна към центъра. Видя голямото червено неоново V, което бавно се въртеше над всичко. Велингбю. Victory.

— Показвал ли ти е пистолетите?

— Защо питаш?

— Просто се чудех. И?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Едва ли е толкова трудно. Отваря сейфа, вади пистолетите и ти ги показва.

— Да. Защо?

— Кога?

Майка му изтръска невидима прашинка от блузата си, потри ръце.

— Малко ми е студено.

— Мислиш ли за татко?

— Да. През цялото време.

— През цялото време?

Майка му въздъхна, наведе глава да го погледне в очите.

— Накъде биеш?

— *Ти* накъде биеш?

Ръката на Томи беше на парапета, тя я хвана.

— Утре ще дойдеш ли с мен при татко?

— Утре?

— Да. Нали е Все светии.

— Вдругиден е. Да, ще дойда.

— Томи...

Тя отдръпна ръцете му от парапета, обърна го към себе си. Прегърна го. Той остана така за миг, безучастен. После се отскубна и влезе вътре.

Докато си обличаше връхната дреха, се сети, че трябва да накара майка си да влезе, за да вземе стрелеца. Повика я и тя веднага се прибра от балкона, закопняла да го чуе.

— Ами... поздрави Стафан.

Майка му грейна.

— Непременно. Ти няма ли да останеш?

— Не, аз... може да го няма цялата нощ.

— Да. Малко се тревожа.

— Недей. Той *умее* да стреля. Чао.

— Чао...

Външната врата се затръшна.

— ... миличък.

* * *

Нещо изтрака във волвото, когато Стафан го прекара през бордюра на тротоара на висока скорост. Зъбите му изтракаха с такава сила, че в главата му отекна звън, за миг ослепя и едва не прегазил някакъв възрастен мъж, тръгнал да се присъедини към рояка зяпачи около полицейската кола пред главния вход.

Вътре беше стажантът Ларшон и говореше по радиостанцията. Вероятно викаше подкрепление или линейка. Стафан се вмъкна зад полицейската кола, за да не препречва пътя на евентуалното подкрепление, изскочи от колата и заключи. Винаги заключваше колата си, дори да я оставяше за минута. Не че се притесняваше да не я откраднат, а за да не загуби навика, да не забравя никога да заключи *служебната кола*, за Бога.

Тръгна към входа, като се стараеше да изглежда много авторитетно пред зяпачите; знаеше, че вдъхва доверие у повечето. Много от тези тук сигурно си мислеха: „А, ето че идва човекът, който ще оправи положението“.

Още във фоайето се натъкна на четирима по бански, загърнали раменете си с хавлиени кърпи. Стафан ги подмина, забързан към съблекалните, но един от тях извика:

— Хей, извинете — и прецапа до него с боси крака. — Ами, прощавайте, но... дрехите ни.

— Какво за дрехите ви?

— Кога можем да си ги вземем?

— Вашите дрехи?

— Да, те са в съблекалнята и не ни пускат да влезем.

Стафан отвори уста, за да му каже нещо язвително, тези дрехи не бяха най-важното точно в този момент, но някаква жена с бяла тениска тъкмо се беше насочила към тях с няколко хавлии. Стафан я посочи и продължи към съблекалнята.

По пътя срещна още една жена с бяла тениска, повела към изхода момче на дванайсет-тринайсет години. Лицето му изглеждаше като мораво на фона на бялата хавлия, с която беше навлечено, очите му бяха празни. Жената фиксира Стафан с едва ли не обвинителен поглед.

— Майка му ще дойде да го прибере.

Стафан кимна. Дали момчето беше... жертвата? Точно това искаше да попита, но в бързината не му идваше никаква смислена формулировка на въпроса. Трябваше да разчита, че Холмберг е записал името и всичко останало и е сметнал за най-уместно да го остави в ръцете на майка му, която да го заведе на лекар, на психолог, на терапия.

Господи, пази децата!

Стафан продължи по коридора и изтича нагоре по стълбите, а наум благодареше на Бог за милостта му и го молеше да му даде сили за изпитанието, което предстоеше.

Наистина ли убиецът още е в сградата?

Пред съблекалнята, под табелка с надпис МЪЖЕ видя трима, които разговаряха с полицаи Холмберг. Само единият беше облечен. Другият беше без панталон, третият — гол до кръста.

— Добре, че успя да дойдеш толкова бързо — каза Холмберг.

— Той тук ли е още?

Холмберг му показва вратата на съблекалнята.

— Там вътре.

Стафан кимна към тримата мъже.

— А те?...

Преди Холмберг да успее да каже нещо, мъжът без панталон направи половин крачка напред и заяви не без известна гордост:

— Ние сме свидетели.

Стафан кимна и погледна Холмберг въпросително.

— Те не би ли трябвало...

— Да, но изчаках да дойдеш. Явно не е опасен. — Холмберг се обърна към тримата мъже и каза дружелюбно: — Ще ви се обадим. Сега ще е най-добре да се приберете. И още нещо. Разбирам, че няма да ви е лесно, но се постарайте да не обсъждате случая помежду си.

Мъжът без панталон изкриви уста в усмивка на съгласие.

— Смятате, че някой може да чуе?

— Не, но може да си внушите взаимно неща, които не сте видели, а другият е видял.

— Не и аз. Знам какво видях и беше най-отвратителното...

— Повярвай ми. Случва се и на най-опитните от нас. А сега ви молим да ни извините. Благодаря за цялата помощ.

Тримата се оттеглиха по коридора, нещо си мърмореха. Холмберг го биваше за тези неща. Да говори с хората. И най-вече това правеше. Обикаляше училищата и говореше за наркотиците и полицейската служба. Напоследък даже рядко участваше в полицейски разследвания.

Откъм съблекалнята се чу метален трясък, сякаш падна нещо тенекиено, и Стафан се сепна.

— Не бил опасен?

— Изглежда, е тежко ранен. Залял лицето си с някаква киселина.

— Защо?

Холмберг се обърна към вратата.

— Май трябва да влезем и да попитаме.

— Въръжен ли е?

— Вероятно не — той посочи нишата на прозореца; върху мраморния перваз беше оставен голям кухненски нож с дървена дръжка. — Нямам плик. Освен това онзи без панталона го е пипал отвсякъде, преди да пристигна. Ще го вземем после.

— Така ли ще го оставим?

— Ти имаш ли по-добро предложение?

Стафан поклати глава и в настъпилата тишина долови две неща. Слаб, неритмичен звук откъм съблекалнята. Като вятър в комин. Като пукната флейта. И някаква миризма. Отначало му се стори, че е от хлора, на хлор миришеше цялата сграда на закрития басейн. Но беше нещо друго. Остра, парлива миризма. Стафан сбърчи нос.

— Дали да не?...

Холмберг кимна, но остана на мястото си. Женен с деца. Разбира се. Стафан извади служебното си оръжие от кобура, хвана бравата. За трети път през дванайсетте си години служба нахлуваше в помещение с пистолет в ръка. Не знаеше дали постъпва правилно, но надали някой би го упрекнал. Детеубиец. Затворен, може би отчаян, а и тежко ранен.

Даде знак на Холмберг и отвори вратата.

Удари го вонята.

Залютя му и чак му се насълзиха очите. Закашля се. Извади от джоба си носна кърпа и закри носа и устата си. На няколко пъти беше помагал на пожарникари в горящи къщи, усещането беше същото. Тук обаче нямаше пушек, само нещо като лека мараня.

Мили Боже, какво е това?!

Монотонният насечен звук се чуваше иззад гардеробчетата. Стафан даде сигнал на Холмберг да ги заобиколи от другата страна, за да излязат от две различни посоки. Той самият отиде до последното гардеробче и надникна зад него, стиснал пистолета до бедрото си.

Видя преобърнато метално кошче за отпадъци, до него — проснато голо тяло.

Холмберг се появи от другата страна, даде знак на Стафан да се успокои, очевидно не ги грозеше никаква непосредствена опасност. Стафан се подразни, че Холмберг се опитва да поеме командването сега, когато вече не изглеждаше опасно. Вдиша през носната кърпа, свали я от устата си и каза на висок глас:

— Полиция. Чуваш ли ме?

Човекът на пода не даде признаци да чува, само продължи да издава монотонния звук, проснат по очи на пода. Стафан направи няколко крачки напред.

— Вдигни си ръцете да ги виждам.

Онзи не помръдна. Сега, когато се приближи, Стафан забеляза, че цялото му тяло се разтърсва от спазми. Това с ръцете беше излишно. Едната беше върху кошчето, другата — на пода. Дланта му беше подута и напукана.

Киселина... как само изглежда...

Стафан отново закри устата си с носната кърпа и тръгна към човека, като същевременно прибра пистолета си, разчиташе Холмберг да го покрива, ако се случеше нещо.

Тялото се сгърчи конвулсивно и чуха меки мляскащи звуци, когато голата кожа се отлепи от плочките и пак залепна за пода. Ръката му на пода подскачаше като риба на сухо. И през цялото време ехтеше вой:

— ... еееееееееии...

Стафан даде знак на Холмберг да остане на няколко крачки разстояние и клекна до тялото.

— Чуваш ли ме?

Човекът млъкна. Тялото му се сгърчи в спазъм и той се обърна.
Лицето.

Стафан подскочи назад, загуби опора и падна по задник. Прехапа устни, за да не изкрещи, когато болката го удари в кръста. Той затвори очи. Пак ги отвори.

Човекът нямаше лице.

Стафан беше виждал наркоман, който в момент на халюцинация си беше разбил лицето в стена. Беше виждал един, който заварявал резервоар с бензин, без да го излее предварително. И той избухнал право в лицето му.

Но нищо не беше като това, което видя сега.

Носът беше напълно разяден, на мястото му имаше две дупки. Устата се беше слепила, само с малък отвор в края. Едното око беше изтекло върху някогашната буза, а другото... то беше широко отворено.

Стафан се взря в окото, единствения разпознаваем белег на човешкото в тази безформена маса. То беше кървясало и когато човекът се опитваше да премигне, по него трепваше парче кожа от клепача и се прибираше навътре.

На мястото на останалите части от лицето имаше хрущяли и кости между късове месо и парцали черен плат. Оголените лъскави останки от мускули се свиваха и отпускаха, гърчеха се, сякаш вместо главата имаше кълбо накълцани змиорки в предсмъртна агония.

Цялото лице, някогашното лице, водеше свой собствен живот.

Стафан усети гадене и сигурно щеше да повърне, ако не беше жестоката болка в кръста, която изсмукваше силите му. Той бавно сви крака под тялото си, хвана се за гардеробчето и се изправи. Кървясалото око се взираше в него през цялото време.

— Това е най-ужасното...

Холмберг стоеше с отпуснати ръце и гледаше обезобразеното тяло на пода. Не беше само лицето. Киселината беше потекла и по горната част на торса. Кожата на едната ключица липсваше и костта стърчеше бяла като тебешир в кървавата каша.

Холмберг поклати глава, вдигна и отпусна ръката си, пак я вдигна и отпусна. Закашля се.

— Това е най-ужасното...

* * *

Часът беше единайсет и Оскар лежеше в леглото си. Леко почука по стената.

Е... Л... И...

Е... Л... И...

Отговор не последва.

[1] Етнографски музей на открито със зоологическа градина и аквариум в Стокхолм. — Б.пр. ↑

ПЕТЪК 30 ОКТОМВРИ

Момчетата от шести Б клас стояха строени на пътеката до училищната сграда и чакаха господин Авила да им даде знак. Всички носеха торби и сакове с екипи за физическо, не дай Боже да забравиш спортните си дрехи или да отсъстваш от час без основателна причина.

Стояха на една ръка разстояние един от друг, както им беше казал учителят още от първия ден в четвърти клас, тогава пое от класната им отговорността за тяхното физическо възпитание. „Строй се в редица! На ръка разстояние!“

Господин Авила бил боен пилот през войната. На няколко пъти бе разказвал на момчетата за въздушни битки и аварийни кацания в житни ниви. Впечатляващо. Вдъхваше им респект.

Класът, който се смяташе за проблемен и неконтролируем, се подреди послушно на една ръка разстояние, макар учителя още да го нямаше. Ако редицата не беше строена според изискванията му, можеше да ги остави да стоят тук още десет минути или да отмени обещания волейбол и да ги накара да правят лицеви опори и коремни преси.

Оскар доста се страхуваше от учителя, както и останалите. С късо подстригана прошарена коса и орлов нос, запазена физика и железни пръсти, той не приличаше на човек, дето ще влезе в положението на отпуснато и пълно момче, което всички торможеха. Но в часовете му имаше ред. Нито Йони, нито Мике или Томас дръзваха да направят нещо, докато учителят се навърташе наоколо.

Юхан излезе от строя, хвърли поглед към училището. После опъна ръка да поздрави като нацист и изкомандва с испански акцент:

— Строй се! Днесс пожарна подготовка! С възже!

Някои се засмяха нервни. Учителят си падаше по огнеборската подготовка. Всеки срок учениците тренираха по едно спускане с възже през прозорците, а той засичаше времето с хронометър. Успееха ли да подобрят рекорда от предишния срок, следващия час им разрешаваше да играят на „морето се вълнува“. Ако заслужеха.

Юхан побърза да се върне на мястото си. Извади късмет, защото само след секунди учителят излезе от главния вход на училището и с бодра крачка се запъти към салона за физическо. Гледаше право пред себе си, не удостои групата с поглед. Насред път им направи знак да го последват, без да спре, без да обърне глава.

Тръгнаха в колона, като гледаха да запазят разстоянието от една ръка. Томас, който вървеше зад Оскар, го настъпи по петата и обувката му се изхлузи. Оскар продължи напред.

След случая с пръчките отпреди два дни го бяха оставили на мира. Не че се бяха извинили или нещо подобно, но докато раната личеше на бузата му, май я смятаха за достатъчна. За известно време.

Ели.

Оскар сви пръстите в обувката, за да я задържи на крака си, и продължи да марширува към салона. Къде ли е Ели? Снощи шпионира на прозореца, за да види дали баща ѝ няма да се прибере. Но към десет часа видя нея да излиза. После с майка му хапнаха кифлички с какао и може би бе пропуснал прибирането ѝ вкъщи. Обаче тя така и не отговори на почукванията му.

Стигнаха до съблекалнята и развалиха строя. Господин Авила ги чакаше със скръстени ръце.

— И така. Днес гимнастически упражнения. Висилка, кон и скачане на въже.

Стон. Учителят кимна.

— Ако е добре, ако се стараете, следващ път има народна топка. Но днес гимнастика. Хайде!

Никакво място за дискусии. Трябваше да се задоволят с тези приказки за народната топка и класът се преоблече набързо. Както винаги, Оскар се стараяше да е с гръб към другите, докато си сваляше панталоните. „Пикливата топка“ придаваше странна форма на гащетата му.

Долу в салона останалите тъкмо подреждаха конете и нагласяваха висилките. Юхан и Оскар дърпаха тюфлеците. Щом подредиха всичко, учителят наду свирката си. Имаше общо пет уреда, затова ги раздели на пет групи по двама.

Оскар се падна със Стафе и това беше добре, понеже от целия клас само Стафе беше по-зле от него по гимнастика. Беше здрав като

добиче, но тромав. И дебел. Обаче никой не го закачаше. Нещо в осанката му подсказваше, че закачиш ли го, ще си изпатиш.

Учителят изсвири и започнаха.

Набиране на висилката. Брадичката над лоста, надолу, пак нагоре. Оскар успя да направи две набирания. Стафе стигна до пет и се пусна на пода. Изсвирване. Коремни преси. Стафе остана да лежи на дюшека, загледан в тавана. Оскар се престори, че ги прави, до следващия сигнал. Скачане с въже. Тук Оскар беше добър. Подскачаше си, а Стафе се оплете във въжето. Следваха обичайните лицеви опори. Стафе беше способен да направи безброй. И накрая конят, проклетият кон.

Ето тук беше хубаво да е със Стафе. Оскар поглеждаше крадешком към Мике, Йони и Улоф, как прелитаха от трамплина над коня. Стафе се засили, скочи, с такава сила се отгласна от трамплина, че се чу трясък, но пак не можа да се метне на коня. Тръгна да се връща. Учителят го спря.

— Хайде на коня!

— Не става.

— Трябва да се лъзнеш.

— К'во?

— Лъзнеш. *Плъзнеш.* Нагоре и скок!

Стафе се хвана за коня, повдигна се и се свлече от другата страна като плужек. Учителят махна с ръка и Оскар се затича.

След първите няколко крачки взе решение.

Ще опита.

Веднъж учителят му каза да не се страхува от коня, това беше ключът. Обикновено той не отскачаше както трябва, боеше се да не загуби равновесие или да не се удари. Сега обаче ще направи всичко възможно, ще си *представи*, че го умее. Учителят гледаше, Оскар се беше засилил към трамплина.

Почти не мислеше за отскока, беше се концентрирал изцяло върху полета над коня. За първи път заби крака в трамплина с пълна скорост, без да се спре, и тялото му полетя от само себе си, ръцете му се изпънаха, за да се опрат и да го прехвърлят напред. Прелетя над коня с такава скорост, че загуби равновесие и се прекатури от другата страна. Но беше прескочил!

Обърна се и погледна учителя, който не че се усмихна, но кимна окуражително.

— Добре, Оскар. Но трябва да запазиш равновесие.

Учителят изсвири и им даде няколко минути почивка, преди да повторят упражненията. Този път Оскар успя да прескочи коня и да запази равновесие при приземяването.

Учителят изсвири за край на часа и влезе в стаята си, а учениците подредиха уредите. Оскар изтика коня в помощното помещение, потупа го като добър жребец, който най-сетне се е оставил да бъде опитомен. След като го закара до мястото му, тръгна към съблекалнята. Искаше да говори с учителя.

Но още преди да стигне дотам, някой го спря. Въже за скачане прелетя над главата му и го преряза през корема. Някой го беше хванал. Зад себе си чу гласа на Йони:

— Дий, Прасчо!

Обърна се, въжето се плъзна и го обхвана през кръста. Пред него стоеше Йони, хванал дръжките на въжето. Подрусна ги, изцъка с език, сякаш подкарваше кон.

— Дий, дий!

Оскар сграбчи въжето с двете ръце и изтръгна дръжките от Йони. Въжето падна на пода зад него. Йони го посочи.

— А сега го вдигни!

Оскар хвана въжето през средата, завъртя го над главата си, така че дръжките затракаха една в друга, извика: „Хващай!“ — и го пусна. Йони инстинктивно закри лицето си с ръце. Въжето прелетя над главата му и се удари в шведската стена отзад.

Оскар излезе от салона и хукна надолу по стълбите. Сърцето му думкаше в ушите. Това е началото. Прескачаше по три стъпала наведнъж, приземи се на площадката, прекоси съблекалнята и влезе в стаята на учителя.

Той седеше все още в спортния си екип и говореше по телефона на някакъв чужд език, сигурно испански. Единствената дума, която Оскар успя да разбере, беше „рего“ — знаеше, че означава „куче“. Учителят му даде знак да седне на другия стол. Продължи да говори, още „рего“, а Оскар чу как Йони влезе в съблекалнята и заобяснява на висок глас нещо на останалите.

Съблекалнята вече беше опразнена, когато след малко учителят приключи с кучето си. Обърна се към Оскар.

— Е, Оскар. Кажй?

— Ами, исках да питам... тези тренировки в четвъртък.

— Да?

— Може ли и аз да идвам?

— Говориш за щангите — за тренировките в закрития басейн?

— Да, точно. Може ли да се запиша, или...

— Няма нужда да се записваш. Просто ела. Четвъртък в седем час. Искаш да започнеш?

— Да, аз... да.

— Това е добре. Тренираш. После ти можеш висилка... петдесет пъти!

Учителят показва набиранията с ръце във въздуха. Оскар поклати глава.

— Не. Но... да, ще дойда.

— Тогава видим се в четвъртък. Хубаво.

Оскар кимна. Мислеше да си ходи, после каза:

— Какво му е на кучето?

— Кучето?

— Да, чух ви да казвате „рего“. Не значи ли „куче“?

Учителят се замисли за миг.

— Ах! Не „рего“. *Pero*. Означава „но“. Например „но аз не“. Става *pero* уо *no*. Разбираш ли? Смяташ да започнеш и курс испански?

Оскар се усмихна и поклати глава. Обясни, че щангите му стигат.

Съблекалнята беше празна, само дрехите на Оскар бяха останали. Той събу шортите и се вцепени. Панталона му го нямаше. Разбира се. Как не се сети. Претърси съблекалнята, тоалетната. Никакъв панталон.

Студът го щипеше по краката, докато се прибираше по шорти. По време на часа по физическо беше завалил сняг. Снежинките падаха по голите му крака и се стопяваха. Като влезе в двора, спря под прозореца на Ели. Щората спусната. Никакво движение. Големите снежинки галеа вдигнатото му нагоре лице. Хвана няколко с език. Вкусни бяха.

* * *

— Виж Рагнар.

Холмберг посочи към площада във Велингбю, където снегът затрупваше паветата. Един от алкохолиците седеше неподвижно на пейка, загърнат в голямо палто, и от снега приличаше на нескопосно направен снежен човек. Холмберг въздъхна.

— Трябва да изляза да го нагледам, ако скоро не се размърда. Как си ти?

— Горедолу.

Стафан беше сложил допълнителна възглавница на стола си, за да притъпи болката в кръста. Предпочиташе да стои прав, а още повече — да се изтегне в леглото, но докладът за събитията от вчера трябваше да се предаде в отдел „Убийства“ преди почивните дни.

Холмберг погледна в бележника си и го почука с химикалката.

— Онези тримата от съблекалнята. Казаха, че убиецът, преди да се залее със солната киселина, извикал „Ели, Ели“, та се чудя...

Сърцето на Стафан подскочи, той се приведе по-близо.

— Така ли е казал?

— Да? Знаеш ли какво...

— Да.

Стафан се облегна рязко назад и болката се заби чак в скалпа му. Хвана се за ръба на бюрото, намести се и прокара ръка по лицето си. Холмберг го гледаше.

— По дяволите, ходи ли на лекар?

— Не, то е само... ще мине. Ели, Ели.

— Име ли е?

Стафан кимна бавно.

— Да... означава... Бог.

— Аха, зовял е Бог. Мислиш ли, че го е чул?

— Кой?

— Бог. Мислиш ли, че го е чул? С оглед на случилото се ми изглежда по-скоро... надали. Но експертът си ти. Та така.

— Това са последните думи, които Христос е промълвил на кръста. Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? *Eli, Eli, lema sabachthani?*

Холмберг премигна и погледна в записките си.

— Да, точно така.

— Според Матей и Марк.

Холмберг кимна, засмука химикалката си.

— Ще включим ли това в доклада?

* * *

Щом се прибра от училище, Оскар си обу друг панталон и слезе до „будката на любовника“, за да купи вестник. Носеха се слухове, че убиецът бил заловен, и той искаше да узнае всичко. Да си го изреже и запази.

Докато вървеше към будката, изпита някакво странно усещане, нещо не беше както обикновено, не само фактът, че валеше сняг.

Сети се какво е на път за вкъщи с вестника. Не беше нащрек. Просто си вървеше. Беше изминал целия път до будката, без да се озърта за възможни нападатели.

Затича се. Пробяга целия път до дома с вестника в ръка, а снежинките ближеха лицето му. Заклучи външната врата на жилището им. Отиде до леглото си, легна по корем, почука по стената. Никакъв отговор. Искаше му се да поговори с Ели, да ѝ разкаже.

Разгърна вестника. Спортната зала във Велингбю. Полицейски коли. Линейка. Опит за убийство. Мъжът бил с наранявания, заради които идентификацията е невъзможна. Снимка на болницата в Дандерюд, където бил закаран. Резюме на предишното убийство. Никакви коментари.

Нататък — подводницата, подводницата, подводницата. Засилена бойна готовност.

На вратата се звънна.

Оскар скочи от леглото, втурна се в коридора.

Ели, Ели, Ели.

Сложи ръка на бравата и се спря. Ами ако е Йони с онези? Не, те никога не биха дошли ей тъй на в дома му. Отвори вратата. Отвън стоеше Юхан.

— Привет.

— А... привет.

— Хайде да излезем някъде.

— Добре... къде?

— Не знам. Някъде.

— Окей.

Оскар си сложи якето и обувките, а Юхан го изчака на стълбището.

— Йони беше бесен. Там, по физическо.

— Той ми е взел панталона, нали?

— Да. Но знам къде е.

— Къде е?

— Отзад. При басейна. Ще ти покажа.

Оскар си помисли, че в такъв случай Юхан би могъл да му донесе панталона, но не каза нищо. Разбира се, неговата добронамереност не стигаше чак дотам. Оскар кимна:

— Добре.

Отидоха до закрития басейн и прибраха панталона, хвърлен в храсталака. После се разходиха наоколо. Правиха снежни топки и се целеха в дърветата. В един контейнер намериха кабел, който ставаше за прашки, ако се нареже на парчета. Говориха за убиеца, за подводницата и за Йони, Мике и Томас, които Юхан смяташе за тъпащи.

— Тотални смотаняци.

— Нали на теб не ти правят нищо.

— Не. И все пак.

Отидоха до будката за хотдог при метростанцията и си купиха по два „скитника“. Една корона парчето: запечено хлебче само с горчица, кетчуп, дресинг за хамбургери и суров лук. Започна да се смрачава. Юхан се заприказва с момичето на будката, а Оскар гледаше влаковете на метрото, които пристигаха и заминаваха, мислеше си за електрическата контактна мрежа.

Спуснаха се към училището, подлютени от лука. Там пътищата им се разделяха. Оскар попита:

— Мислиш ли, че човек може да се самоубие, ако скочи върху релсите?

— Не знам. Сигурно. Брат ми познава някакъв, дето решил да се изпикае върху контактната релса.

— И какво?

— Умрял. Токът го ударил през струята.

— Какво? Искал е да се самоубие?

— Ами. Бил пиян. По дяволите! Само си представи...

Юхан го изимитира как си вади пишката, започва да пикае и се разтриса целият. Оскар се разсмя.

Разделиха се при училището, махнаха си. Оскар тръгна към вкъщи, завързал намерения панталон на кръста си, свиреше си мелодията от „Далас“. Снегът беше спрял, но покриваше всичко с бяло одеяло. Големите матирани прозорци на закрития басейн светеха. Там щеше да отиде в четвъртък вечер. Започваше да тренира. Щеше да стане по-силен.

* * *

Петък вечер в китайския. Кръглият часовник в стоманен корпус на едната по-дълга стена, някак неуместен сред хартиените фенери и златните дракони, показва девет без пет. Старчетата дремят над бирите си, вгълбени в пейзажите на подложките за сервиране. Навън снегът продължава да вали.

Виргиния разбърква леко своя „Сан Франциско“ и облизва бъркалката с фигурката на Джони Уокър в горния край.

Кой е тоя Джони Уокър? Къде отива?

Почуква с бъркалката по чашата и Морган вдига очи.

— Реч ли ще държиш?

— Все някой трябва да го направи.

Бяха й разказали. Всичко, което Йоста беше споделил за Йоке, моста, детето. След това потънаха в мълчание. Виргиния подрънкваше с леда в чашата си, загледана как приглушената светлина от тавана се отразява в полуразтопените кубчета.

— Само едно не разбирам. Ако е станало така, както казва Йоста. Къде е той? Йоке, искам да кажа.

Карлсон грейна, сякаш само това чакаше.

— Ето това исках да питам. Къде е трупът? Ако ще...

Морган го заплаши с пръст.

— Няма да наричаш Йоке „трупа“.

— Ами как тогава? *Починалия?*

— Няма да го наричаш по никакъв начин, докато не разберем какво е станало.

— Нали точно това се опитвам да кажа. Докато не разполагаме с т... докато не го... намерят, ние не можем...

— Кои да го намерят?

— Ти как мислиш? Хеликоптерното поделение от Беря? Полицията, естествено.

Лари потърка око и то леко изклопа.

— Това е проблем. Докато не го намерят, никой не го е грижа, а като не ги е грижа, няма да предприемат издирване.

Виргиния поклати глава.

— Наистина трябва да отидете в полицията и да им разкажете всичко.

— Така ли, и какво според теб трябва да им кажем? — изкиска се Морган. — Ей, зарежете цялата простотия с убиеца на деца, подводницата и всичко останало, защото сме компания весели алкохолици и един от другарите ни по чашка изчезна. А друг пияница тук ни разказа, че една вечер, като бил яко поркан, видял... така ли?

— Но нали Йоста е видял, нали тъкмо той...

— Да, да. Разбира се. Той е такава откачалка. Само да мерне униформа и припада, готов за Бекис^[1]. Ще се сдуха. Разпити, мизерии

— Морган сви рамене. — Отиде.

— Ще оставите нещата *просто така*?

— Да, к'во, по дяволите, да направим?

Лаке, който по време на разговора беше успял да излочи бирата си, смотолеви нещо толкова тихо, че никой не го разбра. Виргиния се наведе към него и положи глава на рамото му.

— Какво каза?

Той се загледа в мъгливия пейзаж с туш върху подложката си и прошепна:

— Нали каза. Че ще го пипнем.

Морган удари по масата с такава сила, че бирите подскочиха, и протегна ръка пред себе си като нокът на хищник.

— Ще го пипнем. Но най-напред ни трябва някаква следа.

Лаке кимна като сомнамбул и се надигна.

— Трябва само...

Краката му се подкосиха и той падна на масата по лице, трясъкът от падащи чаши накара всичките осем посетители, които вечеряха, да се обърнат и да погледнат. Виргиния хвана Лаке за раменете и го върна на стола му. Очите му бяха някъде далеч.

— Прощавайте, аз...

Келнерът се втурна към масата им, като бършеше неистово ръце в престилката си. Наведе се към Лаке и Виргиния и изсъска гневно:

— Това тук е *ресторант*, не кочина.

Виргиния пусна най-чаровната си усмивка и помогна на Лаке да се изправи.

— Ела, Лаке. Отиваме у нас.

Келнерът хвърли укорителен поглед на останалите старчета и бързо заобиколи Лаке и Виргиния, подпря го от другата страна, за да покаже на вечерящите, че за него е също толкова важно да отстрани веднага този нарушител на спокойствието.

Виргиния помогна на Лаке да си облече тежкото старомодно елегантно палто — наследство от баща му, починал преди няколко години — и го затика към вратата.

Зад гърба си чу многозначителните подсвирквания на Морган и Карлсон. Както държеше ръката на Лаке през рамото си, тя се извърна и им се оплези. След това отвори вратата и излязоха.

Снегът падаше на големи бавни снежинки и ги обгръщаше в студ и тишина. Бузите на Виргиния пламнаха, докато водеше Лаке напред по алеята. Сега се чувстваше по-добре.

* * *

— Добър ден. Имах среща с баща ми, но той не дойде... може ли да вляза и да използвам телефона?

— Разбира се.

— Може ли да вляза?

— Телефонът е там.

Жената посочи навътре в коридора: върху малка масичка имаше сив телефон. Ели остана пред входната врата, чакаше покана. Точно до нея имаше изтривалка за обувки във вид на чугунен таралеж с

четинести бодли. Тя изтърка обувките си върху него, за да прикрие невъзможността си да влезе.

— Наистина ли е удобно?

— Да, да. *Влез, влез.*

Жената ѝ махна уморено, Ели беше поканена. Домакинята май загуби интерес и влезе във всекидневната, откъдето Ели долови бръмчене на телевизор. Дългата жълта панделка от коприна, с която жената бе вързала прошарената си коса, се виеше по гърба ѝ като домашно змийче.

Ели влезе в коридора, свали якето и обувките си, вдигна телефонната слушалка. Набра някакъв случаен номер, престори се, че говори, остави слушалката.

Вдиша през носа. Миризма на пържено, на почистващи препарати, пръст, боя за обувки, зимни ябълки, мокър плат, електричество, прах, пот, лепило за тапети и... котешка урина.

Точно така. Катраненочерна котка фучеше от прага на кухнята. Ушите — прибрани назад, козината — настръхнала, гърбът — извит. На шията си имаше червена панделка с метална капсулка, вероятно за листче с името и адреса.

Ели пристъпи към котката и тя се озъби, изсъска. Тялото — напрегнато за скок. Още една крачка.

Котката отстъпи назад и продължи да съска, не изпускате от очи погледа на Ели. От пулсиращата в тялото ѝ омраза металната капсулка потрепваше. Гледаха се. Ели се движеше бавно напред, караше котката да отстъпва, докато влезе в кухнята, и затвори вратата.

Животното продължи да съска и да мяука гневно откъм затворената кухня. Ели влезе във всекидневната.

Жената седеше на кожен диван, толкова лъскав, че отразяваше светлината от телевизора. Беше с изправен гръб, загледана в малкия екран. Имаше вързана жълта панделка от едната страна на главата. От другата страна панделката се беше развързала и висеше. На холната масичка пред нея бяха сервирани купичка с бисквити и поднос с три вида сирена. Неотворена бутилка вино и две чаши.

Жената с нищо не показа, че е забелязала присъствието на Ели, беше погълната от това, което гледаше. Научнопопулярно предаване. Пингвини на Южния полюс.

Мъжският носи яйцето на краката си, за да не докосва леда.

Керван от пингвини се клатушкаше из ледената пустиня. Ели се настани на дивана до жената. Тя седеше скована, сякаш телевизорът беше строг учител, който ѝ четеше конско.

Когато женската се върне след три месеца, мастните му запаси са почти изчерпани.

Два пингвина търкаха човки, поздравяваха се.

— Гости ли чакате?

Жената подскочи и няколко секунди се взира в очите на Ели с недоумение. Жълтата панделка само подчертаваше неугледността на лицето ѝ. Тя поклати глава.

— Не, вземи си.

Ели не помръдна. Картината на екрана се смени с панорамна гледка от Южна Грузия с музикален съпровод. В кухнята мяукането на котката се бе превърнало в... умолително. Миризмата в стаята беше някаква химическа. Жената лъхаше на болница.

— Ще идва ли някой? Тук?

Жената отново се сепна като събудена от сън, обърна се към Ели. Този път обаче изглеждаше раздражена: остра бръчка между веждите.

— Не. Никой няма да идва. Яж, ако искаш. — Жената посочи сирената едно по едно със скован пръст: — Камамбер, горгонзола, рокфор. Яж! Яж!

Погледна Ели окуражително и тя си взе бисквитка, пъкна я в устата си и задъвка бавно. Жената кимна и пак извърна поглед към екрана. Ели изплю лепкавата пихтия в ръката си и я пусна на пода отстрани на дивана.

— Кога ще си ходиш? — попита жената.

— Скоро.

— Остани колкото искаш. Не ми пречиш.

Ели се доближи до нея, сякаш да вижда телевизора по-добре, ръцете им се допряха. Нещо се случи с жената. Потрепна и се отпусна, омекна като продупчена опаковка кафе. Когато отново се взря в Ели, погледът ѝ беше нежен и замечтан.

— Коя си ти?

Очите на Ели бяха на около педя от нейните. Миризма на болница лъхаше от устата на жената.

— Не знам.

Тя кимна, посегна към дистанционното на масичката и спря звука на телевизора.

През пролетта Южна Грузия разцъфва със строга красота...

Сега умолителното мяукане на котката се чуваше ясно, но на жената, изглежда, не ѝ правеше впечатление. Посочи скута на Ели.

— Може ли?...

— Разбира се.

Ели се отмести малко от нея, а жената сви крака и положи глава в скута ѝ. Ели започна да я гали бавно. Останаха така известно време. Китове с лъскави гърбове пореха морето, пръскаха фонтани вода, изчезваха.

— Разкажи ми нещо — помоли жената.

— Какво?

— Нещо хубаво.

Ели приглади кичур коса зад ухото ѝ. Сега тя дишаше спокойно, а тялото ѝ беше съвсем отпуснато. Ели заговори тихо.

— Имало едно време... един беден селянин и жена му. И те имали три деца. Момче и момиче, достатъчно големи, за да работят наравно с възрастните. И още едно момче, на единайсет години. Всички казвали, че това е най-красивото дете, което са виждали.

Бащата бил принуден много да се труди за господаря си земевладелеца. Така че най-често майката и по-големите деца шетали къщи и в градината. Малкото момче не го бивало много-много.

Един ден земевладелецът обявил състезание, в което трябвало да участват всички семейства от земите му. Всички с момчета между осем и дванайсет години. Не обещал никакви награди, никакви премии. Но все пак го нарекъл състезание.

В уречения ден майката завела най-малкото си дете в двореца на земевладелеца. Не били само те. В двора вече се били събрали седем други деца заедно с единия или двамата си родители. Дошли и още три. Бедни семейства, но децата били облечени в най-хубавите си дрехи.

Цял ден чакали в двора. Щом се смрачило, от замъка излязъл човек, който им казал, че вече може да влязат.

Ели слушаше дишането на жената, дълбоко и бавно. Тя спеше. Дъхът ѝ топлеше коляното ѝ. Точно под ухото ѝ се забелязваше пулсираща жилка на отпуснатата сбръчкана кожа.

Котката беше млъкнала.

По телевизията вече вървяха финалните надписи на научнопопулярното предаване. Ели сложи показалеца си върху сънната артерия на жената, усети под върха на пръста си тупкащо птиче сърчице.

Притисна се към облегалката на дивана и бавно нагласи поудобно главата на жената. Острата миризма на рокфора надвиваше всички останали миризми. Ели издърпа едно одеяло от дивана, протегна ръка и покри сирената.

Жената дишаше с леко сумтене. Ели се наведе, допря нос до сънната ѝ артерия. Сапун, пот, мирис на стара кожа... смрад на болница... и още нещо — самата нейна миризма, на жената. И между всички тези миризми усети кръвта.

Жената изстена, когато носът на Ели докосна шията ѝ, завъртя глава, но момичето притисна здраво ръцете и гръдния ѝ кош с една ръка, а с другата приклещи главата ѝ. Зина, залепи уста на шията на жената, езикът ѝ се притисна към сънната артерия и тя ухапа. Стисна зъби.

Жената подскочи като от токов удар. Тя изпъна гръб и блъсна крака в подлакътника с такава сила, че се измести и върху коленете на Ели се падна кръстът ѝ.

Кръвта шурна на тласъци от отворената артерия и плисна по кафявата кожа на дивана. Жената крещеше и размахваше ръце, издърпа одеялото от масата. Мирис на синьо сирене изпълни ноздрите на Ели, когато се нахвърли върху жената с цялото си тяло, притисна уста към шията ѝ и започна да пие на големи глътки. Писъците на жената пронизваха слуха ѝ и Ели ѝ пусна ръката, за да ѝ затисне устата.

Така сподави писъците ѝ, но жената затършува по масата, докопа дистанционното и удари Ели по главата. Звук от строшена пластмаса, примесен с включения отново говор на телевизора.

Началната мелодия на „Далас“ се разнесе из стаята и Ели дръпна глава от шията на жената.

Кръвта имаше вкус на лекарства. Морфин.

Жената я погледна с широко отворени очи. А Ели усети още един мирис. Мирис на гнило, който се примесваше към миризмата на синьото сирене.

Рак. Жената имаше рак.

Стомахът ѝ се обърна от отвращение и тя се принуди да я пусне и да се облегне, за да не повърне.

Камерата прелиташе над Саутфорк, а музиката се усилваше. Жената не крещеше вече, а лежеше по гръб, кръвта ѝ изтичаше на все по-слаби тласъци, лееше се на струйки зад възглавниците. Влажният ѝ поглед блуждаеше, търсеше очите на Ели:

— Моля те... моля те...

Тя преглътна поредното гадене, наведе се над жената:

— Какво?

— Моля те...

— Да. Какво искаш да направя?

— ... моля... те... моля те...

След миг очите на жената се промениха, замряха. Вече не виждаха. Ели притвори клепачите ѝ. Пак се отвориха. Ели вдигна одеялото от пода и го сложи върху лицето ѝ, седна на дивана с изправен гръб.

Кръвта ставаше въпреки лошия вкус, но морфинът...

На екрана — небостъргач с огледални прозорци. Мъж в костюм и с каубойска шапка слезе от една кола, тръгна към небостъргача. Ели опита да стане от дивана. Не можеше. Небостъргачът се килна, завъртя се. Огледалните стъкла отразяваха облаците, които бавно се плъзгаха по небето, добиваха формата на животни, растения.

Ели се разсмя, когато този с каубойската шапка седна на едно бюро и заговори на английски. Тя разбираше думите, но те нямаха смисъл. Огледа се. Цялата стая бе започнала да се накланя, странно как телевизорът не се търкулна на пода. Говорът на каубоя отекваше в главата ѝ. Ели потърси с поглед дистанционното, но то беше пръснато на парчета по масата и пода.

Трябва да му затворя устата.

Ели се свлече на пода, допълзя до телевизора, морфинът бушуваше в нея, тя се смееше на фигурите, които се размазваха на цветни петна. Нямаше сили. Просна се пред телевизора, а цветните петна плуваха в очите ѝ.

* * *

Няколко деца още се спускаха с шейни по наклона между улица Бьорнсон и полянката при парковата алея. Склонът на смъртта, както го наричаха незнайно защо. Три сенки се спуснаха едновременно от върха и прозвуча шумна псувня, когато едната от тях се изгърси в храстите, както и смехът на останалите, които продължиха надолу, прелетяха над вдлъбнатината и се приземиха с приглушено трополене.

Лаке спря, погледна надолу. Виргиния се опитваше внимателно да го влачи със себе си:

— Хайде де, Лаке.

— Толкова е трудно, ужасно.

— Нямам сили да те нося, ще знаеш!

Лаке изсумтя или изпръхтя, после се закашля. Пусна се от нея и извърна глава към склона с шейните.

— По дяволите, тук децата се спускат с шейни, а там... — посочи вяло към моста долу под възвишението — ... там са убили Йоке.

— Хайде, не мисли все за това.

— Как да не мисля? Може да го е убило някое от тези деца.

— Не ми се вярва.

Тя хвана ръката му, за да я преметне пак през рамото си, но Лаке я дръпна.

— Не, мога да вървя.

Пробва да тръгне алеята. Снегът скърцаше под краката му. Виргиния стоеше и го гледаше. Ето го, мъжа, когото обичаше, а не можеха да живеят заедно.

Беше опитала.

Преди осем години, когато дъщеря ѝ се изнесе от вкъщи, Лаке дойде. И тогава Виргиния работеше в супермаркет ИКА на улица Арвид Мьорне, над Китайския парк. Живееше сама в двустаен апартамент с кухня на Арвид Мьорне, само на три минути от работата ѝ.

През четирите месеца на тяхното съжителство Виргиния така и не успя да разгадае с какво всъщност се занимава Лаке. Разбираше от електричество — монтира реостат на лампата във всекидневната. Умееше да готви — на няколко пъти я изненада с фантастични вечери с риба. Но какво *работеше*?

Седеше в апартамента, излизаше на разходки, говореше с хората, четеше огромни количества книги и вестници. И толкова. За Виргиния, започнала работа още след училище, този начин на живот оставаше непонятен. Беше го питала:

— Лаке, не искам да... но какво правиш всъщност? Откъде печелиш пари?

— Нямам никакви пари.

— Хайде де, все пак имаш.

— Това е Швеция. Изнеси стол на тротоара. Седни и чакай. Ако си достатъчно търпелив, все ще се появи някой и ще ти даде пари. Или ще се погрижи за теб по някакъв начин.

— Така ли гледаш и на мен?

— Виргиния... Щом ми кажеш: „Лаке, отивай си“ — и си тръгвам.

Тя го каза след още един месец. Той си събра дрехите в една чанта, книгите в друга. И си тръгна. След това не го видя половин година. И по това време започна да пие повече, сама.

Когато се срещнаха отново, Лаке беше променен. По-тъжен. През тези шест месеца живял при баща си, който чезнал от рак в къща някъде в Смоланд. След като починал, Лаке и сестра му наследили къщата, продали я и си разделили парите. Делът на Лаке стигал за апартамент с нисък наем в кооперация в Блакеберг и той се беше върнал.

През последвалите години двамата се срещаха все по-често в китайския ресторант, където Виргиния беше започнала да се отбива през вечер. Понякога се прибираха заедно, любеха се кротко и по негласна договорка Лаке го нямаше, когато тя се прибираше от работа на следващия ден.

Бяха двойка без ангажимент — случваше се да минат два-три месеца, без да споделят леглото, и това ги устройваше идеално, както и сега.

Подминаха супермаркет ИКА с рекламите за евтина кайма и „Яж, пий и се радвай“. Лаке спря, изчака я. Когато Виргиния го настигна, той сгъна лакът и тя го хвана под ръка. Лаке кимна към магазина.

— Как е работата?

— Както винаги. — И посочи: — Тази я правих аз.

Табела, на която пишеше ДОМАТИ НА КУБЧЕТА. ТРИ
КОНСЕРВИ — 5 КРОНИ.

— Чудесна е.

— Мислиш ли?

— Да. Веднага ми се доядоха домати на кубчета.

Тя леко го сръчка. Усети ребрата му с лакътя си.

— Ти изобщо помниш ли какво е храна?

— Няма нужда да...

— Знам, обаче...

* * *

— Ееелиии... Ееелиии...

Гласът от телевизията беше познат. Ели искаше да се дръпне назад, но тялото не я слушаше. Само ръцете ѝ бавно се влачеха по пода, търсеха нещо, за което да се хванат. Намери кабел. Стисна го здраво с едната ръка, сякаш беше спасително въже през тунела, в чийто далечен край беше телевизорът и ѝ говореше.

— Ели... къде си?

Главата ѝ беше твърде тежка, за да я вдигне от пода; успя само да извърти очи към екрана и, разбира се, там видя... Него.

Върху копринената Му дреха падаха до раменете светлите кичури на русата перука от истинска коса, заради която женственото Му лице изглеждаше по-малко, отколкото беше в действителност. Тънките начервени устни се бяха изпънали в усмивка, подобна на порезна рана върху напудреното бяло лице.

Ели успя да повдигне глава на милиметър от пода и видя цялото Му лице. Сини, детски големи очи, а над тях... въздухът изригна от дробовете ѝ на тласъци, главата ѝ се удари в пода, чак носният ѝ хрущял изпука. Забавно. Той беше с каубойска шапка.

— Ееелиии...

Още гласове. Детски гласове. Ели пак се надигна, едва задържа главата си изправена, като бебе. От носа към устата ѝ се стичаха капки от болната кръв. Мъжът беше разперил ръце в приветствен жест, виждаше се червената подплата на дрехата Му. Тя се мърдаше,

трептеше, състоеше се от устни. Стотици детски усти, изкривени от болка, те нашепваха историята си, историята на Ели.

— Ели... върни се вкъщи...

Ели изхлипа, зажумя. Чакаше студената ръка да я хване за врата. Нищо не се случи. Пак отвори очи. Картината се беше променила. Сега видя дълга върволица бедно облечени деца. Те се тътреха през заснежена равнина към леден замък далеч на хоризонта.

Това не е истина.

Ели плю в телевизора. Кръвта опръска белия сняг и се стече по ледения замък.

Това е илюзия.

Ели дръпна спасителното въже, за да се измъкне от тунела. Нещо щракна, щепселът изскочи от контакта и телевизорът угасна. По тъмния екран се стичаха лепкави струйки кървава слюнка, капеха по пода. Ели отпусна глава върху ръцете си и потъна в тъмночервен водовъртеж.

* * *

Виргиния забърка бърза яхния от накълцано месо, лук и домати на кубчета, а през това време Лаке се къпеше. Бавно и спокойно. Когато сготви, тя влезе при него в банята. Той седеше във ваната с наведена глава, слушалката на душа висеше на шията му. Прешлените му бяха като топчета за пинг-понг под кожата на гърба.

— Лаке? Яденето е готово.

— Добре. Добре. Много ли се забавих?

— А, не. Само че току-що позвъниха от водоснабдяването и казаха, че водните им запаси са на привършване.

— Какво?

— Хайде, идвай. — Тя откачи хавлията си от закачалката и му я подаде.

Той се изправи във ваната, като се хвана с две ръце за ръбовете ѝ. Виргиния се изуми при вида на измършавялото му тяло. Лаке забеляза и каза:

— И ето го, излезе от водата, богоподобният, красив наглед.

След това ядоха, разделиха си бутилка вино. Лаке не яде много, но поне хапна нещо. Изпиха още една бутилка в хола, после си легнаха. Някое време лежаха един до друг, гледаха се в очите.

— Прекратих хапчетата.

— Аха. Добре, ако не искаш...

— Не, вече нямам нужда. Спря ми цикълът.

Лаке кимна. Замисли се. Погали я по бузата.

— Криво ли ти е?

Виргиния се усмихна.

— Ти май си единственият ми познат, който би се сетил да попита такова нещо. Да, малко. Като че ли... да, това ме правеше жена. Е, вече не съм.

— Тц. За мен си.

— Така ли?

— Да.

— Ела тогава.

Той я послуша.

* * *

Гунар Холмберг влачеше крака през снега, за да не оставя следи, които да объркат следователите, спря и се вгледа в отпечатъците от стъпки откъм къщата. Светлината на огъня озаряваше снега в златисточервено, а от топлината му се изпоти челото.

Холмберг беше изтърпял доста присмех заради донякъде наивната си вяра в изначалната доброта на младите. Заради тази вяра упорито обикаляше училищата, водеше многобройни и продължителни разговори с младежи, кривнали от правия път. И заради нея беше толкова унил от това, което виждаше.

Следите в снега бяха от малки обувки. Дори не можеше ги нарече младежки, не, бяха детски обувки. Малки, ясни отпечатъци, на значително разстояние един от друг. Някой бе тичал. Бързо.

С крайчеца на окото си забеляза приближаването на стажанта Ларшон.

— За Бога, влачи си краката!

— Ох, съжалявам!

Ларшон се заплъзга напред и стигна до Холмберг. С големите си опулени очи, сякаш непрестанно учудени, стажантът се взря сега в следите по снега.

— По дяволите!

— Абсолютно точно казано. Дете е.

— Да, но... това е направо... — Ларшон проследи с поглед стъпките. — Троен скок.

— Да, на голямо разстояние са.

— Повече от голямо, това е... Прекалено дълъг разкрач.

— Какво искаш да кажеш?

— Тренирам бягане. Не бих могъл да тичам така. С такъв разкрач... И то по целия път.

Стафан изскочи между къщите, провря се през групата зяпачи, които гледаха как санитари вкарват в линейката труп на жена със синьо покривало.

— Казвай — рече Холмберг.

— Ами... следите са до... пътя за Белста и после... няма как... да се проследят нататък... заради колите... трябва да... се търсят с кучета.

Холмберг кимна, заслушан с едно ухо в разговора до тях. Съсед, свидетел на част от станалото, излагаше впечатленията си пред един от следователите.

— Първо си помислих, че са някакви фойерверки, нали. После видях ръцете... ръце, които махаха. И тя излезе оттук, през прозореца... излезе...

— Значи прозорецът е бил отворен?

— Да, отворен. И тя излезе през него... а къщата гореше. Тогава забелязах. Че къщата гори зад нея... и тя излезе... мили Боже! Тя гореше, нали, цялата. И тръгна така...

— Извинете. Вървяла е? Не е тичала?

— Ами не. Точно това беше адски... вървеше. Махаше с ръце ей така, сякаш... не знам. После се спря. Разбирате ли? *Спря се*. Гореше цялата. Спря се ей така. И *се огледа*. Все едно... най-спокойно. И пак тръгна. И тогава като че ли... Никаква паника, нищо, тя... по дяволите... тя дори не крещеше. Нито гък. Само... свлече се ей така. Падна на колене. И... буф. В снега.

И тогава сякаш... не знам... цялата работа беше адски странна. И аз просто... хвърлих се вътре и взех одеяло, две одеяла, изтичах навън и... я угасих. Дявол да го вземе, значи... както лежеше там, беше... неее, по дяволите!

Мъжът закри лице с почернелите си от сажди ръце, тресеше се от плач. Криминалистът сложи ръка на рамото му.

— Може утре да продължим с показанията. Но не сте видели някой друг да напуска къщата?

Мъжът поклати глава и следователят си записа нещо в бележника.

— Добре. Ще ви потърся утре. Искате ли да помоля санитарите да ви дадат някакво успокоително, преди да потеглят, за да можете да заспите?

Мъжът бършеше сълзите от очите си. Ръцете му оставяха черни ивици от сажди по бузите.

— Не. Имам вкъщи... за всеки случай.

Гунар Холмберг извърна глава към горящата къща. Усилията на пожарникарите бяха дали резултат и вече почти не се виждаха пламъци. Само тъмен пушек се издигаше към нощното небе.

* * *

Докато Виргиния отваряше обятията си за Лаке, докато съдебните следователи вземаха отпечатъци от следите в снега, Оскар стоеше на прозореца си и гледаше навън. Снегът беше засипал храстите под прозореца и бялата пряспа беше толкова голяма, че сякаш можеше да се използва за зимна пързалка.

Тази вечер Ели не се появи.

Оскар стоя, разхожда се, мота се, люля се, мръзна долу на детската площадка от седем и половина до девет. Никаква Ели. В девет видя майка си на прозореца и се прибра, изпълнен с лоши предчувствия. „Далас“ и кифлички с какао, въпросите на майка му — за малко да ѝ разкаже, но се въздържа.

Сега часът беше малко след дванайсет и той унило стоеше на прозореца. Открехна го, вдиша студения нощен въздух. Наистина ли бе дръзнал да се опълчи само заради нея? Или и заради себе си?

Да.

Но най-вече заради нея.

За съжаление. Така си беше. Ако го нападнат в понеделник, вече няма да има нито силата, нито желанието да се опре. Знаеше го. Отпаднаше и ходенето на тренировката в четвъртък. Нямахше защо.

Остави прозореца притворен с крехката надежда, че тя ще се върне тази нощ. Ще го повика. Щом може да излиза посред нощ, може и да се върне по-късно.

Оскар се съблече и отиде да си легне. Почука по стената. Никакъв отговор. Зави се презглава и коленичи на леглото. Сключи ръце, притисна чело към тях и зашепна:

— Мили Боже. Нека да се върне. Вземи ми всичко, което поискаш. Комикси, книги, всичко, което имам. Каквото поискаш. Само направи така, че да се върне. При мен. Моля те, моля те, Боже!

Остана така под завивката, докато му стана толкова топло, че се изпоти. Подаде глава навън, отпусна я на възглавницата. Сви се, затвори очи. Представи си Ели, Йони и Мике, Томас. Майка си. Татко си. Дълго време лежа и си представя разни образи, после те заживяха свой собствен живот, а той се унесе в сън.

С Ели седяха на една люлка и се люлееха все по-нависоко. Високо и още по-високо, докато тя се откачи от синджирите и полетя към небето. Държаха се здраво за нея, коленете им се притискаха едни в други и Ели пошепна:

— Оскар. Оскар...

Той отвори очи. Глобусът беше угасен и лунната светлина оцветяваше всичко в синьо. Джийн Симънс го гледаше от стената срещу леглото, плезеше се с дългия си език. Той се сви на кълбо, затвори очи. И пак чу шепота.

— Оскар...

Идваше откъм прозореца. Отвори очи и погледна натам. Видя отвън очертанията на малка глава. Отметна завивката, но преди да успее да стане, Ели пошепна:

— Чакай. Лежи си. Може ли да вляза?

Оскар прошепна:

— Дааа...

— Кажи ми да вляза.

— Влез.

— Затвори очи.

Оскар стисна клепачи. Прозорецът се отвори и в стаята се усети студен полъх. После се затвори безшумно. Той чу дишането на Ели, пошепна:

— Може ли да гледам?

— Чакай.

Разтегателният диван в съседната стая изскърца. Майка му стана. Оскар лежеше със затворени очи, усети как някой издърпа завивката и зад него се шумугна студено голо тяло, изтегли завивката над двама им и се сгуши зад гърба му.

Вратата на стаята му се отвори.

— Оскар?

— Мм.

— Ти ли говориш?

— Не.

Майка му остана на прага, заслуша се. Ели не помръдваше зад гърба му, притиснала чело между плешките му. Топлият ѝ дъх се спускаше към кръста му.

Майка му поклати глава.

— Сигурно са онези съседи. — Пак се послуша за миг, пожела му „Лека нощ, слънчице“, и затвори вратата.

Оскар остана сам с Ели. Чу шепот зад гърба си.

— Онези съседи?

— Шт.

Диванът отново изскърца, майка му си лягаше. Той вдигна очи към прозореца. Затворен беше.

Студена ръка се плъзна покрай стомаха му и се отпусна на гърдите му, над сърцето. Той я притисна с двете си ръце да я стопли. Другата ръка се провря под мишницата му, продължи по гърдите и се пъкна между дланите му. Ели обърна глава и допря бузата си до гърба му.

Стаята се изпълни с нова миризма. Оскар усети слабия мирис на бащиния си мотопед, току-що зареден. Бензин. Наведе глава, помириxa ръцете ѝ. Точно така. От тях беше.

Дълго лежаха така. Когато чу равномерното дишане на майка си, която беше заспала, когато ръцете им станаха толкова топли, че започнаха да се потят над сърцето му, той пошепна:

— Къде беше?

— За храна.

Устните ѝ гъделичкаха рамото му. Тя си измъкна ръцете и се обърна по гръб. Оскар остана в същата поза още миг, загледан в очите на Джийн Симънс. После се обърна по корем. Подозираше, че малките фигурки от тапета надзъртат любопитно към нея иззад главата ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени, синьо-черни на лунната светлина. Оскар усети тръпки да полазват по ръцете му.

— Къде е баща ти?

— Няма го вече.

— *Няма го вече?* — Оскар повиши глас, без да иска.

— Шт. Все едно.

— Ама... какво... той...

— Все едно.

Оскар кимна, за да я увери, че няма да разпитва повече, и Ели пъхна ръце под главата си, загледана в тавана.

— Чувствах се самотна. Затова дойдох. Нали може?

— Да. Ама... ти си съвсем гола.

— Извинявай. Неприятно ли ти е?

— Не. Но не замръзваш ли?

— Не. Не.

Белите кичури в косата ѝ бяха изчезнали. И на вид беше по-добре от вчера. Бузите ѝ бяха по-обли и дори ѝ се появиха трапчинки, когато Оскар попита на шега:

— Надявам се, не си минала така покрай „будката на любовника“?

Ели се разсмя, после си придаде сериозен вид и каза със задгробен глас:

— Да. И знаеш ли какво? Той подаде глава и извика: „Елааа... елааа... ще ти дам бонбооони и банаааниии...“.

Оскар зарови лице във възглавницата, Ели се завъртя към него, прошепна в ухото му:

— Елааа... желииирани бонбони...

Оскар прихна във възглавницата:

— Не, не!

Продължиха играта известно време. После тя погледна гръбчетата на книгите на полицата и Оскар ѝ разказа накратко любимата си: „Мъглата“ от Джеймс Хърбърт. Гърбът на Ели се белееше като лист хартия в тъмното, както лежеше по корем и разглеждаше полицата.

Той премести ръката си толкова близо до кожата ѝ, че усети нейната топлина. После прокара върховете на пръстите си по гърба ѝ, пошепна:

— Колко босички крачета тичаха по парапета.

— Мм. Осем?

— Осем крачета.

След това Ели повтори същото с него, само че той не познаваше като нея. Затова пък я би на камък, ножица, хартия. Седем на три. Повториха и тази игра. Тогава победи с девет на едно. Ели дори се понацупи.

— Ти май знаеш какво ще избира?

— Да.

— Откъде?

— Просто знам. Винаги е така. Изниква ми като картина.

— Хайде пак. Сега няма да мисля. Ще карам направо.

— Пробвай.

Играха пак. Оскар победи с осем на две. Ели се престори на сърдита и се обърна към стената.

— Няма да играя с теб. Ти мамиш.

Оскар гледаше белия ѝ гръб. Смее ли? Да, сега е моментът, когато не го гледа.

— Ели... Ще ходиш ли с мен?

Тя се обърна. Издърпа завивката до брадичката си.

— Къде?

Оскар се загледа в гръбчетата на книгите, сви рамене.

— Ами... в смисъл да сме заедно.

— В какъв смисъл „заедно“?

Гласът ѝ прозвуча мнително, недоверчиво. Оскар побърза да довърши:

— Но сигурно вече си имаш приятел в училище.

— Не, обаче... Оскар, не мога... Аз не съм момиче.

Оскар изсумтя.

— А? Да не би да си момче?

— Не. Не.

— Какво си тогава?

— Нищо.

— Как така „нищо“?

— Аз не съм нищо. Не съм дете. Не съм възрастен. Не съм момче. Не съм момиче. Нищо.

Оскар прокара пръст по гръбчето на „Плъховете“, сви устни, поклати глава.

— Та да или не?

— С удоволствие, но... не може ли да си бъде както досега?

— ... Може.

— Натъжих ли те? Да се целунем, ако искаш.

— Не!

— Не искаш ли?

— Не, не искам!

Ели сви вежди.

— Прави ли се нещо специално, когато ходиш с някого?

— Не.

— Просто е... както обикновено?

— Да.

Тя грейна, склучи ръце на корема си и погледна Оскар.

— Тогава да. Ще ходим.

— Така ли?

— Да.

— Супер.

Оскар продължи да изучава гръбчетата на книгите с тиха радост в душата. Ели лежеше неподвижно, чакаше. След малко попита:

— Това ли беше?

— Да.

— Не може ли да полежим както преди малко?

Оскар се обърна с гръб към нея. Тя го обгърна с ръце и той ги хвана в своите. Лежаха така, докато не започна да му се доспива. Клепачите му натежаха, трудно можеше да ги държи отворени. Преди да се унесе в сън, той каза:

— Ели?

— М?

— Радвам се, че дойде.

— Да.

— Защо... миришеш на бензин?

Ели го прегърна по-силно, притисна ръцете им към сърцето му. Стаята около Оскар се уголеми, стените и таванът се раздалечиха, подът изчезна и когато усети как леглото му се носи свободно във въздуха, той разбра, че е заспал.

[1] Болницата „Бекомберя“ — прочута лудница в Западен Стокхолм. — Б.пр. ↑

СЪБОТА 31 ОКТОМВРИ

*Нощта гаси свещите си и,
румен,
денят наднича, вдигнал се на
пръсти,
зад планините. Трябва да вървя.
Смърт чака ме, ако остана
тук!*

Уилям
Шекспир,
„Ромео и
Жулиета“, III,
5

Сиво. Всичко беше смътно сиво. Погледът не разпознаваше нищо, сякаш той лежеше в дъждовен облак. Лежеше? Да, легнал е. Усещаше опора под гърба, седалището, петите. Съскащ звук вляво от него. Газ. Включен е газът. Не. Сега се изключи. Пак се включи. Нещо усещаше в гърдите си в такт със съскането. Гръдният му кош се движеше в съответствие със звука.

Още ли е в закрития басейн? Той ли вдишва този газ? В такъв случай как е възможно да е буден? Буден ли е?

Хокан опита да премигне. Нищо не се случи. Почти нищо. Нещо потрепна пред едното му око, още повече затъмни всичко. Другото му око го нямаше. Опита да отвори уста. И нея я нямаше. Представи си устата, както я бе виждал в огледалата, опита... но я нямаше. Нищо не се подчиняваше на командите му. Все едно да опитваш със силата на мисълта да поместиш камък. Не става.

Усети горещина по цялото си лице. Страх го прониза в стомаха. Главата му беше увита в нещо топло, слепнато. Парафин. Апарат се грижеше за дишането му, понеже лицето му бе покрито с парафин.

Помисли за дясната си ръка. Да. Ето я. Отвори я, стисна я, усети допира на върховете на пръстите до дланта си. Докосване. Въздъхна с облекчение — представи си въздишка на облекчение, нали гърдите му се движеха в такт с машината, не според волята му.

Повдигна ръка, бавно. Гърдите и рамото му се обтегнаха. Ръката попадна в полезрението му, размазано петно. Доближи я до лицето си, спря. Тихо пиукане от дясната му страна. Бавно извърна глава натам, усети нещо кораво да се подава под брадичката му. Насочи ръката си към него.

Дихателна тръба. Вкарана в гърлото му. От нея излизаше маркуч. Проследи го, докъдето можеше, метална част се съединяваше с маркуч. Стана му ясно. Ето това ще издърпа, когато пожелае да умре. Добре измислено. Хвана края на тръбата.

Ели. Закритият басейн. Момчето. Солната киселина.

Спомените му свършваха в момента, когато отвинти капачката на буркана. Трябва да го бе излял отгоре си. Според плана. Единственото непредвидено беше, че още е жив. Беше виждал снимки. Жени, залети с киселина в лицето от ревниви мъже. Не искаше да докосва лицето си, още по-малко пък да го вижда.

Стисна тръбата по-здраво. Тя не поддаде. Завинтена. Направи усилие да завърти металната част — точно така, върти се. Продължи да отвинтва. Опита да си помогне с другата ръка, но на мястото ѝ почувства само парещ болка. С пръстите на здравата ръка усети лек трепкащ натиск. Металната част започна да изпуска въздух, съскащият звук се промени, изтъня.

Сивата светлина около него се примеси с трепкаща червена. Опита да затвори единственото си око. Спомни си Сократ и чашата с отрова. Задето развъртавал младежта на Атина. *Дължим петел на...* как му беше името? Архимандрос? Не...

Вратата се отвори с премляскващ звук, някаква бяла фигура се доближи до него. Усети пръсти, които разтвориха неговите, накараха ги да пуснат маркуча. Глас на жена.

— Какво правиш?

Асклепий. Да принесе жертвен петел на Асклепий.

— Пусни!

Петел. За Асклепий. Бога лечител.

Свистене, съскане, пръстите му бяха отскубнати и маркучът бе завинтен.

— Трябва да сложим някого да те пази.

Принеси на Асклепий петел, не забравяй.

* * *

Когато Оскар се събуди, Ели вече я нямаше. Той лежеше обърнат към стената, усещаше с гърба си студено течение. Надигна се на лакът и се огледа. Прозорецът беше открянат. Трябва да бе излязла оттам.

Гола.

Търкулна се в леглото, притисна лице на мястото, където бе лежала, вдъхна. Нищо. Потърка нос напред-назад по чаршафа, за да открие някаква следа от присъствието ѝ, но не усети нищо. Нито дори онази миризма на бензин.

Наистина ли се беше случило? Легна по корем, замисли се.

Да.

Ето. Пръстите ѝ по гърба му. Босички крачета. Майка му си играеше така с него, когато беше малък. Това обаче беше сега. Току-що. Космите на ръцете и тила му настръхнаха.

Стана от леглото, започна да се облича. Като си обу панталона, отиде до прозореца. Не валеше сняг. Четири градуса под нулата. Добре. Ако снегът започне да се топи, ще е твърде кишаво, за да оставя комплектите рекламни брошури на земята. Представи си как скача гол през прозореца на минус четири градуса студ, спуска се по заснежените храсти надолу...

Не.

Наведе се, премигна.

Снегът по храстите беше непокътнат.

Снощи бе гледал тази снежна пряспа, която стигаше чак до пътеката. И сега си стоеше същата. Отвори прозореца по-широко, подаде глава навън. Храстите, затрупани със сняг, заемаха цялото пространство от сградата до пътеката. Снегът беше недокоснат.

Оскар погледна надясно, покрай грубата мазилка на блока. Прозорецът ѝ беше на три метра от него.

Студеният въздух повя в голите му гърди. Навярно през нощта беше валял сняг, след като си бе отишла. Това беше единственото обяснение. Впрочем... сега, като се замисли: тя как се беше качила до прозореца? По храстите ли?

Но в такъв случай пряспата нямаше да изглежда недокосната. Не валеше сняг, когато Оскар си лягаше. Тялото ѝ не беше мокро, нито косата ѝ, следователно и тогава не е валяло. Кога си е тръгнала?

Значи от момента, когато си е отишла, досега трябва да е навалял достатъчно сняг, за да покрие всичките следи от...

Оскар затвори прозореца и продължи да се облича. Непонятно. Бе склонен да реши, че всичко е било сън. И забеляза бележката. Беше оставена под часовника на бюрото му, сгъната. Взе я и я разгъна.

ДЕНЯТ ЩОМ ДОЙДЕ, РАДОСТТА СИ ТРЪГВА

Нарисувано сърчице и после:

ЩЕ СЕ ВИДИМ ДОВЕЧЕРА. ЕЛИ.

Препрочете я пет пъти. После си я представи как пише, застанала тук, до бюрото. Лицето на Джийн Симънс висеше на стената на половин метър от него, езикът — изплезен.

Той се наведе над масата и свали плаката от стената, смачка го и го хвърли в кошчето за боклук.

После прочете бележката още три пъти, сгъна я и я пхна в джоба си. Продължи да се облича. Днес можеше да има и по пет рекламни брошури в комплект, ако се налага. Нищо нямаше да го затрудни.

* * *

Стаята миришеше на цигарен дим, пращинки танцуваха в слънчевата светлина, която минаваше през щората. Лаке тъкмо се бе събудил, лежеше по гръб в леглото и кашляше. Пращинките изпълняваха смешен танц пред очите му. Кашлица на пушач. Обърна се в леглото, взе запалката и кутията цигари от нощното шкафче, до тях имаше пълен пепелник.

Извади една цигара „Кемъл лайтс“ — Виргиния започнала да мисли за здравето си на старини, — запали я, легна отново по гръб с едната ръка под главата си, пушеше и размишляваше.

Виргиния беше тръгнала за работа няколко часа по-рано, най-вероятно недоспала. Лежаха будни дълго време след като правиха любов, говориха си и пушиха. Наближаваше два, когато тя угаси последния фас и заяви, че е време за сън. След малко Лаке се измъкна от леглото, допи остатъците от виното и изпуши още няколко цигари, преди да си легне. Може би защото точно това му харесваше — да се сгуши до топлото спящо тяло.

Жалко, че не му се щеше да се обвърже трайно. Ако изобщо би избрал някоя, щеше да е Виргиния. Освен това... по дяволите, беше подочул това-онова за сегашното ѝ положение. Запоите. Периоди, когато пиела до припадък по кръчми в центъра, мъкнела вкъщи когото ѝ падне. Не ѝ се обсъждаха тези неща, но се бе състарила преждевременно през последните години.

Ако можеше с Виргиния... какво? Да продадат всичко, да си купят къща на село, да отглеждат картофи. Разбира се, само дете нямаше начин да стане. След месец ще си лазят по нервите, а и нали майка ѝ е тук, работата ѝ, а той пък имаше... да, своите пощенски марки.

Никой не знаеше за тях, дори сестра му, поради което доста го гризеше съвестта.

Колекцията от пощенски марки на баща му, неспомената в наследството, се равняваше по стойност на малко състояние. Така се оказа. Лаке продаваше по няколко марки, когато се нуждаеше от пари в брой.

В момента пазарът беше замрял, а и не му оставаха много. Скоро щеше да се принуди да продава независимо от цената. Можеше да продаде онези, редките — Норвегия номер едно, и да почерпи за

всичките бири, които си беше изпросил в последно време. Би било добре.

Две къщи в провинцията. Близо една до друга. Парцелите сега са почти без пари. И за майката на Виргиния. Три парцела. И за дъщеря ѝ Лена. Четири. Ами да! Купи цяло село, щом така и така си започнал.

Виргиния е щастлива с Лаке, така му беше казала. Той самият не знаеше дали е в състояние да изпитва щастие, но Виргиния беше единственият човек, с когото се чувстваше добре. Защо да не се уредят нещата по някакъв начин?

Лаке сложи пепелника на корема си, изтръска цигарата, дръпна.

Единственият човек, с когото се чувстваше добре, особено сега. Откакто Йоке... изчезна. Йоке беше приятел. Само него от обкръжението си можеше да нарече приятел. Отвратително е, че тялото му го няма. Неестествено. Трябваше да го погребат. Трябваше да има покойник, да го види: да, ето, лежиш тук, приятелю мой. И си мъртъв.

Очите му се наляха със сълзи.

Хората имат дяволски много приятели, толкова им е лесно да се изхвърлят с тази дума. Той имаше *един*, един-единствен, и точно него му бе отнел някакъв бездушен хулиган. Защо, по дяволите, този хлапак бе убил Йоке?

Дълбоко в себе си знаеше, че Йоста не лъже, не си измисля, а и Йоке наистина беше *изчезнал*, но всичко изглеждаше толкова безсмислено. Единствената правдоподобна причина можеше да е нещо, свързано с наркотици. Йоке трябва да се е забъркал в някаква каша с дрога и да е преметнал някого, дето не е бивало. Но защо не беше споделил нищо?

Преди да напусне апартамента, изпразни пепелника, прибра бутилката от вино при другите празни в кухненския шкаф. Наложил се да я обърне с гърлото надолу, за да ѝ намери място.

Да, по дяволите! Два парцела. Леха с картофи. Пръст по коленете и песента на чучулига през пролетта. И така нататък. Някой ден.

Навлече си палтото и излезе. Като минаваше покрай ИКА, изпрати въздушна целувка на Виргиния, която седеше на касата. Тя се усмихна и му се изплези.

На път за вкъщи към улица Ибсен срещна някакво момче, помъкнало две големи хартиени торби. То живееше тук, но Лаке не знаеше как се казва. Кимна му.

— Май тежат.

— Няма страшно.

Лаке проследи момчето с поглед. То се влачеше към високите блокове с торбите. Но пък изглеждаше щастливо. Ето така трябва. Да приемеш бремето си и да го носиш с радост.

Ето така трябва.

На влизане в двора очакваше да се натъкне на онзи, дето почерпи уиски в китайския. Човекът излизаше горе-долу по това време. Понякога обикаляше в кръг по двора. Но не го беше виждал от няколко дни. Лаке погледна крадешком към затъмнените прозорци на жилището, където според него живееше непознатият.

Сигурно си седи вътре и порка. Може да се качи и да звънне.

Някой друг ден.

* * *

Беше се здрачило, когато Томи и майка му отидоха на гробището. Гробът на баща му беше точно до насипа при езерото Рокста, затова минаха по пътеката през гората. Майка му вървя мълчаливо чак до алеята, наречена Ханаан, и Томи го отдаваше на скръбта ѝ, но щом свиха по тясната пътека покрай езерото, тя се изкашля и каза:

— Ами, Томи...

— Да.

— Според Стафан нещо е изчезнало от дома му. След като бяхме там.

— Ъ?

— Ти нищо ли не знаеш по въпроса?

Томи загреба сняг, направи топка и я хвърли по едно дърво. Улучи.

— Да. Точно под балкона му е.

— Определено е доста важно за него, защото...

— Нали ти казах, там е, в храсталака под балкона му.

— Как се е намерило там?

Пред тях се простираше заснеженият насип преди гробището. Слаба червеникава светлина озаряваше короните на боровете изотдолу. Чуваше се дрънченето на надгробния фенер, който майка му носеше в ръка. Томи попита:

— Имаш ли огънче?

— Огънче? Аха, да. Имам запалка. Как попадна...

— Изтървах го.

Когато стигнаха до портата на гробището, Томи спря, погледна картата: различни парцели, обозначени с букви. Баща му беше в парцел D.

Всъщност всичко това беше тотално откачено. Че изобщо го правят. Изгарят хората, запазват пепелта, заравят я в земята, а после наричат мястото „гроб 104, парцел D“.

Скоро щяха да станат три години. Томи имаше смътни спомени от погребението, ако това се наричаше погребение. Ковчегът и маса хора, които ту плачеха, ту пееха.

Спомняше си, че обувките му бяха твърде големи, обувките на баща му, хлопаха му на краката на път за вкъщи. Страхуваше се от ковчега, седя и се вижда в него по време на цялото погребение, сигурен, че татко му ще се надигне и пак ще бъде жив, но... променен.

После две седмици след погребението го мъчеше постоянен страх от зомбита. Особено след стъмване: в сенките му се привиждаше онова изпито създаване на болничното легло, което вече не приличаше на баща му. То вървеше към него с протегнати ръце, като по разните филми.

Спря да се страхува след заравянето на урната. Присъстваха само той и майка му, един пазач и един свещеник. Пазачът носеше урната пред себе си с достойна походка, а свещеникът утешаваше майка му. Всичко беше потресаващо смехотворно. Малката дървена съдинка с капак, носена от старчок със син гащеризон; какво общо имаше това с *татко му*. Всичко приличаше на ужасен блъф.

Страхът му обаче изчезна и с времето отношението на Томи към гроба се промени. Вече се случваше да идва тук сам, присядаше за малко до надгробната плоча и прокарваше пръсти по издълбаните букви на името му. Ето затова идваше. Не го беше грижа за урната в земята, а за *името*.

Непознатият на болничното легло, урната — това не беше баща му, но името беше на татко му, затова понякога сядаше и чертаеше с показалец по издяланите букви МАРТИН САМЮЕЛСОН.

— Ах, колко красиво! — възкликна майка му.

Томи се огледа.

Навсякъде бяха запалени малки свещички: град, погледнат от самолет. Между гробовете мърдаха тук-там тъмни фигури. Майка му се насочи към гроба на баща му, а фенерът се клатушкаше в ръката ѝ. Томи се загледа в слабия ѝ гръб и изведнъж го обзе жал. Не към себе си, не към майка му, не — към всичко. Към всички хора, които обикаляха сред трепкащите свещички в снега. Самите те бяха просто сенки сред плочите, вираха се в тях, докосваха ги. Толкова беше... тъпо.

Мъртвият си е мъртъв. Няма го.

Но Томи все пак отиде при майка си, клекна до гроба на баща си, докато тя палеше фенера. Не искаше да докосва буквите, когато тя беше с него.

Останаха така за малко, наблюдаваха как от слабия пламък шарките на мрамора пълзят, движат се. Томи не изпитваше нищо освен известно неудобство. Как можа да се включи в тази преструвка? След миг се надигна, за да си тръгне.

Майка му го последва. Май даже избърза. Нека се скъсва от мъка колкото си иска, да остане тук цяла нощ. Но тя го настигна, хвана го под ръка. Той не възрази. Вървяха рамо до рамо и гледаха езерото, което вече хващаше лед. Ако студът се задържеше, след няколко дни щеше да става за кънки.

През цялото време в главата му се въртеше като натрапчив китарен акорд:

Мъртвият си е мъртъв. Мъртвият си е мъртъв. Мъртвият си е мъртъв.

Майка му потръпна, притисна се до него.

— Ужасно е.

— Мислиш ли?

— Да, Стафан ми разказа нещо толкова страховито.

Стафан. Поне *сега* не можеше ли да се въздържи...

— Хм.

— Знаеш ли за онази къща в Енгбю, дето изгоряла? Жената, която...

— Да.

— Стафан разказа, че са й направили аутопсия. Това ми се струва толкова ужасно. Че го правят.

— Да, да. Разбира се.

Патица вървеше по крехката ледена кора към отвора в леда при отходната яма в края на езерото. Малките рибки, които можеше да се ловят тук през лятото, миришеха на канализация.

— Каква е онази отходна яма? — попита Томи. — От крематориума ли е?

— Не знам. Не искаш ли да чуеш? Неприятно ли ти е?

— Не, не.

И тя заразказва, докато се прибираха към вкъщи през гората. След малко Томи се заинтересува, започна да задава въпроси, на които майка му не можеше да отговори; знаеше само това, което бе споделил Стафан. Да, Томи разпитваше така подробно, прояви такъв интерес, че Ивон съжали, задето изобщо му бе споменала.

По-късно вечерта Томи седеше на една касетка в скривалището и въртеше в ръцете си малката скулптура на стрелец с пистолет. Сложи я върху трите кашона с касетофони като някакъв трофей. Черешката.

Свита от... полицай!

Заклучи прилежно скривалището с веригата и катинара, прибра ключа на тайното място и седна да поразмишлява за разказаното от майка му. След малко дочу предпазливи стъпки, които се приближаваха към мазето. И глас, който пошепна:

— Томи?...

Той стана от фотьойла, отиде до вратата и бързо отвори. Видя Оскар с банкнота в ръка, изглеждаше нервен.

— Ето. Парите ти.

Томи взе петдесетачката и я прибра в джоба си, усмихна му се.

— Май ставаш редовен посетител, а? Влизай.

— Не, трябва да...

— Влизай, ти казвам! Искам да те питам нещо.

Оскар седна на дивана, вкопчил китки. Томи се плъсна на фотьойла и го погледна.

— Оскар... Ти си умно момче.

Оскар срамежливо сви рамене.

— Нали знаеш за къщата, дето се запалила в Енгбю? Жената, дето излязла навън и изгоряла.

— Да, четох.

— Така си и мислех. Писали ли са нещо за някаква аутопсия?

— Доколкото знам, не.

— Ъхъ. Но са й направили. Аутопсия. И знаеш ли какво? Не открили никакъв дим в дробовете й. Сещаш ли се какво означава това?

Оскар се замисли.

— Че не е дишала.

— Да. А кога човек спира да диша? Когато е мъртъв? Нали?

— Да. — Оскар се разпали: — Чел съм. Точно така. Затова им правят аутопсия при пожари. Да проверят да не би... някой да е причинил палежа, за да прикрие убийство. Да изгори жертвата. Четох в... да, в „Журнал за дома“ за някакъв в Англия, дето убил жена си, и го знаел, така че... преди да подпали къщата, напъхал в гърлото й маркуч и...

— Окей, окей. Знаеш. Добре. Но тук е *нямало* никакъв пушек в дробовете й и *въпреки това* жената излязла навън и потичала, преди да умре. Как може да е станало?

— Сигурно е задържала дъха си. Не, няма начин. И това съм го чел някъде. Затова хората винаги...

— Окей, окей. Тогава ми обясни какво е станало.

Оскар се хвана за главата да помисли. После каза:

— Или полицията има някаква грешка, или тази е хукнала да тича, въпреки че е била мъртва.

Томи кимна.

— Точно така. И знаеш ли какво? Не ми се вярва ченгетата да допускат такива грешки. Ти вярваш ли?

— Не, но...

— Мъртвият си е мъртъв.

— Да.

Томи издърпа един конец от фотьойла, направи го на топче и го изстреля с пръсти.

— Да. Поне така е редно.

ТРЕТА ЧАСТ

СНЕГЪТ СЕ ТОПИ ПО КОЖАТА

*При туй ми взе ръката, моя дух
с засмян вид ободри и с нови
сили
в подземний с него влязох край...*

Данте
Алигиери,
„Ад“ Песен
трета

*— Аз не съм чаршаф. Аз съм
ИСТИНСКИ призрак. Ууу...
ууу...*

Страхувай се!

— Но мен не ме е страх.

Nationalt
eatem, „Сарми
и долни гащи“

ЧЕТВЪРТЪК 5 НОЕМВРИ

Краката на Морган замръзваха. Студовете, започнали приблизително с появата на подводницата, ставаха все по-люти през изминалата седмица. Той обожаваше старите си каубойски ботуши, но нямаше как да ги носи с дебели чорапи. Освен това едната подметка беше пробита. Разбира се, винаги можеше да си купи китайски за стотачка, но по-добре да мръзне, отколкото такъв боклук.

Беше девет и половина сутринта и той се прибираще към вкъщи от метрото. Беше ходил до склада в Улвсунда да види дали не търсят работна ръка, та да изкара няколко стотачки, но бизнесът не вървял. И тази година никакви зимни ботуши. Пи кафе с момчетата в офиса им, претърпан с кутии резервни части и календари с мацки, после взе метрото обратно.

Лари се появи откъм високите блокове и както обикновено имаше вид на човек, над когото е надвиснала смъртна присъда.

— Здравей, старче! — извика Морган.

Лари кимна отсечено, сякаш от сутринта си е знаел, че ще види Морган тук, и се приближи.

— Здравсти. Как е?

— Краката ми са замръзнали, колата е в автоморгата, работа няма и се прибирам да ям разтворима супа. При теб?

Лари продължи в посока към улица Бьорнсон по парковата алея.

— Ами мисля да отида до болницата да навестя Херберт. Ще дойдеш ли?

— Пооправил ли се е?

— Хм, не, май си е както преди.

— Не, без мен. Потискат ме тия работи. Последния път си мислеше, че съм майка му, искаше да му разкажа приказка.

— И ти?

— Естествено. „Златокоска и трите мечета“. Ама днес не. Не съм в настроение.

Продължиха напред по алеята. Когато Морган видя дебелия ръкавици на Лари, осъзна, че ръцете му замръзват, и с известно затруднение ги напъха в тесните джобове на дънките си. Видя се мостът, където Йоке бе изчезнал.

Може би за да предотврати разговор на *тази* тема, Лари каза:

— Чете ли сутрешния вестник? Сега пък Фелдин^[1] твърди, че руснаците имали *ядрено оръжие* на подводницата.

— А какво си е мислел, че имат? Прашки ли?

— Не, но... цяла седмица вече е там. Представи си да беше гръмнала.

— Не се тревожи. Знаят си работата руснаците.

— Ще извиняваш, но не съм комунист...

— Че аз да не би да съм?

— Да, да. А за кои гласува последния път? Народната партия?

— Във всеки случай не съм се клел във вярност на Москва.

И преди бяха водили този разговор. Сега го повтаряха, за да не се налага да гледат, за да не мислят за *онова*, докато приближаваха свода на моста. Обаче млъкнаха, когато влязоха под него, и спряха. Всеки беше сметнал, че другият бе спрял първи. Взираха се в купчините листа, които се бяха превърнали в преспи, от вида им и двамата изпитаха неприятно чувство. Лари поклати глава.

— Какво ще правим, да му се не види?

Морган мушна ръце по-дълбоко в джобовете си, затропа с крака да ги постопли.

— Единствен Йока може да предприеме нещо.

Вдигнаха очи към жилището му. Нямахше пердета, мръсни стъкла.

Лари подаде на Морган кутия цигари. Той си взе, Лари също, запалиха. Пушиха мълчаливо, загледани в преспите. След малко младежки гласове ги изтръгнаха от размислите им.

Откъм училището се зададоха деца, които носеха кънки и каски, водеше ги мъж с военен вид. Децата почти маршируваха в колона на около метър разстояние едно от друго. Подминаха Морган и Лари под моста. Морган кимна на едно момче, което познаваше.

— На война ли отивате?

Детето поклати глава, понечи да каже нещо, но продължи напред, за да не изостане. Маршируваха към болницата, сигурно имаха

спортен полуден или нещо подобно. Морган стъпка фасата си, сви ръце във фуния и извика:

— Въздушно нападение! Укрий се!

Лари се изсмя, угаси цигарата.

— Леле, още ли има такива? Сигурно изисква и якетата им в коридора да са строени мирно. Та няма ли да дойдеш?

— Не. Днес не ми се ходи. Ама ако побързаш, може да се присъединиш към колоната.

— До скоро.

— До скоро.

Разделиха се под моста. Лари тръгна бавно подир децата, а Морган се качи по стъпалата. Вече целият трепереше от студ. Все пак супата на прах не беше чак толкова лоша, ако я направиш с мляко.

* * *

Оскар вървеше до класната. Имаше нужда да поговори с някого и не можеше да се сети за друг. Все пак би си сменил групата, ако имаше избор. Йони и Мике никога не избираха разходката, когато имаха спортен полуден, но днес се присъединиха. Сутринта си шушукаха нещо, поглеждаха към него.

Така че Оскар вървеше с класната. Дори не знаеше дали търси закрила, или изпитва необходимост да поговори с възрастен.

С Ели ходеха вече пети ден. Срещаха се всяка вечер, навън. На майка си казваше, че е с Юхан.

Снощи Ели отново дойде през прозореца. Дълго лежах будни, разказвах си истории, щом единият приключеше, другият подхващаше. След това спаха прегърнати, а на сутринта я нямаше.

В джоба на панталона си заедно с другото, вече разпарцаливено от четене листче, сега имаше ново. Беше го намерил на бюрото си тази сутрин, когато се стягаше за училище.

ТРЕБВА ДА ВЪРВЯ. СМЪРТ ЧАКА МЕ, АКО
ОСТАНА ТУК. ТВОЯ — ЕЛИ

Знаеше, че цитатът е от „Ромео и Жулиета“. Ели му бе казала, че написаното на първото листче беше оттам, и Оскар взе книгата от училищната библиотека. Много му хареса, макар да имаше думи, чийто смисъл не разбираше. *Да носиш този бледосинкав цвят на девствениците.* Ели разбираше ли ги всичките тези думи?

Йони, Мике и момичетата вървяха на двайсетина метра зад Оскар и учителката. Подминаха Китайския парк, където няколко деца от детската градина се пързалиха с шейни и цепеха въздуха с писъците си. Оскар ритна буца сняг и започна тихо:

— Мари-Луис?

— Да?

— Човек как разбира, че е влюбен?

— Ох! Ами...

Учителката бръкна в джобовете на палтото си, хвърли бегъл поглед към небето. Да не беше се замислила за онзи, дето на няколко пъти идва да я чака след училище. Оскар не го хареса. Видя му се някак гаден.

— Сигурно е различно, но... бих казала, когато знаеш... или поне си доста убеден, че искаш да си с този човек завинаги.

— И не можеш без него?

— Да. Точно така. Двама, които не могат един без друг... май това е любовта.

— Като Ромео и Жулиета.

— Да, и колкото е по-трудно... гледал си филма?

— Четох книгата.

Учителката го погледна и му се усмихна с усмивката, която Оскар винаги бе обичал, но точно в този момент тя го смути. Побърза да попита:

— Ами ако са две момчета?

— Тогава са приятели. И това е вид обич. Или мислиш за... да, момчетата също могат да се обичат по този начин.

— И как става?

Учителката сниши глас.

— Ами няма нищо лошо в това, но... ако държиш, може да поговорим друг път.

Изминаха няколко метра в мълчание, стигнаха до склона към залива Кварнвикен. Призрачния склон. Учителката вдиша дълбоко

студения въздух с мирис на борова гора. После каза:

— Това е съюз. Независимо дали са момчета или момичета, двама души влизат в един вид съюз и... стават като едно цяло, така да се каже. Така го усещат.

Оскар кимна. Чу гласовете на момичетата да се приближават. След миг щяха да му отнемат класната, както ставаше обикновено. Доближи се до нея:

— Може ли човек да бъде... едновременно момче и момиче? Или нито едното, нито другото?

— Не. Не и хората. Някои животни, които...

Мишел дотича при тях, извика с писклив глас:

— Мари-Луис! Йони ми пъкна сняг във врата!

Бяха преполовили склона. След малко всички момичета бяха при тях и се оплакваха от Йони и Мике.

Оскар забави крачка, изостана малко. Обърна се. Йони и Мике бяха на върха на хълма. Махнаха му. Той не отвърна. Но намери клон отстрани до пътеката и започна да го кастри, докато вървеше.

Подмина Къщата на призраците, дала името и на склона. Гигантски склад със стени от гофрирана ламарина. Изглеждаше направо абсурдно сред дръвчетата. На стената откъм склона някой беше изписал големи букви със спрей:

КЪДЕ ТИ Е МОТОПЕДЪТ?

Момичетата и класната играеха на гоненица, тичаха по пътеката покрай водата. Той нямаше намерение да ги настига. Да, Йони и Мике бяха зад него. Стисна пръчката си още по-здраво, продължи да върви.

Времето беше приятно. Ледът беше стегнал преди няколко дни и стана толкова здрав, че групата с кънки отиде да се пързала с господин Авила. Когато Йони и Мике заявиха, че искат да се включат в групата за разходка, Оскар се замисли дали да не изтича до вкъщи да си вземе кънките, за да смени групата. Само че не му бяха купували нови кънки от две години, едва ли щяха да му станат.

Освен това се страхуваше от леда.

Веднъж, когато беше малък, гостуваше на баща си в Съодешвик и татко му отиде да нагледа мрежите за риба. Откъм пристана Оскар го видя как пропадна в леда и за един ужасяващ миг главата му изчезна. Оскар беше сам на кея и закрещя неистово за помощ. За щастие баща му носеше в джоба си клинове за лед, които използва, за да се измъкне, но оттогава Оскар не смееше да се подвизава по леда.

Някой го хвана за раменете.

Той побърза да извърне глава и видя, че госпожата и момичетата бяха изчезнали зад един завой. Йони подхвърли:

— Сега Прасчо ще се изкъпе.

Оскар стисна пръчката по-здраво, с двете ръце. Единственият му шанс. Те го помъкнаха надолу към леда.

— Прасчо смърди на лайна и трябва да се изкъпе.

— Пуснете ме!

— Ей сега. Спокойно. Ей сега ще те пуснем.

Стигнаха до леда. Нямахше нищо, за което да се хване. Влачеха го заднишком по езерото към дупката за гмуркане след сауна. Петите му оставяха двойна диря в снега. Между тях минаваше тоягата и тя оставяше по-плитка бразда.

В далечината видя малки фигурки да се движат по леда. Изкрещя. Извика за помощ.

— Пищи си. Може да успеят да те извадят от водата.

Дупката зееше черна на няколко крачки от тях. Оскар напрегна всичките си мускули и се замята, внезапно се изви настрани. Мике го изпусна. Оскар увисна в ръцете на Йони и замахна с тоягата към пиццалите му; тя за малко да се изскубне от ръката му, когато дървото се удари в крака.

— Ааа, по дяволите!

Йони го изпусна и Оскар падна на леда. Изправи се накрай дупката, стисна клона с две ръце. Йони се държеше за пиццала.

— Скапан идиот! Аз ще те... — тръгна бавно към него, май не смееше да се засили, за да не падне и той самият във водата, като блъсне Оскар. Посочи тоягата. — Остави я, иначе ще те убия, ясно ли ти е?

Оскар стисна зъби. Когато Йони се доближи на малко повече от една ръка разстояние, той замахна с пръчката да го удари по рамото.

Йони приклепна и тежкият край на клона го улучи над ухото. Йони полетя като кегла за боулинг, тупна на леда и ревна.

Тогава Мике, който бе останал на няколко крачки зад Йони, заотстъпва, вдигна ръце.

— Ама недей, само се шегувахме... нямаше да...

Оскар тръгна към него, размахваше тоягата с глухо свистене. Мике се обърна и хукна към сушата. Оскар спря, свали тоягата.

Йони се беше свил на кълбо, държеше се над ухото. Между пръстите му се стичаше кръв. Оскар искаше да го помоли за прошка. Не бе имал намерение да го наранява чак толкова. Той клекна до Йони, подпря се на тоягата, мислеше да каже „извинявай“, но преди да отвори уста, *видя* Йони.

Беше съвсем мъничък, свит като зародиш, хленчеше „ааа, ааа“, а тънка струйка кръв криволичеше към яката на якето му. Той бавно мърдаше глава напред-назад.

Оскар го гледаше учуден.

Тази кървяща дрипа на леда не можеше да му направи *нищо*. Не можеше да го удари, да го засегне, не. Той дори не беше в състояние да се защити.

Дали да не го ударя още няколко пъти, за да се укроти окончателно?

Оскар се изправи, облегна се на тоягата. Беше се поуспокоил и сега усети, че му се гади. Как можа? Йони сигурно е опасно ранен, щом толкова кърви. Ами ако му изтече кръвта? Оскар пак седна на леда, събу си едната обувка и свали вълнения чорап. Допълзя на колене до Йони, побутна го по ръката, с която се държеше за главата, и подпъхна чорапа.

— На. Вземи.

Йони сграбчи чорапа и го притисна към нараненото си ухо. Оскар погледна напред по леда. Видя да се приближава някой на кьнки. Възрастен.

В далечината се чу писък. Писък на дете. Панически писък. Пронизителен вой, към който след секунди се примесиха други викове. Приближаващата се фигура спря. За миг остана неподвижна. После се извъртя и подкара обратно.

Оскар стоеше на колене до Йони, усещаше как снегът мокри коленете му. Йони стискаше очи, хленчеше през зъби. Оскар доближи

лице до неговото.

— Можеш ли да ходиш?

Йони отвори уста да каже нещо, но избълва жълтеникавобяла течност, която изцапа снега. Малка част пръсна по ръката на Оскар. Той погледна лигавите капки, които се плъзнаха по ръката му, и сериозно се уплаши. Остави тоягата и хукна към сушата да повика помощ.

Детските писъци откъм болницата се бяха усилили. Затича се към тях.

* * *

Господин Авила, Фернандо Кристобал де Рейес-и-Авила обичаше да кара кьнки. Да. Едно от нещата, които най-много ценеше в Швеция, бяха дългите зими. Участваше в ски маратона Васа вече десет години, а когато се случеше крайбрежните води да замръзнат, отиваше с колата до остров Гредьо всеки уикенд и караше към Съодерарм, докъдето имаше лед.

От три години не бяха замръзвали, но тази ранна зима сега му вдъхваше надежда. Разбира се, замръзнеше ли, Гредьо щеше да загъмжи от ентусиасти с кьнки, но това ставаше през деня. Фернандо Авила най-много обичаше да се пързаял нощем.

При цялото му уважение към маратона Васа, там човек се чувстваше като една от хиляди мравки в мравуняк, който е тръгнал да мигрира. Друго си беше върху ширния лед сам в лунна нощ. Фернандо Авила не беше никак ревностен католик, но в тези моменти наистина усещаше съществуването на Бог.

Ритмичното стържене на кьнките, лунната светлина, придаваща на леда оловен блясък, безкрайният звезден свод, студеният вятър, които биеше в лицето му, вечност, дълбина и космос от всичките му страни. Животът не би могъл да бъде по-велик.

Малко момченце подръпна крачола му.

— Господине, пишка ми се.

Авила се събуди от ледените си сънища и се озърна, посочи му няколко дървета на брега, прострели клони чак над водата, като завеса.

— Можеш да отидеш ей там.

Детето изви очи към дърветата.

— На леда?

— Да. Какво толкова? Ще стане нов лед. Жълт.

Момченцето го изгледа сякаш беше побъркан, но се запъти към дърветата.

Авила се огледа, за да провери дали някои от по-големите не бяха се отдалечили твърде много от брега. Набра скорост да стигне до място, откъдето да има пълен обхват. Преброи децата. Точно така. Девет. Плюс онова, дето плакаше. Десет.

Погледна в другата посока, към залива Кварнвикен, и се спря.

Там ставаше нещо. Няколко души се движеха към нещо подобно на дупка в леда, оградена с разпръснати дръвчета. Докато стоеше така и гледаше, групата се раздели и той видя, че единият държи някаква сопа.

Замахна с нея и другият падна. Дочу рев. Обърна се, провери групата си още веднъж, после се втурна към онези при залива. Единият вече тичаше към сушата.

Тогава чу писъка.

Пронизителен детски писък откъм неговата група. Спря така рязко, че изпод кннките му пръсна сняг. Беше разбрал, че онези при дупката бяха от по-големите деца. Може би Оскар. Ще се оправят. А в неговата трупа имаше малки.

Писъкът стана по-силен и докато обръщаше, за да побърза натам, чу и други гласове.

Cojones!

Само за миг ги остави и нещо се е случило. Дано не се е пропукал ледът. Бързаше с всичка сила, сняг летеше изпод кннките му. Вече виждаше, че няколко деца се бяха насъбрали и пищяха в хор, сякаш ги колят, други се втурнаха към тях. Видя и как някакъв възрастен се спускаше към водата откъм болницата.

След няколко мощни последни замаха се озова при децата и спря така рязко, че лед полетя към якетата им. Не разбираше. Всичките се бяха събрали при завесата от клони, гледаха нещо в леда и крещяха.

Плъзна се към тях.

— Какво има?

Едно от децата посочи надолу, някаква буца беше заседнала в леда. Приличаше на кафява замръзнала туфа трева с червена пукнатина

от едната страна. Или на прегазен таралеж. Наведе се над буцата и видя, че беше глава. Замръзнала в леда глава, от която само темето и горната част на челото стърчаха над повърхността.

Момчето, което беше изпратил да пишка, седеше на леда на няколко метра разстояние и хлипаше.

— Ааа, аз я връхлетяааах...

Авила се изправи.

— Всички да се махат! Всички отиват на брега *веднага!*

Децата също изглеждаха смръзнати в леда, малките продължаваха да крещят. Той грабна свирката си и я наду мощно два пъти. Письците спряха. Направи няколко крачки, за да застане зад децата и да ги избута към брега. Те не се възпротивиха. Остана само едно момче от пети клас, наведе се любопитно над буцата.

— Ти също!

Авила го повика с ръка. Като стигнаха до брега, каза на жената от болницата:

— Повикайте полиция. Линейка. Има човек, замръзнал в леда.

Жената хукна обратно към болницата. Авила преброи децата, едно липсваше. Момчето, което се бе натъкнало на главата, все още седеше на леда, закрило лице с ръце. Авила се плъзна до него и го повдигна. Детето се извъртя, прегърна го. Той го обхвана като нещо чупливо и го отнесе на брега.

* * *

— Може ли да се говори с него?

— Но той не говори.

— Не, но нали разбира какво му се казва.

— Вероятно, обаче...

— Само за миг.

През мъглата в окото си Хокан видя как някакъв в тъмни дрехи издърпа стол и седна до леглото му. Не можеше да различи лицето му, но най-вероятно беше залепил подобаваща неутрална физиономия.

През последните дни Хокан се бе унасял и изплувал от някакъв червен облак, насечен от тънки линии. Знаеше, че го бяха упоявали

няколко пъти, оперираха го. Сега за първи път беше в пълно съзнание, но не знаеше колко дни бяха минали, откакто е тук.

Тази сутрин разучи новото си лице с действащата ръка. Цялото беше покрито с нещо като гумирана превръзка, но от очертанията под нея, които въпреки болката проследи с върховете на пръстите си, той разбра, че вече няма лице.

Хокан Бенгтсон не съществуваше. Останало бе само неизвестно тяло в болнично легло. Разбира се, щяха да успеят да го свържат с второто му убийство, но не и с предишния или сегашния му живот. С Ели.

— Как си?

Благодаря, добре, господин полицай. Прекрасно. Лицето ми изгаря като от напалм, но иначе всичко е наред.

— Да, разбирам, че не можеш да говориш, а можеш ли да кимнеш, ако чуваш какво казвам? Можеш ли?

Мога. Ама не искам.

Онзи до леглото въздъхна.

— Опитал си да се самоубиеш тук, значи не си съвсем... в безсъзнание. Не можеш ли да си помръднеш главата? А можеш ли да повдигнеш ръка, ако чуваш какво ти казвам? Можеш ли да си вдигнеш ръката?

Хокан изключи полицая и се замисли за онова място в Дантевия ад, където отиват след смъртта си достойните люде, които са живели преди Христа, така че не са приели кръщение. Опита да си го представи как изглежда.

— Бихме искали да знаем кой си, нали разбираш.

В кой ли кръг или небесна сфера е попаднал самият Данте след смъртта си...

Полицаят приближи стола с половин педя.

— Ще го разберем, бъди сигурен. Рано или късно. Можеш да ни спестиш време, като ни сътрудничиш.

Никой няма да ме потърси. Никой не ме познава. Опитайте.

Влезе медицинската сестра.

— Търсят ви по телефона.

Полицаят стана, отиде до вратата. Преди да излезе, се обърна.

— Веднага се връщам.

Сега мислите на Хокан се насочиха към наистина значимото. В кой кръг щеше да попадне *той*? Детеубиец. Седми кръг. От друга страна — в първия кръг. На прегрешилите от любов. Освен това и за содомитите има отделен кръг. Логично е да попадне там, където се отива за *най-тежкото* извършено престъпление.

Тоест, ако някой извърши нещо наистина ужасно, след това може да съгрешава колкото си иска, що се отнася до престъпленията, наказвани в по-горните кръгове. Така или иначе, няма как да стане по-зле. Както са онези престъпници в САЩ, дето ги осъждат на триста години затвор.

Отделните кръгове вървят спираловидно. Дяволска фуния. Цербер с опашката си. Хокан си представи разбойниците, злите жени, високомерните в тинята, в огнения дъжд, скиташе между тях, търсеше своето място.

Във всеки случай беше напълно сигурен в едно. Никога нямаше да попадне в най-долния кръг. Там, където грешниците са в ледено море, където самият Луцифер разкъсва Юда и Брут. Кръга на предателите.

Вратата се отвори пак с онзи странен премляскващ звук. Полицаят седна до леглото.

— Та така. Май са намерили още един при езерото в Блакеберг. Поне въжето е същото.

Не!

Тялото на Хокан трепна неволно, когато полицаят спомена Блакеберг. Полицаят кимна.

— Явно чуваш какво казвам. Чудесно. Значи можем да предположим, че живееш в западните предградия, а? Къде? Рокста? Велингбю? Блакеберг?

Той си спомни как се беше отървал от тялото на онзи при болницата. Постъпи небрежно. Оплеска работата.

— Добре. Сега те оставям за малко на спокойствие. Можеш да си помислиш дали искаш да ни съдействаш. Така за всички ще е най-добре. Нали?

Полицаят стана и излезе. Вместо него се появи медицинска сестра, седна на стол в стаята да го пази.

Хокан замята глава отчаяно, вдигна ръка и задърпа маркуча на респиратора. Сестрата скочи и я отскубна.

— Ще трябва да те вържем. Само още *един* път да го направиш, и ще те вържем. Разбираш ли? Ако не искаш да живееш — твоя работа, но докато си тук, наше задължение е да те поддържаме жив. Независимо какво си или не си извършил. Разбираш ли? И ще направим необходимото, за да изпълним задължението си, пък ако ще да те стегнем с каиши. Чуваш ли какво ти казвам? Най-добре за всички е да съдействаш.

Да съдействам. Да съдействам. Изведнъж всички искат да съдействам. За тях не съм човек. За тях съм случай. Ах, Боже мой! Ели, Ели! Помогни ми!

* * *

Оскар чу гласа на майка си още от стълбището. Говореше с някого по телефона и беше ядосана. С майката на Йони? Спря пред вратата и се заслуша.

— Ще ми се обаждат тук да ме питат къде съм *сгрешила*, да, така ще стане, и какво ще кажа? Че за съжаление синът ми няма баща и... ами *покажи* го тогава... не, не си... мисля, че *ти* трябва да говориш с него по въпроса.

Оскар отключи вратата и влезе в коридора. Майка му каза в слушалката:

— Ето го, прибра се — и се обърна към него. — Обадиха се от училището и аз... говори с баща си за това, защото аз... — и отново заговори в слушалката. — Сега ти... *спокойна* съм... лесно ти е на теб, седиш си там и...

Оскар отиде в стаята си, легна на леглото и запуши ушите си с ръце. Главата му пулсираше.

Когато отиде в болницата, отначало му се стори, че всички, които търчаха наоколо, имат нещо общо с нараняването на Йони. Показа се, че не е така. Днес за първи път през живота си видя мъртвец.

Майка му отвори вратата на стаята. Оскар свали ръце от ушите си.

— Баща ти иска да говори с теб.

Той допря слушалката до ухото си и чу далечен глас, който изреждаше монотонно наименования на фарове, скорости и посоки на

вятъра. Изчака така, без да каже нищо. Майка му сбърчи вежди учудено. Оскар затули слушалката с длан и прошепна:

— Морската прогноза за времето.

Майка му отвори уста да каже нещо, но се ограничи с въздишка. Отиде в кухнята. Оскар седна на стола в коридора и заслуша прогнозата заедно с татко си.

Знаеше, че баща му се е съсредоточил в това, което съобщаваха по радиото, и нямаше смисъл да му говори. Морската прогноза беше свещена. Когато гостуваше на баща си, цялата дейност в къщата спираше в 16:45 и татко му седаше до радиото, а разсеяният му поглед се рееше навън, сякаш да се увери дали казаното е вярно.

Баща му отдавна не плаваше, но навикът му беше останал.

Алмагрудет северозападен осем, довечера ще се смени със западен. Добра видимост. Оландски острови северозападен десет, предупреждение за силни ветрове вечерта. Добра видимост.

Така. Най-важното свърши.

— Здравсти, татко.

— О, тук ли си? Здравей. Тази нощ при нас ще духа силен вятър.

— Да, чух.

— Хм. Как си?

— Добре.

— Ами майка ти ми разказа за станалото с онзи Йони. Това съвсем не е добре.

— Не. Не особено.

— Каза, че е получил сътресение на мозъка.

— Да. Той повърна.

— Често става така в подобни случаи. Хари... да, нали го познаваш... веднъж лотът го удари по главата и после... да, лежеше и повръщаше като теле.

— Оправи ли се?

— Да, да, оправи се... е, почина тази пролет. Но това, разбира се, няма нищо общо. Не. Доста бързо се съвзе след удара.

— Добре.

— Да се надяваме, че и момчето ще се оправи.

— Да.

Радиото продължи с морските райони: Ботническият залив и всичко останало. На два-три пъти седя до баща си с атлас,

проследяваше с пръст фаровете, щом ги чуеше. По едно време знаеше всичките тези места наизуст, поред, но вече ги бе забравил. Баща му се покашля.

— Та така де, с майка ти говорихме за... дали имаш желание да дойдеш на гости през уикенда.

— Мм.

— Ще си поговорим за това и за... всичко.

— Този уикенд?

— Да. Ако искаш.

— Добре. Но имам малко... да дойда в събота?

— Или петък вечер.

— Не, но... В събота сутрин.

— Ами няма проблем. Да извадя тогава от фризера една морска патица.

Оскар долепи уста до слушалката и каза тихо:

— Без сачми.

Баща му се разсмя.

Миналата есен, когато му беше на гости, Оскар си счупи зъб със сачма, останала в месото на птицата. На майка си каза, че е било камъче в картоф. Морските птици бяха най-вкусната храна за него, докато майка му смяташе, че е „ужасно жестоко“ да се стреля по беззащитните птици. Счупен зъб от самото оръжие на убийството би довел до забрана да припарва до такива ястия.

— Ще проверя още по-внимателно.

— Мотопедът в движение ли е?

— Да. Защо?

— Не, просто питам.

— Аха. Ами да, има доста сняг, може да направим едно кръгче.

— Хубаво.

— Значи до събота. Автобуса в десет ли ще хванеш?

— Да.

— Тогава ще дойда да те посрещна. С мотопеда. Колата нещо не е наред.

— Окей. Добре. Искаш ли да говориш с мама?

— Да... не... ти ще й кажеш, нали?

— Ъхъ. Чао, до скоро.

— Да. Чао.

Оскар затвори слушалката. За миг си представи как движат с мотопеда триколка. Правят кръгчета. Готино беше. Оскар си слагаше къси ски и връзваха за багажника въже с пръчка в другия край. Той я хващаше с две ръце и тръгваха да обикалят селото, все едно караше водни ски на сняг. Това и морската патица с желе от плодчета от офика. И само една вечер далеч от Ели.

Отиде в стаята и си приготви спортния екип и ножа, нямаше да се прибира преди срещата с нея. Имаше план. Докато си обличаше якето в коридора, майка му излезе от кухнята, бършеше оцапаните си с брашно ръце в престилката.

— И? Какво каза?

— Ще отида в събота.

— Аха. Ами за другото?

— Трябва да тръгвам за тренировката.

— Нищо ли не каза?

— Да, каза, но сега трябва да тичам.

— Къде?

— В закрития басейн.

— Кой закрит басейн?

— Онзи до училище. Малкия.

— Какво ще правиш там?

— Ще тренирам. Прибирам се в осем и половина. Или девет. Трябва да се видя с Юхан.

Майка му изглеждаше разтревожена, не знаеше какво да прави с брашнените си ръце, затова пхна и двете в големия джоб отпред на престилката.

— Аха. Да. Да внимаваш. Да не се подхлъзнеш на басейна, знам ли. Взе ли си шапка?

— Да, да.

— Ами сложи си я. Като се изкъпеш. Навън е студено и ако косата ти е мокра...

Оскар пристъпи напред, целуна я леко по бузата, каза чао и тръгна. Когато излезе от входа, погледна крадешком към прозореца си. Майка му беше там, все още с ръце в големия джоб. Оскар помахаше. Тя вдигна бавно едната си ръка и му отвърна.

Той плака половината път до басейна.

* * *

Тайфата се беше събрала на площадката пред вратата на Йоста. Лаке, Виргиния, Морган, Лари, Карлсон. Никой не се наемаше да натисне звънеца, понеже с това щеше да поеме и отговорността да изложи причината за посещението им. Още от стълбището се усещаше полъх от миризмата на Йоста. Урина. Морган сръчка Карлсон и измърмори нещо. Карлсон повдигна плетените наушници, които носеше вместо шапка, и попита:

— Какво?

— Не може ли да ги свалиш за малко. Изглеждаш като идиот.

— То си е твое мнение.

Все пак ги смъкна от ушите си, пъкна ги в джоба на палтото си и каза:

— Ти ще бъдеш, Лари. Нали ти си видял.

Лари въздъхна и позвъни. Отвътре се чу гневен вой и меко тупване, сякаш нещо падна на пода. Лари се покашля. Това не му харесваше. Чувстваше се като ченге с цялата тайфа зад гърба си, липсваха им само извадените пистолети. Откъм коридора се чуха провлачени стъпки, после глас:

— Какво стана, малката ми?

Вратата се отвори. Воня на котешка урина блъсна Лари в лицето като вълна и той се задави. На прага стоеше Йоста с износена риза, жилетка и папийонка. В едната му ръка се беше свила котка на оранжеви и бели райета.

— Да?

— Привет, Йоста, как си?

Очите на Йоста блуждаеха по групата на стълбищната площадка. Беше доста пиян.

— Добре.

— Така, значи, дошли сме тук, за да... знаеш ли какво се е случило?

— Не.

— Ами че намерили са Йоке. Днес.

— Така ли. Аха. Да.

— И в такъв случай трябва... да...

Лари извърна глава, търсеше подкрепа от делегацията си. Получи единствено насърчителен жест от Морган. Лари не понасяше да стои така отвън — като някакъв представител на властите, и да излага ултиматуми. Имаше само един начин, както и да се приемеше. Попита:

— Може ли да влезем?

Очакваше някакъв вид съпротива, на Йоста едва ли му се случваше редовно петима души да се появят просто така на вратата му. Той обаче кимна и отстъпи няколко крачки навътре в коридора, за да им направи път.

Лари се поколеба за миг: вонята откъм апартамента беше непоносима, тежеше във въздуха като лепкав облак. Докато той се канеше, Лаке успя да влезе, последва го и Виргиния. Лаке погали зад ухото котката в ръцете на Йоста.

— Сладко коте. Как се казва?

— Тя. Тисба.

— Хубаво име. Имаш ли си и Пирам?

— Не.

Вмъкнаха се през вратата един по един, стараяха се да дишат през устата.

След няколко минути всички се бяха отказали от опитите да избегнат вонята, примириха се и привикнаха. Котките бяха избутани от дивана и фотьойла, донесоха столове от кухнята, извадиха водка, тоник грейпфрут и чаши и след кратък разговор на тема котки и времето Йоста каза:

— Значи са открили Йоке.

Лари гаврътна питието си. Всичко изглеждаше по-просто с топлината на алкохола в стомаха. Наля си нова чаша и отвърна:

— Да. Долу до болницата. Замръзнал в леда.

— В леда?

— Да. Днес там беше пълен цирк. Отидох да видя Херберт, не знам дали го познаваш, та... излизам от болницата и гледам — навсякъде ченгета, линейка, а след малко дойде и пожарната...

— Пожар ли стана?

— Не, но понеже трябваше да разбият леда около него. Е, *тогава* още не знаех, че е той, ама после, като го домъкнаха на брега,

разпознах дрехите, защото лицето... нали беше заледено всичко, та не можеше да... но дрехите...

Йоста завъртя ръка, сякаш поглади голямо невидимо куче.

— Я почакай малко... той удавил ли се е... нищо не разбирам...

Лари отпи глътка, избърса си устата.

— Не. Точно това си мислеха ченгетата. Отначало. Доколкото схващам. Повече стояха със скръстени ръце, докато лекарите се занимаваха с някакво момче с разкъравена глава, така че...

Йоста поглади невидимото куче по-енергично, или напротив, се опита да го избута. Чашата му се разплиска и капна на килима.

— Ама... сега съвсем не мога... главата му кървяла...

Морган свали котката, която държеше в скута си, и си изтупа панталона.

— Това няма нищо общо. Хайде де, Лари.

— Да. Ама като го измъкнаха на брега... Разбрах, че е той. Виждаха се и някакви въжета, ей така. Завързани. И някакви камъни на въжетата. Тогава ченгетата скочиха като ужилени. Хукнаха да говорят по радиостанциите и да заграждат с ония техните ленти и да разпъждат хората като луди. Изведнъж адски много се обезпокоиха. Ами... просто някой го е удавил там.

Йоста се облегна на дивана, закри очи с ръце. Виргиния, която седеше между него и Лаке, го погали по коляното. Морган напълни чашата му с думите:

— Важното е, че са намерили Йоке. Искаш ли тоник грейпфрут? Ето. Откриха го и вече знаят, че е бил убит. Сега работата става по-друга.

Карлсон се покашля и се обади с авторитетен тон:

— А в шведското правосъдие има нещо, наречено...

— Затваряй си устата — прекъсна го Морган. — Тук може ли да се пуши?

Йоста кимна объркано. Докато Морган вадеше цигарите и запалката си, Лаке се наведе на дивана, за да гледа Йоста в очите.

— Йоста... Ти нали си видял как е станало. Полицията трябва да разбере.

— Да разбере? Как да разбере?

— Ами чисто и просто отиваш и разказваш какво си видял.

— Не... не.

В стаята настъпи мълчание.

Лаке въздъхна, наля си половин чаша водка и капна малко тоник грейпфрут, отпи голяма глътка и затвори очи, а изгарящият облак изпълни стомаха му. Не искаше да го кара насила.

Докато бяха в китайския, Карлсон дърдореше нещо за дълга на свидетеля и отговорността пред закона, но колкото и да му се искаше да пипнат извършителя, Лаке нямаше намерение да насочи ченгетата към приятел като някакъв доносник.

Котка на сиви петна го побутна с глава по пиццята. Вдигна я в скута си и я погали разсеяно по гърба. *Пък и защо ли?* Йоке е мъртъв, сега го знаеха със сигурност. Какво значение можеше да има всичко друго?

Морган стана и отиде до прозореца с чашата си в ръка.

— Тук ли стоеше? Като го видя?

— ... Да.

Морган кимна, отпи.

— Хм, вече схващам. Всичко се вижда. Абе хубаво местенце. Красива гледка. Като изключим... гледката е красива.

По бузата на Лаке се стичаше сълза. Виргиния посегна и улови ръката му. Той отпи още една солидна глътка, за да прогори болката, която го разкъсваше.

Лари известно време гледа как котките шарят напосоки из стаята, после побарабани по чашата си и каза:

— Ами ако само им подхвърлим нещо? За мястото? Може да намерят отпечатъци и... каквото там намират.

Карлсон се усмихна.

— А как ще обясним откъде сме разбрали? Просто си *знаем*? Нали ще вземат да любопитстват как... от *кого* сме разбрали.

— Може и да се обадим анонимно. Само да съобщим.

Йоста измърмори нещо на дивана. Виргиния се приведе към него.

— Какво каза?

Йоста каза съвсем тихо, забил поглед в чашата си.

— Извинете ме. Но съм много уплашен. Не мога.

Морган се обърна към тях, махна с ръка.

— Добре тогава. Няма какво да го обсъждаме. — Хвърли строг поглед към Карлсон. — Все ще измислим нещо. Ще трябва да се

оправим по друг начин. С рисунка, с обаждане, няма значение. Ще го измислим. — Той отиде при Йоста и побутна крака му със своя. — Чуй ме, Йоста, стегни се. Все някак ще се оправим. Успокой се. Йоста? Чуваш ли какво ти казвам? Ще се справим. Наздраве! — Протегна чашата си, чукна я в неговата и отпи. — Ще успеем. Нали?

* * *

Тъкмо се раздели с другите пред закрития басейн и пое към вкъщи, когато я чу откъм училището.

— Ссст. Оскар!

Стъпки надолу по стъпалата и тя се появи от сянката. Беше го чакала там. Значи е чула как се сбoguва с другите и как те му говореха като на свой човек.

Тренировката мина добре. Той далеч не беше толкова безпомощен, колкото си мислеше, дори се представи по-добре от двете три други момчета, ходили вече няколко пъти. Безпокойството, че учителят ще го разпитва за случилото се днес на леда, се оказа неоправдано. Попита само: „Говори ли ти се за това?“, и когато Оскар поклати глава, той не настоя.

Басейнът беше друг свят, отделен от училището. Учителят не беше толкова строг, а останалите момчета не го закачаха. Всъщност Мике го нямаше. Дали сега не се бои от него? Тази мисъл го опияняваше.

Пресрещна Ели.

— Здравсти.

— Привет.

Сега и Ели използваше тази дума за поздрав. Тя носеше някаква несъразмерно голяма риза на карета и пак изглеждаше някак си... съсухрена. Кожата — суха, лицето — изпито. Оскар и снощи забеляза няколко бели кичура, сега бяха станали доста повече.

Когато беше здрава, Оскар я смяташе за най-сладкото момиче на света. Но в този ѝ вид... просто на нищо не приличаше. Хората не изглеждат така. Като джуджета. Само че те не са толкова слаби, толкова... не, не приличаше дори на джуджетата. Беше ѝ благодарен, че не се показва пред момчетата.

— Как е? — попита той.

— Горедолу.

— Ще си играем ли?

— Много ясно.

Тръгнаха да се прибират рамо до рамо. Оскар имаше план. Щяха да сключат съюз. Ако го направят, Ели ще оздравее. Ще стане магия — като тези, за които четеше в книгите. А магията... тя наистина съществува. Поне донякъде съществува. Не се получава само при онези, които я отричат.

Влязоха в двора. Той докосна рамото ѝ.

— Хайде да отидем в общото мазе.

— Ами... Добре.

Влязоха във входа на Ели и Оскар отключи вратата за сутерена.

— Ти нямаш ли ключ за тук? — попита той.

— Май нямам.

Вътре беше тъмно като в рог. Вратата зад тях се затръшна. Стояха един до друг, чуваха само дишането си. Оскар прошепна:

— Ели, знаеш ли. Днес... Йони и Мике искаха да ме хвърлят във водата. В една дупка в леда.

— Не! Ти...

— Чакай. Знаеш ли какво направих? Носех клон, голям клон. Ударих Йони по главата и потече кръв. Получи мозъчно сътресение, закараха го в болница. Но не можах да ме хвърлят във водата. Аз... го ударих.

Няколко секунди мълчание. После Ели каза:

— Оскар.

— Да?

— Браво.

Той протегна ръка към ключа за лампата, искаше да види лицето ѝ. Светна. Тя го погледна право в очите и той забеляза зениците ѝ. За част от секундата, преди да се адаптират към светлината, те приличаха на онези кристали, за които учеха по физика. Бяха... елипсовидни.

Като на гущерите. Не. На котките. Котките.

Ели премигна. Зениците ѝ станаха като преди.

— Какво има?

— Нищо. Ела...

Оскар отиде до общото мазе и отвори вратата. Чувалът беше почти пълен, не го бяха изнасяли от известно време. Ели се шмугна до него и заровиха из боклука. Оскар намери торба с празни бутилки, които можеше да върне. Ели откри пластмасов меч, размаха го и попита:

— Ще проверим ли и в другия вход?

— Не, Томи и компания може да са там.

— Кой са те?

— Ами едни по-големи момчета, имат мазе, където... се събират вечер.

— Много ли са?

— Не, трима. Най-често само Томи.

— И са опасни?

Оскар сви рамене:

— Добре, дай да видим.

През Оскаровия вход стигнаха до входа на Томи. Там Оскар се поколеба. Ами ако са вътре? Ако видят Ели? Ако... може да се случи нещо, с което не би успял да се справи. Тя вдигна пластмасовия меч пред себе си:

— Какво има?

— Нищо.

Отключи вратата. Още щом влязоха в коридора, той чу музика откъм мазето им. Обърна се към нея и прошепна:

— Тук са! Ела.

Ели не помръдна. Душеше въздуха.

— На какво мирише?

Оскар се увери, че няма никакво движение в дъното на коридора, помириша въздуха. Не усети нищо различно от обичайните миризми в сутеренния етаж. Ели каза:

— Боя. Лепило.

Оскар пак помириша въздуха. Не надуши нищо, но знаеше какво е. Когато се обърна, за да я изведе оттам, видя, че тя човъркаше ключалката на вратата.

— Да си вървим. Какво правиш?

— А, само...

Докато отключваше входа към съседния коридор, пътя за отстъпление, вратата зад тях се затвори. Но с по-особен звук. Без

щракване. Само метален удар. По пътя обратно разказа на Ели за дишането на лепило, как се замайваха момчетата след лепилото.

В другото мазе отново се почувства сигурен. Коленичи и започна да брой празните бутилки в торбата. Четиринайсет бирени и една от алкохол, нея нямаше да я вземат.

Когато вдигна очи, за да съобщи резултата на Ели, тя стоеше пред него, вдигнала мечка като за нападение. Свикнал да му се стоварват неочаквани удари, Оскар леко потрепна. Но Ели измънка нещо, докосна рамото му с мечка и заяви с гръден глас:

— С това те посвещавам в рицарско звание, победителю на Йони, рицар на Блакеберг и всички околни райони като Велингбю...
ЪЪ...

— Рокста.

— Рокста.

— Може би Енгбю?

— Може би Енгбю.

Удряше леко рамото му при всяко ново име. Оскар извади ножа си от чантата, вдигна го и се провъзгласи за „рицар на може би Енгбю“. Искаше Ели да е Прекрасната девойка, която да спаси от Змея.

Само че тя предпочете да е страховитото чудовище, което хапва прекрасните девойки за закуска, и трябваше да се бие с нея. Оскар остави ножа прибран в ножницата, докато се дуелираха, викаха и тичаха по коридорите. Посред играта в ключалката на вратата изстърга ключ.

Те се свиха в избеното помещение за хранителни продукти, където мястото едва стигаше да седят бедро до бедро, задъхани и безшумни. Чу се мъжки глас.

— Какво правите тук долу?

Оскар седеше притиснат до Ели. Вълнението го задушаваше. Човекът направи няколко крачки навътре от вратата.

— Къде сте се скрили?

Оскар и Ели притаиха дъх, защото мъжът се спря да се послуша. После каза:

— Проклети хлапетии — и си тръгна.

Останаха в избеното помещение, да не би да се върне, после изпълзяха навън, подпряха се на дъсчената стена и се засмяха. След

миг Ели легна на циментения под и се загледа към тавана. Оскар я побутна по крака.

— Уморена ли си?

— Да. Уморена.

Той извади ножа от канията, разгледа го. Беше тежък, красив. Внимателно притисна пръст в острието му, дръпна го. Малка червена точица. Направи го пак, по-силно. Погледна си пръста, на върха му имаше капка кръв. Но не, така не ставаше.

— Ели? Искаш ли да направим нещо?

Тя продължаваше да се взира в тавана.

— Какво?

— Искаш ли... да се свържем в съюз?

— Да.

Ако беше попитала „как“, той най-вероятно щеше да ѝ разкаже какво бе намислил, преди да го направи. Тя обаче отвърна само с „да“. Беше съгласна на всичко. Оскар преглътна тежко, стисна острието в шепата, затвори очи и изтегли ножа. Остра парещ болка. Задъха се.

Направих ли го?

Отвори очи, разтвори длан. Да. На нея имаше тънка резка, кръвта бавно напираше: не както си беше представял, на тънка ивица, а на капчици като перлен низ, те се сляха в по-дебела и неравна линия, докато ги гледаше в захлас.

Ели вдигна глава.

— Какво правиш?

Оскар продължаваше да държи ръката пред лицето си, взираше се в нея:

— Много е лесно. Ели, никак не... — показа ѝ кървящата си длан.

Тя се облеци. Заклати неистово глава и запълзя назад, далеч от ръката му.

— Не, Оскар...

— Какво има?

— Оскар, не.

— Почти не боли, *никак*.

Ели замря, вторачена в ръката му, не спираше да клати глава. В другата си ръка Оскар държеше ножа за острието и ѝ го подаде откъм дръжката.

— Може само да си убодеш пръста. После ще смесим кръвта си. Ще сключим съюз.

Ели не взе ножа. Оскар го остави на пода, за да подложи здравата си ръка под раната, от която се застича кръв.

— Хайде де! Не искаш ли?

— Оскар... не. Ще се заразиш, ще...

— Изобщо не се усеща.

През лицето ѝ сякаш мина призрачна сянка и така изкриви облика ѝ, че Оскар забрави за кръвта, която покапа от ръката му на пода. Сега тя изглеждаше като чудовището, на което току-що се бе преструвала в играта им, и той отстъпи назад, а болката в ръката му се засилваше.

— Ели, какво...

Тя седна, сви колене под себе си, превъртя се на четири крака и впери поглед право в кървищата му ръка, пропълзя крачка към нея. Спря се, стисна зъби и изсъска:

— Махай се!

Очите на Оскар се насълзиха от страх.

— Ели, спри! Вече не играем. Стига!

Ели запълзя отново, спря се. *Наложу си* да извие глава, да я наведе към пода, извика:

— Върви си! Иначе ще умреш!

Оскар се изправи и заотстъпва. Спъна се в торбата с бутилки и тя падна и издрънча. Притисна се до стената, а Ели допълзя до кървавото петно от ръката му.

Още една бутилка падна на пода. Оскар стоеше притиснат до стената и гледаше Ели, която изплезе език и заоблизва мръсния цимент там, където бе капала кръвта му.

Бутилката издрънча за последно и се спря, Ели ближеше пода. Когато вдигна глава към него, на носа ѝ имаше сиво петно от мръсния цимент.

— Върви си... моля те... върви си...

Лицето ѝ пак се разкриви от призрачната сянка, но преди тя да успее да вземе надмощие, Ели се изправи и хукна през коридора, отвори вратата към входа си и изчезна.

Оскар остана, стиснал здраво наранената си ръка. Кръвта се процеждаше между пръстите му. Отвори я, погледна раната. Беше

станала по-дълбока от предвиденото, но не изглеждаше опасна, така му се стори. Кръвта даже вече се съсирваше.

Погледна избледнялото петно на пода. После леко близна дланта си и плю.

* * *

Нощно осветление.

Утре сутринта ще му оперират устата и гърлото. Май се надяват нещо да им каже. Езикът му си беше на мястото, можеше да го движи по небцето. Вероятно ще може да говори отново, макар да нямаше устни. Само че не възнамеряваше.

Някаква жена, не знаеше дали полицай или сестра, седеше в ъгъла на няколко метра от него и четеше книга, пазеше го.

Дали полагат такива усилия винаги когато някой реши да се самоубие?

Ясно, че е особено ценен за тях, че очакват много от него. Сигурно изравят сега стари случаи, престъпления, чийто извършител можеше да е той. Този следобед дойде пореден полицай и му взе пръстови отпечатьци. Не оказа съпротива. Нямаше значение.

Може би отпечатьците щяха да го свържат с двете убийства във Векшо и Норшопинг. Направи опит да си припомни как беше станало, дали не бе оставил отпечатьци или други следи. Вероятно да.

Безпокоеше го единствено това, че тези хора можеше да стигнат някак и до Ели.

Хора...

Пускаха бележки в пощенската му кутия, заплашваха го.

Някой от пощата, който живееше в същия район, бе подшушнал на останалите съседи какъв вид пратки, какви филми получаваше.

След някой и друг месец го уволниха от училището. Нямаше начин такъв да работи с деца. Напусна без разправии, макар че вероятно можеше да оспори решението чрез профсъюза. Нали не беше *правил* нищо в училището, не беше чак толкова глупав.

След това кампанията срещу него набра сила и една нощ някой хвърли запалителна смес през прозореца на хола му. Той изхвърча на двора само по долни гащи, стоеше и гледаше как животът му се изпепелява.

Разследването се проточи във времето, затова и не получи никакви пари от застрахователната компания. Със скромните спестявания си купи билет за влака и нае стая във Векшо. Там започна да се самоунищожава.

Пропи се, изпадна дотам, че се наливаше с каквото докопа. Лосион против акне, денатуриран спирт. Крадеше нужното за направа на домашно вино и го изпиваше, преди да е готово.

Стараеше се да не се задържа вкъщи, някак си му се искаше „хората“ да го виждат как умира ден след ден.

Пиян губеше задръжки, пускаше ръка на млади момчета, биеха го, прибираха го в полицията. Държаха го по три дни в ареста, където си изповръщаше червата. Пускаха го. Продължаваше да пие.

Една вечер седеше на някаква пейка до игрище в парка с бутилка недоферментирало вино в найлонова торбичка. Тогава се появи Ели и седна до него. Хокан беше толкова пиян, че едва ли не мигновено сложи ръка на бедрото ѝ. Ели не я отмести, хвана главата му с две ръце, извъртя я към себе си и му каза:

— Ти идваш с мен.

Хокан изломоти нещо за финансовото си положение, не можеше да си позволи такава красота в момента, но в по-добри времена...

Ели избута ръката му от бедрото си, наведе се да вземе бутилката му, изля я и обясни:

— Не ме разбираш. Слушай! Спираш да пиеш. Идваш с мен. Ще ми помагаш. Нуждая се от теб. Аз също ще ти помогна.

Подаде му ръка, Хокан я хвана и си тръгнаха.

Той спря да пие и пристъпи към изпълнение на задълженията си.

Ели му даде пари да си купи дрехи и да наеме друг апартамент. Той изпълни всичко, без да се замисля дали тя е „лоша“, „добра“ или нещо друго. Беше красива, а и му върна достойнството. В редки мигове го даряваше и с... милувка.

Книгата изшумоля, когато пазачката обърна нова страница. Вероятно някое евтино романче. В Платоновата „Държава“ стражарите са най-образовани. Само че това е Швеция през 1981-ва, тук по-скоро се чете Ян Гиу.

Мъртвецът във водата, човекът, когото беше удавил. Неправилно, разбира се. Трябваше да послуша Ели и да го зарови. Но трупът му не можеше да отведе следата до нея. Ще сметнат за нещо странно отпечатъка на шията му, но най-вероятно ще решат, че кръвта е изтекла във водата. Дрехите му бяха...

Пуловерът!

Пуловерът на Ели, който Хокан бе намерил върху тялото, когато отиде да го премахне. Трябваше да го прибере вкъщи, да го изгори, каквото и да е.

А го беше заврял под якето му.

Как ли ще го изтълкуват? Детски пуловер, оцапан с кръв. Дали някой е виждал Ели с него? Някой, който би могъл да го разпознае? Ако евентуално излезе снимка във вестника? Някой, когото е срещала, някой...

Оскар. Момчето от блока.

Хокан се размърда неспокойно в леглото. Пазачката остави книгата си и го погледна.

— Без глупости.

* * *

Ели пресече улица Бьорнсон и влезе в двора между девететажните блокове, два гиганта над сгушените триетажни блокчета наоколо. Навън нямаше жива душа, но прозорците на гимнастическия салон светеха; тя се приплъзна по аварийната стълба и надникна вътре.

От малък касетофон гърмеше музика. Жени на средна възраст топуркаха в такт с нея, та чак подът се тресеше. Ели се настани на металната стълба, подпря брадичка на коленете си и се загледа.

Много от жените бяха с наднормено тегло, а масивните им бюстове се друсеха под блузите като весели топки за боулинг. Жените подскачаха и тропаха, вдигаха колене и телесата им се тресяха в

изпънатите анцузи. Обикаляха в кръг, пляскаха с ръце, пак подскачаха. А музиката не спираше. Топла кръв, изпълнена с кислород, захранваше жадните мускули.

Само че жените бяха прекалено много.

Ели скочи от аварийната стълба, приземи се меко върху замръзналата земя, заобиколи гимнастическия салон и спря пред закрития басейн.

Големите матирани стъкла хвърляха светли четириъгълници светлина на снега. Над всеки от големите прозорци имаше по един нисък и продълговат от обикновено стъкло. Ели подскочи и увисна на стряхата, надникна вътре. Басейнът беше празен. Водната повърхност блестеше на неоновата светлина. По нея се носеха няколко топки.

Плуване. Плискане. Игри.

Ели се олюля напред-назад, тъмно махало. Погледна топките, представи си ги как политат във въздуха, подхвърлят ги, смях, викове и пръски вода. Пусна се от покрива, падна и нарочно се приземи толкова тежко, че да я заболи, продължи през двора на училището към алеята в парка и спря под високо дърво до пътя. Тъмно. Никакви хора. Вдигна очи към короната на дървото на пет-шест метра над гладкия ствол. Изрита си обувките. Представи си новите си ръце, новите си крака.

Болката едва се усещаше, леко изтръпване, електрически ток през пръстите на ръцете и краката, когато се изтъниха и преобразуваха. Фалангите на пръстите ѝ се издължиха с пукот, прокъсаха меката кожа и на върховете се образуваха дълги извити нокти. Същото стана и с пръстите на краката.

Ели подскочи на няколко метра височина и заби нокти в ствола, покатери се на дебел клон, надвиснал над пътеката. Обхвана го с ноктестите си крака и застина неподвижно.

Остра болка прободде корените на зъбите ѝ, когато си представи как се изострят. Те се източиха, невидима пила ги изостри. Ели прехапа внимателно долната си устна, кожата почти се надупчи от извитите на полумесеци игли.

Оставаше ѝ само да чака.

* * *

Наближаваше десет часът и температурата в стаята беше почти непоносима. Вече бяха изпили две бутилки, отвориха нова и всички бяха единомислени, че Йоста е адски свестен тип и добрината му не бива да остане невъзнаградена.

Единствена Виргиния внимаваше с алкохола, понеже щеше да става за работа рано сутринта. Изглежда, никой освен нея вече не усещаше вонята в стаята. Предишната задушна миризма на котешка урина и спарено сега се смесваше с цигарен дим, алкохолни изпарения и потта на шест тела.

Лаке и Йоста все още седяха от двете ѝ страни на дивана, но и двамата пияни. Йоста милваше котка в скута си, разглежда котка, заради която Морган избухна в такъв неудържим смях, че си удари главата в масата и гаврътна едно питие чисто, за да потуши болката.

Лаке почти не говореше. Седеше, зареял поглед в пространството, а очите му плувнаха в алкохолни пари, после помътняха, накрая се замъглиха. От време на време устните му се помръдваха беззвучно, сякаш разговаряше с призрак.

Виргиния се изправи и отиде до прозореца.

— Става ли да отворя малко?

Йоста поклати глава.

— Котките... може... да скочат долу.

— Абе ще стоя тук да пазя.

Йоста продължи да клати глава автоматично и Виргиния отвори прозореца. Въздух! Тя вдиша жадно няколко глътки свеж въздух и веднага се почувства по-добре. Лаке, който бе започнал да се свлича настрана поради липсата на Виргиния като опора, се изправи внезапно и заяви на висок глас:

— Приятел! Истински... приятел!

Стаята отвърна с одобрително ломотене. Всички разбираха, че той говори за Йоке. Лаке се втренчи в празната чаша в ръката си и продължи:

— Имаш приятел... който никога не те е предавал. И това е безценно. Чувате ли? *Безценно!* Трябва да разберете, че ние с Йоке бяхме... ей така! — той сви ръка в здрав юмрук и го размаха пред лицето си. — Нищо не може да замени това. *Нищо!* Седите тука и гъгнете: „толкова свестен човек“, и прочее, но вие... вие сте просто

кухи. Шушулки! Аз вече си нямам никого. Йоке... няма го. *Никого*. Така че не ми говорете за загуба, не ми говорете...

Виргиния го слушаше от прозореца. Отиде при него, за да му припомни за своето съществуване. Приклекна пред коленете му, потърси да срещне погледа му и каза:

— Лаке...

— Не. Не ми се навирай... „Лаке, Лаке“ ... просто е така! Нищо не схващаш. Ти си... безчувствена. Отиваш в града, хващаш си шофьор на ТИР или какъвто е там и го водиш вкъщи да те изчука. Такива ги вършиш. Мамка ти... цял автопарк тираджии са те оправили, нали! А приятелят... приятелят...

Виргиния се изправи с насълзени очи, зашлеви шамар на Лаке и избяга от жилището. Лаке се търкулна на дивана и се удари в рамото на Йоста. Той измънка:

— Прозорецът, прозорецът...

Морган го затвори с думите:

— Браво бе, Лаке. Добре го даваш. Едва ли ще я видиш пак.

Лаке се надигна, завлече се с омекналите си крака до Морган, който гледаше през прозореца.

— По дяволите, не исках...

— Ясно. Ама на нея го кажи.

Морган кимна надолу — Виргиния тъкмо излизаше от входа, тръгна към парка с бързи крачки и сведена глава. Лаке проумя какво беше казал. Последните думи отекнаха в главата му като ехо. *Така ли й казах?* Завъртя се и се втурна към вратата.

— Трябва да...

Морган кимна.

— Давай бързо. Поздрави я от мен.

Лаке хукна надолу по стълбите, доколкото успя с разтрепераните си крака. Мозаечните стъпала пъстрееха пред очите му, парапетът се плъзгаше толкова бързо, че започна да му пари на дланта. На едната площадка се подхлъзна, падна и болезнено си удари лакътя. Ръката му пламна и се скова. Той се вдигна и се запрепъва надолу по стълбите. Бързаше да спаси човешки живот. Своя.

Виргиния вървеше към парка, без да се обръща назад.

Хлипаше и подтичваше, сякаш искаше да избяга от сълзите. Те обаче я преследваха, пълнеха очите ѝ, стичаха се по бузите ѝ. Токчетата на обувките ѝ дупчеха снега, чаткаха по асфалта на пътеката в парка; тя се обгърна с ръце.

Наоколо нямаше жива душа и тя се разхлипа, забързана към вкъщи, притисна ръце към корема си; болката ѝ нарастваше отвътре като злобен ембрион.

Допусни някого по-близо и той ще те нарани.

С право поддържаше само краткотрайни връзки. Не пускай никого в живота си. Сближиш ли се, ще те нарани. Разчитай само на себе си. Можеш да понесеш болката, ако си сама. Ако нямаш надежда.

Ала за Лаке бе имала надежда. Нещата да се развият с времето. И после. Един ден. *Какво?* Приемаше храната и топлината ѝ, но тя не означаваше нищо за него.

Вървеше приведена по алеята, превита от мъка. Сякаш имаше на гърба си някакъв демон и гой ѝ нашепваше в ухото ужасии.

Вече не. Никога.

Тъкмо си помисли за демона и той скочи отгоре ѝ.

На гърба ѝ се стовари нещо тежко и тя падна безпомощно. Затисна буза в снега и сълзите по лицето ѝ се вледениха. Нещо я притискаше към земята.

За миг наистина помисли, че демонът на мъката се е материализирал и я е нападнал. После усети разкъсващата болка в шията, остри зъби се забиха в гърлото ѝ. Тя успя някак да се изправи, завъртя се, мъчеше се да се отърве от нещото на гърба си.

То ръфаше шията ѝ, гърлото, кървава струя се стичаше между гърдите ѝ. Тя нададе вой и се задърпа да го отърси от гърба си, с писък падна пак на снега.

Нещо твърдо ѝ запуши устата. Ръка.

Нокти се забиха в меката плът на бузата ѝ... дълбоко, още по-дълбоко, чак до костта.

Зъбите спряха да ръфат и се чу всмукващ звук, сякаш някой допиваше със сламка остатъка от питие в чашата. Нещо потече по окото ѝ и тя не знаеше дали са сълзи, или кръв.

Когато Лаке излезе от блока, Виргиния беше тъмна фигура, която се движеше по алеята в посока към улица Арвид Мьорне. Гърдите го боляха от тичането по стълбите, а болката в лакътя го пронизваше в рамото. Но гой се затича. Бързаше да я настигне. Главата му започна да се избистря от свежия въздух, от страха да не я загуби — той го пришпорваше.

Щом стигна до завоя, където „пътеката на Йоке“, както бе започнал да я нарича, срещаше „пътеката на Виргиния“, той спря и пое дълбоко дъх, за да извика името ѝ. Тя вървеше между дърветата само на петдесетина метра пред него.

Тъкмо щеше да извика, видя как някаква сянка падна от клона над Виргиния, стовари се върху нея и тя се свлече на земята. Викът му се стопи в хриптене и той отново хукна към нея. Искаше да изкрещи, но въздухът не му стигаше и за бяг, и за вик.

Пак се втурна.

Пред очите му Виргиния се изправи с нещо голямо на гърба, завъртя се като обезумяла гърбушка и падна.

Той нямаше никакъв план, никакви мисли. Нищо друго, освен да дотича и да махне това нещо от гърба ѝ. Тя лежеше в снега отстрани до пътеката, а черното нещо я беше полазило.

Дотича и с всичка сила заби ритник право в черното. Кракът му се удари в нещо твърдо и той чу остро изпращяване като от пропукване на лед. Черното отхвърча от гърба на Виргиния и падна на снега до нея.

Виргиния не помръдваше, по снега тъмнееха петна. Черното седна на земята.

Дете.

Лаке стоеше, загледан в нежното личице на детето, оброчено с черна коса. То се взря в него с огромни тъмни очи.

Детето застана на четири крака като котка, готова за скок. То отвори уста и Лаке видя остри зъби да блясват в мрака.

Така изминаха няколко задъхани мига. Детето остана в тази поза и Лаке забеляза, че пръстите му са нокти, очертаваха се ясно на снега.

Лицето на малкото създание се изкриви от болка, то се изправи на два крака и се понесе по посока на училището с дълги бързи прескоци. След секунди се скри в сенките и изчезна.

Лаке стоеше вцепенен и мигаше, за да предпази очите си от стичащата се в тях пот. После се хвърли към Виргиния, неподвижна на земята. Видя раната. Шията ѝ беше разкъсана и черни струйки се стичаха към косата, към врата ѝ. Той изхлузи якето си, съблече бързо пуловера, надипли ръкава и го притисна към раната.

— Виргиния! Виргиния! Скъпа, любима...

Най-сетне произнесе тези думи.

[1] По това време министър-председател на Швеция. — Б.р. ↑

СЪБОТА 7 НОЕМВРИ

На път към татко. Знаеше наизуст всичките завои, беше минавал този маршрут... колко пъти? Сам може би едва десет или дванайсет, но заедно с майка си още трийсет най-малко. Родителите му се разведоха окончателно, когато беше на четири, но Оскар ходеше при баща си през уикендите и ваканциите.

От три години му се позволяваше да пътува сам. Този път майка му дори не го заведе до Техническия институт, откъдето тръгваха автобусите. Вече беше голямо момче: в портфейла си имаше собствен талон за метрото.

Всъщност портфейлът му служеше само за да има къде да държи купените билети, но сега разполагаше и с двайсет крони за бонбони например, а и бележките от Ели.

Оскар зачопли лепенката на дланта си. Не искаше повече да се срещат. Беше отвратителна. Случилото се в мазето сякаш...

Тя показа истинското си лице.

В нея имаше нещо... Ужасно. Всичко онова, от което човек трябва да се пази. Височини, огън, стъкла в тревата, змии. Всичко, от което майка му го предпазваше с цената на много усилия.

Може би точно затова не беше ги запознал. Майка му щеше да разпознае опасността, щеше да му забрани да я доближава. Да доближава Ели.

Автобусът се отклони от магистралата, насочи се към Спилешбуда. Това беше единственият автобус, който отиваше до остров Родмансъ, та затова се налагаше да лъкатуши през всички възможни селца. Подминаха планинския пейзаж от натрупани греди пред дъскорезницата в Спилешбуда, направиха остър завой и за малко да залитнат надолу по склона.

В петък вечер той не чака Ели. Напротив — взе си шейната и отиде да се пързалия сам на Призрачния склон. Майка му се възпротиви, защото беше настинал и не ходи на училище този ден, но той ѝ каза, че е по-добре.

Прекося Китайския парк с шейната на рамо. Призрачният склон започваше на стотина метра след последните лампи — сто метра тъмна гора. Снегът скърцаше под краката му. Гората леко шумолеше, сякаш дишаше. Лунната светлина се процеждаше през дърветата, а между тях се криеха, олюляваха се безлики сенки.

Стигна до мястото, където пътят рязко се спускаше към залива Кварнвикен, и седна на шейната. Призрачната къща изглеждаше като черна стена на склона, като забрана: *Няма да идваш тук по тъмно. Това е нашето място. Искаш ли да играеш тук, ще трябва да играеш с нас.*

Долу в ниското мъждукаха тук-там светлинките на яхтения клуб на Кварнвикен. Оскар се приплъзна напред, наклонът го дръпна и шейната полетя. Той стисна здраво кормилото, идеше му да затвори очи, но не смееше — да не би да изхвърчи по стръмното към Призрачната къща.

Летеше надолу, ракета от нерви и напрегнати мускули. По-бързо, по-бързо! Призрачната къща протягаше безформени заснежени ръце, които искаха да му грабнат шапката, да го пернат по лицето.

Долу се вряза в невидима мрежа, която се опъна по него, но скоростта му беше твърде висока, тя се скъса и той прелетя.

В Кварнвикен светлинките мъждукаха. Остана да седи на шейната, загледан към мястото, където предишната сутрин се беше бил с Йони. Обърна се. Призрачната къща беше грозна ламаринена съборетина.

Повлече шейната обратно нагоре. Спусна се. Пак се качи. Пак се спусна. Не можеше да спре. И се пързеляше. Не престана, докато лицето му не се превърна в ледена маска.

Тогава се прибра вкъщи.

Тази нощ спа само четири-пет часа, страхуваше се да не дойде Ели. В такъв случай щеше да се принуди да говори с нея, да направи нещо. Да я отблъсне. Затова заспа в автобуса за Нортеле и се събуди чак когато пристигнаха. В автобуса за Родмансъо се стараяше да остане буден, измисли си игра, в която се опитваше да си спомни ковкото се може повече от пътя.

Сега там ще се появи жълта къща с вятърна мелница на ливадата.

Покрай прозореца мина жълта къща със заснежени крила на вятърната мелница. И така нататък. В Спилешбуда в автобуса се качи момиче. Оскар се вкопчи в дръжката на облегалката пред себе си. Малко му заприлича на Ели. Разбира се, не беше тя. Момичето седна няколко седалки пред него. Той се взря в тила му.

Каква е тя?

Тази мисъл му дойде още в мазето, докато събираше бутилките и бършеше кръвта по ръката си с парцал от общото помещение: да не е вампир? Това обясняваше много неща.

Тя никога не се появяваше през деня.

Можеше да вижда в тъмното, беше го забелязал.

А и начинът, по който говореше, кубчето, гъвкавостта ѝ, неща, които сто на сто можеше да имат естествено обяснение... но като се добавяше как облиза кръвта му от пода, а и онова, от което настръхваше, щом си спомнеше:

Може ли да вляза? Кажу ми да вляза.

Нуждаеше се от покана, за да влезе в стаята му, в леглото му. И той я покани. Вампира. Съществува, което се храни с човешка кръв. Ели. На никого не можеше да разкаже за нея. Никой не би му повярвал. А и да му повярва някой, какво от това?

Оскар си представи тълпа хора с остри дървени колове в ръце. Минават през порталния свод в Блакеберг, мястото, където с Ели се бяха прегърнали. Сега се страхуваше от нея и не желаше повече да я вижда, но и *такова нещо* не би могъл да допусне.

Четирийсет и пет минути след тръгването от Нортеле пристигнаха в Съодешвик. Оскар дръпна въженцето и отпред при шофьора дрънна камбанка. Автобусът спря точно пред магазина и той се принуди да изчака някаква слизаща бабичка, която разпозна, но не знаеше името ѝ.

Баща му го чакаше, кимна на бабичката и я поздрави с изхъмкване. Оскар слезе от автобуса, за миг застана неподвижно пред баща си. През изминалата седмица се бяха случили неща, които го караха да се чувства голям. Не пораснал, но по-голям. Обаче усещането му се изпари, щом се изправи пред баща си.

Според майката на Оскар татко му бил инфантилен. Незрял, безотговорен. Е, споменаваше и добрите му страни, но това не пропускаше никога. Че е незрял.

Обаче за Оскар баща му беше най-чудесният от възрастните и момчето се хвърли в прегръдката на големите му разперени ръце.

Баща му миришеше по-различно от всички останали в града. Окъсаната му непропусклива грейка, закопчана с велкро, винаги излъчваше една и съща смесица от миризми на дървесина, боя, метал и най-вече машинно масло. Това бяха съставките, но Оскар не ги възприемаше по този начин. Беше чисто и просто „миризмата на татко“. Обичаше я и вдиша дълбоко през носа, притиснал лице в гърдите на баща си.

— Е, здравей.

— Здравсти, тате.

— Пътуването добре ли мина?

— Не, бутнахме лос.

— О. Лоша работа.

— Шегувам се.

— Аха, ясно. Ама спомням си веднъж...

Тръгнаха към магазина и баща му заразказва как един път прегазил лос с камион. Оскар беше чувал историята и преди, затова се оглеждаше наоколо и леко си припяваше.

Магазинът в Съодешвик изглеждаше западнал, както винаги. С табелите и флагчетата, оставени да чакат следващото лято, сега приличаше на грамаден павилион за сладолед. Навесът отзад, където се продаваха градински сечива, мебели, почвени смеси и тем подобни, беше прибран за зимния сезон.

През лятото населението на Съодешвик нарастваше четирикратно. Целият район надолу към залива на Нортеле, остров Логарьо, гъмжеше от летни вили и почивни станции и макар пощенските кутии по пътя за Логарьо да висяха в две редици по трийсет, на пощальона почти никога не се налагаше да ги проверява по това време на годината. Никакви хора, никаква поща.

Баща му завърши историята за лоса точно когато стигнаха до мотопеда.

— ... та се принудих да го цапардосам с един железен лост, който ми служеше за отваряне на сандъци и тем подобни. Точно между

очите. Той потрепна ей така и... Не беше особено приятно.

— Ами да.

Оскар кацна на багажника на мотопеда и подви крака. Баща му бръкна в джоба на жилетката си, извади плетена вълнена шапка.

— Вземи. Да не ти продуха ушите.

— Не, имам си.

Оскар измъкна собствената си шапка и си я сложи. Баща му пъхна другата обратно в джоба.

— Ами ти? Да не ти продуха ушите.

Баща му се разсмя.

— Не, свикнал съм.

Оскар го знаеше, просто се пошегува. Не можеше да си спомни някога да бе виждал баща си с вълнена шапка. Щом настанеше лют мраз и задухаха ветрове, в краен случай можеше да си сложи ушанката от меча кожа, която наричаше „наследството“, иначе не.

Баща му запали мотопеда и той изрева като резачка. Извика нещо за празния ход и включи на първа. Триколката подскочи и Оскар за малко да падне назад, баща му извика „газ“ и потеглиха.

Втора. Трета. Мотопедът набираше скорост през селото. Оскар седеше на раздрънкания багажник. Чувстваше се като крал на всички земни кралства, би могъл да се носи така вечно.

* * *

Единият лекар му беше обяснил. Изпаренията, които бе вдишал, разяли гласните струни и вероятно никога вече нямаше да говори нормално. Нова операция би могла да възстанови способността донякъде да артикулира гласни, но тъй като езикът и устните му също бяха сериозно пострадали, изискваха се допълнителни операции, за да се възобнови способността да произнася съгласни.

Като бивш учител по шведски Хокан не можеше да не се възхити от самата идея да се създаде човешки говор по хирургичен път.

Той знаеше доста за фонемите и други лингвистични компоненти, общи за много култури. Никога обаче не се бе замислял над самите инструменти на езика — небцето, устните, езика, гласните

струни. Че може да се извае със скалпел говорът, както скулптурите на Роден от къс мрамор.

Но беше безсмислено. Той нямаше намерение да говори. Освен това подозираше, че лекарят не току-тъй му обяснява всичко. Определяха го като склонен към самоубийство, следователно беше важно да му внушат някаква линейна представа за времето. Да му върнат усещането за живота като стремеж, мечта за бъдещи победи.

Не са познали.

Можеше да си представи живота само в името на Ели. Иначе не. По нищо не личеше обаче Ели да има нужда от него.

От друга страна, как ли би могла да го открие тук?

По върховете на дърветата пред прозореца си съдеше, че се намира нависоко. Пък и го охраняваха зорко. Освен лекарите и сестрите наблизо винаги имаше и поне един полицаи. Ели не би могла да се добере до него, нито той до нея. Искаше му се да избяга, да я намери за последен път. Но как?

Операцията на гърлото му върна способността да диша, нямаше нужда да го държат на респиратор. Но не можеше да се храни по нормалния начин (и този въпрос щеше да се реши, увери го лекарят). С периферното си зрение постоянно долавяше полюшването на банката. Ако откачи системата, сигурно ще се задейства някоя аларма, а и едва виждаше. Немислимо беше да избяга.

Пластичен хирург му трансплантира парче кожа от гърба за клепач, та можеше да затваря око.

Затвори го.

Вратата на стаята се откряна. Хайде пак. Разпозна гласа. Същия като предишните пъти.

— Така — подхвана влезият. — Казаха ми, че нямало скоро да проговориш. Жалко. Обаче нещо ми подсказва, че бихме могли да си поприказваме по някакъв начин, стига да ми помогнеш.

Хокан се опитваше да си припомни какво казва Платон в „Държавата“ за убийците и насилниците, как трябва да се постъпва с тях.

— Аха, значи вече можеш да мигаш. Чудесно. Виж сега, нека ти обясня малко по-ясно за какво става въпрос. Хрумна ми: да не би да смяташ, че няма да можем да те идентифицираме? Не, ще можем. Сигурно си спомняш, че ти носеше ръчен часовник. За късмет това е

по-стар модел с инициалите на производителя, сериен номер и всичко останало. Ще го проверим до няколко дни по един или друг начин. Може би седмица. И не е само часовникът.

Ще те открием, бъди напълно сигурен.

Та така... Макс. Не знам защо, ми иде да те наричам Макс, само временно. Макс? Дали не би искал да ни помогнеш? Иначе ще се наложи да ти направим снимка, евентуално да я публикуваме в пресата и... ами разбираш. Работата ще стане... неприятна. Много по-лесно е да поговорим сега.

Имаше листче с морзовата азбука в джоба ти. Знаеш ли я? В такъв случай можем да общуваме с почукване.

Хокан отвори окото си и се вгледа в двете тъмни петна върху размазания бял овал, който представляваше лицето на мъжа. Онзи явно го изтълкува като поощрение да продължи.

— Този труп във водата. Ясно е, че не си го убил ти, нали? Според патологоанатомите белезите от ухапване по шията му вероятно са причинени от дете. Получихме и сигнал, не мога да ти разкрия повече, но... смятам, че прикриваш някого. Така ли е? Вдигни ръка, ако съм прав.

Хокан затвори окото си. Полицаят въздъхна.

— Окей. В такъв случай ще действаме по обичайните методи. Нещо да имаш да ми кажеш, че си тръгвам?

Полицаят тъкмо ставаше от стола, когато Хокан повдигна ръка. Той седна отново. Хокан вдигна ръката си по-високо. И помахаша.

Чао.

Полицаят изсумтя, изправи се и си тръгна.

* * *

Раните на Виргиния не се оказаха животозастрашаващи. Изписаха я от болницата в петък следобед с четиринайсет шева, голяма лепенка на шията и по-малка на бузата. Отхвърли предложението на Лаке да остане при нея, докато се възстанови.

В петък вечерта си легна с убеждението, че на следващата сутрин ще стане за работа. Не можеше да си позволи да остане вкъщи.

Но не успяваше да заспи. Мисълта за нападението я тормозеше непрестанно, не ѝ даваше мира. Привиждаха ѝ се черни сенки по тавана, които падат върху ѝ. Шията я сърбеше под лепенката. Към два часа през нощта огладня, отиде в кухнята и отвори хладилника.

Почти ѝ прималяваше от глад, но като отвори хладилника, установи, че не ѝ се яде нищо. Все пак по навик сложи на масата в кухнята хляб, масло, кашкавал и мляко.

Направи си сандвич със сирене и си наля чаша мляко. После седна на масата и се взря в бялата течност, в кафявата филия с жълтото резенче кашкавал. Изпита отвращение. Отяде ѝ се. Хвърли сандвича, млякото изля в мивката. В хладилника имаше половин бутилка бяло вино. Наля си чаша, вдигна я. Щом усети миризмата на виното, се отказа.

Наля си чаша чешмяна вода, чувстваше се потисната. Като я доближи до устата си, се поколеба. Вода поне може да пие, нали?... Да. Пи. Само че имаше вкус на... застояла. Сякаш цялата ѝ свежест беше изчезнала и вкусът беше на блудкава утайка.

Отново си легна, въртя се още няколко часа, накрая заспа.

Когато се събуди, часовникът показваше десет и половина. Тя скочи от леглото и си навлече дрехите в полумрака на спалнята. Божичко. Трябваше да е в магазина в осем. Защо не ѝ бяха звъннали?

А, не. Беше се събудила от звъна на телефона. Чу го в последния си сън, после секна. Ако не беше телефонът, още щеше да спи. Закопча си блузата и отиде до прозореца, вдигна щората.

Светлината я удари в лицето като юмрук. Залитна назад, изпусна шнура, щората шумно се свлече и остана накриво. Виргиния седна на леглото. Ивица светлина от прозореца падна върху голия ѝ крак.

Хиляда иглички.

Сякаш някой завъртя кожата ѝ в две посоки едновременно, болката обхвана цялата кожа.

Какво е това?

Дръпна си крака и обу чорапа. Отново го мръдна към светлината. По-добре. Само сто игли. Стана, за да тръгне за работа, пак седна.

Сигурно е някакъв... шок.

Когато вдигна щората, изпита неприятно чувство. Сякаш светлината бе тежка материя, която отблъскваше тялото ѝ. Най-зле почувства очите си. Като че два пръста ги натиснаха с усилие да ги изтикат от очните ябълки. Още ѝ смъдяха.

Потърка очи с длани, взе слънчевите си очила от шкафчето в банята и си ги сложи.

Преряза я глад, но само от мисълта за съдържанието на хладилника и бюфета загуби всякакво желание да закуси. Освен това нямаше време. Закъсняваше с близо три часа.

Излезе от апартамента, заключи вратата и слезе по стълбите колкото се може по-бързо. Чувстваше слабост. Може би не трябваше да ходи на работа. Както и да е. Оставаха само още четири часа работно време, а в събота тъкмо по това време започваха да прииждат клиентите.

Потънала в тези мисли, тя отвори вратата.

И пак тази светлина.

Очите я заболяха въпреки слънчевите очила, върху лицето и ръцете ѝ се изля вряла вода. Изпищя. Прибра китки навътре в ръкавите на палтото, наведе лице към земята и забърза към магазина. Нямаше как да предпази тила и кожата под косата си и точно там гореше като огън. За щастие магазинът беше близо.

Щом влезе вътре, паренето и болката бързо отшумяха. Повечето от прозорците бяха закрити с рекламни пана и фолио, за да не се развалят стоките. Тя свали слънчевите очила. Очите все пак я понаболяваха, сигурно от слънчевата светлина, която се процеждаше между рекламните по прозорците. Прибра очилата в джоба си и тръгна към офиса.

Ленарт, управителят на магазина и неин началник, беше зает да попълва някакви книжа, но вдигна очи, когато тя влезе. Виргиния очакваше упрек, а той каза:

— Здравей, как си?

— Ами... добре.

— Не е ли по-разумно да си останеш вкъщи, да се посъвземеш?

— Не, мислех...

— Нямаше нужда. Лотен пое касата днес. Аз ти се обадох, но като не вдигна...

— А няма ли нищо друго за вършене?

— Провери при Берит на щанда за месо. И, Виргиния...

— Да?

— Ами много е неприятно случилото се. Не знам какво да кажа, но... съчувствам ти. Ако искаш да отсъстваш известно време, само кажи.

Виргиния не проумяваше. Ленарт не беше човек, дето гледа благосклонно на отпуските по болест и проявява разбиране към чуждите проблеми. Беше нещо съвсем неприсъщо за него да изразява лично съпричастие. Вероятно му изглеждаше съвсем окаяна с подутата си буза и лепенките.

— Благодаря — рече тя. — Ще го имам предвид. — И отиде на щанда за месо.

Мина покрай касите, за да поздрави Лотен. На нейната каса чакаха петима души и Виргиния се замисли дали да не отвори все пак още една. Но може би Ленарт изобщо не я искаше на каса в този вид.

Когато мина покрай огрелия от слънцето прозорец зад касите, онова чувство се върна. Лицето ѝ пламна, очите я заболяха. Не както на пряката светлина на улицата, но неприятно. Не можеше да издържи тук.

Лотен я забеляза и ѝ помахаша между двама клиенти.

— Здравей, прочетох... Как си?

Виргиния завъртя китка: горе-долу.

Прочела?

Издърпа по един брой на „Свенска Дагбладет“ и „Дагнес Нюхетер“, отнесе ги на щанда за месо и прегледа набързо заглавията на първите страници. Там нямаше нищо. Чак пък да пишат за нея.

Щандът за месо се намираще в най-далечната част на магазина, до млечните продукти; разположението им беше стратегическо — хората трябваше да минат през целия магазин, за да стигнат до тях. Виргиния спря пред рафтовете с консерви. Втрисаше я от глад. Разгледа внимателно всички етикети.

Домати на кубчета, гъби, миди, риба тон, равиоли, биренки, грахова супа... нищо. От всичко ѝ се гадеше.

Берит я видя и ѝ помахаша от щанда за месо. Веднага щом Виргиния отиде при нея, тя я прегърна и внимателно докосна лепенката на бузата ѝ.

— Уф! Горката.

— Не, аз съм...

Добре?

Оттегли се в малкия склад зад щанда. Оставеше ли Берит да набере скорост, щеше да се заниже дълга тирада за човешкото страдание изобщо и злобата на днешното общество в частност.

Виргиния седна на стол между везната и вратата на хладилното помещение. Мястото беше само няколко квадратни метра, но най-приятното в магазина. Тук не проникваше слънчева светлина. Прелисти вестниците и откри кратко съобщение в раздел „В страната“ на „Дагенс Нюхетер“:

ЖЕНА НАПАДНАТА В БЛАКЕБЕРГ

Петдесетгодишна жена бе нападната и ранена в четвъртък късно вечерта в стокхолмското предградие Блакеберг. След намесата на случаен минувач извършителката, младо момиче, избягала от местопрестъплението. Причините за нападението са неизвестни. Полицията разследва евентуална връзка с други нападения в западните покрайнини през изминалите седмици. Нараняванията на петдесетгодишната жена се окачествяват като леки.

Виргиния остави вестника. Колко странно е да четеш такива думи за себе си. „Петдесетгодишна жена“, „случаен минувач“, „леки наранявания“. А колко много неща остават скрити зад тези думи.

„Евентуална връзка“. Да, та нали Лаке беше убеден, че я е нападнало същото дете, което е убило Йоке. Чак си прехапа езика да не го спомене в болницата, когато една полицайка и лекарят за пореден път огледаха раните ѝ в петък сутринта.

Щеше да го съобщи, но първо искаше да предупреди Йоста, реши, че той ще погледне с други очи на всичко сега, когато и Виргиния бе пострадала.

Чу шумолене и се огледа. Отначало дори не разбра, че тя самата трепереше толкова силно, та вестникът в ръката ѝ така шумоли.

Остави вестниците на полицата над работните престилки и отиде при Берит.

— Да ти помогна ли нещо?

— Ох, защо, мила, сигурна ли си?

— Да, по-добре да съм заета с работа.

— А, ясно. Ами тогава зареди скаридите. Претегли по половин килограм в торбичка. Но наистина ли?...

Виргиния кимна и се върна в склада. Сложи си бяла престилка и шапчица, извади от фризера кашон скариди, надяна на ръката си найлоново пликче и започна да тегли. Гребваше от кашона с пликчето на ръката си, пълнеше в торбички и теглеше на везната. Скучна механична работа, дясната ѝ ръка замръзна още на четвъртата торбичка. Но поне беше заета и същевременно размишляваше.

През нощта в болницата Лаке каза нещо наистина странно: че детето, което я бе нападнало, не било човек. Имало зъби и нокти на хищник.

Разбира се, Виргиния не обърна внимание, отдаде го на пианска халюцинация.

Не си спомняше кой знае какво от нападението. За едно обаче беше сигурна: скочилото отгоре ѝ същество бе твърде леко за възрастен, едва ли не и за дете. В такъв случай беше много малко дете. Пет-шестгодишно. Спомняше си как се изправи с това нещо на гърба. После всичко ѝ тънеше в мрак до момента, когато се събуди в апартамента си, наобиколена от всичките старчета без Йоста.

Затвори поредната готова торбичка, взе следващата, сипа вътре няколко шепи. Четиристотин и трийсет грама. Още седем скариди. Петстотин и десет.

От нас да мине.

Погледна ръцете си, които работеха независимо от мозъка ѝ. Ръце. С дълги нокти. Остри зъби. Какво е това? Лаке го каза направо. Вампир. Тогава Виргиния се изхили, но леко, за да не ѝ се отвори раната на бузата. Лаке изобщо не се усмихна.

— Ти не го видя.

— Но, Лаке... те не съществуват.

— Тогава какво е било?

— Дете. С развнтено въображение.

— И си е пуснало нокти? Изпилило си е зъбите? Бих искал да видя зъболекаря, който...

— Беше тъмно. Ти беше пиян...

— Беше тъмно. И бях пиян. Но знам какво видях.

Кожата под лепенката на шията ѝ пареше и болеше. Тя изхлузи найлоновото пликче от ръката си и я сложи върху лепенката. Беше леденостудена, подежда ѝ добре. Само че се чувстваше много изнемоощяла, краката ѝ сякаш се подкосяваха.

Реши да свърши с този кашон и да се прибере. Нямахше да издържи. По-добре да си почине през уикенда и със сигурност ще е наред в понеделник. Сложи си пликчето и ядно продължи. Мразеше да боледува.

Остра болка в показалеца. По дяволите. Така ти се пада, като се разсейваш. Беше се убола в замразените скариди. Свали пликчето и погледна показалеца си. Малка раничка, която кървеше.

Механично пъхна пръста в устата си да изсмуче кръвта.

Усещане за топло, лековито, вкусно от мястото, където върхът на пръста ѝ се допираше до езика, то нарастваше. Засмука по-силно. Устата ѝ се изпълни с концентрирана смесица от приятни вкусове. По тялото ѝ премина тръпка на удоволствие. Смучеше ли, смучеше, отдаде се на насладата, докато осъзна какво прави.

Измъкна пръста от устата си и го погледна. Беше мокър от слюнката, кръвта се процеждаше и се разреждаше като акварел във вода. Погледна скаридите в кашона. Стотици заледени светлорозови телца. И очи. Черни точки сред бялото и розовото, звездно небе наобратно. Пред очите ѝ затанцуваха фигури, съзвездия.

Земята се завъртя около оста си и някой я удари по тила. Пред очите ѝ се появи бяла повърхност с паяжини в ъглите. Разбра, че лежи на пода, но нямаше сили да се надигне.

В далечината чу гласа на Берит:

— Боже мой... Виргиния...

* * *

Йони обичаше да се навърта около големия си брат. Поне докато гадните му приятели ги нямаше. Джими движеше с някакви от Рокста

и Йони доста се страхуваше от тях. Една вечер преди години дойдоха в техния двор да търсят батко му, но не искаха да се качат и да позвънят. Когато Йони им обясни, че той не си е вкъщи, казаха да му предаде съобщение.

— Светни брат си, че ако не цъфне с кинти до понеделник, ще му стегнем тиквата в менгеме... знаеш ли к'во е?... окей... и ще въртим ей така, докато кинтите му се посипят от очите. Можеш ли да му предадеш? Добре. Казваш се Йони, а? Чао, Йони.

Йони предаде съобщението и Джими кимна, каза му, че знае. После от портмонето на майка им изчезнаха пари и тя направо пощуря.

Напоследък Джими не се задържаше вкъщи. Като че ли нямаше място за него след появата на най-малката сестричка. Йони вече имаше две по-малки братчета и май не им трябваха повече деца. Обаче майка им срещна някакъв и... ето резултата.

Поне Йони и Джими бяха от един баща. Сега работеше на нефтена сонда в Норвегия и не само плащаше доста голяма издръжка, а дори притуряше отгоре да компенсира за по-раншните години. Майка им го благославяше, да, дори на няколко пъти плака за него, когато беше пияна. Твърдеше, че такъв мъж никога вече няма да намери. За първи път, откак Йони се помнеше, вкъщи не се говореше непрестанно за безпаричие.

Седяха в пицарията на площада в Блакеберг. Сутринта Джими се вясна вкъщи, двамата с майка им се издокараха, той взе Йони и излязоха. Джими поръси пицата си с подправките, нави я, хвана голямото руло в ръка и започна да яде. Йони ядеше пицата си по обичайния начин и реши следващия път, когато не е с брат си, да опита като него.

Както дъвчеше, Джими кимна към превръзката на ухото му.

— Кофти работа.

— Да.

— Боли ли?

— А, не.

— Мама вика, че край. Няма да чуваш с това ухо.

— Ами. Не знаеха. Може да се оправи.

— Хм. Та добре ли те разбрах? Значи оня просто хванал някакъв тъп клон и те халосал по главата?

— Тъхъ.

— Да му се не види. И? К'во смяташ да правиш?

— Не знам.

— Нужда от помощ?

— ... Хм, не.

— А? Щото да викна няколко приятелчета и ще му разкажем играта.

Йони откъсна от пицата си голямо парче със скариди, любимата му част, налага го и задъвка. Не. Не искаше да въвлича и бандата на Джими, можеше съвсем да прецакат нещата. И все пак се усмихна при мисълта как Оскар щеше да напълни гащите, ако Йони се появи в двора му с Джими и примерно онези от Рокста. Поклати глава.

Джими остави в чинията навитата на руло пица и погледна Йони в очите.

— Добре, но ще ти кажа нещо. Ако само още веднъж, значи... — изпука пръсти и сви юмрук. — Ти си ми брат, няма някакъв тъпак да идва и... Само още веднъж да е посегнал, и изобщо няма да те питам. Ще го науча аз него. Окей?

Джими протегна свития си юмрук през масата. Йони сви своя и ги удариха. Готино чувство. Че го е грижа. Джими кимна.

— Ясно. Нося ти нещо. — Той се наведе под масата и вдигна торбата, която разнасяше от сутринта. Извади от нея тънък албум за снимки. — Бащата намина миналата седмица. Пуснал си брада, едва го познах. Донесе това.

Джими подаде албума на брат си. Той си избърса пръстите със салфетка и го отвори.

Снимки на деца. На майка им. Може би десет години по-млада. И мъж, у когото разпозна баща си. Той люлееше децата на люлка. На едната снимка носеше твърде малка каубойска шапка. Джими, на около девет години, стоеше до него с пластмасова пушка в ръце и кисела физиономия. Малко момченце, явно Йони, седеше на земята и ги гледеше ококорено.

— Остави ми го до следващото идване. После ще си го вземе, каза, че е... уф, как го каза... „най-ценното ми нещо“ беше май. Помислих си, че може и на теб да ти е интересно.

Йони кимна, без да вдига очи от албума. Беше виждал баща си само два пъти, откакто ги напусна, тогава беше на четири. У дома имаха само една негова снимка, доста некачествена, там седеше с

някакви хора. Това сега беше съвсем друго. Някак по` можеше да си го представи.

— Обаче виж какво. Да не го види мама. Бащата май го е свил, като са се развели, и ако тя го види... Абе човекът иска да си го запази, това е. Обещаваш ли? Не й го показвай.

Все още забил нос в албума, Йони сви юмрук и го протегна над масата. Джими се засмя и след миг той усети как кокалчетата му се допряха до неговите. Гаранция.

— Айде, после ще си го разглеждаш. На и торбата.

Джими му я подаде и Йони затвори албума с неохота, прибра го в нея. Джими беше привършил пицата си, облегна се назад и се потупа по корема.

— Е, как са женските?

* * *

Селото профучаваше покрай тях. Разринатият от колелата сняг летеше назад и пръскаше в лицето на Оскар. Той стискаше пръчката на въжето, извит странично, за да се спаси от снежната буря. Ските стържеха остро, пореха пръхкавата повърхност. Външната закачи оранжево светлоотразително колче край пътя. Той залитна, но запази равновесие.

Пътят към Логарьо и летните вили не беше разчистен. Мотопедът оставяше три дълбоки бразди в непокътнатата снежна покривка, а на пет метра зад него Оскар оставяше още две следи със ските. Той караше на зигзаг през отпечатъците от гумите на мотопеда, плъзгаше се на една ска като фигурист, летеше приклекнал.

А когато баща му се запуска по дългия склон към стария кей и взе леко да намалява, скоростта на Оскар стана по-висока от тази на мотопеда, та се налагаше да позадържи внимателно, за да не разхлаби въжето. Иначе щеше да последва рязко дръпване, когато склонът станеше по-полегат и мотопедът набереше скорост.

Баща му стигна кея и изключи от скорост, после удари спирачката. Оскар още се носеше и за миг си помисли: *пускаш въжето и продължаваш...* Напред през кея право към черната вода. Но накрая направи рало и спря на няколко метра от края на кея.

Постоя така задъхан, гледаше водата край брега. Ако стегне лед, може да се ходи пеша до Ветьо на другия бряг. Или тук разчистваха леда? Оскар не си спомняше, защото от години не беше се случвал чак такъв студ.

Когато гостуваше на баща си през лятото, той имаше навика да лови херинга на този кей. На плувка със стръв. Попаднаше ли на пасаж, можеше да налови до няколко килограма с необходимото търпение, най-често обаче хващаше десет-петнайсет парчета. Колкото за вечеря за двамата, а малките рибки оставаха за котката.

Баща му се приближи.

— Добре стана, а?

— Ъхъ. Само дето ските затъват.

— Да, малко е пръхкав. Трябва да се утъпче. Да вземем например талашитена плоскост и да я вържем отзад за тежест. Ако пък седнеш отгоре да я притискаш...

— Искаш ли?

— Не, да оставим за утре. Стъмва се вече. По-добре да се прибираме и да се оправяме с патицата, ако искаме да вечеряме.

— Хайде.

Баща му зарея поглед над водата, за миг остана безмълвен.

— Виж, мислех си нещо.

— Да?

Започва се. Майката на Оскар каза, че категорично му е заръчала да поговори с него за случая с Йони. Всъщност и Оскар искаше да поговорят. Баща му беше на безопасно разстояние от тях, бездруго не можеше да се намеси. Баща му се поизкашля подготвително. Издиша поетия въздух. Погледна над водата. И каза:

— Ами не знам... ти имаш ли кънки?

— Не. Не ми стават.

— А? Не? Ако се заледи тази зима, а като гледам... добре е да имаш. Аз имам.

— Едва ли ще ми станат.

Баща му изсумтя или се позасмя.

— Да де... момчето на Йостен има някакви, дето са му умалели. Трийсет и девети. Ти кой номер носиш?

— Трийсет и осми.

— Ами с вълнени чорапи, нали... Ще го питам дали ще ти ги даде.

— Супер.

— Да. Аха. Ще си тръгваме ли?

Оскар кимна. Може би по-късно ще говорят. А това с кънките е хубаво. Ако баща му успее утре да ги вземе, Оскар ще може да си ги занесе в града.

Отиде с късите ски да хване въжетото, дръпна се назад да опъне въжетото, даде знак на баща си и той запали мотопеда. Изкачваха склона на първа. Мотопедът така ръмжеше, че стреснати врани се разхвърчаха от боровете.

Оскар се плъзгаше бавно нагоре, като на лифт, изправен, с изпънати крака. Не мислеше за нищо, само насочваше ските в проправените бразди, за да не затъват в снега. Докато напредваха към къщи, започна да се смрачава.

* * *

Лаке слизаше по стъпалата откъм площада с кутия шоколадови бонбони „Аладин“, втъкната под колана на панталона. Не обичаше да краде, но нямаше пари, а искаше да занесе нещо на Виргиния. Да можеше да й вземе и букет рози, но как ли се краде в цветарски магазин?

Вече беше тъмно и малко се поколеба, когато стигна до училището. Огледа се, разчисти снега с крак и намери камък с големината на юмрук, който откърти от земята и пъкна в джоба си, стисна го в ръка. Не че разчиташе да му помогне срещу същество като видяното, но тежестта и студенината на камъка му вдъхнаха увереност.

Разпитите му по дворовете не дадоха резултат, само дето с недоволство го гледаха родителите, излезли да правят снежни човеци с децата си. Дърт пияница.

Чак когато отвори уста, за да говори с някаква жена, която тупаше килим, си даде сметка колко неестествено трябва да

изглеждаше поведението му. Жената спря и се извърна към него с тупалката в ръка, вдигната като оръжие.

— Извинете — рече Лаке. — ... Само да питам... търся едно момиченце.

— Е?

Да. Той самият се чу как прозвуча и стана още по-неуверен.

— Ами тя... изчезна. Дали някой не я е виждал тук?

— Ваше дете ли е?

— Не, но...

Заговори само няколко тийнейджъри, но вече не се допитваше до непознати. Не и хора, които поне не беше виждал наоколо. Срещна познати, обаче те не знаеха нищо. Който търси, намира, разбира се. Но поне да знаеше какво да търси.

Излезе на алеята към училището и хвърли поглед към моста на Йоке.

Вчерашните вестници раздухаха новината — най-вече заради ужасния начин, но който бе открито тялото. Някакъв си убит пияница не беше кой знае какво събитие, но най-подробно беше поднесена информация за присъствалите деца, за пожарникарите, които трябвало да разрежат леда, и т.н. Имаше и паспортна снимка на Йоке — приличаше най-малкото на сериен убиец.

Лаке продължи покрай мрачната тухлена фасада на училището, покрай високото и широко стълбище, то беше като вход на съдебна палата или на ада. На стената при най-долните стъпала беше напръскано със спрей „Айрън Мейдън“, каквото и да означаваше това. Сигурно някоя група.

Подмина паркинга и излезе на улица Бьорнсон. При други обстоятелства щеше да прекоси зад училището за по-пряко, но там беше... тъмно. Веднага можеше да си представи онова същество, сгушено в сенките. Вдигна очи към короните на високите борове отстрани на пътя. Тук-там по-тъмни петна в клоните. Вероятно птичи гнезда.

Не беше само видът на това същество, а и начинът, по който нападна. Евентуално, *евентуално* би могъл да приеме, че зъбите и ноктите имат някакво логично обяснение, ако не беше скокът от

дървото. Той погледна нагоре, преди да отнесат Виргиния. Клонът, от който трябва да беше скочило съществото, се издигаше на около пет метра над земята.

Скок от пет метра право върху нечий гръб: ако добавеше и „акробат от цирка“ към останалото, за да получи „логично“ обяснение, може би, да. Но всичко накуп ставаше точно толкова абсурдно, колкото онова, дето бе казал на Виргиния, а после съжали за думите си.

Дявол да го вземе...

Извади кутията с шоколадови бонбони от панталона си. Да не би топлината на тялото му вече да е разтопила шоколада? Разклати кутията, за да провери. Не. Дрънчаха. Не бяха се слепнали. Продължи по улица Бьорнсон, покрай ИКА, с бонбоните в ръка.

ДОМАТИ НА КУБЧЕТА. ТРИ КОНСЕРВИ — 5 КРОНИ

Преди шест дни.

Пръстите му стискаха камъка в джоба. Погледна надписа, представи си как ръката на Виргиния се движи, за да оформи равните прави букви. Дано днес е останала у дома да се възстанови. Но напълно в неин стил би било да се затътри на работа дори преди кръвта да се е съсирила.

Като стигна до входа ѝ, погледна нагоре към нейния прозорец. Тъмно. Дали не е при дъщеря си? Добре. Във всеки случай ще се качи да подпре кутията бонбони на бравата, ако не си е у дома. Във входа беше тъмно като в рог. Косата му се изправи.

Детето е тук.

Остана вцепенен няколко секунди, после се хвърли към светещата червена точица на ключа за лампата и го натисна с ръката, в която държеше кутията. Другата стискаше здраво камъка в джоба.

Откъм мазето се чу мекото щракване на релето и лампата светна. Нищо. Входът на Виргиния. Жълти бетонни стъпала с шарка като от повръщано. Дървени врати. Той въздъхна дълбоко и се заизкачва по стълбите.

Едва тогава усети колко бе уморен. Виргиния живееше на последния етаж, третия, и краката му се тътреха по стъпалата като

тежки топузи. Надяваше се тя да си е у дома, да е добре, искаше му се да потъне в кожения ѝ фотьойл и просто да си почине на мястото, за което в момента копнееше. Пусна камъка в джоба си и позвъни на вратата ѝ. Изчака малко. Пак звънна.

Тъкмо започваше да наглася кутията върху бравата на вратата, и дочу тихи стъпки отвътре. Дръпна се назад. Стъпките спряха. Тя стоеше до вратата, от другата страна.

— Кой е?

Никога, никога преди не беше питала кой звъни. Натискаш звънеца, чуваш крачките ѝ: троп, троп — и вратата се отваря. Влизай, влизай. Той се прокашля.

— Аз съм.

Пауза. Чуваше ли дишането ѝ, или си въобразяваше?

— Какво искаш?

— Само да проверя как си.

Нова пауза.

— Не съм добре.

— Може ли да вляза?

Той чакаше. Стискаше кутията бонбони с две ръце като глупак. Чу се изщракване, когато завъртя секретната брава, дрънчене на ключове в другата заключалка. Още едно издрънчаване — откачи веригата на вратата. Натисна дръжката и вратата се отвори.

Той неволно отстъпи още назад, удари си кръста в ръба на парапета. Виргиния стоеше на прага. Приличаше на мъртвец.

Освен подутата буза лицето ѝ беше цялото изринато, а очите ѝ изглеждаха все едно имаше най-ужасен махмурлук. Склерите ѝ бяха нашарени с мрежа от червени нишки, а зениците ѝ почти не се виждаха. Тя кимна.

— Видът ми е ужасен.

— А, не. Просто... помислих... може ли да вляза?

— Не. Нямам сили.

— Ходи ли на лекар?

— Ще отида. Утре.

— Да. Ето, аз...

Подаде ѝ кутията с бонбони, която през цялото време бе държал пред себе си като щит. Виргиния я прие.

— Благодаря.

— Нещо не бих ли могъл да...

— Не. Ще се оправя. Само трябва да си почина. Нямам сили да стоя права. Ще се чуем.

— Да. Аз ще...

Виргиния затвори вратата.

— ... дойда утре.

Отново дрънчене на ключалки и вериги. Той остана навън, увесил ръце. После се приближи до вратата и долепи ухо. Чу да се отваря шкаф, бавни стъпки в апартамента.

Какво да правя?

Не беше негова работа да я принуждава да върши нещо, което не желае. Но ако зависеше от него, би я завел в болницата още сега. Ами добре. Реши да дойде пак утре сутринта. Няма ли подобрение, ще я заведе в болницата независимо дали тя иска, или не.

Лаке заслиза бавно по стъпалата. Толкова беше уморен. Когато стигна последната площадка преди външната врата, той седна на най-горното стъпало и подпря глава на ръцете си.

Аз съм... отговорен.

Светлината угасна. Гърлото му се сви и той рязко си пое дъх. Просто угасва автоматично. С таймер. Седнал в тъмното на стълбището, той извади внимателно камъка от джоба на палтото си, хвана го с две ръце, втренчил поглед в мрака.

Ела де, си каза. Ела.

* * *

Виргиния затръшна вратата пред умолителната физиономия на Лаке, заключи и сложи веригата. Не искаше той да я вижда. Нито някой друг. Коства ѝ огромни усилия да произнесе няколкото думи с почти нормален вид.

Състоянието ѝ бързо се влошаваше, след като се върна от ИКА. Лотен ѝ помогна да се прибере и в своето замаяно състояние Виргиния просто се примири с болката от дневната светлина в лицето. По-късно къщи се погледна в огледалото и видя стотиците мехурчета по кожата на лицето си и външната част на дланите. Изгаряния.

Поспа няколко часа, събуди се след смрачаване. Тогава гладът се беше видоизменил в безпокойство. Пасажи истерично пляскащи бодливки се блъскаха в кръвообращението ѝ. Не беше в състояние да лежи, да седи, да стои. Обикаляше неспирно из апартамента, чешеше се по тялото, взе студен душ, за да притъпи нервното чувство, което не я оставяше на мира. Нищо не помогна.

Беше неопишимо. Напомняше ѝ за онзи път, когато на двайсет и две години получи известие, че баща ѝ е паднал от покрива на вилата им и си е счупил врата. И тогава не я свърташе по същия начин, сякаш на земята нямаше нито едно местенце, където да поспре, където да не изпитва болка.

И сега беше същото, но по-лошо. Безпокойството, страхът не секваха и за миг. Блъскаха я из жилището, докато остана без сили, седна на стол и захлупи глава на кухненската маса. В отчаянието си взе две приспивателни и ги прокара с глътка бяло вино, което имаше вкус на помя.

Обикновено едно хапче ѝ стигаше, за да заспи като труп. Сега обаче единственият ефект бе неприятно гадене и след пет минути повърна зелена слуз заедно с двете полуразтворени таблетки.

Продължи да броди наоколо, накъса един вестник на парченца, запълзя по пода и заскимтя от страх. Довлече се до кухнята, събори бутилката вино от масата, тя падна на пода и се строши пред очите ѝ.

Взе едно от стъкълцата.

Не мислеше. Просто заби острието в дланта си и болката ѝ се стори правилна и точна. Ятата бодливки се втурнаха към порязаното място. Потече кръв. Тя притисна длан към устните си и я облиза, засмука я и безпокойството отслабна. Заплака от облекчение и прободете ръката си на още едно място, продължи да смуче. Вкусът на кръвта се примеси с вкуса на сълзите.

Свита на кълбо на кухненския под, притиснала ръка до устата си, засмукала лакомо като новородено, което за първи път намира гърдата на майка си, тя се почувства спокойна за втори път през този ужасен ден.

След малко повече от половин час, откакто стана от пода, помете стъклата и сложи лейкопласт на ръката си, безпокойството ѝ взе да се засилва отново. Точно тогава Лаке позвъни на вратата.

След като го отпрати и заключи, тя отиде в кухнята и прибра бонбоните в бюфета. Седна на стола и се помъчи да проумее. Безпокойството ѝ пречеше да мисли. Скоро пак щеше да скочи на крак. Единственото, което знаеше със сигурност, бе че никой не биваше да остава при нея. Най-малкото Лаке. Щеше да го нарани. Заради това безпокойство.

Беше се разболяла от нещо. За болестите има лекарства.

Утре ще отиде на лекар, той ще я прегледа и ще каже: да, това е просто пристъп на еди-какво си. Трябва да вземате това и това няколко седмици. Ще се оправите.

Бродеше насам-натам из апартамента. Пак започваше да става непоносимо.

Удряше се по ръцете и краката, само че миниатюрните рибки отново се бяха събудили и нищо не помагаше. Знаеше какво трябва да направи. Изхлипа, страхуваше се от болката. Но тя беше краткотрайна, а облекчението — огромно.

Отиде до кухнята и взе остро ножче за плодове, върна се в хола и седна на дивана, опря острието от вътрешната страна на китката си.

Само за да изкара нощта. Утре ще потърси помощ. Очевидно не можеше да продължава по този начин. Да пие собствената си кръв. Много ясно. Трябваше да вземе мерки. Но засега...

Устата ѝ се напълни със слюнка от предвкусването. Поряза се. Дълбоко.

СЪБОТА 7 НОЕМВРИ (ВЕЧЕР)

Оскар разчисти масата, а баща му изми чиниите. Патицата беше много вкусна, как иначе. Без сачми. Чиниите направо нямаха нужда от миене. След като изядоха почти цялата птица с картофи, избърсаха чиниите с бял хляб. Това беше най-сладката част. Да сипеш в чинията само сос и да го попиеш с къшеи бухнал бял хляб, който наполовина се разпада в соса, а после се топи в устата.

Баща му не беше кой знае какъв готвач, но имаше три ястия, които правеше толкова често, че ги бе научил: яхния от месо с картофи, печена херинга и морска патица. Утре щяха да сготвят яхния с остатъците от картофите и патицата.

Оскар прекара времето преди вечеря в стаята си. Имаше своя стая в дома на баща си, доста семпла в сравнение със стаята му в града, той обаче си я харесваше. Вкъщи имаше плакати, снимки и какво ли още не, стаята се променяше постоянно. А тукашната винаги си беше същата и точно това му допаднаше.

Тя и сега изглеждаше като по времето, когато беше на седем години. Щом влезеше в стаята с познатата миризма на влага, която се усещаше след бързото ѝ затопляне по случай пристигането му, се чувстваше сякаш нищо не се променяше с времето.

Тук все още имаше комикси с Доналд Дък и Бамсе, купувани няколко лета поред по време на ваканциите. Вече не ти четеше в града, но тук — да. Знаеше историите наизуст, обаче пак ги препрочиташе.

Лежеше на леглото си, четеше в един стар брой за Патока Доналд, а откъм кухнята долитаха аромати. Доналд, племенниците му и чичо Скрудж отпътуваха към далечна страна, където нямаше пари и плащаха с капачките от шишенцата с успокоителни на чичо Скрудж.

Когато свърши с четенето, се захвана с въдицата, кукичките и тежестите си, които пазеше в стара кутия за шевни принадлежности, подарък от баща му. Сложи нова корда с кукички, пет на брой, и закрепил примамката за лятното ловене на херинга.

После се нахраниха и след като баща му изми чиниите, поиграха морски шах.

Оскар обичаше да седи така с татко си: листът на квадратчета върху тясната маса, главите им, наведени над него, близостта. Огънят пращеше в печката.

Оскар играеше с кръстчета, а баща му — с кръгчетата, както обикновено. Татко му никога не го оставяше да побеждава лесно и допреди няколко години държеше надмощието, макар и Оскар да спечелваше някоя игра от време на време. Сега обаче силите бяха поизравнени. Може би това се дължеше на дългите му занимания с кубчето на Рубик.

Понякога играта се разрастваше до средата на листа, което даваше предимство на Оскар. Лесно запомняше местата, които можеше да запълни, ако баща му направи това и това, да маскира нападението като защита.

Тази вечер спечели Оскар.

Три партии поред бяха заградени с кръг и маркирани с О. Само една мъничка беше с Т, понеже Оскар се беше замислил за друго. Оскар сложи кръстче и се получиха две отворени четворки, от които татко му можеше да блокира само едната. Той въздъхна и поклати глава.

— Ех, май си намерих майстора.

— Така е.

Таткото блокира едната четворка просто формално и Оскар запълни другата. Баща му затвори едната страна на квадратчето и Оскар написа петото кръстче от другата страна, загради всичко в кръг и изписа красиво О. Баща му поглади наболата си брада и обърна страницата. Заплаши го с химикалката.

— Този път обаче аз ще...

— Не е забранено да се мечтае. Ти започваш.

След четири кръстчета и три кръгчета от началото на играта на входната врата се почука. Веднага след това тя се отвори и някой затропа по пода, за да изтръска снега от краката си.

— Привет, привет!

Баща му вдигна очи от листа, облегна се назад и погледна към коридора. Оскар сви устни.

Не.

Татко му кимна на новодошлия.

— Влизай де!

— Благодаря.

Някой прекоси коридора с меки стъпки по чорапи. След миг в кухнята се появи Яне:

— Охо, забавлявате си се тук.

Баща му посочи към Оскар.

— Да, нали познаваш момчето ми.

— Разбира се — отвърна Яне. — Здравей, Оскар. Как си?

— Добре.

Бях. Махай се оттук!

Яне се дотътри до масата, вълнените му чорапи се бяха свлекли и шляпахата отпред на пръстите като размъкнати плавници. Той си дръпна стол и седна.

— Я, играете морски шах.

— Да, ама момчето ми е станало непобедимо. Вече не мога да се меря с него.

— Тъхъ. Сигурно тренира в града, а? Една игра с мен, Оскар?

Оскар поклати глава. Не искаше дори да поглежда Яне, знаеше какво ще види. Замъглен поглед, уста, изкривена в овча усмивка... Да, Яне изглеждаше като дърта овца и русата коса на ситни къдрици само засилваше овчия му вид. Един от „другарите“ на татко му, който за Оскар беше враг.

Яне потри ръце, чу се звук като от шкурка и на светлината от коридора Оскар видя как люспици кожа се изрониха по пода. Яне имаше някаква кожна болест, от която лицето му беше като изгнил червен портокал, особено през лятото.

— Охо! Тук е топличко и уютно.

Винаги казваш все същото. Разкарай се с отвратителната си физиономия и изтърканите си фрази.

— Татко, няма ли да довършим играта?

— Ами щом имаме гост...

— Не, вие си продължете играта. — Яне се облегна на стола си с вид на човек, който разполага с цялото време на света.

Оскар знаеше, че битката е загубена. Това беше краят. Винаги ставаше така.

Идеше му да крещи, да удари нещо, най-вече Яне, защото баща му отиде до бюфета, извади бутилката, сложи на масата и две чашки. Яне пак потърка ръце и люспите затанцуваха.

— Я виж ти! Значи ти се намирало нещичко вкъщи.

Оскар погледна листа с недовършената игра.

Там би сложил следващото си кръстче.

Тази вечер обаче нямаше да има повече. Нито кръстчета, нито кръгчета. Нищо.

Бутилката изкълка тихо, когато баща му взе да налива. Тънкият стъклен конус се напълни с прозрачна течност. Чашката изглеждаше толкова малка и крехка в грубата ръка на баща му. Почти невидима.

Но развали всичко. Всичко.

Оскар смачка недовършения лист и го хвърли в печката. Баща му не възрази. С Яне се заговориха за някакъв общ познат, който си счупил крака. Преминаха към още счупвания на кости, преживени от тях или споменати от други, пак напълниха чашите.

Оскар седеше пред отворения капак на печката и наблюдаваше листа, който пламна и почерня. След това събра и останалите листове, тях също подпали.

Баща му и Яне взеха бутилката и чашите и отидоха в хола, татко му го покани „ела, ще си приказваме“, а Оскар отвърна „може би по-късно“. Седеше пред печката и се взираше в огъня. Горещината галеше лицето му. Стана, взе тетрадката на квадратчета от масата, откъсна празни листове и ги хвърли в огъня. Когато цялата тетрадка стана на пепел, включително и кориците, той взе моливите и запали и тях.

* * *

Имаше нещо особено в болницата толкова късно вечер. Мод Карлберг седеше на рецепцията, зареяла поглед в почти празното фоайе. Кафенето и будката за вестници бяха затворени; самотни хора блуждаеха като призраци из високото помещение.

По това време обичаше да си представя, че само и единствено тя пази огромната сграда на болницата в Дандерюд. Разбира се, не беше

така. Възникнеше ли проблем, беше достатъчно да натисне едно копче и до три минути пристигаше охранител.

Беше си измислила игра и имаше навика да я играе, за да убива времето през късните вечерни часове.

Избираше си дадена професия, място за живеене и някакво минало в най-общи черти. Евентуално и болест. След това прилагаше всичко това върху първия, който дойдеше. Често резултатът беше... забавен.

Можеше например да си представи пилот, който живее на улица Йотгатан и има две кучета, за които се грижи съседката, когато той лети. Съседката е тайно влюбена в пилота. Големият проблем на пилота е, че както управлява самолета, му се привиждат малки зелени човечета с червени шапчици, които се носят сред облаците.

Добре. Оставаше само да чака.

Може би всеки момент щеше да дойде възрастна жена с измъчен вид. Жена пилот. Тайно прекарила с малките шишенца алкохол на борда, та започнали да ѝ се привиждат зелените човечета и я уволнили. Сега по цял ден си е вкъщи с кучетата. Съседът обаче все още е влюбен в нея.

Така си прекарваше дежурствата Мод.

Понякога се упрекуваше за играта си, защото ѝ пречеше да взема хората насериозно. Но не успяваше да се сдържи. Така че сега очакваше свещеник, любител на лъскавите спортни коли, който обичаше да качва стопаджии, за да ги наставлява и спасява душите им.

Мъж ти жена? Млад или стар? Как ли изглежда?

Мод подпря брадичка на китките си, погледна към фоайето. Тази вечер нямаше много хора. Посещенията при приетите пациенти бяха приключили, а новите от събота вечер, в повечето случаи с контузии, свързани така или иначе с алкохола, се приемаха в спешното.

Въртящата се врата се задвижи. Сигурно е свещеникът със спортната кола.

Обаче не. Това беше един от редките случаи, когато нямаше нищо общо. Дете. Слабичко малко момиче на десет-дванайсет години. Мод започна да си измисля поредица от събития, след които в крайна сметка детето ще стане жена пастор, но бързо се отказа. Момиченцето изглеждаше толкова нещастно.

Отиде до голямата схема с разноцветно означени посоки и отделения в болницата. Малцина възрастни успяваха да я разгадаят, как би могло едно дете да се справи?

Мод се наведе през плота и тихо подвикна:

— Нещо да помогна?

Малката се обърна към нея и се усмихна свенливо, след това отиде на рецепцията. Косата ѝ беше мокра, бели снежинки, още неразтопени, блестяха тук-там в черната ѝ коса. Тя не сведе поглед, както децата често правят пред непознати — не, тъмните натъжени очи гледаха право в очите на Мод, докато вървеше към нея. В главата на Мод проблесна мисъл, толкова ясна, сякаш я беше чула.

Трябва да ти дам нещо. Но какво?

И по най-глупав начин взе да прехвърля наум какво имаше в чекмеджетата на бюрото си. Химикалка? Балонче?

Детето се спря пред нея. Само шията и главата му се подаваха над плота.

— Извинете... търся татко.

— А. Той тук ли е приет?

— Да, не знам със сигурност...

Мод вдигна очи към входа, огледа фойето и се взря в малката, която не носеше дори яке. Само черно вълнено поло, по което на светлината от рецепцията проблясваха капчици вода и снежинки.

— Ти сама ли си тук, миличка? Толкова късно?

— Да, аз... само исках да разбера дали е тук.

— Дай да видим. Как се казва?

— Не знам.

— Не знаеш?

Детето наведе глава, сякаш търсеше нещо на пода. Вдигна я и черните му очи бяха насълзени, а долната му устна трепереше.

— Не, той... Той е тук.

— Миличка...

Сърцето ѝ се сви и Мод побърза да прикрие жалостта си с действие: наведе се, извади рулото кухненска хартия от най-долното чекмедже, откъсна едно парче и го подаде на момичето. Ето че успя нещо да ѝ даде, пък макар и къс хартия.

Момиченцето си издуха носа и си избърса очите по някакъв... възрастен начин.

— Благодаря.
— Ами тогава как... а какво му е?
— Той е... полицията го арестува.
— Значи е по-разумно там да попиташ.
— Да, но го държат тук. Болен е.
— От какво?
— Той... знам само, че полицията го държи тук. Къде може да е?
— Вероятно на последния етаж, но там е забранено да се влиза, ако нямаш... предварително разрешение.

— Исках само да разбера къде му е прозорецът, за да мога... не знам — и пак заплака.

Мод усети буца в гърлото. Значи иска да разбере, за да застане вън... в снега... и да гледа нагоре към прозореца на татко си. Мод преглътна.

— Ако искаш, да се обадя. Сигурна съм, че ще те...

— Не. Няма нужда. Разбрах. Сега ще мога... Благодаря. Благодаря.

Малката ѝ обърна гръб и тръгна към въртящата се врата.

Боже мой, всички тези разбити семейства.

Тя излезе навън, а Мод остана да гледа подире ѝ.

Нещо не беше наред.

Мод си припомни как изглеждаше момиченцето, как се движеше. Имаше нещо странно, нещо... Отне ѝ половин минута да се сети. Момичето беше без обувки.

Мод подскочи и се втурна към вратата. Можеше да напуска рецепцията само в много изключителни случаи. Прецени, че този е такъв. Бутна нетърпеливо въртящата се врата: *по-бързо де, по-бързо* — и излезе на паркинга. Малката беше изчезнала вече. Какво да прави? Трябва да се свърже със социалните: не са проверили дали има кой да се грижи за детето, това бе единственото обяснение. Кой е баща му?

Мод се огледа на паркинга, но не откри момичето. Притича покрай болницата в посока към метрото. Никакво го нямаше. На връщане към рецепцията бързо премисляше на кого да се обади, какво да предприеме.

* * *

Оскар лежеше на леглото си в очакване на Върколака. Побесняваше от гняв и отчаяние. Чуваше откъм хола високите гласове на баща си и Яне, съпроводени с музиката от касетофона. „Братя Юп“. Оскар не долавяше думите, но знаеше песента наизуст.

*Живеем на село и скоро разбрахме:
животни ще гледаме тука, и ето,
сервиза продадохме, взехме прасето...*

След което групата започваше да имитира различни животни от фермата. Обикновено му се струваха смешни. Сега ги мразеше. Защото участваха. Пееха идиотската си песен на баща му и Яне, докато те се напиваха.

Знаеше точно какво ще стане.

До час-два щяха да изпият бутилката и Яне щеше да си отиде. След това баща му ще се помотае из кухнята, ще позалита, после ще му хрумне, че иска да си поговори с Оскар.

Щеше да влезе в стаята му, но вече нямаше да е татко му. А лигльо, смърдящ на алкохол, изпаднал в сантименталност и закопнял за обич. Ще вдигне Оскар от леглото. Да си приказват. Колко много обичал майка му, как обичал Оскар, а дали и гой го обича? Ще бръщолеви за всички несправедливости, извършени срещу него, и в най-лошия случай ще се разпали, ще се разгневи.

Никога не удряше, не. Но това, което Оскар виждаше в такива моменти, беше възможно най-големият ужас: не оставаше и помен от татко му — някакво чудовище се вселяваше у него.

Когато се напиеше, баща му се превръщаше в съвсем друг човек. Затова Оскар си го представяше като върколак. Както луната пробужда вълка у върколака, така алкохолът пробуждаше това същество у татко му.

Оскар взе един комикс за мечето Бамсе, опита се да чете, но не можеше да се концентрира. Чувстваше се... изоставен. След час, може би повече, щеше да остане сам с Чудовището. И единственото, което можеше да направи, бе да чака.

Запрати комикса към стената и стана от леглото, взе си портфейла. Билетите и двете бележки от Ели. Сложи листчетата едно

до друго на леглото.

ДЕНЯТ ЩОМ ДОЙДЕ, РАДОСТТА СИ ТРЪГВА.

И сърчице.

ЩЕ СЕ ВИДИМ ДОВЕЧЕРА. ЕЛИ.

И второто.

ТРЯБВА ДА ВЪРВЯ. СМЪРТ ЧАКА МЕ, АКО
ОСТАНА ТУК. ТВОЯ — ЕЛИ.

Вампирите не съществуват.

През прозореца се виждаше черната завеса на нощта. Оскар си затвори очите и си представи пътя до Стокхолм, подминаваше с бясна скорост къщите, дворовете, полята. Долетя до двора в Блакеберг, влезе през прозореца ѝ, ето я.

Отвори очи и погледна черния правоъгълник на прозореца. Някъде там.

„Братя Юп“ бяха подхванали песен за някакво колело със спукана гума. Баща му и Яне се смееха прекалено гръмогласно. Нещо падна.

Кое чудовище избираш?

Оскар прибра бележките от Ели в портфейла си и се облече. Промъкна се в коридора и си обу обувките, сложи си якето и шапката. Остана неподвижен няколко секунди, заслушан в звуците откъм хола.

Обърна се, за да излезе, забеляза нещо, спря.

На рафта за обувки в коридора стояха старите му гумени ботуши от времето, когато беше може би пет-шестгодишен. Стояха там, откак се помнеше, макар да не ставаха на никого. До тях бяха огромните гумени ботуши на баща му, печата на единия бе залепена с лепенка от онези, с които се лепят гумите на велосипедите.

Защо ги е запазил?

И разбра. Над ботушите изникнаха двама души, обърнати с гръб към него. Широките плещи на баща му и тесният гръб на Оскар. Ръката на Оскар беше вдигната нагоре, държеше бащината. Вървяха с ботушите по скалист склон, може би отиваха да берат малини...

Подсмръкна. Доплака му се. Протегна ръка да докосне малките ботуши. Откъм хола долетя мощен смях. Преправеният глас на Яне. Сигурно имитираше някого, биваше го в това.

Оскар хвана малките ботуши за кончовите. Не знаеше защо, но му се стори правилно. Отвори тихо външната врата и я затвори зад себе си. Нощта беше леденостудена, снегът светеше с милиони диамантчета на лунната светлина.

Стиснал здраво ботушите в ръка, той се запъти към шосето.

* * *

Пазачът спеше. Млад полицаи, пратен да дежури, след като болничният персонал запротестира, че през цялото време някой от тях е ангажиран да охранява Хокан. Вратата обаче си оставаше заключена с код. Може би затова бе посмял да заспи.

Светеше само една нощна лампа и Хокан изучаваше размазаните сенки по тавана както човек лежи на тревата и гледа облаците. Търсеше в тях форми, фигури. Не знаеше дали занапред ще може да чете, но много му се искаше.

Ели я нямаше и нещата, които преобладаваха в предишния му живот, малко по малко се връщаха. Щяха да го осъдят на дълги години затвор и смяташе да посвети това време на книги, които не беше чел, както и да препрочете някои, които си бе наумил да прочете отново.

Тъкмо си припомняше всички заглавия на Селма Лагерльоф, когато тихо скръцване прекъсна мислите му. Ослуша се. Драсването се повтори. Идваше откъм прозореца.

Завъртя глава, доколкото можеше, и погледна натам. На фона на черното небе се открояваше блед овал, осветен от нощната лампа. До него се надигна малка светла топка, раздвижи се напред-назад. Ръка. Махаше. Ръката драсна по прозореца и пак се чу скръцването.

Ели.

Зарадва се, че тук нямаше ЕКГ апарат, защото сърцето му пощуря, запърха като птица в мрежа. Представи си го как изскача от гърдите му и литва към прозореца.

Влез, любов моя! Влез!

Прозорецът обаче беше заключен, но дори и да беше отворен, нямаше устни да ѝ каже думите, нужни, за да влезе. Сигурно можеше да я покани и с жест, но той така и не беше разбрал как точно става.

Дали да не опита...

Неуверено свали единия си крак от леглото, после и другия. Стъпи на пода, опита се да стане. Краката му отказваха да поемат тежестта след десет дни неподвижно лежане. Подпря се на леглото, за малко да падне.

Тръбичката на системата се опъна и дръпна кожата на мястото, където беше иглата. За него беше свързана някаква аларма — покрай тръбичката минаваше тънък проводник. Издърпаше ли я, той щеше да задейства сигнала. Помести ръка към стойката на системата, за да се отпусне тръбичката, и се обърна към прозореца. Светлият овал беше там, чакаше го.

Трябва.

Стойката беше на колелца, акумулаторът на алармата бе закрепен точно под банката. Той посегна към стойката, хвана я. Използва я за опора, докато се изправяше бавно-бавно. Пристъпи предпазливо и стаята веднага се разлюля пред единственото му око. Спря. Ослуша се. Пазачът все още дишаше спокойно.

Повлече се през стаята с мравешки стъпки. Изскърцаше ли някое от колелцата на системата, той спираше и се ослушваше. Нещо му подсказваше, че ще види Ели за последен път, така че не искаше... *да се провали.*

Когато най-накрая стигна до прозореца, беше изтощен като след марафон. Притисна лице и желатиновата ципа върху кожата му залепна за стъклото, лицето му пламна отново.

Само няколко сантиметра двойно стъкло делиха окото му от очите на любимата. Ели прокара ръка по стъклото, сякаш галеше обезобразеното му лице. Хокан максимално приближи око, но черните очи на Ели се размиха, виждаше ги замъглено.

Той мислеше, че слъзните му канали са прогорени, както и всичко останало, но не беше така. Окоето му се изпълни със сълзи и те

го заслепиха. Присаденият клепач не смогваше да премигва и той леко избърса окото си със здравата ръка, а тялото му се тресеше от безмълвни ридания.

Ръката му затърси бравата на прозореца. Завъртя я. От дупката, която по-рано му беше нос, потекоха сополи и закапаха по перваза, когато откряна прозореца.

В стаята нахлу студен въздух. След малко пазачът щеше да се събуди. Хокан протегна здравата си ръка към Ели през прозореца. Тя се качи на перваза, пое я между своите и я целуна. Прошепна:

— Здравей, приятелю.

Хокан кимна бавно, за да потвърди, че чува. Измъкна ръката си и погали Ели по бузата. Усети кожата ѝ като замръзнала коприна.

Всичко се върна.

Нямаше да изгние в затворническа килия, склонен над безсмислени букви. Нямаше останалите затворници да го унижават, задето бе извършил най-долното престъпление според общите представи. Щеше да е с Ели. Щеше...

Тя се сгуши до него на перваза.

— Какво искаш да направя?

Хокан дръпна ръка от бузата ѝ и посочи шията си.

Ели поклати глава.

— Това значи да те убия.

Той прокара пръст по лицето на Ели. Докосна устните ѝ.

После докосна шията си.

* * *

Дъхът излизаше от устата му на бели облаци, но не му беше студено. След десет минути стигна до магазина. Луната го следваше още от къщата на баща му, играеше си на криеница зад върховете на смърчовите. Оскар си погледна часовника. Десет и половина. От разписанието разбра, че последният автобус от Нортеле тръгва в дванайсет и половина.

Прекоси площадката пред магазина, осветена от лампите при бензиновите колонки, и се запъти към шосето Капелшерсвеген. Никога

не бе пътувал на автостоп и майка му щеше да обезумее, ако разбереше. Да се качва в чужди коли...

Тръгна по-бързо, подмина няколко осветени къщи. Вътре имаше хора, които си прекарваха добре. Децата спяха в леглата си, без да се безпокоят, че родителите им ще влязат и ще ги събудят, за да им дрънкат глупости.

Татко е виновен, не аз.

Погледна ботушите, които носеше в ръка, хвърли ги в канавката, спря. Две тъмни петна върху осветения от луната сняг.

Мама никога повече няма да ми разреши да идвам тук.

Баща му щеше да забележи отсъствието на сина си след може би... час. И щеше да излезе да го търси, да го вика. После щеше да телефонира на майка му. Щеше ли? Вероятно. За да провери дали Оскар не се е обадил. Майка му щеше да познае по гласа му, че е пиян, а Оскар го няма, и щеше да стане една...

Чакай.

Когато стигне в Нортеле, ще се обади на баща си от уличен телефон и ще каже, че си е тръгнал за Стокхолм, но ще пренощува у приятел и ще се прибере на сутринта, все едно нищо не е станало.

Тогав баща му ще си получи заслуженото, без да се стига до катастрофа.

Добре. И...

Оскар се спусна в канавката и вдигна ботушките, завря ги в джобовете на якето си и продължи към шосето. Сега всичко беше наред. Сега той самият определяше накъде да върви, а луната го гледаше дружелюбно отгоре, осветяваше пътя му. Той вдигна ръка за поздрав и запя.

Ето го Фритьоф Андершон, по шапката му сняг...

Не знаеше как продължава текстът, затова си затананика.

След няколкостотин метра се зададе кола. Чу я още отдалеч и се обърна, вдигна палец. Колата го подмина, спря, даде на заден. Вратата от другата страна на шофьорската се отвори; вътре видя жена, малко по-млада от майка му. Значи няма страшно.

— Здравей. Накъде си тръгнал?

— За Стокхолм. Всъщност за Нортеле.

— Аз съм към Нортеле, така че...

Оскар се наведе да погледне.

— Оо, ами родителите ти знаят ли, че си тук?

— Разбира се. Само че колата на татко се развали и... да.

Жената го погледна, като че ли се подвоуми.

— Ами давай тогава.

— Благодаря.

Оскар се настани на седалката и затвори вратата. Потеглиха.

— За автогарата ли си?

— Да, ако може.

Оскар се намести, наслаждаваше се на топлината, която усети, особено по гърба. Трябва да беше от онези седалки с електронагреватели. Колко лесно стана. Покрай тях прелитаха осветени къщи. *Прекарвайте си там.*

... И с песен, и с игра вървим към Испания сега и... още някъде си.

— В Стокхолм ли живееш?

— Да. В Блакеберг.

— Блакеберг... това е на запад, нали?

— Май да. Викат им западните предградия, значи е така.

— Аха. За нещо важно ли бързаш?

— Да.

— Трябва да е наистина важно, щом си тръгнал по това време.

— Да. Наистина.

* * *

В стаята беше студено. Усети тялото си схванато след толкова време сън в неудобна поза. Пазачът се протегна, кокалите му изпукаха, хвърли поглед към леглото, опули се.

Няма го... студ... мамка му!

Изправи се сковано, огледа се. Слава Богу! Не беше избягал. Но как, по дяволите, бе успял да се замъкне до прозореца? И...

Това пък какво е?

Стоеше наведен над перваза с нещо черно на рамото. Голият му задник се подаваше от нощницата. Пазачът направи крачка към прозореца, спря, пое си дъх.

Нещото беше глава. Тъмни очи се взряха в него.

Посегна за служебното си оръжие, спомни си, че няма. От съображения за сигурност. Оръжието му беше в сейфа в коридора отвън. А и се вгледа и видя: то било дете.

— Стой. Не мърдай!

С три скока стигна до прозореца и главата на детето се надигна от мъжа.

В момента, в който охранителят стигна до тях, детето скочи от перваза и изчезна нагоре. Краката му за миг се мярнаха в горната част на прозореца.

Краката бяха боси.

Пазачът подаде глава през прозореца, успя да види как детето изчезва към покрива, извън полезрението му. Онзи до него изхриптя.

Ох, Боже, и по дяволите!

По рамото и гърба на нощницата се виждаха черни петна на слабата светлина. Главата на мъжа висеше надолу и на шията му зееше рана. Откъм покрива се чу леко топуркане — нещо се движеше по ламарината. Той се парализира.

Инструкцията. Как беше по инструкция?

Не си спомняше. Първо спаси живот. Да. Но тук имаше и други, които... втурна се към вратата, набра кода и изскочи в коридора, извика:

— Сестра! Сестра! Елате! Спешен случай!

Хукна към аварийната стълба, а същевременно нощната сестра се появи и се завтече към стаята, от която току-що беше излязъл. Когато се разминаваха бързешком, тя попита:

— Какво има?

— Спешно. Спешно е... Извикайте другите... убийство.

Едва успя да го изговори. Никога не беше му се бе случвало нещо подобно. Сложиха го да пази на това скучно място тъкмо защото беше неопитен. Беше никой, така да се каже. Докато тичаше към стълбите, извади радиопредавателя си и алармира централата, повика подкрепление.

Сестрата мислено се подготви за най-лошото: тяло на пода в локва кръв. Труп, увиснал на чаршаф от тръбата на парното. Беше виждала и едното, и другото.

Когато влезе в стаята, видя само празно легло. И нещо на прозореца. Отначало си помисли, че е оставен куп дрехи на перваза. После забеляза, че те се движеха.

Втурна се към прозореца, за да предотврати случващото се, но онзи я изпревари. Вече се бе навел през перваза, висеше наполовина от прозореца, когато тя се затича. Успя само да хване края на нощницата му, преди тялото да се преметне надолу, тръбичката на системата се изтръгна от ръката му. „Хряс“ — и тя остана с парче син плат в ръка. След секунди чу приглушен далечен звук — тялото се удари в земята. И алармата на системата запищя.

Таксиметровият шофьор зави пред входа за спешни случаи. Възрастният мъж на задната седалка, който през целия път от Якобсберг го забавлява с разкази за сърдечните си проблеми, отвори своята врата и зачака.

Добре де, добре.

Шофьорът слезе, заобиколи колата и протегна ръка, за да помогне на стареца. Снегът падаше по тила му. Старецът тъкмо се канеше да хване ръката му, когато се втренчи в нещо към небето, остана неподвижен.

— Хайде! Ще ви държа.

Старият посочи нагоре.

— Какво е това?

Шофьорът погледна.

На покрива на болницата стоеше човек. Малък човек. Гол над кръста, с долепени до тялото ръце.

Извикай помощ.

Трябваше да се обади по радиостанцията. Само че остана неподвижен, не можеше да се мръдне. Поместеше ли се, щеше да се наруши някакво тайнствено равновесие и човечето щеше да падне.

Усети болка в ръката си, когато старецът я стисна с кривите си кокалести пръсти и заби нокти в дланта му. И въпреки това не помръдна.

Снегът падаше в очите му и той премигна. Човечето на покрива разпери ръце и ги вдигна над главата си. Нещо се опъна между тях и

тялото — ципа... мембрана. Старецът дръпна ръката му, измъкна се от колата и застана до него.

В мига, когато рамото му докосна неговото, човечето... *детето*... полетя надолу. Той неволно ахна и старческите пръсти отново се впиха в ръката му. Детето падаше право към тях.

Двамата се наведоха инстинктивно, закрили главите си с ръце.

Нищо не се случи.

Когато отново вдигнаха очи, детето го нямаше. Шофьорът се огледа, но се виждаха само падащите снежинки под уличните лампи. Старецът изхриптя:

— Ангелът на смъртта. Това беше той. Никога няма да изляза оттук.

СЪБОТА 7 НОЕМВРИ (НОЩ)

Habba-Habba-soudd-soudd!

Групата пеещи момчета и момичета се качиха от площад Хьоторет. Може би връстници на Томи. Пияни. От време на време момчетата ревяха и падаха върху момичетата, а те се смееха и замахваха да ги ударят. После пак пееха. Същата песен отново и отново. Оскар ги поглеждаше крадешком.

Аз никога няма да стана такъв.

За съжаление. Искаше му се. Изглеждаше приятно. Но Оскар никога не би могъл да стане като тези момчета, да прави такива неща. Един от тях се качи на седалката и запя гръмогласно:

— A Huleba-Huleba, A-ha-Huleba...

Някакъв дядка, който клюмаше на местата за потрудноподвижни пътници в другия край на вагона, извика:

— Няма ли да се укротите! Искам да поспя.

Едно от момичетата му показва среден пръст.

— Ще си спиш вкъщи.

Цялата група избухна в смях и пак начена песента. През няколко места от тях самотен мъж четеше книга. Оскар проточи врат, за да погледне заглавието, но успя да види само името на автора: Йоран Тунстрьом. Не му беше известен.

На една от четирите седалки отстрани седеше възрастна жена с чанта в скута. Говореше си тихичко, жестикулираше към невидим събеседник.

Никога не бе пътувал с метрото след десет часа вечерта. Дали същите хора денем седяха мълчаливи и гледаха в нищото или четяха вестници? Или тези бяха от особена порода, която се появява само нощем?

Онзи с книгата обърна нова страница. Оскар като никога не си носеше книга. Жалко. Искаше му се да е като него: да си чете, глух за всичко наоколо, но у него бяха само уокменът и кубчето. Мислеше да

слуша касетата на „Кис“, получена от Томи, пробва малко в автобуса на връщане, но му омръзна само след няколко песни.

Извади кубчето от чантата си. Три страни бяха подредени. Само едно местенце оставаше да се подреди на четвъртата. Веднъж с Ели въртяха кубчето, обсъждаха възможните подходи и след това Оскар напредна. Огледа всички страни, за да си измисли стратегия, но виждаше само нейното лице пред себе си.

Как ли ще изглежда?

Не се страхуваше. Беше обзет от чувството, че... че не може да е тук, не и по това време, не може да е направил това, което бе направил. Нямахме такова нещо. Това не беше той.

Аз не съществувам и никой не може да ми стори нищо.

Обади се на баща си от Нортеле и той плака по телефона. Каза, че ще прати някого да го прибере. За втори път през живота си Оскар чуваше баща си да плаче. За миг беше на път да се размекне. Но когато татко му взе да се пали и да крещи, че имал право на свой живот и можел да прави каквото си иска в собствения си дом, Оскар затвори.

Точно тогава се появи това чувство, че не съществува.

Бандата момчета и момичета слезе на „Енгбюплан“. Един от тях се обърна назад и извика:

— Сладки сънища, скъпи... скъпи...

Не намери думата и едно от момичетата го повлече със себе си. Точно преди вратите да се затворят, той се отскубна и изтича обратно, хвана вратата и извика:

— ... спътници! Сладки сънища, скъпи спътници!

Пусна вратата и влакът потегли. Четящият свали книгата си и проследи с поглед компанията на перона. После се обърна към Оскар, погледна го в очите. И се усмихна. Оскар му отвърна с мимолетна усмивка и се престори, че внимава в кубчето.

Изпълни го чувството, че... е одобрен. Мъжът го бе погледнал и сякаш мислено му беше казал: *Постъпваш добре. Всичко е правилно.*

И все пак не посмя да го погледне пак. Сякаш онзи знаеше. Оскар завъртя един ред от кубчето, после го върна обратно.

В Блакеберг освен него слязоха още двама души от други вагони. По-голямо момче, което не познаваше, и някакъв възрастен рокер, който изглеждаше доста пиян. Рокерът се довлече до момчето и извика:

— Ей, чшш, дай една цигара.

— Сори, не пуша.

Рокерът май не го разбра, защото изрови десетачка от джоба си и я размаха.

— Десет кинта. Само една.

Момчето поклати глава и продължи по пътя си. Рокерът се заклатушка на място, а когато Оскар го подминаваше, вдигна глава и каза:

— Ей! — обаче очите му се свиха, фокусира го и поклати глава.
— Не. Нищо. Върви си с мир, братко.

Оскар продължи нагоре по стълбите към фойето на станцията. Чудеше се дали рокерът не мисли да се изпикае върху електрическата релса. По-голямото момче си отиде. Като се изключи дежурният в кабинката, Оскар беше сам тук.

Всичко беше толкова различно през нощта. Фотоателието, магазинът за цветя и бутикът. Дежурният си седеше в кабинката, вдигнал крака на гишето, четеше нещо. Толкова беше тихо. Часовникът на стената показваше малко след два. Сега би трябвало да е в леглото си. Да спи. Поне да му се спеше. Но не. Беше толкова изтощен, че усещаше тялото си кухо, ала тази празнина бе изпълнена с електричество. Не със сънливост.

Долу на перона някаква врата се отвори с трясък и той чу гласа на рокера:

— *О, кланяйте се, ченгета с каски и палки...*

Същата песен, която си беше пял по пътя. Оскар се засмя и хукна. Изтича навън, надолу по хълма към училището, подмина сградата, паркинга. Снегът беше завалял отново и големите снежинки пареха разгорещеното му лице. Погледна нагоре, както тичаше. Луната все още беше с него, от време на време се криеше зад блоковете.

Като стигна своя блок, спря, пое си дъх. Почти всички прозорци бяха тъмни, но не се ли виждаше слаба светлинна зад щорите в апартамента на Ели?

Как ли ще изглежда?

Качи се по склона, хвърли поглед към своя тъмен прозорец. Там вътре спеше обикновеният Оскар. Оскар... преди Ели. С „пикливата топка“ в гащите. Той самият вече я беше зарязал, нямаше нужда от нея.

Отключи вратата на своя вход и тръгна през сутерена към нейния, изобщо не спря да провери дали на пода бе останало петно. Просто го подмина. То не съществуваше вече. Нямаше майка, нито баща, нямаше предишен живот, беше просто... тук. Продължи през вратата и нагоре по стълбите.

Застана на площадката и погледна захабената дървена врата без табелка, без име. Зад тази врата.

Представяше си как просто ще изтича нагоре по стълбите и ще позвъни. Вместо това седна на предпоследното стъпало до вратата.

Ами ако тя не го иска тук?

Нали всъщност тя избяга от него. Сигурно ще го отпрати, ще му каже да я остави на мира, да...

Клубното мазе. На Томи и другите.

Можеше да спи там, на дивана. Едва ли оставаха през нощта. Така щеше да се срещне с Ели на следващата вечер, както обикновено.

Няма да е както обикновено.

Втренчи се в звънеца. Нямаше да е като преди. Наложил му се да направи нещо значително. Например да избяга, да пътува на автостоп, да се добере до вкъщи посред нощ, за да покаже, че е... важно. Не го плашеше фактът, че тя вероятно е същество, което се храни с човешка кръв. Страхуваше се да не го отблъсне.

Звънна.

В апартамента прозвуча дрънчене, което спря, щом си дръпна пръста от бутона.

Остана така, зачака. Пак звънна, по-продължително. Нищо. Нито звук.

Тя не си беше вкъщи.

Оскар стоеше неподвижно на стълбището, а разочарованието натеза в стомаха му като камък. Изведнъж се почувства уморен, ужасно уморен. Надигна се бавно и заслиза по стълбите. Насред път му хрумна нещо. Тъпо, но все пак. Върна се на вратата и сигнализира името ѝ с дълги и кратки позвънявания според морзовата азбука.

Е... Л... И...

Зачака. Никакъв звук. Тъкмо се обърна да си върви, когато чу гласа ѝ.

— Оскар? Ти ли си?

И въпреки всичко радостта в гърдите му се изстреля като ракета в неволен вик:

— Да!

* * *

Мод Карлберг си взе чаша кафе от стаята зад рецепцията, за да запълни времето. Седна в тъмното. Трябваше да е приключила смяната си преди час, но полицията я бе помолила да изчака.

Двама неуниформени нанасяха с четки някакъв прах на пода, където беше минало момиченцето с босите крака.

Полицаят, който я разпита какво е казало то, какво е направило, как е изглеждало, не беше дружелюбен. През цялото време Мод чуваше в гласа му упрек. Но откъде би могла да знае?

Хенрик, един от охранителите, който често беше на смяна едновременно с нея, дойде на рецепцията и посочи кафето.

— За мен ли е?

— Ако искаш.

Той взе чашата, отпи глътка и огледа фоайето. Освен онези, които ръсеха пода, имаше и един униформен полицай, който разговаряше с някакъв шофьор на такси.

— Много народ тази вечер.

— Нищо не разбирам. Как се е качила горе?

— Не знам. Точно това проверяват. Май се е покатерила по стената.

— Но това е невъзможно.

— Така е.

Хенрик извади от джоба си пликче бонбони като лодчици и я почерпи. Мод поклати глава и той си извади три бонбона, лапна ги и сви виновно рамене.

— Отказах цигарите. Качих четири кила за две седмици — той направи недоволна гримаса. — По дяволите! Да го беше видяла само.

— Кого... убиеца?

— Да. Беше оплискан... цялата стена там. А лицето... не. Ако някога реша да се самоубивам, ще взема хапчета. Представи си да си патолог, а! Да ти се налага...

— Хенрик...
— Да?
— Престани.

* * *

Ели стоеше на прага. Оскар беше седнал на стъпалото. В едната си ръка стискаше дръжката на чантата си, едва ли не готов да тръгне всеки момент. Ели прибра кичур коса зад ухото си. Изглеждаше добре. Малко, неуверено момиченце. Тя погледна ръцете си и попита тихо:

— Идваш ли?

— Да.

Тя леко кимна, вкопчи ръце една в друга. Оскар остана да седи на стъпалото.

— Може ли... да вляза?

— Да.

Хрумна му една дяволия:

— Каж ми да вляза.

Ели вдигна глава, понечи да отговори нещо, но се отказа. Реши да затвори вратата, спря се. Пристъпи с босите си крака, после каза:

— Влез.

Обърна се и тръгна към вътрешността на апартамента, Оскар я последва, затвори вратата. Остави чантата в коридора, съблече си якето и го закачи на празната закачалка.

Ели стоеше на прага на хола с провесени ръце. Беше само по гащи и червена тениска с надпис „Айрън Мей-дън“ върху черепа на чудовището от обложките на плочите им. На Оскар му се стори позната. Беше видял подобна сред боклуците в общото мазе. Дали е същата?

Ели гледаше мръсните си крака.

— Защо каза това?

— Нали ти така казваш.

— Да. Оскар...

Поколеба се. Оскар стоеше с ръка върху якето, което току-що бе закачил. И попита, без да я гледа:

— Ти вампир ли си?

Тя обхвана тялото си с ръце, поклати бавно глава.

— Аз... храня се с кръв. Но не съм... такава.

— Каква е разликата?

Тя го погледна в очите и натърти:

— Разликата е огромна.

Оскар видя как пръстите на краката ѝ се свиваха, отпуснаха се, пак се свиваха. Голите ѝ крака бяха изключително тънки, а под края на тениската се виждаха белите ѝ гащи. Махна с ръка към нея.

— Да не си... *умряла*?

Тя се усмихна за първи път, откакто беше дошъл.

— Не. Не ми ли личи?

— Ами не че... а... някога умирали ли си?

— Не. Но съм живяла страшно дълго.

— *Стара* ли си?

— Не. На дванайсет съм. Само че от доста време.

— Значи си стара. Вътрешно. В главата.

— Не. Не съм. Това дори според мен е странно. Не мога да го разбера. Защо никога... по никакъв начин... не пораствам по-голяма.

Оскар се замисли, поглаждайки ръкава на якето си.

— Може би защото си.

— Какво?

— Ами... не можеш да разбереш защо си само на дванайсет години, защото наистина си на дванайсет.

Ели сбърчи вежди.

— Искаш да кажеш, че съм глупава?

— Не. Само леко бавнозагриваща. Като малките деца.

— Аха. Как си с кубчето?

Оскар изсумтя, погледна я в очите и си спомни какви ѝ бяха зениците. Сега изглеждаха съвсем нормални, но тогава — нали ги беше видял? И все пак... струваше му се прекалено. Невъзможно.

— Ели. Просто си измисляш, нали?

Тя погали чудовището на фланелката си и ръката ѝ спря на зиналата му уста.

— Още ли искаш да сключим съюз?

Оскар неволно се дръпна.

— Не.

Тя го погледна. Тъжно, почти укорително.

— Не в този смисъл. Нали разбираш, че... — и млъкна.

Оскар довърши вместо нея:

— ... ако си искала да ме убиеш, щеше да го направиш отдавна.

Ели кимна. Оскар отстъпи още по-назад. Колко ли бързо би могъл да изскочи навън? С чантата — или да я зареже тук? Ели като че ли не забелязваше безпокойството му, копнежа да избяга. Оскар спря, напрегнат като пружина.

— Да не би да... се заразя?

Ели поклати глава, без да вдига поглед от чудовището на фланелката си.

— Не искам да заразявам *никого*. Най-малко пък теб.

— Какъв ще е тогава? Съюзът.

Тя повдигна глава към мястото, където очакваше да го види. Откри, че се е изместил. Поколеба се. После се приближи и обхвана с ръце лицето му. Оскар не се дръпна. Ели изглеждаше... като разсеяна. Отнесена. Но нямаше нищо общо с израза ѝ тогава в мазето. Върховете на пръстите ѝ докоснаха ушите му. Оскар усети как тялото му се изпълва със спокойствие.

Хайде.

Да става каквото ще!

Лицето на Ели беше на педя от неговото. Дъхът ѝ миришеше странно, като бараката, където баща му държеше стари жезла. Да. Тя миришеше на... ръжда. Погали ухото му. Пошепна:

— Сама съм. Никой не знае. Искаш ли?

— Да.

Тя бързо доближи лице до неговото, обхвана с устни горната му устна, леко я притисна и остана така. Устните ѝ бяха топли и сухи. Устата му се изпълни със слюнка, и когато той обхвана долната ѝ устна, тя се навлажни, омекна. Опитваха устните си предпазливо, движеха ги и Оскар потъна в някакъв топъл мрак, който постепенно просветна, превърна се в голяма зала, зала в замък, с маса в центъра, отрупана с ястия, а Оскар...

... се затичва към вкусотиите, започва да се тъпче с ръце. Наоколо му има и други деца, малки и големи. Всички ядат от масата. Начело седи някакъв... мъж?... жена...

човек с нещо, което сигурно е перука. Огромна буйна коса. В ръката си държи чаша, пълна с тъмночервена течност, облегал се е

удобно на стола си, пийва и кима насърчително на Оскар.

Ядат ли, ядат. В дъното на залата, до стената, вижда бедно облечени хора, които с безпокойство следят случващото се на масата. Жена с кафяв шал на главата стои там, захванала ръце на корема си, и Оскар си мисли: „мама“.

После се чува звън на чаша и всички насочват вниманието си към онзи на почетното място. Той се изправя. Оскар се страхува от този човек. Той е дребен, слаб, с неестествено червена уста. Лицето му е бяло като тебешир. Оскар усеща как от крайчеца на устата му се стича сосът от месото, в устата си има мръвка, побутва я с език.

Онзи вдига някаква кожена торбичка. Развързва връвчицата с грациозно движение и изсипва на масата два големи бели зара. Те се търкулват, шумът отеква в цялата зала и спират. Мъжът ги взема в ръка и ги показва на Оскар и на останалите деца.

Отваря уста, за да каже нещо, в този миг парчето месо изпада и...

Устните на Ели се отдръпнаха, тя пусна главата му и отстъпи назад. Макар сцената със залата да го плашеше, Оскар се помъчи пак да си я представи, но я нямаше. Ели го погледна изпитателно. Той потърка очи, кимна.

— Това всичко беше наистина, нали?

— Да.

Останаха така за малко, мълчаха. После Ели каза:

— Искаш ли да влезеш?

Оскар не отвърна. Ели подръпна тениската си, вдигна ръце, отпусна ги.

— Никога няма да те нараня.

— Знам.

— За какво мислиш?

— Тази фланелка. От боклука ли е?

— ... Да.

— Опра ли я поне?

Ели не отвърна.

— Малко си мърлява, знаеш ли?

— Да се преоблека, ако искаш.

— Да. Хайде!

* * *

Беше чел за покрития с чаршаф на количката. Ритуалния убиец.

Бенке Едвардс беше тикал какви ли не по тези коридори на път към моргата. Жени и мъже на всякакви възрасти, дребни и едри. Деца. Нямаха отделна носилка за деца и почти нищо друго не го натъжаваше така, както цялото празно пространство на количката, когато на нея имаше дете: малкото телце под бялото покривало, сместено в горния край на носилката. Долната половина — празна, чаршафът — плоско застлан. Ето това празно пространство за него беше самата смърт.

Но сегашният труп беше на възрастен мъж, и то прочут.

Возеше количката по празните коридори. Единственият звук беше поскърцването на гумените колела по линолеума. Тук нямаше цветна маркировка по пода. Дойдеше ли външен човек, винаги го придружаваше някой от болницата.

Бенке изчака полицията да направи снимки на мъртвото тяло навън пред входа. Иззад заграждението няколко души от пресата снимаха сградата с ярки светкавици. Утре снимките ще са във вестниците, допълнени с пунктирна линия, за да се види как е падало тялото.

Това е то да си прочут.

Очертанията под чаршафа не загатваха за нищо подобно. Изглеждаха по най-обичайния начин. Той знаеше, че мъжът на вид е като чудовище, че тялото му се бе пръснало като балон с вода при удара в замръзналата земя — за щастие беше закрито с чаршафа. Под него всички сме еднакви.

Обаче със сигурност мнозина щяха да изпитат облекчение, задето тъкмо тези мъртви останки отиваха сега в хладилната камера, а после в крематориума, след като патоанатомите си свършат работата. Покойният беше с рана на шията, която фотографът на полицията засне с особено усърдие.

Но това ли е най-важното?

Бенке се изживяваше като малко нещо философ. Сигурно заради професията. В края на краищата бе виждал толкова често самата

човешка същност, неприкрита от нищо, че си беше развил своя теория, и то много проста.

— Всичко е в мозъка.

Гласът му отекна в празните коридори, когато спря количката пред вратата на моргата, набра кода и я отвори.

Да. Всичко е в мозъка. Изначално. Тялото е просто един вид помощно средство, което мозъкът е принуден да мъкне, за да поддържа живота си. Но всичко изначално си е заложено в мозъка. И единственият начин да бъде променен някой като този под чаршафа е да му се оперира мозъкът.

Или да се изключи.

Механизмът, който трябваше да държи вратата отворена в продължение на десет секунди след въвеждането на кода, още не беше поправен и се наложи Бенке да я крепи отворена с едната ръка, а с другата хвана количката откъм главата и я дръпна навътре. Тя се удари в касата на вратата и той изруга.

Ако беше в хирургията, щяха да са го оправили на мига.

В този миг забеляза нещо необичайно.

Вляво и малко по-ниско от издутината, която представляваше главата на покойника, на чаршафа се появи кафеникаво петно. Вратата се заключи зад тях, когато Бенке се наведе да погледне. Петното бавно се разрастваше.

Той кърви.

Бенке не беше от най-плашливите. А и такива неща му се бяха случвали вече. Вероятно е имало някой запушен съд в черепа и кръвта беше пръснала от удара в касата на вратата.

Петното на чаршафа се уголемяваше.

Бенке отиде до аптечката и извади лейкопласт и марля. Винаги бе намирал за смешно да има аптечка на такова място, но тя все пак беше предназначена за живите — в случай че някой се нарани тук, прищипе си пръст с носилката или нещо подобно.

Пое си дъх и хвана края на чаршафа. Разбира се, не се страхуваше от трупове, но нали този изглеждаше наистина ужасно. А Бенке бе принуден да направи превръзка с лепенка. Щеше да си изпати, ако моргата се олее с кръв.

Така че преглътна и дръпна чаршафа.

Лицето на мъжа не подлежеше на описание. Беше непонятно как е останал жив цяла седмица в подобно състояние. По него нямаше нищо човешко освен едно ухо и... око.

Не можеха ли... да го залепят?

Окото беше отворено. Естествено. Почти нямаше клепач, с който да се затвори. Освен това беше толкова пострадало, че сякаш имаше белези даже по склерата.

Бенке откъсна очи от мъртвешкия поглед и се съсредоточи върху задачата си. Изглежда, кръвта беше от раната на шията му.

Чу се меко капване и той се огледа трескаво. По дяволите. Взе да се изнервя. Ето, още веднъж. Идваше откъм краката му. Погледна надолу. От количката се стече капка вода и падна върху обувката му. Кап.

Вода?

Прегледа раната на шията му. Около нея се бе образувала локвичка и се стичаше от носилката.

Кап.

Отмести крака си. Поредната капка падна на плочките.

Плъок.

Топна пръст в насъбралата се течност, потърка палеца и показалеца си. Не беше вода, а някаква хлъзгава, жилава, прозрачна течност. Помириса пръстите си. Нищо познато.

Когато погледна към белия под, там вече се образуваше локва. Течността не беше прозрачна, а бледорозова. Изглеждаше като разслоена кръв в банките за преливане. Онова, което остава при утаяване на кръвните телца.

Плазма.

Трупът кървеше с плазма.

Експертите да проучат как е възможно утре сутрин, по-точно днес. Неговата работа беше просто да я спре, за да не се омаже подът. Искаше вече да се прибере. Да се мушне в леглото до спящата си съпруга, да прочете няколко страници от „Негодникът от Сефле“^[1] и после да спи.

Бенке нагъна марлята на дебел компрес и го притисна върху раната. Как, по дяволите, да закрепим лейкопласта? Шията му беше така разкъсана, че нямаше къде да го залепи. Все едно. Искаше да си ходи.

Откъсна дълги ленти лейкопласт и ги уви как да е, за което вероятно щяха да го мъмрят по-късно, но не го беше грижа.

Аз съм санитар, не съм хирург.

Когато компресът вече си беше на мястото, той почисти количката и пода. След това откара трупа в четвърта камера и потри ръце. Мисията изпълнена. Добре свършена задача и интересна история, която да разказва по-късно. Заоглажда фразите още докато правеше последна проверка и гасеше осветлението.

Нали знаете онзи убиец, дето падна от последния етаж? Та после го поех аз и като го карам за моргата, какво да видя...

Качи се с асансьора до стаята, старателно си изми ръцете, преоблече се и на излизане хвърли престилката за пране. Слезе на паркинга, качи се в колата и изпуши на спокойствие една цигара, преди да запали двигателя. След като угаси фаса в пепелника, който вече наистина трябваше да изпразни, той завъртя ключа.

Колата не запали, сервираше му този номер винаги когато беше студено или влажно. Накрая все пак тръгваше — но не пропускаше да се погаври. Когато на третото завъртане задавеният звук се превърна в ясно ръмжене на двигателя, му проблесна.

Не се съсирва.

Не. Онова, дето тече от шията на покойника, няма да се съсири под компреса. Ще го измокри и после ще потече по пода... и когато след няколко часа отворят вратата...

По дяволите!

Извади ключа от стартера, ядно го пъкна в джоба си и слезе от колата да се върне в болницата.

* * *

Холът не беше така празен, както коридорът и кухнята. Тук имаше диван, фотьойл и голяма холна маса, отрупана с какви ли не джунджурии. Самотен лампион я огряваше със слаба жълта светлина. И това беше всичко. Никакви килими, никакви картини, нито дори телевизор. На прозорците висяха дебели одеяла.

Прилича на затвор. Голяма затворническа килия.

Оскар подсвирна за проба. Точно така. Имаше ехо, но не особено силно. Сигурно заради одеялата. Остави чантата си до фотьойла. Металните бутони на дъното изчаткаха силно и самотно върху твърдия линолеум.

Беше започнал да разглежда нещата на масата, когато Ели се появи от съседната стая с карираната риза, дето ѝ беше твърде голяма. Оскар посочи хола:

— Вие да не се местите?

— Не. Защо?

— Просто така реших.

Вие?

Как не се сети по-рано. Оскар плъзна поглед по нещата на масата. Всичките приличаха на играчки. И то стари.

— Онзи, дето живееше тук преди... не ти беше *баща*, нали?

— Не.

— И той ли...

— Не.

Оскар кимна, отново огледа хола. Не си представяше как някой може да живее така. Освен ако...

— Ти... бедна ли си?

Ели отиде до масата, вдигна нещо, което изглеждаше като черно яйце, и го подаде на Оскар. Той се наведе към лампона да го разгледа.

Повърхността му беше грапава и като се вгледа внимателно, Оскар забеляза, че стотици златни нишки се виеха по нея в сложни плетеници. Яйцето беше тежко, сякаш бе направено от метал. Оскар го огледа от всички страни, златните нишки минаваха през плитки бразди по повърхността му. Ели застана до него и той отново усети онази миризма... на ръжда.

— Каква е стойността му според теб?

— Не знам. Голяма?

— Съществуват само две. Ако ги притежаваш и двете, можеш да ги продадеш и да купиш, да речем... атомна електроцентрала.

— Неее...

— Ами не знам. Колко струва атомна електроцентрала? Петдесет милиона?

— Мисля, че струват... милиарди.

— А. Тогава няма да стане.

— И какво ще правиш с цяла атомна електроцентрала?

Ели се разсмя.

— Хвани го с ръце. Ето така. Захлупи го. Сега ги завърти.

Оскар направи каквото му каза. Завъртя яйцето внимателно в шепи и усети как то... се пропука и се разсипа в ръцете му. Той ахна и повдигна горната си ръка. От яйцето бе останала само купчина от стотици... хиляди парченца.

— Извинявай! *Внимавах*, наистина...

— Шшшт! Всичко е наред. Само гледай да не изпуснеш някое парченце. Остави ги тук.

Ели му показва празен лист на масата. Оскар притаи дъх, докато изсипваше лъскавите парченца с голяма предпазливост. Някои бяха помалки от водна капчица и той с пръсти провери в дланта си да не е останало нито едно.

— Счупи се.

— Ето. Погледни!

Тя побутна лампата към масата и насочи бледата ѝ светлина върху купчинката метални късчета. Оскар се наведе над тях. Едно миниатюрно парченце бе останало встрани от купчината и като се вгледа отблизо, той различи от двете му страни зъбци и вдлъбнатинки. И разбра.

— Това е главоблъсканица.

— Да.

— И... можеш ли пак да го сглобиш?

— Мисля, че да.

— Сигурно ще отнеме цяла вечност.

— Да.

Оскар разгледа още няколко парченца, пръснати до купчинката. Приличаха на първото, но като се вгледа по-внимателно, откри разлики. Зъбците и вдлъбнатинките не бяха съвсем същите и на същите места. Видя и парченце, на което имаше тъничка златна нишка. Значи това беше външната му страна.

Той се свлече на фотъйла.

— Направо свят ми се завива.

— Представи си какво му е било на онзи, който го е *изработил*.

Ели подбели очи и изплези език, при което заприлича на Джуджето Глупчо. Оскар се разсмя. Ха-ха! Звукът отекна в стените.

Пустота. Ели седна на дивана с кръстосани крака и го погледна... с очакване. Той избягна погледа ѝ, обърна се към масата с руините от играчки.

Пустота.

Изведнъж изпита същата умора. Тя не беше „неговото момиче“, не би могла. Беше... нещо друго. Разделяха ги разстояния, които нямаше как да... затвори очи, облегна се назад на фотьойла, а чернилката под клепачите му беше пространството, което ги разделяше.

Заспа, унесе се в мигновен сън.

Пространството между тях се изпълни с грозни лепкави насекоми, които летяха към него, а когато се приближиха, той видя, че са със зъби. Замахна с ръка да ги прогони и се събуди. Ели го гледаше от дивана.

— Оскар... Аз съм човек, същият като теб. Приеми просто, че имам... изключително рядка болест.

Оскар кимна.

Мярна му се някаква мисъл. Някаква подробност. Нещо важно. Не можа да я улови. Отказа се. Тогава му хрумна друга мисъл, ужасна. Че Ели просто се преструва. Че вътре в нея е скрит прастар човек, който го наблюдава, знае всичко, присмива му се тайно.

Няма начин.

Извади уокмена от чантата си, колкото да се занимава с нещо, измъкна касетата, прочете текста: „Kiss: Unmasked“, обърна я, „Kiss: Destroyer“, пъкна я обратно.

Трябва да си вървя.

Ели се наведе напред.

— Какво е това?

— Това ли? Уокмен.

— Да не е за... слушане на музика?

— Да.

Нищо не знае. Свръхумна, а нищо не знае. Какво прави по цял ден? Спи, разбира се. Къде ѝ е ковчегът? Ами да. При мен никога не спеше. Лежеше в леглото ми и чакаше да се развидели. Трябва да вървя, смърт чака ме, ако остана тук...

— Може ли и аз?

Оскар ѝ подаде уокмена. Тя го взе, но сякаш не знаеше какво да прави с него, после обаче сложи слушалките на ушите си и го погледна въпросително. Оскар посочи копчетата.

— Натисни това, на което пише „плей“.

Ели затърси с очи и натисна копчето „плей“. Оскар изпита някакво спокойствие. Това беше нормално: да дадеш на приятел да послуша музика. Кой знае дали Ели ще хареса „Кис“.

Тя натисна „плей“ и той чак от фотьойла чу дрезгавия вой на китари, барабани, гласове. Беше попаднала в средата на една от по-тежките песни.

Очите ѝ се разшириха и тя изкрещя от болка; Оскар така се изплаши, че се дръпна назад на фотьойла, който се люшна и за малко да се преобърне. Видя я как изтръгна слушалките от ушите си с такава сила, че жиците се откъснаха, хвърли ги, притисна с длани ушите си, изскимтя.

Оскар седеше със зяпнала уста, загледан в слушалките, които се удариха в стената. Стана, вдигна ги. Тотално съсипани. И двете с отскубнати жици. Остави ги на масата и пак седна на фотьойла.

Ели свали ръце от ушите си.

— Извинявай... така ме заболя.

— Няма нищо.

— Скъп ли беше?

— Не.

Ели смъкна най-горния кашон с някакви вещи, пхна ръка в него и извади банкноти, подаде му ги.

— Вземи.

Той ги взе, преброи ги. Три по хиляда и две по сто крони. Почти с чувство на страх погледна кашона, от който бе извадила банкнотите, после Ели, парите.

— Аз... струват петдесет крони.

— Нищо, вземи ги.

— Но само... само слушалките се счупиха, а те...

— Твои са. Моля те!

Оскар се поколеба, после прибра банкнотите в джоба на панталона, мислено ги обърна в рекламни брошури. Приблизително година от съботи, може би... двайсет и пет хиляди раздадени брошури.

Сто и петдесет часа. Повече. Цяло състояние. Банкнотите му убиваха в джоба.

— Ами благодаря.

Ели кимна, взе от масата нещо, което изглеждаше като омотано кълбо от възли, но най-вероятно пак някаква главоблъсканица. Оскар я гледаше как чопли възлите. Привела врат, дългите ѝ тънки пръсти се движеха по краищата на конците. Той прехвърли наум всичко, което му бе разказвала. Баща ѝ, лелята в града, училището ѝ. Лъжи, само лъжи.

А откъде има пари? Краде ли?

Чувството му беше толкова непознато, че отначало не разбира какво е. Започна като някакво изтръпване, усети го в тялото си, после студена остра дъга се заби от стомаха към главата му. Беше... ядосан. Не отчаян или уплашен. Ядосан.

Защото го лъже, а и... от кого краде пари? От тези, които?... Сплете пръсти на корема си, облегна се назад.

— Ти убиваш хора.

— Оскар...

— Ако всичко това е вярно, значи убиваш хора. Крадеш парите им.

— *Получих* парите.

— Само лъжеш. През цялото време.

— Вярно е.

— Кое е вярно. Че лъжеш?

Ели остави кълбото на масата, погледна го с мъка в очите, разпери ръце.

— Какво искаш от мен?

— Докажи ми.

— Кое?

— Че си... това, което казваш.

Тя го изгледа. После поклати глава.

— Не искам.

— Защо?

— Познай.

Оскар потъна още по-дълбоко във фотьойла. Усети парите в джоба си. Представи си вързопите с реклами. Пристигат сутринта. Трябва да ги раздаде до вторник. Сива умора в тялото му. Сивота в

главата. Гняв. „Познай“. Нейните игри. Още лъжи. Искаше да се махне оттук. Да спи.

Парите. Даде ми пари, за да остана.

Стана от фотьойла, извади от джоба си нагънатите банкноти, остави на масата всички освен една стотачка. Пъхна я обратно в джоба си и каза:

— Аз ще си ходя.

Тя се наведе, хвана го за китката.

— Остани. Моля те!

— Защо? Ти само лъжеш.

Опита да се дръпне, но тя стисна по-здраво ръката му.

— Пусни ме!

— Аз не съм циркаджийско чудовище!

Оскар стисна зъби и каза спокойно:

— Пусни ме.

Тя не пускаше. Студената дъга на гнева завибрира в гърдите му, зазвънтя — и той се хвърли отгоре ѝ. Нападна я и я бутна назад върху дивана. Тя беше почти безтегловна и той я притисна към страничната облегалка, седна на гърдите ѝ, а дъгата се изви, разтреса се, пръсна черни петна в очите му, той вдигна ръка и я удари в лицето с всичка сила.

Между стените отекна остър плясък и главата ѝ се извъртя встрани, от устата ѝ изхвърчаха капки слюнка и той усети парене в ръката си, дъгата се счупи, разпадна се и гневът му се изпари.

Седеше на гърдите ѝ, объркан и загледан в малката ѝ глава, обърната в профил върху черната кожа на дивана, а ударената ѝ буза пламна в червенина. Тя лежеше неподвижно, с отворени очи. Той закри с длан лицето си:

— Извинявай! Извинявай! Аз...

Внезапно тя се изви, отблъсна го от гърдите си, притисна го към облегалката на дивана. Той се опита да я хване за раменете, не уцели и хвана бедрата ѝ, тя падна и затисна с корем лицето му. Той я отблъсна, извъртя се двамата се вкопчиха в битка.

Търкаляха се по дивана, боричкаха се. С напрегнати мускули, съвсем истински. Само че всеки внимаваше да не нарани другия. Сплетоха се на кълбо, удариха се в масата.

Парченца от черното яйце паднаха на пода със звука на ситен дъжд по ламаринен покрив.

* * *

Не си направи труда да се качи за престилката си. Нали смяната му беше приключила.

Сега вече е свободното ми време и го правя само и единствено за своята душа.

Можеше да вземе някоя от престилките на патолозите в моргата, в случай че вътре е... омазано. Асансьорът дойде и той натисна подземен етаж 2. Какво ще прави, ако наистина е така? Може би трябва да се обади в спешното и да пита дали някой ще дойде да го зашие. Нямахше инструкции за подобни случаи.

Е, най-вероятно кръвотечението, или както там можеше да се нарече, вече е спряло, но трябваше да провери. Иначе нямаше да може да заспи. Ще лежи и ще си представя как капе.

На слизане от асансьора се подсмихна. Колко ли от обикновените хора биха се справили с подобна ситуация, без да им мигне окото? Малцина. Беше наистина доволен от себе си, задето... да, изпълнява дълга си. Държи се отговорно.

Сигурно чисто и просто не съм обикновен.

И не би могло да се отрече: отчасти се *надяваше*... ами кръвотечението да е продължило; да се наложи да позвъни в спешното, да стане малко цирк. Колкото и да му се искаше да се прибере и да си легне. Така историята щеше да стане по-интересна, много ясно.

Не, едва ли беше обикновен човек. Нямахше никакви проблеми с труповете: помощни средства с угаснали мозъци. Затова пък тези коридори определено го влудяваха.

Самата мисъл за мрежата от тунели на десет метра под земята, за празните стаи и зали, подобни на някакви адски отдели в ада. Толкова големи. Толкова тихи. Толкова празни.

В сравнение с тях труповете са самото възлъщение на живота.

Набра кода, по навик натисна копчето за автоматично отваряне на вратата, но то му отвърна само с безпомощно щракване. Така че си отвори ръчно и като влезе в камерата, си сложи гумени ръкавици.

Какво става?

Трупът, който бе оставил покрит с чаршаф, сега беше гол. Еректиралият му член стърчеше, изкривен на една страна, чаршафът се валяше на пода. Скапаните от пушене дробове на Бенке изсвистяха, когато рязко си пое дъх.

Човекът не беше мъртъв. Не. Явно не... щом се движеше.

Той мърдаше бавно върху носилката, сякаш насън. Ръцете му търсеха нещо във въздуха и Бенке инстинктивно отстъпи назад, когато едната — дори не приличаше на ръка — прелетя под носа му. Човекът направи опит да се надигне, падна обратно върху носилката. Окото му гледаше право напред, без да мига.

Звук. Той издаваше някакъв звук.

— Ееее...

Бенке прекара ръка през лицето си. Нещо беше станало с кожата му. Усети я някак странна... погледна ръката си. Гумените ръкавици.

Видя как онзи отново направи опит да се надигне.

Какво, по дяволите, да правя?

Човекът падна на носилката с мокро изплискване. Няколко капки опръскаха лицето на Бенке. Той посегна да ги избърше с гумената ръкавица, но само ги размаза.

Вдигна крайчеца на ризата си, избърса се.

Десет етажа. Паднал е десет етажа.

Добре. Добре. Ето ти проблем. Оправяй се.

Щом не е мъртъв, значи е в предсмъртна агония. Трябва да се погрижи за него.

— Ееее...

— Тук съм. Ще ти помогна. Ще те закарам в спешното. Легни спокойно, аз ще...

Бенке се приближи и сложи ръка върху напрегнатото му тяло. Здравата ръка на мъжа се стрелна и го хвана за китката. По дяволите, откъде тази сила? Бенке се принуди да си помогне и с другата ръка, за да се освободи.

Единственото подръчно средство, с което можеше да го стопли тук, бяха стандартните чаршафи за трупове. Бенке взе три да го завие, а той през цялото време се гърчеше като червей на кука и не спираше да издава същия звук. Бенке се наведе над него и го зави, щом онзи се поуспокои.

— Сега ще те закарам в спешното възможно най-бързо, нали? Гледай да не мърдаш.

Изтика носилката до вратата и въпреки всички струпали се проблеми си спомни, че автоматът не работи. Заобиколи носилката откъм горния ѝ край и отвори, погледна към главата на човека. Защо ли му трябваше!

Устата, която всъщност не беше уста, се отваряше.

Полузарасналата кожа се раздра със звук като от остъргване на люспеста риба. Тук-там здравата светлорозова кожа не се разкъса, а се разтегли, докато дупката в долната част на лицето ставаше все по-голяма.

— Ааааа!

Воят му отекна в празните коридори и сърцето на Бенке се раздумка.

Тихо! Млък!

Ако в този момент имаше чук, като нищо щеше да го стовари право върху тази гнусна трепереща маса с взиращото се око; кожата на устата се пръсна като опънат ластик и Бенке видя зъбите на мъжа, бели сред цялата кървава пихтия на някогашното му лице.

Бенке заобиколи количката и я подкара по коридорите към асансьора. Подтичваше от ужас да не би онзи да се извърти и да падне от носилката.

Коридорите се точеха безкрайни като в кошмар. Да. Същински кошмар си беше. Всичките му идеи за „интересна история“ се изпариха. Искаше само да стигне до място с хора, *живи* хора, за да се отърве от това изчадие, което крещеше върху носилката.

Стигна до асансьора и натисна бутона за повикване. Представи си пътя до спешното. След пет минути ще е там.

Още на приземния етаж ще се намери някой да му помогне. Две минути — и се връща в реалността.

Идвай де, проклет асансьор!

Онзи му махна със здравата си ръка.

Бенке погледна и затвори очи, отвори ги отново. Човекът се опитваше да каже нещо, беше се поукуротил. Викаше го да се доближи. Значи беше в съзнание.

Той се наведе:

— Да? Кажй?

Внезапно ръката го сграбчи за врата и притегли главата му надолу. Бенке загуби равновесие и се стовари върху него. Онзи го държеше здраво, дърпаше главата му надолу, право към... дупката.

Бенке опита да се хване за стоманената рамка на носилката, за да се освободи, но онзи му извъртя главата и залепи лицето му за мокрия компрес на шията си.

— Пусни ме, че...

В ухото му се заби пръст и той чу как се чупи костта и се пука тъпанчето му, а пръстът влизаше все по-навътре. Той зарита с крака и когато си блъсна пиццала в металната пречка в долния край на количката, Бенке най-сетне изкрещя.

Зъби захапах бузата му, а пръстът в ухото му се пъкна толкова навътре, че му причерня, всичко угасна и... той се предаде.

Последното, което видя, бе как компресът пред очите му си промени цвета и стана розов, докато онзи ръфаше лицето му.

Последното, което чу, бе — *дзън!* — асансьорът пристигна.

* * *

Лежаха един до друг на дивана, потни, задъхани. Оскар беше като пребит, изтощен. Прозя се толкова широко, че челюстта му изпука. Ели също се прозя. Оскар обърна глава към нея.

— Стига де!

— Извинявай.

— На теб изобщо не ти се спи, нали?

— Да.

Оскар едва си държеше очите отворени, говореше почти без да мърда устни. Лицето на Ели ставаше размазано, нереално.

— Как успяваш... Да се снабдяваш с кръв.

Ели го погледна. Продължително. После се реши и Оскар видя как се раздвижиха бузите и устата ѝ, сякаш предъвкваше нещо. След това отвори уста.

Той видя зъбите ѝ. Тя затвори устата си.

Оскар извърна глава и се вгледа в тавана, където ненужната лампа беше хванала прашна паяжина. Дори нямаше сили да се учуди. Аха. Тя е вампир. Нали вече го знаеше.

— Много ли сте?

— Кои?

— Знаеш.

— Не, не знам.

Оскар погледна тавана в търсене на още паяжини. Откри две. Стори му се, че видя паяк да пълзи по едната. Премигна. После пак. В очите си сякаш усещаше пясък. Нямахше паяк.

— Как да те наричам? Какво си всъщност?

— Ели.

— Така ли се казваш?

— Почти.

— Ами как?

Пауза. Ели се отдръпна към облегалката на дивана, извъртя се на хълбок.

— Елиас.

— Но това е... мъжко име.

— Да.

Оскар затвори очи. Не можеше повече. Клепачите му се слепнаха. Поглъщаше го някаква черна яма. В дълбините на съзнанието си знаеше, че трябва да каже или да направи нещо. Само че нямаше сили.

Черната дупка се взриви в забавен каданс, всмука го и той бавно се превъртя в пространството навътре в съня.

Усети някъде далече как някой гали някого по бузата. Не можеше да се концентрира, че щом го усещаше, явно бузата беше неговата. Някъде на далечна планета някой нежно галеше нечия буза.

И това беше хубаво.

После останаха само звездите.

[1] Роман от поредицата на Пер Вальо и Май Шовал за комисар Мартин Бек. — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ТУК БАНДА ТРОЛОВЕ СЕ КРИЕ!

*Тук банда тролове се крие,
нас никой няма да надвие.*

„Бамсе в
Омагьосаната
гора“

НЕДЕЛЯ 8 НОЕМВРИ

Мостът Транебергсбрун. Когато го пускат в действие през 1934-та, той е истинска гордост за шведската нация. Най-дългият монолитен железобетонен мост *на света*. Мощна арка, съединила Кунгсхолмен със западното предградие, което по онова време се състои от потъналите в зеленина села и градчета в Брума и залива Епелсвикен, както и Енгбю с еднофамилните къщички.

Но започва модернизацията. Първите крайградски триетажни блокчета се издигат в Транеберг и Абрахамсберг, а държавата е изкупила огромни площи в провинцията на запад, та до няколко години да започне строителството на бъдещите Велингбю, Хеселбю и Блакеберг.

Съответно мостът Транебергсбрун е връзката с тях. Повечето пътуващи от или към западните предградия минават по него.

Още през 60-те започват предупредителните сигнали, че мостът не издържа на тежкия трафик, който го претоварва. На няколко пъти го ремонтират и укрепват, но грандиозната реконструкция, която току се обсъжда, все остава за някога в бъдещето.

Така че в неделя сутринта на 8 ноември 1981 година мостът имаше грохнал вид. Той беше като уморен от живота старец, потънал в печални размисли за времената, когато небесата са били по-светли, облаците — по-леки, а той е бил най-дългият арков мост на света.

С настъпването на деня снегът бе започнал да се топи и кишата протече в пукнатините на моста. Тук не смееха да ръсят сол, понеже имаше опасност да разяде допълнително вехтия бетон.

По това време почти нямаше движение, особено пък в неделя сутрин. Метрото беше затворено за през нощта, а редките шофьори на леки коли по моста копнееха или да стигнат до леглата си, или да се върнат по-скоро в тях.

А Бени Мелин беше изключение. Тоест и той искаше да се прибере и да си легне, но от радост надали щеше да заспи.

Осем пъти бе ходил на срещи с жени по обяви за запознанства, но Бети, с която си уреди среща в събота вечер, беше първата... да, първата, с която си допаднаха.

Щеше да се получи. И двамата го усещаха.

Беше им смешно как звучи: Бени и Бети. Като някакво комедийно дуо, но какво да се прави? Ако си родят деца, как ще ги кръстят? Лени и Нети?

Да, наистина им беше приятно заедно. Бяха в дома ѝ в Кунгсхолмен и всеки разказваше за себе си, за да се нагодят един към друг, и то с доста добър резултат. На загоряване като че ли им оставаха само два начина, по които да постъпят.

И Бени избра този, който смяташе за по-правилен, макар да му беше трудно. Сбогува се с обещанието да се видят пак довечера, качи се на колата и потегли към дома си в Брумаплан, като си пееше на висок глас „I can't help falling in love with you“.

Та Бени не беше в момента човекът, който да изнедоволства или дори изобщо да забележи окаяното състояние на моста Транебергсбрун тази неделна утрин. Не, за него това беше мостът за рая, за любовта.

Почти бе стигнал другия му край откъм Транеберг, захванал рефрена за може би десети път, когато на платното пред фаровете му изскочи синя фигура.

Той мълниеносно си помисли: *не спирачката!* — отпусна газта и завъртя волана. Успя да отбие вляво, когато между него и човека оставаха около пет метра. С периферното зрение мярна синя дреха и бели крака, преди колата да изтреци в бетонната мантинела между двете платна.

Удари се в нея и продължи напред, при което така мощно застърга, че ушите му заглъхнаха. Огледалото се откърти и полетя назад, а вратата се смачка навътре чак до крака му, преди колата да отхвърчи обратно към платното.

Опита се да овладее кормилото, но тя поднесе до другия край и се удари в пешеходното ограждение. И второто огледало се откърти и прелетя през парапета, отразявайки светлините на моста на небесния фон. Той натисна леко спирачката и следващото поднасяне мина по-леко; колата едва докосна бетонната мантинела.

След около стотина метра успя да спре. Издиша и остана неподвижен, отпуснал ръце в скута си, а двигателят още работеше. Вкус на кръв в устата: беше си прехапал устната.

Що за откачалка?

Погледна в огледалото и на жълтеникавото осветление успя да различи човека, който се тътреше по платното, сякаш нищо не се беше случило. Ядоса се. Малоумник, определено, обаче това неговото минаваше всякакви граници.

Натисна да отвори вратата си, не можа. Явно ключалката се беше прецакала. Свали си колана и се измести на съседната седалка. Преди да слезе, включи аварийните светлини. И зачака до колата със скръстени на гърдите ръце.

Сега видя, че човекът беше само по болнична нощница. Боси ходила, голи крака. Дали изобщо би могъл да разбере от дума?

Този.

Човекът се приближаваше. Босите му крака шляпаха в мръсния сняг, той вървеше, сякаш беше закачен за каишка, която неумолимо го теглеше напред. Бени пристъпи към него и спря. Човекът вече беше на десетина метра и той ясно видя... лицето му.

Бени ахна и се опря се на колата. После бързо се шмугна обратно през пасажерската врата, включи на първа и потегли така рязко, че от задните гуми пръсна киша вероятно право в... онова на пътя.

Прибра се вкъщи и веднага си наля солидна чаша, изпи половината. След това се обади в полицията. Разказа какво бе видял, какво се беше случило. Докато си допие уискито в размисъл дали да не си легне въпреки всичко, цялата полиция вече беше спешно мобилизирана.

* * *

Претърсиха от край до край гората Юдарнскуген. Пет кучета, двайсет полицаи. Дори и с хеликоптер — нещо необичайно за подобен вид издирване.

Ранен човек в замаяно състояние. Всяко полицейско куче можеше да хване следата.

Но към случая, от една страна, имаше огромен медиен интерес (двама служители бяха пратени специално да поемат работата с журналистите, струпани около оранжерията „Вейбул“ при метростанция „Окесхув“) и трябваше да се покаже, че полицията не бездейства в неделното утро.

От друга страна, бяха намерили Бенгт Едвардс.

Тоест предполагаха, че е Бенгт Едвардс, понеже на брачната халка беше гравирано „Гунила“.

Гунила се казваше съпругата не Бенке, колегите му знаеха това. Никой не се наемаше да ѝ се обади. Да ѝ съобщи, че е мъртъв, но не са сигурни дали е той. Да я попита дали тя не знае някакви особени белези в... долната част на тялото по възможност.

Патологът, който дойде в седем сутринта, за да се заеме с трупа на убиеца самоубиец, се изправи пред съвсем друга задача. Ако беше видял останките на Бенгт Едвардс, без нищо да знае, щеше да предположи, че тялото е било дни наред навън на лютия студ. През което време, освен всичко друго, е било поругавано от плъхове, лисици, може би росомахи и мечки, ако изобщо думата „поругаване“ е уместна, след като става дума за животни. Във всеки случай би преценил, че едри хищници са разкъсвали месото, а по-малки гризачи са нападнали отделни части като носа, ушите и пръстите.

Спешният работен доклад на патоанатома, пристигнал в полицията, беше другата причина да се пристъпи към толкова мащабна операция. Убиецът бе описан като крайно опасен и жесток, казано на юридически език.

Тотално шибан умопобъркан — за по-разговорно.

Фактът, че този човек още е жив, беше истинско чудо. Не от тези, дето Ватиканът ги канонизира, но все пак чудо. Преди падането от десетия етаж той вече беше труп, а сега се разхожда и върши ужасии.

Но колко може да издържи? Да, времето омекна, но само до няколко градуса над нулата, а човекът е по болнична нощница. Няма съучастници, доколкото беше известно на полицията, и просто не би могъл да се укрива в гората повече от няколко часа в най-лошия случай.

Обаждането на Бени Мелин беше регистрирано близо час след като го бе видял на моста Транебергсбрун. Само минути по-късно телефонира и възвратна жена.

Била на сутрешна разходка с кучето си, когато видяла човек в болнична дреха близо до оборите в Окесхув, където през зимата държаха кралските овце. Незабавно се прибрала да звънне в полицията, решила, че овцете може би са в опасност.

Десет минути по-късно първият патрул беше на мястото и веднага тръгнаха да обхождат оборите с извадени пистолети, изнервени.

Овцете се уплашиха и докато служителите на реда успеят да обхождат цялата постройка, тя се превърна в нервно гъмжило от рунести тела с гръмогласно блеене и непоносим шум, заради което там бяха пратени още полицаи.

При претърсването на оборите част от овцете се измъкнаха в централния коридор, и когато полицията най-сетне установи, че онзи не е в сградата, и я напусна с пропищели уши, един овен изскочи през външната врата. Някакъв по-възрастен полицай от селски произход се хвърли отгоре му, хвана го за рогата и го замъкна обратно в конюшната.

Едва след като прибра животното, той осъзна, че ярките светлини, които бе доловил с крайчеца на окото, са били светкавици на фотоапарати. Погрешно прецени, че тъй като случаят е твърде сериозен, вестниците не биха публикували подобна снимка. Скоро след това все пак изместиха журналистите извън периметъра на претърсването.

Часът вече беше седем и половина и зората бавно огря дърветата, от които капеше стопеният сняг. Издирването на самотния психопат беше в разгара си, личеше добрата организация. Бяха сигурни, че до обяд ще го заловят.

Но след няколко часа без резултат от инфрачервената камера на хеликоптера и от чувствителните носове на обучените кучета плъзнаха предположения, че търсеният вероятно вече не е жив. И че трябва да пристъпят към издирване на труп.

* * *

Щом първата бледа светлина на зората проникна през щората и опари дланта на Виргиния като нажежена електрическа крушка, тя

изпита само едно желание: да умре. Но все пак инстинктивно си дръпна ръката и пропълзля по-навътре в стаята.

Кожата ѝ беше нарязана на над трийсет места. Целият апартамент беше в кръв. На няколко пъти през нощта тя си ряза вените, за да пие, но не успяваше да осмуче, да излочи всичко и кръвта се лееше се по пода, по маси и столове. Големият килим в хола изглеждаше така, сякаш върху него бе транжирано животно.

Засищането и облекчението намаляваха с всяка нова рана, която отваряше, с всяка глътка от все по-разредената собствена кръв. На развиделяване се беше превърнала в стенеща нещастница, съсипана от абстиненция и страх. Страх от това, което се налагаше да направи, ако искаше да остане жива.

Прозрението ѝ дойде постепенно, превърна се в увереност. Кръвта от друго човешко същество щеше да я... излекува. Не можеше да си посегне. Вероятно дори не беше и възможно: раните, които си нанасяше с ножчето за плодове, зарастаха неестествено бързо. Колкото жестоко и дълбоко да режеше, след минути кръвта спираше. След час вече беше само белег.

Освен това... Усети.

Утрото приближаваше, тя седеше на кухненския стол, смучеше кръв от сгъвката на лакътя си, втората на същото място, когато сякаш се взря навътре в себе си и я съзря.

Заразата.

Разбира се, не я видя, но изведнъж тя сякаш изникна. Както бременна вижда при ултразвукова диагностика детето в утробата си, но в случая не беше дете, а голяма гънеца се змия. Това износваше в себе си.

И видя, че тази зараза живее свой живот, има своя сила, независима от тялото ѝ. Заразата щеше да живее дори и без нея. Всяка майка щеше да умре от шока да види подобно нещо на монитора, но никой нямаше да забележи нищо, тъй като змията щеше да е завладяла тялото ѝ.

Така че самоубийството беше безсмислено.

Единственото, от което заразата явно се боеше, бе слънцето. Бледата светлинка върху ръката ѝ причини повече болка и от най-дълбоките рани.

Тя седя дълго свита в ъгъла на хола, гледаше как зората през щората полагаше решетка върху омазания килим. Помисли за внука си Тед. Как обичаше да допълзи до мястото, където следобедното слънце осветяваше пода, да легне на килима и да заспи в слънчевото ложе с пръстчето в устата.

Гола мека кожа, толкова тънка, че е достатъчно само...

КАКВИ ГИ ИЗМИСЛЯМ!

Виргиния се сепна, зареяла нанякъде празен поглед. Видя Тед и си представи как...

НЕ!

Удари се по главата. Продължи да се удря, докато не разруши представата. Но никога повече не биваше да се вижда с него. Никога повече не биваше да вижда никого от любимите си хора.

Никога повече не бива да виждам хората, които обичам.

Виргиния принуди тялото си да се надигне и бавно допълзя до решетката от светлина. Заразата негодуваше, искаше да я дръпне обратно, но тя беше по-силна, все още владееше тялото си. Светлината пареше в очите ѝ, решетката изгаряше роговицата като нажежено желязо.

Гори! Изгаряй!

Дясната ѝ ръка беше цялата в белези и засъхнала кръв. Протегна я на светлината.

Онова, което бе изпитала в събота, беше просто милувка — сега кожата ѝ лумна като от кислород. След секунда тя стана бяла като тебешир. След две секунди запуши. След три секунди се наду мехур, почерня и се пръсна със съскане. На четвъртата секунда тя си дръпна ръката и отпълзя с хлипане към спалнята.

Вонята на изгорено месо отрови въздуха, тя не смееше да погледне ръката си, когато се вмъкна в леглото.

Почивка.

Но леглото...

Въпреки спуснатите щори в спалнята влизаше твърде много слънчева светлина. Дори да се завиеше с юргана, в леглото не се чувстваше защитена. Ушите ѝ долавяха и най-тихия утринен звук в блока и всеки шум представляваше потенциална заплаха. Някъде някой се движеше. Тя трепна, завъртя глава по посока на звука, послуша се. Издърпване на чекмедже, дрънчене на метал.

Кафени лъжички.

По деликатния звук позна, че бяха... лъжички за кафе. Спомни си бабината кутия със сребърни лъжички, положени върху кадифе — даде ѝ я майка ѝ, когато отиде в старческият дом. И как отвори кутията, погледна лъжичките за кафе и разбра, че *никога не са били използвани*.

Ето това си мислеше, а същевременно се свлече от леглото, помъкнала със себе си юргана, допълзя до двукрилия гардероб и отвори вратите. На пода му имаше още един юрган и две-три одеяла.

Домъчня ѝ при спомена за лъжичките. Лъжички, лежали в кутията си може би шейсет години, без някой някога да ги извади, да ги подържи в ръка, да ги използва.

Още звуци наоколо ѝ. Блокът се събуждаше. Спря да ги чува, когато издърпа юргана и одеялата, уви се в тях, пропълзя в гардероба и затвори вратите. Вътре беше тъмно като в рог. Зави се през глава с юрганите и одеялата, сгуши се на кълбо като ларва в двоен пашкул.

Никога повече.

Тържествени, изпънати в строй върху кадифето, в очакване. Крехки кафени лъжички от сребро. Сви се, закрила плътно лицето си с юрганите.

За кого ще останат сега?

За дъщеря ѝ. Да. Лена щеше да ги наследи и да храни с тях Тед. Лъжичките ще се зарадват. Тед ще яде картофено пюре с тях. Чудесно.

Лежеше неподвижно като камък, спокойствие изпълни тялото ѝ. Мина ѝ последна мисъл, преди да потъне в покой. *Защо не ми е топло?*

Покрила лицето си с юрган, увита в дебелия одеял — би трябвало да ѝ е горещо, да се поти. Въпросът се зарея сънливо из голяма черна стая, накрая се приземи върху много прост отговор.

Защото от няколко минути не дишам.

Но дори и сега, след като го бе осъзнала, тя не изпита необходимост. Никакво задушаване, никаква липса на кислород. Вече нямаше нужда да диша, и толкова.

* * *

Службата започваше в единайсет, но още в десет и петнайсет Томи и майка му бяха в метрото в Блакеберг и чакаха влака.

Стафан, който пееше в църковния хор, бе разказал на Ивон за темата на днешната проповед. Тя сподели с Томи, деликатно попита дали не иска да я придружи и за нейно учудване той прие.

Темата била за съвременната младеж.

Изхождайки от онова място в Стария завет, където се разказва за извеждането на евреите от Египет, свещеникът с помощта на Стафан подготвил проповед за пътеводната звезда. Сиреч на какво да се уповава днешният млад човек, каква цел да го води по пътя му през пустинята и така нататък.

Томи прочете съответното място в Библията и отвърна, че ще дойде с удоволствие.

Затова тази неделна утрин, когато влакът загромоля откъм тунела след Исландсторет, изтласквайки пред себе си въздушна струя, която развя косата на Ивон, тя грееше от щастие. Погледна сина си, застанал до нея с ръце дълбоко в джобовете.

Всичко ще е наред.

Точно така. Дори желанието му да дойде с нея на неделна служба беше достатъчно показателно. Освен това нима не подсказваше, че е приел Стафан?

Качиха се, седнаха един срещу друг до някакъв възрастен мъж. Преди да дойде влакът, си бяха говорили за чутото по радиото тази сутрин: издирването на ритуалния убиец в гората Юдарнскуген. Ивон се наведе към Томи.

— Мислиш ли, че ще го пипнат?

Той сви рамене:

— Сигурно. Само че гората е голяма и... най-добре да питаме Стафан.

— Просто си мисля, че е толкова ужасно. Ами ако дойде тук?

— Че какво ще търси тук? Всъщност кой го знае. Какво търси в Юдарнскуген? Като нищо може да дойде и тук.

— Уф!

Възрастният мъж се протегна, размърда се, сякаш да отърси нещо от раменете си, и се намеси:

— Не се знае дали изобщо е човек.

Томи го погледна, Ивон отвърна само с „хм“ и му се усмихна, което мъжът прие като насърчение да продължи.

— Имам предвид... първо онези потресаващи... деяния, после... в неговото състояние, след подобно падане. Не, казвам ви: не е човек и се надявам полицията да го застреля на място.

Томи кимна, сякаш го подкрепя:

— Или да го обесят на най-близкото дърво.

Възрастният се разпали.

— Точно така. Откога го бях казал! Още в болницата е трябвало да го премахнат с една инжекция или нещо подобно, като бясно куче. И нямаше да седим тук в постоянен страх, да тръпнем заради това паническо преследване, за което отиват парите на данъкоплатците. Хеликоптер. Да, като минахме сега през Окесхув, там са пратили хеликоптер. Това могат да си го позволят. А да осигурят на старите хора прилична пенсия след цял живот труд, това не могат. Да летят с хеликоптер и да плашат животните — това да...

Монологът продължи до Велингбю, където Ивон и Томи слязоха, а възрастният остана. Влакът щеше да се върне по маршрута си и той вероятно смяташе да пропътува целия път обратно, за да зърне хеликоптера още веднъж, може би щеше да подхване наново монолога си пред нова публика.

Стафан ги очакваше пред църквата „Свети Томас“, която приличаше на камара тухли.

Носеше костюм и бледа вратовръзка на сини и жълти райета, която подсети Томи за плаката от войната. „Шведски тигър“. Стафан им се зарадва, побърза да ги посрещне. Прегърна Ивон и подаде ръка на Томи, той я пое, стисна я.

— Наистина се радвам, че дойдохте. *Особено* ти, Томи. Как така реши?...

— Просто исках да видя какво е.

— Аха. Надявам се да останеш доволен. Дано да те виждаме тук по-често.

Ивон погали рамото на сина си.

— Той чете в Библията за... това, дето ще говорите.

— Охо! Виж ти, това наистина... Между другото, Томи... Така и не намерих онзи трофей. Но... мисля да го забравим, какво ще кажеш?

— Ами...

Стафан почака Томи да продължи, но тъй като не се получи, се обърна към Ивон.

— Трябваше сега да съм в Окесхув, но не исках да пропусна и неделната служба. Така че се налага да побързам веднага след като свършим тук и...

Томи влезе в църквата.

На пейките с гръб към него седяха само няколко души, възрастни хора. Според шапките трябва да бяха жени.

Църквата се осветяваше от жълти лампи по двете по-дълги стени. Червен килим с геометрични фигури бе постлан между скамейките чак до каменния олтар, украсен с вази с цветя. Над всичко това висеше голям дървен кръст с Исус в модернистичен стил. Изразът на лицето му наподобяваше презрителна усмивка.

До входа, където се беше спрял Томи, имаше стойка с брошури, касичка за дарения и голям купел. Той се приближи и погледна вътре.

Перфектно.

Щом го видя, си помисли, че не може да извади чак такъв късмет — най-вероятно ще се окаже пълен с вода. Но беше празен. Купелът беше издълбан в каменен блок, стигаше му до кръста. Отвътре беше тъмносив, грапав и нямаше нито капка вода.

Добре. Да действаме.

Извади от якето си здраво завързана двулитрова найлонова торбичка с бял прах и се озърна наоколо. Никой не гледаше към него. Продупчи торбичката с пръст и изсипа съдържанието ѝ в купела.

После прибра празното пликче в джоба си и излезе навън, като се мъчеше да измисли оправдание, за да не седи до майка си в църквата, искаше да е най-отзад, близо до купела.

Може да обясни, че предпочита да си излезе, без да пречи, в случай че му стане скучно. Звучи разумно. Звучи...

Перфектно.

* * *

Оскар отвори очи ужасен. Не знаеше къде се намира. Стаята тънеше в мрак, тези голи стени му бяха непознати.

Лежеше на някакъв диван, завит с одеяло, което понамирисваше. Стените плуваха пред очите му, движеха се, той се опитваше да ги сложи на местата им, да ги подреди така, че да образуват познатата му стая. Но не ставаше.

Придърпа нагоре одеялото. Блъсна го миризма на спарено и той направи усилие да се успокои, да не преобразува помещението, а *да си спомни*.

Да. Сети се.

Татко. Яне. Автостопът. Ели. Паяжините.

Погледна към тавана. Прашните паяжини си бяха там, едва видими в полумрака. Беше заспал на дивана у Ели. Преди колко време? Сутрин ли е сега?

Прозорците бяха закрити с одеяла, но отстрани видя ивици сивкава светлина. Отви се и отиде до прозореца на балкона, откряна одеялото. Щората беше спусната. Дръпна я, да: навън беше утро.

Болеше го главата и светлината преряза очите му. Дъхът му секна, той пусна одеялото и опипа с две ръце шията, гърлото си. Не. Естествено, че не. Тя каза, че никога...

Но къде е тя?

Огледа се и видя затворената врата, където Ели бе влязла да се преоблече. Направи няколко крачки натам, спря се. Вратата тънеше в сянка. Той сви юмруци, ухапа кокалчето на пръста си.

Ами ако тя наистина... спи в ковчег.

Абсурд. Защо да е в ковчег? Защо вампирите спят в ковчези? Защото са мъртви? А Ели каза, че не е.

Но ако...

Смукна кокалчето на ръката си, близна го. Нейната целувка. Масата с ястия. Самият факт, че тя *умееше* това. А и... зъбите. Зъби на хищник.

Да беше малко по-светло...

Ключът за лампата на тавана беше до вратата. Натисна го, не му се вярваше да работи. Напротив. Светна. Той замижа от силната светлина, изчака очите му да свикнат, обърна се към онази врата, сложи ръка на дръжката.

Светлината никак не му помогна. Даже сега всичко му се видя по-неприятно — когато видя, че вратата е най-обикновена. Същата като на неговата стая. Абсолютно същата. И дръжката беше като

неговата, създаде му същото усещане в дланта. А тя лежи там. Сигурно със склучени на гърдите ръце.

Трябва да проверя.

Натисна и вратата се откряна. В стаята беше тъмно.

А!

Дали светлината няма да ѝ навреди, като отвори?

Не. Снощи тя беше седнала до лампиона и май нищо ѝ нямаше. Но горната лампа е по-силна, а и може... крушката на лампиона да е някаква по-специална, подходяща за... вампири.

Каква глупост. „Специализиран магазин за вампирски крушки“.

Пък и надали щеше да е възможно паленето на горната лампа, ако имаше риск... да ѝ навреди.

И все пак отвори вратата предпазливо, лъчът светлина бавно се разрасна в стаята. Беше празна също като хола. Легло и камара дрехи, нищо повече. На леглото имаше само чаршаф и възглавница. Сигурно неговото одеяло беше оттук. На стената над леглото висеше лист.

Морзовата азбука.

Значи тук бе лежала, когато...

Пое си дълбоко дъх. Беше го забравил.

Зад тази стена е моята стая.

Да. Стоеше на два метра от своето легло, от нормалния си живот.

Легна, изпита желание да чукове по стената някакво съобщение.

До Оскар. Оттатък. Какво ли ще каже?

К.Ъ.Д.Е.С.И.

Отново засмука кокалчето си. Тук е. А Ели я нямаше.

Чувстваше се зашеметен, объркан. Отпусна глава на възглавницата с лице към стаята. Възглавницата миришеше странно. Също като одеялото, но по-силно. Спарена миризма на непрано. Погледна купчината дрехи на няколко метра от леглото.

Толкова е гнусно.

Не искаше да остава повече тук. В апартамента беше съвсем тихо и празно и всичко бе толкова... ненормално. Погледът му се плъзна по купчината и стигна до гардероба на отсрещната стена. Стенен гардероб чак до вратата. Два двукрили и единичен.

Там.

Сви крака към корема, втрени се в затворените врати на гардероба. Не искаше. Коремът го болеше. Прерязваща болка.

Ходеше му се до тоалетната.

Стана от леглото и отиде до вратата, без да изпуска от очи гардероба. В своята стая имаше такъв, много добре знаеше, че тя може да се побере вътре. Точно там беше Ели и той не искаше да проверява.

Лампата в коридора също работеше. Той светна и отиде до банята. Вратата беше заключена. Механизмът над ключалката беше на червено. Той почука.

— Ели?

Нито звук. Почука отново.

— Ели, тук ли си?

Нищо. Когато обаче произнесе името ѝ на глас, той си спомни, че не беше истинското. Това бе последното нещо, което му каза, докато лежах на дивана. Всъщност се казваше... Елиас. *Елиас*. Мъжко име. Ели момче ли е? Та нали се бяха... целували, спаха в едно легло и...

Оскар притисна вратата с длани, опря чело върху тях. *Мислеше*. Мислеше трескаво. Нищо не разбираше. Сякаш по някакъв начин можеше да проумее, че тя е *вампир*, но да се окаже и *момче*, ставаше... неприемливо.

Е, той знаеше думата. Гей. Шибан гей. Така казваше Йони. Значи е по-лошо да си гей, отколкото...

Пак почука на вратата.

— Елиас?

Стомахът му се обърна, когато го произнесе. Не. Нямах да свикне. Тя... той се казва Ели. Защото това вече му идваше прекалено. Независимо какво точно е Ели, идваше му в повече. Не би могъл. Та в нея *нищо* не беше нормално.

Отдръпна чело от ръцете си, ужасно му се пикаеше.

Стъпки откъм стълбището, след миг се чу как някой отваря пощенския капак, тупване. Отиде да погледне какво е. Реклама.

ГОВЕЖДА КАЙМА. 14,90 за килограм.

Ярки червени букви и цифри. Взе брошурите и му просветна: приближи око до ключалката, чу стъпките на горния етаж, пощенските процепи се отваряха и затваряха с трясък.

След половин минута майка му мина на слизане. Той едва успя да зърне косата ѝ, яката на палтото ѝ, но знаеше, че е тя. Кой друг?

Кой друг ще пуска брошури, докато го няма?

Стиснал здраво рекламките в ръка, Оскар се свлече на пода до входната врата, опря чело на коленете си. Не плачеше. Чувстваше препълнения си мехур като парещ мравуняк и това по някакъв начин му пречеше да заплаче.

Само една мисъл му се въртеше в главата.
Аз не съществувам. Аз не съществувам.

* * *

Лаке прекара цялата нощ в тревога. Още щом остави Виргиния, го загложди някакво смътно безпокойство. В събота вечер поседя няколко часа в китайския със старчетата, опита да сподели притеснението си, но никой не прояви интерес. Лаке усети, че му трябва отдушник за тревогата и че може да кипне от гняв, затова си тръгна.

Тези хора пет пари не струваха.

Нищо ново, но той си мислеше... хм, какво, по дяволите, си мислеше?

Че сме сплотени.

Че и някой освен него усеща: случва се нещо ужасно. Толкова много приказки, толкова се изхвърляха, най-вече Морган, но опре ли ножа о кокала, никой не си помръдва пръста да предприеме нещо.

Не че самият Лаке знаеше какво да стори, но той поне се безпокоеше. А каква полза? Лежа буден почти цяла нощ, от време на време опитваше да чете „Бесове“ на Достоевски, но обърнеше ли страницата, забравяше какво се бе случило на предишната, и се отказа.

Все пак постигна нещо: взе решение.

В неделя сутринта отиде до апартамента на Виргиния, почука. Никой не му отвори и той реши... *надяваше се* да е отишла в болницата. На връщане подмина две жени, които си говореха, долови нещо за някакъв убиец, когото полицията издирвала в гората Юдарнскуген.

Боже мой, има убийци зад всеки проклет храст. Нова радост за пресата.

Бяха изминали повече от десет дни, откакто заловиха убиеца от Велингбю, и на вестниците им бе омръзнало да предъвкват кой и защо

е извършил каквото е извършил.

В статиите, които разказваха за него, се долавяше явно... да, злорадство. Описваха сегашното състояние на убиеца с мъчителни подробности: как щял да остане на легло поне половин година. В отделни карета се разясняваше въздействието на солната киселина и всеки можеше да си представи каква болка причинява.

Не, Лаке не се радваше на такива неща. И намираше за отвратително как хората се палеха, че някой си бил „получил заслуженото“ и така нататък. Беше категорично против смъртното наказание. Не че имаше никакви „модерни“ правни възгледи. Напротив. По-скоро допотопни.

Разсъждаваше така: ако някой убие детето ми, ще го убия собственоръчно. Достоевски говори много за прошката, за милосърдието. Разбира се. От страна на обществото, категорично. Но аз като родител на убитото дете имам пълното *морално* право да отнема живота на извършителя. Друг въпрос е, че след това ще ме вкарат зад решетките за едно осем години, че и повече.

Не това има предвид Достоевски и Лаке го знаеше. Само че мненията им по въпроса чисто и просто се разминаваха.

Ето върху какво разсъждаваше той на път към дома си на улица Ибсен. Като се прибра, установи, че е гладен, свари си порция полуготови макарони и ги изяде с лъжица направо от тенджерата, с кетчуп. Докато накисваше тенджерата с вода, за да я измие после по-лесно, нещо падна през пощенския процеп.

Реклами. Не го интересуват, така или иначе няма пари.

А, да.

Избърса кухненската маса с кърпата за чинии и отиде да вземе класъора на баща си от шкафа, който също бе наследил от него — взе му здравето, докато го транспортира чак до Блакеберг. Внимателно сложи класъора на масата и го отвори.

Ето ги и тях. Четири неклеймовани екземпляра от първата пощенска марка, издадена в Норвегия. Наведе се над класъора и се вгледа в лъва, изправен на задни лапи на синкавия фон.

Невероятно.

При издаването им през 1855-а са стрували четири шилинга. Днес стойността им е... голяма. И са още по-скъпи, защото са по двойки.

Ето това беше решил през нощта, докато се въртеше във вмирисаните на цигарен дим чаршафи: време е. Инцидентът с Виргиния преля чашата. Плюс неспособността на приятелите му да разберат внезапно осъзнатото: не, няма нужда да общува с такива хора.

Ще се махне оттук, и то с Виргиния.

Паднали — не паднали цените, все ще им вземе едно триста хиляди на марките, още двеста хиляди за апартамента. И ще си купят къща на село. Добре: две къщи. Малко стопанство. Парите ще стигнат, всичко ще се подреди. Ще го сподели с Виргиния веднага щом оздравее, вероятно... не, почти е *сигурно*, че тя ще се съгласи, даже ще се възхити от идеята.

Ето така ще стане.

Сега се чувстваше по-спокоен. Всичко беше обмислил. Какво предстои и днес, и занапред. Всичко ще е наред.

Изпълнен с приятни мисли, той отиде в спалнята, полегна за пет минутки и заспа.

* * *

— Виждаме ги по улици и площади и стоим пред тях в недоумение, питаме се: какво можем да направим?

Томи не се беше отегчавал така никога през живота си. Беше минал само половин час, а вече чувстваше, че дори да седи и да зяпа тъпо стената би било по-интересно от това, което ставаше тук.

„Мир вам“, „алилуя“ и „да се възрадваме“, а защо всички имат такъв вид, сякаш гледат квалификациите България-Румъния? Защото не означава нищо за тях — това, дето го четат, дето го пеят. За свещеника сигурно също е без никакво значение. Той си върши работата, за да взема заплата.

Сега поне бе започнал проповедта.

Ако пасторът спомене точно *онова място* от Библията, което Томи бе прочел, тогава ще го направи. Иначе не.

От отчето зависи.

Томи попипа джоба си. Всичко си беше на мястото, а купелът — само на три метра от последния ред, където беше седнал. Майка му беше на първия, за да се кокори към Стафан, когато запее

безсмислените си псалми, захванал хлабаво ръце пред полицейския си чатал.

Томи стисна зъби. *Надяваше се* пасторът да го каже.

— В очите им виждаме безпомощност, безпомощността на онзи, който се е заблудил и не намира пътя за дома. Видя ли такъв младеж, винаги ми идва на ум извеждането на евреите от Египет.

Томи се вцепени. Но пасторът може би нямаше да стигне точно *до онова място*. Сигурно ще се впусне да разказва за Червено море. Той все пак извади нещата от джоба си: запалка и малък брикет. Ръцете му трепереха.

— И точно така трябва да гледаме на тези младежи, които понякога толкова ни озадачават. Те блуждаят в пустиня от въпроси без отговори и неясни перспективи за бъдещето. Ала има голяма разлика между народа Израилев и днешната младеж...

Хайде, кажи го сега...

— Народът Израилев е имал кой да го води. Нали помните реченото в Светото писание? „А Господ вървеше пред тях днене в облачен стълб, като им показваше пътя, а ноще в огнен стълб, като им светеше, та да вървят и днене, и ноще.“ Ето този облачен стълб, този огнен стълб липсва днес на младите и...

Свещеникът надникна в записките си.

Томи вече бе запалил брикета, държеше го между палеца и показалеца си. Върхът му гореше с чист синкав пламък между пръстите му. Когато свещеникът сведе поглед към листите си, той се възползва от мига.

Наведен се измъкна зад пейката, протегна ръка и хвърли брикета в купела, после бързо се върна на пейката. Никой нищо не забеляза.

Свещеникът вдигна поглед.

— ... И наш дълг като възрастни е да бъдем този облачен стълб, тази пътеводна звезда за младежите. Кой, ако не ние? А необходимата сила ще добием от деянията Господни...

От купела се надигна бял дим. Томи вече усещаше познатата мека миризма.

Беше го правил стотици пъти: запалваше смес от калиев нитрат и захар. Рядко обаче в такива количества наведнъж и никога досега в затворено помещение. С напрежение очакваше да види ефекта, когато

няма вятър, който да отвее пушека. Сплете пръсти, притиснал длани една към друга.

Брат Арделиус, временно назначен пастор на енория Велингбю, първи забеляза пушека. Възприе го точно както го видя: дим от купела. Цял живот бе чакал Господен знак и щом видя да се издига дим, си помисли:

О, Боже! Най-сетне!

Но тази мисъл веднага се изпари. Усещането за чудо го напусна на мига, което беше доказателство, че не е чудо, нито знак. Чисто и просто дим от купела. Но защо?

Клисарят, с когото не се имаха особено, сигурно се беше пошегувал. И водата в купела... е завряла...

Но наред проповедта си той не можеше да отдели нито миг за по-нататъшни размишления по въпроса. Затова брат Арделиус постъпи, както повечето биха постъпили в подобен случай: продължаваш, сякаш нищо не се е случило, и се надяваш, че проблемите ще се решат от само себе си, ако не им обръщаш внимание. Той прочисти гърлото си и се помъчи да си спомни последните си думи.

Деянията Господни. Нещо беше: да търсят сила в деянията Господни. Пример.

Хвърли поглед към записките си. Там пишеше: босоноги.

Босоноги? Какво съм искал да кажа? Че евреите са вървели боси, или че Исус... дълго блуждаене...

Вдигна очи, видя, че димът вече се бе сгъстил и сега образуваше стълб, който бавно се издигаше от купела към тавана. Какво бе казал последно? А, да. Спомни си. Думите още витаеха във въздуха.

„А необходимата сила можем да добием от деянията Господни.“

Приличен завършек. Не най-добрият, не точно предвиденият, но приличен. Усмихна се смутено на енориашите и кимна на Биргита, диригентката на хора.

Осмината хористи се изправиха като един и излязоха на подиума. Щом се обърнаха към богомолците, той позна по лицата им, че и те бяха забелязали дима. Слава на Бога; леко се беше притеснил, че може би само той го вижда.

Биргита го погледна въпросително и той ѝ даде знак с ръка: *започвайте, започвайте.*

Хорът запя.

*Господи, упътвай ме в Твоята правда,
изравняй Твоя път пред мене...*

Една от прекрасните композиции на Уесли. Брат Арделиус копнееше да се наслади на сладостния псалм, но облачният стълб вече го безпокоеше. От купела се виеше гъст бял пушек, а нещо в дъното му гореше със синьо-белезникав пламък, който съскаше и пращеше. Усети сладникава миризма, а богомолците се заоглеждаха да установят откъде идваше попукването.

*Защото Ти, Господи, благославяш праведника
и с благоволение като с щит го закриляш.*

Една от жените в хора се закашля. Енориашите извърнаха глави от димния купел към брат Арделиус, за да ги упъти, ако това влизаше в службата.

И други се закашляха, закриха усти и носове с носни кърпи или с ръце. Църквата започна да се изпълва с рехавя мъгла, през която брат Арделиус видя как някой стана от най-задния ред и изскочи навън.

Да. Единственото разумно решение.

Наведе се към микрофона.

— Ами имаме малък... проблем, затова най-добре да напуснем помещението.

Още при споменаването на „проблем“ Стафан слезе от подиума и се запъти към вратата с бърза стегната стъпка. Той веднага разбра. Беше дело на безнадеждния син на Ивон, на всичкото отгоре и крадец. Полагаше усилия да се владее, защото подозираше, че пипне ли Томи, като нищо ще го напердаши.

Разбира се, хулиганчето заслужаваше точно това, липсваше му тъкмо този вид упътване.

Облачен стълб, нали, ела помагай. Няколко яки шамара, това му липсва на момчето.

Само че Ивон нямаше да го допусне, не и при сегашното положение. Веднъж да се оженят, всичко ще се промени. Тогава ще се заеме с превъзпитанието на Томи, мътните го взели! Като начало все пак да го хване сега. Поне да му даде да се разбере.

Стафан не стигна далеч. Думите на брат Арделиус от амвона бяха подействали на богомолците като стартов изстрел, те бездруго само чакаха позволение да се измъкнат от църквата. Насред пътеката Стафан остана блокиран предимно от дребни бабки, забързали към изхода със сурова решителност.

Дясната му ръка посегна към хълбока, но я спря, стисна я в юмрук. Дори и да си носеше палката, едва ли подобаваше да я използва.

Пушекът в купела започна да намалява. Но църквата вече беше забулена в мъгла с мирис на карамел и химикали. Отвориха широко вратите и утринната светлина очерта ясен правоъгълник в гъстите изпарения.

Богомолците с кашляне напредваха към светлината.

* * *

В кухнята имаше един-единствен стол, старовремски, уиндзорски, нищо повече. Оскар го придърпа до мивката, стъпи на него, пусна водата да тече и се изпика. Когато свърши, върна стола на предишното му място. Изглеждаше странно в иначе празното помещение. Като в музей.

За какво ѝ е?

Огледа наоколо. Над хладилника имаше шкафове, до които можеше да се стигне само ако се стъпи на стола. Придърпа го и подпря ръка върху дръжката на хладилника, да са си помогне. Стомахът му изкъркори. Беше гладен.

Без да му мисли, отвори хладилника, за да види какво има. Почти нищо. Отворено мляко, половин опаковка хляб. Масло и сирене. Оскар посегна за млякото.

Но... Ели...

Остана така с кутията в ръка, премигна. Тук имаше нещо гнило. Тя и *нормална* храна ли яде? Да. Най-вероятно. Извади млякото от хладилника и го сложи на плота. Горния шкаф беше кажи-речи празен. Две чинии, две чаши. Той взе едната чаша, наля в нея мляко.

И внезапно го усети като удар. Застина с чашата студено мляко в ръка — споменът изведнъж го порази.

Тя пие кръв.

Снощи в унеса от сънливост и откъснатост от света, в мрака всичко по някакъв начин му се бе сторило възможно. А сега в кухнята, където одеяла не скриваха прозорците и щорите пропускаха слабата утринна светлина, с чашата в ръка, той почувства колко е... безумно всичко това.

Ами например: *който има в хладилника си мляко и хляб, не би ли трябвало да е човек?*

Отпи и незабавно го изплю. Беше вкиснало. Помириса останалото в чашата. Да. Вкиснало. Изля го в мивката, изплакна чашата и пи вода, за да махне вкуса от устата си, след това погледна датата на кутията.

ИЗПОЛЗВАЙ ПРЕДИ 28 ОКТ.

Срокът на годност бе изтекъл преди десет дни. Оскар разбра.

Това е на онзи.

Хладилникът зееше отворен. Храната на онзи.

Гнусно. Гнусно.

Оскар затръшна вратата на хладилника. Каква работа имаше тук онзи тип? Той с Ели... Оскар се смрази.

Тя го е убила.

Точно така. Ели го е довела тук за... храна. Използвала го е за жива банка с кръв. Значи така го прави. Но защо се е съгласил? И ако го е убила, къде е тялото?

Хвърли поглед към високите шкафове. Изведнъж му се отця да остава в кухнята. Изобщо не искаше да се намира в апартамента. Излезе, мина по коридора. Заключената врата на банята.

Тя спи там вътре.

Втурна се в хола, взе си чантата. Уокменът беше на масата. Трябваше само да му купи нови слушалки. Тъкмо се канеше да го вземе, за да го прибере в чантата, когато забеляза бележката. Беше оставена на холната маса до дивана, където бе спал.

Здравей. Надявам се да си спал добре. Сега и аз ще спя. В банята съм. Не се опитвай да влезеш, ако обичаш. Разчитам на теб. Не знам какво да напиша. Надявам се, че може пак да ме харесваш, макар сега да знаеш. Аз те харесвам. Страшно много. В момента лежиш тук на дивана и хъркаш. Моля те! Не се страхувай от мен.

Моля те, моля те, моля те, *не се страхувай от мен!*

Искаш ли да се видим довечера? Напиши ми тук, ако искаш.

Напишеш ли „не“, довечера ще се изнеса. Така или иначе, скоро ще се наложи. Напишеш ли обаче „да“, ще остана известно време. Не знам какво да кажа. Сама съм. Вероятно по-самотна, отколкото можеш да си представиш. А може и да можеш.

Съжалявам, че счупих музикалния ти апарат. Вземи пари, ако искаш. Аз имам много. Не се страхувай от мен. Няма нужда да се страхуваш. Може би го знаеш. Надявам се да го знаеш. Толкова ужасно много те харесвам.

Твоя
Ели

П.П. Остани, ако искаш. Но ако си тръгнеш, гледай вратата да се заключи.

Оскар препречете писмото няколко пъти. После взе химикалката. Огледа празния хол, живота на Ели. Банкнотите бяха останали на масата, намачкани. Прибра една хилядарка в джоба си.

Дълго се вира в празното място под името на Ели. След това доближи химикалката и запълни празното пространство с едно голямо:

да

Остави я върху листа, изправи се и прибра уокмена в чантата. Обърна се за последен път и погледна вече обърнатите наопаки букви.

ДА

След това поклати глава, извади хилядарката от джоба си, остави я обратно на масата. Щом излезе на стълбището, се увери, че бравата се е заключила. Дръпна я няколко пъти.

* * *

От предаването по „Дагенс Еко“ 16:45,
неделя, 8 ноември 1981 г.

Издирването на пациента, избягал в събота срещу неделя от болницата в Дандерюд след извършено убийство, остават без резултат.

В неделя полицията претърси гората Юдарнскуген в Западен Стокхолм в издирване на човека, смятан за т.нар. ритуален убиец. В момента на бягството той е бил в много тежко състояние и според силите на реда не е изключено да е имал съучастник.

Арнолд Лерман от стокхолмската полиция:

— Да, това е единственото правдоподобно обяснение. Не съществува физическа възможност той да успее да се укрие в подобно... състояние. От наша страна са задействани трийсет полицаи, кучета, хеликоптер. Просто е невъзможно.

— Ще продължите ли издирването в гората?

— Да. Не можем да изключим вероятността той все още да се намира в района. Само че ще ограничим търсенето тук, за да концентрираме силите си... да разберем как се е измъкнал.

Лицето на пациента е тежко обезобразено; в мига на бягството той е бил облечен в светлосиня болнична нощница. Полицията моли гражданите да съобщят на номер...

НЕДЕЛЯ 8 НОЕМВРИ (ВЕЧЕР)

Общественият интерес към издирването в Юдарн достигна небивали мащаби. Вечерните вестници не смятаха, че е редно пак да публикуват фоторобота на убиеца — надяваха се на снимки от залавянето. Но поради липсата на такива и двата вестника публикуваха снимката с овена.

„Експресен“ дори я помести на първа страница.

Все пак в тази снимка поне имаше известен драматизъм. Изкривеното от напрежение лице на полицаия, запънатите крака на овена, отворената му уста. Едва ли не се чуваше пъхтенето и блеенето.

Единият вестник се бе свързал с кралския дворец за коментар. Защото именно кралските овце бяха третирали по този начин от полицията. Кралят и кралицата обаче два дни по-рано бяха оповестили, че очакват третото си дете, и може би сметнаха новината за достатъчна. Дворцовата администрация се въздържа от коментар.

Разбира се, посветиха няколко страници и на карти на Юдарн и западните предградия. Къде е бил видян заподозреният, как се провежда полицейското издирване. Но читателите знаеха вече всичко това. А снимката с овена беше нещо ново и впечатляващо.

„Експресен“ дори си бе позволил малка шегичка. Текстът под снимката започваше с: „Вълк в овча кожа?“.

Всички се посмяха, а имаха нужда от това. Защото се страхуваха. Същият онзи, който бе убил двама души, или трима, сега отново беше на свобода, на децата пак бе забранено да излизат, понеделнишкият училищен излет в Юдарн бе отменен.

И над всичко това тегнеше ням гняв, задето *един* човек, един-единствен човек имаше цялата власт над животите на толкова много хора с гибелната си сила и... безсмъртието си.

Да. Всички експерти и професори, канени за коментар в пресата и телевизията, казваха едно и също: няма *никакъв начин* той да е жив. И на следващия въпрос отговаряха, че бягството му е също толкова невъзможно.

Един доцент от Дандерюд направи лошо впечатление в „Актуално“, като заяви с нервен тон:

— Той доскоро беше на командно дишане. Знаете ли какво означава това? Означава, че човек *не може да диша самостоятелно*. Добавете и падане от трийсет метра...

Тонът на доцента подсказваше, че репортерът е идиот и цялата тази история е скалъпена от медиите.

И така, всичко се превърна в каша от догадки, нелепости, слухове и — естествено — страх. Нищо чудно, че публикуваха овчата снимка напук на всичко. Тя поне беше нещо конкретно. Тиражирана в цялото кралство, тя стигна до хората.

Лаке я видя, когато с последните пари си купи пакет червени „Принс“ от „будката на любовника“ на път за дома на Йоста. Бе проспал целия следобед и се чувстваше като Расколников, светът бе мъгливо нереален. Хвърли поглед на овчата снимка и кимна замислено. В сегашното състояние не видя нищо чудно полицията да лови овце.

Едва по пътя към Йоста снимката изплува в съзнанието му и той си помисли: „Какво беше това, по дяволите?“, само че не му се връщаше да провери. Запали цигара и продължи.

Оскар я видя, щом се прибра вкъщи, след като бе убил следобеда, обикаляйки из Велингбю. На метростанцията се размина с Томи. Томи беше нервен и развълнуван, подхвърли, че направил „нещо адски яко“, но не успя да разкаже повече, защото вратите се затвориха. На кухненската маса вкъщи намери бележка: тази вечер майка му щяла да е на вечеря с хористите. Яденето е в хладилника, рекламите са разнесени, целувки.

Вечерният вестник беше на дивана в кухнята. Оскар погледна овчата снимка и изчете всичко за преследването. След това се залови с нещо поизоставено: да изреже и запази статиите за ритуалния убиец от вестниците през последните дни. Извади камарата вестници от килера, скицника с изрезки, ножица, лепило, и започна.

Стафан я видя на около двеста метра от мястото, където беше направена. Не успя да хване Томи и след няколко разменени думи с отчаяната Ивон побърза към Окесхув. Там някой вече бе нарекъл непознатия колега „овчаря“, но той не разбра закачката, докато не видя часове по-късно вечерния вестник.

Полицейските шефове побесняха от тази нетактичност на пресата, но полицаите, участници в произшествието, се забавляваха. С изключение на самия „овчар“, разбира се. Наложих му се седмици наред да търпи от колегите „беее“ или „хубав пуловер, от овча вълна ли е?“.

Йони я видя, когато четиригодишното му братче — полубратче — Кале дойде при него с подарък. Дървено кубче, което бе увил в първата страница от днешния вестник. Йони го изгони от стаята си с думите, че не му се занимава с него, и заключи вратата. Извади отново албума, погледна снимките на баща си, истинския си баща, който не беше и на Кале.

След миг чу пастрока си да бучи на малкия, задето е съсипал вестника. Тогава Йони разгъна подаръка, завъртя кубчето между пръстите си, докато гледаше овчата снимка. Засмя се и ухото го заболя. Прибра албума в торбата си за физическо, най-сигурно бе да го съхранява в училище, после се отдаде на размисли какво, по дяволите, да предприеме срещу Оскар.

Овчата снимка щеше да даде начало на лек спор за етиката на фотожурналистиката, обаче бе включена в новогодишния подбор на най-добрите снимки за годината и в двата вестника. Заловеният овен през лятото потегли към пасищата на Дротнингхолм, завинаги в неведение за своя звезден миг.

* * *

Виргиния е увита в юрганите и одеялата. Очите ѝ са затворени, тялото ѝ не трепва. След миг тя ще се събуди. Лежала е така единайсет часа. Телесната ѝ температура е спаднала до 27 градуса, колкото е

температурата в гардероба. Сърцето ѝ бие с четири много слаби удара в минута.

През тези единайсет часа организмът ѝ се е променил необратимо. Стомахът и белите дробове са се нагодили към нов начин на живот. Най-интересното от медицинска гледна точка е появата и развитието на кистозно образувание в синусовия възел на сърцето — водача на сърдечните съкращения. То вече двойно се е уголемило. Туморното разрастване на чуждите клетки напредва безпрепятствено.

Ако можеше да се вземе проба от тези чужди клетки, да се анализират с микроскопско изследване, щеше да се види нещо, което всеки кардиолог би нарекъл недомислица, объркване на пробите. Безвкусна шега.

Туморът в синусовия възел е от мозъчни клетки.

Да. В сърцето на Виргиния се образува отделен мъничък мозък. Този нов мозък е бил зависим от големия по време на изграждането си. Сега обаче е самостоятелен и това, което Виргиния усети в един ужасяващ миг, е самата истина: той ще живее дори и тялото да умре.

Виргиния отвори очи и разбра, че е будна. Знаеше го, въпреки че вдигането на клепачите не промени нищо. Беше тъмно като преди. Само че съзнанието ѝ се пробуди. Да. Съзнанието ѝ премигна за нов живот, а същевременно нещо друго бързо изчезна.

Сякаш...

Сякаш отиваш в лятна вила, останала необитавана през зимата. Отваряш вратата, посягаш към ключа за лампата и в момента, когато я палиш, чуваш бързо тупкане, драсване на ноктенца по пода и забелязваш плъх, който се шмугва под кухненската мивка.

Гадост. Знаеш, че е живял тук, докато те е нямало. Че смята къщата за своя. Че ще се появи отново веднага щом угасиш лампата.

Не съм сама.

Чувстваше устата си като от хартия. Не си усещаше езика. Остана да лежи, замислена за къщичката, която тя и Пер, бащата на Лена, наемаха няколко лета, когато дъщеря им беше малка.

Свърталището на плъхове, което бяха открили в дъното под кухненската мивка. Бяха изгризали няколко празни кутии от мляко и една от корнфлейкс, построили си бяха нещо като къщичка, фантастична конструкция от разноцветни картончета.

Виргиния изпита дори чувство на вина, когато изсмука малката къщичка с прахосмукачката. Не, нещо повече. Суеверно чувство на *натрапване*. Когато пъкна студения механичен хобот на прахосмукачката в това фино, крехко нещо, което плъхът бе градил цяла зима, стори ѝ се, че прогонва някакъв добър дух.

И беше права. Когато плъхът, вместо да се хване в капан, продължи да яде от продуктите им, макар да беше лято, Пер разпръсна отрова. Караха се за това. Караха се за много неща. За всичко. Към началото на юли гадината умря някъде в дупка в стената.

Онова лято, докато вонята от мъртвото тяло на плъха пълнеше къщата, бракът им се разпадна. Прибраха се в града седмица по-рано от предвиденото, тъй като не понасяха нито смрадта, нито самите себе си. Добрият дух ги бе напуснал.

Какво ли е станало с къщата? Дали живее някой там сега?

Дочу писукане, съскане.

Тук има плъх! Между одеялата!

Паникьоса се.

Както си беше омотана, тя се дръпна, удари се във вратите на гардероба и те зейнаха, а Виргиния се строполи на пода. Зарита с крака и заблъска с ръце, докато най-сетне успя да се освободи. В погнусата си допълзя на леглото, сви се в ъгъла, притиснала колене до брадичката си, втренчи се в камарата юргани и одеяла, за да долови някакво възможно движение. Видеше ли помръдване, щеше да изкрещи. Да изкрещи така, че целият блок да дотърчи с чукове, брадви и да удря по купчината завивки, докато плъхът умре.

Най-горният юрган беше зелен на сини точки. Това там да не беше мръдване? Тя си пое дъх да изкрещи и отново чу писукането и съскането.

Аз... дишам.

Да. Това бе последното, което установи на заспиване: че не диша. Сега дишаше отново. Пое си пробно въздух и пак се чу писукането, съскането. Идваше от трахеята ѝ. Гърлото ѝ беше пресъхнало, докато бе спала, и сега сякаш скърцаше. Виргиния се прокашля и усети в устата си гнил вкус.

Спомни си. Всичко.

Погледна ръцете си. Бяха в ивици засъхнала кръв, но нямаше рани, нито пък белези. Разгледа мястото в сгъвката на лакътя, където

знаеше, че бе рязала поне два пъти. Едва забележима розова ивичка. Може би. Иначе всичко беше зараснало.

Потърка очи и погледна часовника. Шест и петнайсет. Вечер. Тъмно. Пак се обърна към зеления юрган на сини точки.

Откъде идва светлината?

Горната лампа беше угасена, навън се бе свечерило, щорите бяха спуснати. Как става така, че тя вижда ясно всички очертания и цветове? В гардероба беше тъмно като в рог. Там не виждаше нищо. Но сега... светло като посред бял ден.

Винаги се процежда мъничко светлина.

Дишаше ли?

Не можеше да прецени. Щом *помислеше* за дишането, започваше да го следи. Може би дишаше само докато мислеше за дишането.

Но онова първо вдишване, което бе взела за плъхски писък... то стана, без да го мисли. Всъщност просто беше като...

Тя стисна очи.

Тед.

Беше присъствала на раждането му. След зачеването на Тед Лена повече не видя баща му. Някакъв финландски бизнесмен, който дошъл на конференция в Стокхолм, и прочее. Така че Виргиния присъства на раждането. Примоли се да присъства.

И ето, сега си го припомни. Първото вдишване на Тед.

Как се беше появил. Малко телце, лигаво, лилаво, почти нечовешко. Щастieto, което изпита, безпокойството, докато не вдиша. Акушерката, която спокойно пое малкото създание в ръце. Виргиния си помисли, че ще обърне телцето надолу с главата, ще го потупа по дупето, но още щом го взе, от устата му се изду балонче. Балонче, което растеше, растеше... и се пукна. Тогава се чу плачът, първото проплакване. И той започна да диша.

И?

Това ли беше първото съскащо вдишване на Виргиния? Писукане... на новородено?

Тя се разгъна, легна по гръб. Продължи да връща лентата от раждането в съзнанието си. Как ѝ дадоха да измие Тед, понеже Лена беше твърде изтощена, бе загубила твърде много кръв. Да. След като той се роди, започна обилно кръвотечение и сестрите едва успяваха да

попиват с книжните кърпи, голямо количество кърпи. Постепенно спря от само себе си.

Куп окървавени кърпи, тъмночервените ръце на акушерката. Спокойствието, ефикасните действия въпреки всичката... кръв. Всичката кръв.

Жажда.

Устата ѝ лепнеше и тя взе да превърта спомена напред-назад, фокусираше се на всичко, което беше в кръв: ръцете на акушерката — *да оближе тези ръце, окървавените смачкани кърпи по пода — да ги захване, да ги осмуче, кръвта между бедрата на Лена, тя течеше на тънка струйка, да...*

Скочи конвулсивно от леглото, изтича приведена до банята и вдигна с трясък капака на тоалетната, наведе глава над чинията. Нищо. Само сухи, мъчителни спазми. Подпря чело на ръба на тоалетната чиния. Картините от раждането се заредиха отново.

Неискамнеискамнеис...

Удари чело в порцелана и в главата ѝ изригна гейзер от леденопрозрачна болка. Всичко стана светлосиньо пред очите ѝ. Усмихна се и падна странично на килимчето в банята, което...

Струваше 14,90, но ми го дадох за десетачка, понеже леко се проскуба, когато касиерката дръпна етикета с цената, а когато излязох на площада пред „Оленс“, един гълъб кълвеше остатъци от пържени картопки от захвърлена картонена кутия, гълъбът беше сивосинкав... беше... срещу слънцето...

Не знаеше колко време е лежала в безсъзнание. Една минута, един час? Може би само няколко секунди. Но нещо се бе променило. Чувстваше се спокойна.

Пухкавото килимче в банята галеше бузата ѝ, както си лежеше, загледана в проядената от ръжда тръба, която се спускаше от мивката и влизаше в пода. Помисли си, че формата ѝ е красива.

Силна миризма на урина. Не се беше подмокрила, не, това... Беше миризма от урината на Лаке. Изви тяло, доближи нос до пода под тоалетната чиния, подуши го. Лаке... и Морган. Не разбираше *откъде* го знае, обаче знаеше: Морган беше опикал до тоалетната чиния.

Но Морган не е идвал тук.

Впрочем. Точно така. Онази вечер, нощ, когато я донесоха вкъщи. Вечерта на нападението. *Ухапването.* Да. Разбира се. Всичко

си дойде на мястото. Морган беше тук, Морган се изпика, тя лежеше на дивана след ухапването, а сега можеше да вижда в тъмното, светлината не ѝ понасяше, пиеше ѝ се кръв и...

Вампир.

Това е. Не си бе навлякла никаква рядка и неприятна болест, която да лекува в болница, с психиатър или с...

Фототерапия!

Разсмя се, закашля се, обърна се по гръб на пода, погледна тавана, премисли всичко. Бързо зарастващите рани, въздействието на слънцето върху кожата ѝ, кръвта. Изрече го на висок глас.

— Аз съм вампир.

Та това беше невъзможно. Нали не съществуват. И все пак ѝ олекна. Сякаш някакво напрежение в главата ѝ спадна. Сякаш се отърва от бреме. Не беше нейна вината. Гадните представи, ужасиите, които си бе причинявала цяла нощ. Всичко това беше извън нейната власт.

Беше... съвсем естествено.

Надигна се, пусна крана, седна на тоалетната чиния и се загледа в течащата вода, която бавно пълнеше ваната. Телефонът звънна. Чу го просто като някакъв сигнал, механичен звук. Не означаваше нищо. С никого не би могла да говори. Никой не би могъл да говори с нея.

* * *

Оскар не беше чел съботния вестник. Сега го бе разгърнал на кухненската маса. От доста време го държеше отворен на същата страница и препрочиташе текста под снимката отново и отново. Снимката, от която не можеше да откъсне очи.

Текстът разказваше за онзи, когото откриха замръзнал в леда при блакебергската болница. Как е бил намерен, как са го извадили. Имаше малка снимка на господин Авила, той сочеше към водата, към дупката в леда. В цитата от него журналистът бе поправил езиковите му особености.

Всичко това беше интересно и достойно за изрязване и запазване, но не в него се взираше, от друго не можеше да откъсне поглед.

Пуловерът на снимката.

Бяха намерили изцапан с кръв детски пуловер, натъпкан в якето на мъртвия. Имаше го на снимка, постлан върху неутрален фон. Оскар разпозна пуловера.

Не замръзваш ли така?

Под снимката пишеше, че мъртвият, Йоаким Бенгтсон, за последно е бил видян жив в събота, 24 октомври. Преди две седмици. Оскар си спомняше онази вечер. Когато Ели бе подредила кубчето. Той я погали по бузата, а тя избяга от двора. През нощта тя и нейният... онзи... се сдърпаха и онзи излезе.

Значи тогава го е извършила?

Да. Най-вероятно. На следващия ден изглеждаше много по-добре.

Той погледна снимката. Беше черно-бяла, но пишеше, че пуловерът е светлорозов. Авторът на статията си задаваше въпроса дали на съвестта на убиеца не тежи и още една млада жертва.

Момент.

Убиецът от Велингбю. В статията пишеше, че полицията има сериозни основания да смята, че убитият в леда е жертва на т.нар. ритуален убиец, дето го хванаха преди малко повече от седмица в закрития басейн във Велингбю, а после той избяга.

Да не е бил... онзи? Но... момчето в гората... него защо?

Оскар си спомни Томи, седнал на пейката долу на детската площадка, движението с пръста.

Закачен бил на едно дърво с прерязано гърло. Само шията. Хряас.

Разбра. Разбра всичко. Всичките тези статии, които бе изрязал и запазил, предаванията по радиото, телевизията, всичките приказки, целия страх...

Ели.

Оскар не знаеше какво да прави. Какво би трябвало да направи. Затова отиде до хладилника и извади парчето лазаня, което му беше оставила майка му. Хапна я студена, докато продължаваше да разглежда статиите. Тъкмо я изяде, на стената се почука. Затвори очи, за да се съсредоточи. Вече знаеше азбуката наизуст.

А.З.И.З.Л.И.З.А.М.

Бързо стана от масата, влезе в стаята си, легна по корем на леглото и чукна:

Е.Л.А.Т.У.К.

Пауза. После:

А.М.А.Й.К.А.Т.И.

Оскар отвърна:

Н.Я.М.А.Я.

Майка му нямаше да се прибере преди десет. Имаха поне три часа на разположение. Оскар отпусна глава на възглавницата. За миг, съсредоточен в почукването, бе забравил за всичко.

Пуловерът... вестникът...

Оскар се сепна, понечи да стане, да прибере вестниците. Нали тя щеше да види... да разбере, че той...

После пак отпусна глава на възглавницата, не му пукаше.

Тихо свирване под прозореца. Той стана от леглото, отиде и надзърна. Тя стоеше долу, извърнала лице нагоре към светлината. Носеше твърде голямата карирана риза.

Оскар ѝ направи знак с пръст: „Ела на вратата“.

* * *

— Не му казвай къде съм, нали?

Ивон се намръщи, с крайчеца на устата издиша дим към откrehнатия кухненски прозорец, нищо не каза.

Томи изсумтя.

— Защо пушиш на прозореца?

На цигарата ѝ се беше задържала толкова много пепел, че вече се огъваше. Томи я погледна, с показалец показа тръсване. Тя го игнорира.

— Защото Стафан не обича, а? Миризмата на цигарен дим.

Томи се облегна на кухненския стол, загледа се в пепелта и се зачуди какво ли всъщност има в нея, че да става така дълга, без да падне, махна с ръка пред лицето си.

— То и аз не обичам миризмата на цигарен дим. Особено като малък. Ама тогава не държеше прозореца отворен. А сега, гледай ти...

Стълбчето пепел падна върху бедрото на Ивон. Тя го изчисти и върху панталона ѝ остана сива ивица. Вдигна към него ръката си с цигарата:

— Напротив, отварях. Почти винаги. Освен може би някой път, когато сме имали гости... ама ти ли, по дяволите, ще ми говориш за дим.

Томи се ухили.

— Е, не беше ли доста смешно?

— Не, никак. Представи си да беше настъпила паника. Ако всички... а онова корито, онзи...

— Купелът.

— Да, купелът. Пасторът насмалко да получи удар, беше като... целият купел почерня... Наложил се Стафан...

— Стафан, та Стафан...

— Да, *Стафан*. Той не е издал, че си бил ти. Каза ми колко е трудно за него, с неговите... принципи, да се изправи пред пастора и да го лъже право в очите, но той, за да те предпази...

— Е, взе да схващаш де!

— Какво да схващам?

— Че предпазва себе си.

— Той в никакъв случай не...

— Помисли малко.

Ивон дръпна дълбоко за последно, угаси цигарата в пепелника и незабавно запали нова.

— Бил... античен. Сега трябвало да се реставрира.

— И виновникът е доведеният син на Стафан. Как би прозвучало?

— Ти не си му доведен син.

— Не, но нали знаеш. Ако спомена на Стафан, че мисля да отида при пастора и да му кажа: „Аз го направих, казвам се Томи и Стафан ми е... нещо като пастрок“. Мислиш ли, че ще му хареса?

— Ще трябва да говориш с него.

— Не. Във всеки случай не днес.

— Не смееш.

— Говориш като дете.

— Ти се държиш като дете.

— Беше си смешно, *поне малко*, признай.

— Не, Томи. Не беше.

Той въздъхна. Не беше чак толкова тъп да не предвиди, че майка му щеше да побеснее, но все пак се надяваше тя някак да види комичното в тази случка. Ала тя беше на страната на Стафан. И Томи ще трябва да се примири с това.

Сега обаче проблемът, истинският проблем беше да си намери къде да живее. След като се оженят. Дотогава можеше да кърти в мазето в нощи като тази, когато Стафан идваше на гости. В осем щеше да приключи смяната му в Окесхув и да дойде направо тук. А Томи нямаше никакво намерение да кисне вкъщи и да слуша някакви назидания точно пък от тоя. Не.

Ето защо отиде в стаята си и взе от леглото юргана и възглавницата, докато Ивон пушеше в кухнята, загледана през прозореца. Когато се приготви, застана на вратата с възглавницата под едната мишница, навития юрган под другата.

— Добре. Аз тръгвам. Не му казвай къде съм, ако обичаш.

Ивон се обърна към него. Очите ѝ бяха насълзени. Не се усмихна.

— Сега си като онзи път... когато дойде и щеше да... — думите засядаха в гърлото ѝ.

Томи не помръдна. Ивон преглътна, прокашля се и го погледна със съвсем чисти очи, каза тихо:

— Томи... Какво да правя?

— Не знам.

— Дали да?...

— Не. Не и заради мен. Каквото — такова.

Ивон кимна. Томи почувства, че и той се натъжава, по-добре беше да тръгва, преди да се разхленчи.

— Тъ... Няма да кажеш...

— Не, не. Няма.

— Хубаво. Мерси.

Ивон стана и се приближи до него. Прегърна го. Цялата миришеше на цигарен дим. Томи щеше да я прегърне, ако ръцете му бяха свободни. Сега не бяха, затова сложи глава на рамото ѝ и постояха така.

После той излезе.

Нямам ѝ доверие. Стафан може да измисли какво ли не и...

Хвърли юргана и възглавницата на дивана в мазето. Лапна тютюн, легна и се замисли.

Най-добре да го застрелят.

Но Стафан не беше от онези, дето... не, не. По-скоро той ще улучи убиеца право между очите. И ще получи кутия бонбони от другарите си ченгета. Герой. После ще дойде тук да търси Томи. Вероятно.

Измъкна ключа, излезе в коридора и отключи скривалището, взе веригата със себе си. Използвайки запалката, за да си свети, мина късия коридор със запасите от двете страни — сухи храни, консерви, стари игри, портативен газов котлон и други принадлежности за оцеляване при обсадно положение.

Отвори една врата и хвърли там веригата.

Окей. Беше взел аварийни мерки.

Преди да напусне скривалището, той взе трофея, претегли го в ръка. Поне два килограма. Дали може да го продаде? Като метал. За претопяване.

Погледна лицето на стрелеца. Май доста приличаше на Стафан. Значи претопяване.

Кремиране. Определено.

Засмя се.

Най-яко щеше да бъде да се претопи всичко освен главата, а после да я върне на Стафан. Претопена маса метал и от нея стърчи тази глава. Едва ли може да стане. За съжаление.

Върна скулптурата на мястото ѝ, излезе и затвори вратата, без да заключи с колелото. Така ще може да се промъкне вътре в случай на нужда. Не че му се вярваше да се наложи.

Просто за всеки случай.

* * *

Лаке изчака десет позвънявания, преди да затвори. Йоста седеше на дивана и галеше по главата котка на рижави ивици, не вдигна поглед, но попита:

— Няма ли я?

Лаке прокара ръка през лицето си и отвърна нервно:

— Как да я няма, по дяволите! Не чу ли, че си говорихме?

— Още едно?

Лаке омекна, опита да се усмихне.

— Извинявай, не исках... давай. Благодаря.

Йоста се наведе до масата така рязко, че притисна котката в скута си. Тя изсъска и скочи на пода, седна и се втренчи обидено в Йоста, който наля глътка тоник и солидна доза джин в чашата на Лаке, подаде му я.

— Заповядай. Не се тревожи, сигурно е...

— В болницата. Благодаря. Отишла е в болницата и са я приели.

— Да... точно така.

— Кажу го тогава.

— Кое?

— Уф, нищо. Наздраве.

— Наздраве.

Двамата пиха. След малко Йоста взе да си бърка в носа. Лаке го погледна и той си извади пръста, усмихна се сконфузено. Не беше свикнал с хора.

Дебела сиво-бяла котка се беше проснала на пода и сякаш дори главата си не можеше да повдигне. Йоста я посочи с глава.

— Мириам скоро ще ражда.

Лаке отпи голяма глътка, смръщи се. Всяка капка алкохол притъпяваше чувствителността му и той все по-слабо усещаше миризмата в апартамента.

— К'во ги правиш?

— Кое?

— Малките. Какво ги правиш? Оставяш ли ги живи?

— Да. Макар че най-често са мъртви. Напоследък.

— А? Тая, дебелата, викаш... Мириам?... утробата ѝ е пълна с мъртви малки, така ли?

— Да.

Лаке изпи чашата до дъно, остави я на масата. Йоста посочи въпросително бутилката джин. Лаке поклати глава.

— Не. Почивка.

Наведе глава. Оранжев килим, така напластен с котешки косми, че изглеждаше като направен от тях. Навсякъде само котки. Колко ли са? Започна да брой. Стигна до осемнайсет. Само в тази стая.

— Никога ли не си мислил да ги... спреш? Ами да ги кастрираш или как се казваше... стерилизираш? Поне от единия пол, това ще стигне.

Йоста го погледна с недоумение.

— Как да стане?

— Да де.

Лаке си представи Йоста в метрото с... да речем, двайсет и пет котки. В кашон. Не. В торба, чувал. Отива при ветеринаря и ги изсипва: „Кастрация, ако обичате“. Изкиска се. Йоста килна глава.

— Какво има?

— Не бе, само си помислих... може да ти направят отстъпка за бройката.

Йоста не оцени шегата и Лаке вдигна длани.

— Не, сори. Просто... уф, съвсем съм... това с Виргиния, аз... — изведнъж се изправи, удари по масата с ръка. — Не ми се остава повече тук!

Йоста подскочи на дивана. Котката пред краката на Лаке се изниза, скри се под фотьойла. Отнякъде се чу съскане. Йоста се размърда, разклати чашата си.

— Ами добре. Не те...

— Не говоря за тук. А за тук. Цялата тази гадост. Блакеберг. Всичко. Тези къщи, улиците, местата, хората, всичко е просто... като някаква гадна болест, схващаш ли? Нещо не е наред. Измислили са, проектирали са... за да стане идеалното място, напи. А какво е станало — боклук. Прецакана работа.

Все едно че... не мога да го обясня... все едно са пресметнали с точност ъглите, как ще се разполагат едни спрямо други сградите, нали. За да се постигне хармония и прочее. Обаче е имало нещо погрешно в линейките и триъгълниците, или каквото там, по дяволите, използват, и поначало всичко е тръгнало накриво, а после още повече. Сега вървиш между къщите и усещаш, че не... Не, не и не. Тук не се живее. Тук е *криво*, схващаш ли?

И не говоря точно за ъглите, нещо друго е, нещо, дето... като болест, прояла стените, и аз... не мога повече така.

Чу се къклолене, Йоста отново наля питие в чашата на Лаке, без да го пита. Лаке го прие с благодарност. След излиянието си усети приятно спокойствие — спокойствие, което алкохолът изпълни с топлина. Той се облегна на фотьойла, изпусна поетия въздух.

Помълчаха, после на вратата се звънна.

— Очакваш ли гости? — попита Лаке.

Йоста поклати глава и се надигна от дивана с усилие.

— Не. Тук на хан се превърна.

Лаке се ухили и вдигна чаша към Йоста, който минаваше покрай него. Сега се чувстваше по-добре. Всъщност съвсем добре.

Входната врата се отвори. Някой отвън каза нещо и Йоста отвърна:

— Заповядай, влез.

Легнала във ваната, в топлата вода, която се оцвети в розово от засъхналата по тялото ѝ кръв, Виргиния взе решение.

Йоста.

Новата ѝ същност ѝ подсказваше, че трябва да е някой, който да я пусне в дома си. Старата — да не е някой, когото обича. Или поне харесва. Йоста беше подходящ и по двата критерия.

Тя се изправи, избърса се, навлече блуза и панталон. Едва на улицата забеляза, че не си бе взела палто. Обаче не ѝ беше студено.

Нови открития през цялото време.

Спря пред високия блок, погледна към прозореца на Йоста. Беше си у дома. Винаги си беше у дома.

Ами ако се съпротивлява?

Не беше помислила за това. Представяше си, че просто ще отиде и ще стори необходимото. Но може би той иска да живее?

Естествено, че му се живее. Той е човек, има си своите радости, а и всичките котки, които...

Мисълта спря, изчезна. Тя сложи ръка на сърцето си. Биеше с пет удара в минута и знаеше, че трябва да го пази. Сигурно имаше нещо вярно в това... за дървения кол.

Взе асансьора до предпоследния етаж, звънна. Когато Йоста отвори вратата и видя Виргиния, очите му се разшириха като от ужас.

Той знае ли? Личи ли ми?

Йоста попита:

— Ама... ти ли си?

— Да. Може ли...

Посочи навътре в апартамента. Не разбираше. Усещаше интуитивно, че ѝ трябва покана, иначе... иначе... нещо... Той кимна, отстъпи назад.

— Заповядай, влез.

Тя прекрачи прага и Йоста дръпна вратата, погледна я с воднисти очи. Беше небръснат; отпуснатата кожа на шията му беше като зацапана от сива набола брада. Вонята в апартамента — по-лоша, отколкото си я спомняше, по-силна.

Не искам...

Старият ѝ мозък се изключи. Гладът взе надмощие. Тя сложи ръце върху раменете на Йоста, тоест видя как ръцете ѝ хващат раменете му. Не се спря. Предишната Виргиния се беше свила някъде в дълбините на черепа ѝ без право на глас.

Устата ѝ каза:

— Ще ми помогнеш ли малко? Стой мирно.

Чу нещо. Глас.

— Виргиния! Здравей! Така се радвам да...

Лаке се дръпна назад, когато Виргиния извърна глава към него.

Очите ѝ бяха празни. Сякаш някой бе забил в тях игли и изсмукал истинската Виргиния, оставяйки само безизразния поглед от анатомичен атлас. Илюстрация 8. Очи.

Виргиния се взира в него около секунда, след това пусна Йоста и се обърна към вратата, само че тя беше заключена. Посегна към врътката на бравата, Лаке я хвана, дръпна я.

— Никъде няма да ходиш, преди да...

Виргиния се бореше, блъсна го с лакът в устата, устната му се сцепи при удара в зъбите. Той хвана здраво ръцете ѝ, притисна буза до гърба ѝ.

— Ини, по дяволите! Трябва да говоря с теб. Тревожих се адски много. Успокой се, какво има?

Тя се дръпна към вратата, но Лаке я държеше здраво, тласна я към хола. Полагаше усилия да говори спокойно и тихо, като на уплашено животно, и същевременно я тикаше пред себе си.

— Сега Йоста ще ти налее питие, ще седнем кротко и ще поговорим, аз... аз ще ти помогна. Каквото и да е, с теб съм, знаеш.

— Не, Лаке. Не.

— Да, Ини, да.

Йоста се мушна покрай тях към хола и наля джин с тоник за Виргиния в чашата на Лаке. Лаке я избута навътре, пусна я и застана на вратата към коридора, опрял ръце в касата като пазач. Облиза капка кръв от устната си.

Виргиния стоеше напрегната насред стаята. Оглеждаше се, сякаш търсеше накъде да избяга. Погледна към прозореца.

— Не, Ини.

Лаке беше в готовност да се втурне към нея и пак да я хване, ако се опита да направи някоя глупост.

Какво ѝ става? Има такъв вид, сякаш стаята е пълна с призраци.

Чу звук, все едно някой счупи яйце в нагорещен тиган.

Още веднъж.

И отново.

Стаята се изпълни с нарастващ съсък.

Всички котки там се бяха изправили, изгънали гърбове и вдигнали опашки, и гледаха Виргиния. Дори Мириам се надигна тромаво, коремът ѝ се подпря на пода, тя присви уши назад, озъби се.

От спалнята и кухнята надойдоха още котки.

Йоста бе спрял да налива: седеше с бутилката в ръка и гледаше любимците си опулен. Съскането напълни стаята като електрически облак, усилваше се. Лаке се принуди да крещи, за да му се чуе гласът въпреки котешкото фучене.

— Йоста, какво правят?

Той поклати глава, махна с ръка и разплиска малко джин от бутилката.

— Не знам... никога не съм...

Едно черно коте скочи на бедрото ѝ, заби нокти и я ухапа. Йоста тресна бутилката на масата:

— Пст, Титания, бягай!

Виргиния се наведе, хвана котето за врата и се помъчи да го отскубне от крака си. Други две котки се възползваха и скочиха на гърба и тила ѝ. Виргиния изкрещя и отдръпна котето, хвърли го. То

прелетя през стаята, удари се в ръба на масата и падна в краката на Йоста. Едната от котките на гърба ѝ се покатери върху главата на Виргиния, заби нокти в косата ѝ и я ухапа по челото.

Преди Лаке да стигне до нея, я бяха нападнали още три котки. Пищяха като обезумели, а Виргиния ги биеше с юмруци. Обаче те се държаха здраво, хапеха я с малките си зъбки.

Лаке завря ръце в пъпцещата, пулсираща маса на гърдите ѝ, дърпаше козина, която се изплъзваше по напрегнатите мускули, дърпаше и хвърляше котешките телца, блузата на Виргиния се разкъса, тя крещеше и...

Плачеше...

Не, по бузата ѝ течеше кръв. Лаке стисна котката на главата ѝ, но тя заби ноктите си още по-дълбоко, стоеше като прилепнала. Котешката глава се побираше в ръката му и той я задърпа наляво-надясно, докато в цялата дандания се чу *тряс* и когато пусна главата, тя увисна безпомощно в косата на Виргиния. Капка кръв се стече от носа на котката.

— Ааааах. Миличката ми...

Йоста се хвърли към Виргиния и взе да гали с насълзени очи котката, която и в смъртта си остана като прикована на главата ѝ.

— Миличката ми, любимата ми...

Лаке сведе очи и срещна погледа на Виргиния.

Отново беше тя.

Виргиния.

Пусни ме да си вървя.

През двойния далекоглед на очите си Виргиния наблюдаваше какво се случва с тялото ѝ отвън, как Лаке се опитва да я спаси.

Остави ме, недей!

Не тя се дърпаше, не тя удряше. Онова другото искаше да живее, искаше... гостоприемничката му да живее. Тя самата се предаде, щом видя шията на Йоста и усети вонята в апартамента. Каквото ще да става! Не искаше да участва.

Болката. Усещаше паренето на драскотините. Но скоро щеше да ѝ мине.

Така че... недей.

Лаке го видя в очите ѝ. Но не го прие.

Градина... две къщи... двор...

Панически опитваше да отскубне котките от Виргиния. Те не се даваха, мускулести козинести телца. Тези, които успяваше да дръпне, раздираха на парцали дрехите ѝ, деряха кожата ѝ, повечето обаче оставаха лепнати като пиявици. Правеше опити да ги удря, чуваше трошенето на кости, но паднеше ли една, скачаше нова, котките се катереха една върху друга, нахъсани да...

Черно.

Удар в лицето — и залитна на метър назад, едва не падна, опря се на стената, премигна. Йоста стоеше до Виргиния със свити юмруци и го гледаше с гневни сълзи в очите.

— Нараняваш ги! Нараняваш ги!

Виргиния до него беше бурна маса от мяукащи, съскащи животинки. Мириам се довлочи по пода, изправи се на задните си крака и я захапа за прасеца. Йоста видя, наведе се и я заплаши с пръст.

— Така не се прави, миличка. Боли.

Лаке обезумя. Той направи две крачки, засили се и срита Мириам. Кракът му потъна в надутия корем на котката и Лаке не изпита никаква погнуса, само удовлетворение, когато торбата с вътрешности изхвърча от крака му и се удари в радиатора. Той хвана ръката на Виргиния — да се махаме оттук — и я повлече към външната врата.

Виргиния опита да се съпротивлява. Но и Лаке беше силен като заразата, а двамата бяха по-силни от нея. През далекогледите в очите си тя видя Йоста да коленичи на пода, чу скръбния вопъл, когато той вдигна на ръце една мъртва котка и я погали по гърба.

Прости ми, прости ми!

После Лаке я повлече със себе си и тя нищо не виждаше, защото една котка се покатери на лицето ѝ, захапа я за главата и всичко се превърна в болка, ноктите деряха кожата ѝ, тя сякаш беше вътре в жива „желязна девица“, загуби равновесие, падна, усети влачене по пода.

Остави ме!

Котката пред очите ѝ се плъзна странично и тя видя вратата на апартамента да се отваря пред нея, ръката на Лаке, тъмночервена, я дърпаше, видя и стълбището, стъпалата. Изправи се, едва се заизмъква от дълбините на съзнанието си, за да овладее положението, и...

Виргиния изтръгна ръката си от хватката му.

Лаке се извърна към гъмжащата маса, в каквата се бе превърнала Виргиния, за да я хване отново, за да...

За да? За да?

Да се махнат. Да излязат навън.

Виргиния обаче се промъкна покрай него и за секунда на лицето му се лепна треперещ котешки гръб. След миг тя беше вече на площадката, където котешкото съскане се засили като трескав шепот, и...

Ненене!

Лаке се хвърли да я настигне, да я спре, но тя, като някой убеден, че ще падне меко, или безразличен към сгромолясването, се метна напред и се затъркаля по стълбите.

Приклещените котки заврецяха, а тя се търкаляше и удряше надолу по бетонните стъпала. Влажно хрущене на счупени тънки кости, тежки удари, които накараха Лаке да подскочи, когато главата ѝ...

Нещо мина през крака му.

Малка сива котка с някакъв недъг на задните крака се влачеше към стълбището, спря се на най-горното стъпало и нададе скръбен вой.

Виргиния лежеше неподвижно в подножието на стълбите. Оцелелите котки я изоставиха и се качиха обратно по стълбите. Влязоха в коридора и взеха да си лижат козината.

Остана само малкото сиво коте — тъжно, че не беше участвало.

* * *

Полицията свика пресконференция в неделя вечер.

Бяха избрали заседателната зала в управлението с място за четирийсет души, но се оказа твърде малка. Появиха се множество журналисти от европейски вестници и телевизионни станции. Фактът, че убиецът още не беше заловен, превръщаше новината в голямо събитие и един британски журналист направи може би най-добрия анализ защо то будеше такъв интерес:

Това е ловът на Чудовището. Видът му, стореното от него... Той е Чудовището от приказките. И всеки път, щом го хванем, ни се иска да вярваме, че е завинаги.

Още четвърт час преди уреченото време въздухът в стаята с лоша вентилация бе станал топъл и влажен и единствените, които не се оплакваха, бяха от групата на италианската телевизия. Обясниха, че са свикнали и на по-лоши условия.

Преместиха ги в по-голяма зала и точно в осем се появи началникът на стокхолмската полиция, придружен от комисаря, който водеше разследването и бе говорил с ритуалния убиец в болницата, и командващия операцията в гората Юдарнскуген.

Не се притесняваха, че журналистите ще ги разкъсат на парчета, понеже бяха решили да им подхвърлят кокал.

Полицията разполагаше със снимка на убиеца.

Търсенето по часовника най-сетне бе дало резултат. В събота един часовникар от Карлскуга си направи труда да прегледа картотеката си с изтекли гаранционни карти и откри номера, който полицията бе разпратила до всички часовникари.

Той се обади в полицията и даде името, адреса и телефонния номер на човека, регистриран като купувач. В Стокхолм провериха името в регистрите и изискаха от полицията на Карлскуга да провери адреса и да види какво може да намери.

В участъка настъпи известно вълнение, когато се оказа, че човекът бил съден за опит за изнасилване на деветгодишно дете преди седем години. Прекарал три години в клиника за психично болни. След което го изписали като оздравял и го освободили.

Полицията в Карлскуга го откри на домашния му адрес жив и здрав.

Да, някога имал такъв часовник. Не, не си спомня къде е. След няколкочасов разпит в полицейското управление в Карлсуга и напомняне, че психиатричното удостоверение винаги може да се преразгледа, си спомни на кого е продал часовника.

Хокан Бенгтсон, Карлстад. Виждали се навремето, правели нещо, забравил какво. Във всеки случай му продал часовника, но нямал никакъв негов адрес и можел да даде само приблизително описание, а нямало ли вече да го пуснат да си ходи?

В регистъра не намериха нищо за Хокан Бенгтсон. Откриха двайсет и четирима души с това име в Карлстад. Половината изключиха незабавно поради несъвпадане на възрастта. На другите телефонираха. Търсенето бе значително улеснено от факта, че който можеше да говори, отпаднаше от списъка.

Към девет часа вечерта бяха успели да зачеркнат всички от списъка, с изключение на един. Хокан Бенгтсон бил гимназиален учител, преподавал шведски, напуснал Карлстад, след като къщата му изгоряла при неизяснени обстоятелства.

Обадиха се на директора на училището и научиха: да, носели се слухове, че Хокан Бенгтсон... обичал децата по непристоен начин. И макар да беше събота вечер, пратиха директора да търси в училището снимка, така че се намери стара фотография на Хокан Бенгтсон в училищния албум от 1976-а.

Полицай от Карлстад, който бездруго имал работа в Стокхолм в неделя, изпрати копие по факса и потегли с оригинала в събота вечерта. Снимката пристигна в полицейското управление в Стокхолм в един часа през нощта срещу неделя, тоест половин час след като въпросният човек бе паднал през прозореца на болницата и смъртта му бе потвърдена.

Неделната сутрин бе посветена на проверката на медицински и зъболекарски картони от Карлстад, за да се удостовери, че човекът на снимката е същият, който до предишната нощ бе прикован на болничното легло, и да: той беше.

В неделя следобед проведеха съвещание в полицейското управление. Бяха сигурни, че постепенно ще изяснят с какво се бе занимавал убиецът, след като бе напуснал Карлстад, ще проучат дали престъпленията му не са били част от по-мощен план и дали не е имало и други жертви.

Но сега нещата бяха взели нов обрат.

Престъпникът все още беше жив, на свобода, и най-важното в момента бе да научат къде е живял, тъй като имаше вероятност той да направи опит да се върне там. Движението към западните предградия може би загатваше за подобно намерение.

И така, взеха решение, че ако не бъде заловен преди пресконференцията, ще заложат на помощта на не съвсем вдъхващата доверие, но многоглава хрътка, наречена „широката общественост“.

Може би някой го бе виждал по времето, когато все още е изглеждал като на снимката, и да знае горе-долу къде е живял. А и, макар, разбира се, като много по-маловажен аргумент, полицията се нуждаеше от нещо, което да подхвърли на средствата за масово осведомяване.

И така, тримата полицаи вече седяха на дългата маса на подиума и сред журналистите настъпи оживление, когато полицейският началник със скромен жест, за който знаеше обаче колко е убедителен и драматично изразителен, вдигна уголемената училищна снимка на Хокан Бенгтсон с думите:

— Издирваният се казва Хокан Бенгтсон и преди лицето му да бъде обезобразено, е изглеждал така.

Полицейският началник направи пауза, докато апаратите щракаха и светкавиците за няколко секунди превърнаха салона в дискотека.

Разбира се, имаха копия на снимката, които щяха да раздадат на журналистите, но повечето чуждестранни вестници най-вероятно биха предпочели снимка на полицейския началник с убиеца, така да се каже, в ръцете.

След като всички получиха фотографията и бяха запознати с фактите, дойде време за въпроси. Първият, комуто се даде думата, беше от „Дагенс Нюхетер“.

— Кога смятате, че можете да го заловите?

Полицейският началник си пое дълбоко дъх, реши да рискува реномето си, наведе се над микрофона и отговори:

— Най-късно утре.

* * *

— Привет.

— Здравсти.

Оскар побърза да влезе в хола преди Ели, за да извади плочата, за която се беше сетил. Прехвърли оскъдната колекция на майка си и я откри. „Викингите“. Цялата група се беше събрала в нещо като останки на викингски кораб, където изглеждаше неуместна с лъскавите си костюми.

Ели не влезе. Оскар се върна в антрето с плочата в ръка. Тя стоеше на входната врата.

— Оскар, трябва да ме поканиш да вляза.

— Нали вече си идвала. През прозореца...

— Тук е друг вход.

— Аа. Тогава...

Оскар се спря, близна си устните. Погледна плочата. Снимката на обложката бе правена на тъмно, със светкавица, а „Викингите“ светеха, сякаш бяха група светци, слезли на земята. Пристъпи към Ели, показва й картинката.

— Гледай, Все едно са в корема на кит или нещо от сорта.

— Оскар...

— Да?

Ели стоеше и го гледаше. Той се подсмихна, отиде до вратата, помахна с ръка пред лицето ѝ.

— Какво? Да няма нещо тук, което да ти пречи?

— Недей.

— Ама сериозно. Какво ще стане, ако влезеш без покана?

— Недей — тъжно се усмихна Ели. — Искаш ли да видиш какво ще стане? А? Искаш ли?

Отговорът му очевидно трябваше да е „не“, защото тонът ѝ предвещаваше нещо ужасно. Той обаче преглътна и отвърна:

— Да. Искам! Дай да видим!

— Ти ми написа...

— Да, така е. Но нека да видим сега! Какво ще стане?

Ели стисна устни, замисли се за миг, после прекрачи прага. Оскар се напрегна, очакваше някаква синя мълния, вратата да се

затръшне през тялото на Ели или нещо подобно. А не се случи нищо. Тя влезе в коридора, затвори. Оскар сви рамене.

— Това ли беше?

— Не съвсем.

Ели стоеше по същия начин, както и пред вратата. Неподвижно, с отпуснати ръце и втренчени в Оскар очи. Той поклати глава.

— Какво? Нали...

И млъкна, защото от окото ѝ се отрони сълза, не, от двете ѝ очи се отрониха сълзи. Но даже не бяха сълзи, понеже бяха тъмни. Кожата на лицето ѝ си смени цвета, поруменя, после стана червена, тъмночервена, тя сви юмруци, когато от всичките пори на лицето ѝ бликнаха капки кръв. И от шията също.

Устните на Ели се изкривиха от болка и от крайчеца на устата ѝ се стече струйка кръв, сля се с капките по брадичката ѝ и потече по шията.

Оскар безпомощно отпусна ръце, плочата се изхлузи от обложката, падна ребром на пода, после се търкулна върху килимчето. Той погледна ръцете ѝ.

Кожата им беше овлажняла от кръвта, която все повече напираше.

Погледна я пак в очите, не я позна. Изглеждаха потънали в кухините си, бяха пълни с кръв, която преливаше, струеше покрай носа към устните, в устата, откъдето извираше още кръв, две тънки струйки се стичаха от ъгълчетата ѝ надолу по врата, изчезваха под деколтето на пуловера ѝ, където се образуваха по-тъмни петна.

Кървеше от порите по цялото си тяло.

Оскар се задъха, изкрещя:

— Влез, влез, заповядай... добре си дошла, влез!

Ели се отпусна. Свитите ѝ юмруци се отвориха. Гримасата на болка изчезна. Оскар очакваше и кръвта да се махне, сякаш *нищо не се е случило*, след като вече я бе поканил.

Но не. Спря да тече, ала ръцете и лицето ѝ останаха тъмночервени и докато двамата стояха един срещу друг, без да си кажат нищо, кръвта започна да се съсирва и стана на тъмни съсиреци там, където беше изтекло повече, а Оскар усети слаба миризма на болница.

Вдигна плочата от пода, прибра я обратно в плика и каза, без да гледа към Ели:

— Извинявай... не знаех...

— Няма нищо. Нали аз го реших. Но мисля, че е добре да взема душ. Имаш ли найлонова торбичка?

— Торбичка?

— Да. За дрехите.

Оскар кимна, отиде в кухнята и изрови изпод мивката найлонова торбичка с надпис „ИКА — Яж, пий и се радвай“. Влезе в хола, остави плочата на масичката и остана така, с шумолящата торбичка в ръце.

Ами ако не бях казал нищо? Ако я бях оставил... да кърви?

Намачка торбичката на топка, пусна я и тя отскочи от ръката му, падна на пода. Той я вдигна, метна я във въздуха, хвана я. В банята се чу душът.

Значи е вярно. Тя е... той е...

На път към банята Оскар разгъна торбичката. *Яж, пий и се радвай.* Зад затворената врата се чуваше пликкане. Ключалката беше останала на бяло — не беше заключено. Той леко почука.

— Ели...

— Да. Влез.

— Не, само... торбичката.

— Не чувам какво казваш. Влез.

— Не.

— Оскар...

— Оставям я тук!

Сложи торбичката пред вратата и избяга в хола. Извади плочата, сложи я на грамофона, включи го и премести иглата на третата песен, тя му беше любима.

Доста дълго интро, след това мекият глас на певица зазвуча от тонколониите.

*Девојка през поляната минава,
косата си със цвете украсила,
и ѝ частие лицето ѝ огрява —
на деветнайсет е, усмихната и мила.*

Ели влезе в хола. Беше се увила с кърпа, държеше в ръка торбичката с дрехите си. Сега лицето ѝ беше чисто и мократа коса падаше на кичури по бузите, по шията ѝ. Оскар скръсти ръце на гърдите си, застанал до грамофона, кимна ѝ.

*Защо се смееш, пита я юнакът,
случайно срещнал я край портата ѝ там.
За онзи мисля, кой ми е съдбата —
с очи тъй сини, казва му момата.
Ах, тъй е сладка любовта...*

— Оскар...

— Да? — той намали звука, посочи с брадичка грамофона. — Смешно, а?

Ели поклати глава.

— Не, много е хубава. Харесва ми.

— Така ли?

— Да. Но ти... — Ели, изглежда, се канеше да каже още нещо, после промълви само едно „ами“ и разтвори кърпата, с която се беше увила. Тя падна в краката ѝ и Ели остана гола на няколко крачки пред Оскар. Махна с ръка пред тънкото си телце и каза: — Да знаеш.

*... И там, край езерото, в пясъка рисуват
и тихичко един на друг шептят:
теб искам аз, за теб жадувам,
с любов очите им горят...*

Кратък инструментален завършек и меко попукване от тонколониите, докато иглата се движеше към следващата песен. А Оскар гледаше Ели.

Малките зърна на гърдите ѝ изглеждаха почти черни на бледата ѝ кожа. Горната част на тялото ѝ беше тънка, плоска. Само ребрата се очертаваха ясно на силната светлина на лампата. Кльошавите ѝ ръце и крака изглеждаха неестествено дълги, като клони на младо дръвче, но

с човешка кожа. Между краката... нямаше нищо. Нито цепнатина, нито пенис. Гладка кожа.

Оскар прокара ръка през косата си, захвана я на тила си. От устата му неволно се изплъзна глупавата думичка, която използваше майка му.

— Ама ти нямаш... чурка.

Ели наведе глава, погледна слабините си, сякаш това беше някакво откритие за нея. Започна следващата песен и Оскар не чу отговора ѝ. Той дръпна лостчето, което вдигаше иглата от плочата.

— Какво каза?

— Казах, че имах.

— Къде е тогава?

Ели се разсмя и Оскар осъзна как бе прозвучал въпросът му, изчерви се. Ели махна с ръце и изду устни.

— Забравих я в метрото.

— Уф, че си зле!

Без да я погледне, мина покрай нея и отиде в банята да провери дали няма никакви следи.

Топлата пара още не беше се разпръснала, огледалото беше запотено. Ваната си беше бяла както винаги, само покрай ръба имаше бледожълта ивица, която никога не се измиваше. Мивката — чиста.

Не се е къпала.

Влязла е в банята само привидно, наужким. Но не: сапунът. Вдигна го. По сапуна имаше бледи розови ивици, а във вдлъбнатинката под него, в насъбралата се вода, плуваше нещо подобно на попова лъжичка, да: живо. Той подскочи, когато то изведнъж започна да... плува — да се движи, да мърда опашка, приплъзна се надолу към мивката, спря на ръба на отвора. Там обаче остана неподвижно, не, май не беше живо. Той пусна чешмата и го плисна, за да изтече в канала, изплакна сапуна и изми мястото му. После взе хавлията си от закачалката, върна се в хола и я подаде на Ели, която все още стоеше гола наред стаята и гледаше наоколо.

— Благодаря. Кога си идва майка ти?

— След два-три часа. — Оскар вдигна торбичката с дрехите ѝ. — Да ги хвърля ли?

Ели навлече хавлията, завърза колана.

— Не. После ще ги взема. — Докосна рамото на Оскар: — Ей! Нали разбираш, че не съм момиче, че не...

Оскар отстъпи назад.

— Какво искаш сега! Естествено, че знам. Нали ми каза.

— Едва ли.

— Със сигурност го каза.

— Кога?

Оскар се замисли.

— Не си спомням, но във всеки случай го знам. Отдавна.

— Разочарован ли си?

— Защо?

— Защото... не знам. Може да ти е неприятно. Приятелите ти...

— Стига де! Ти си луда. Стига.

— Добре. — Ели запремята колана на халата, после отиде до грамофона и загледа въртящата се плоча. Обърна се, огледа стаята. — Знаеш ли, отдавна не съм била... така на гости. Не знам сега... Какво да правя?

— И аз не знам.

Ели отпусна рамене, пъкна ръце в джобовете на халата, визираше се като хипнотизирана в центъра на плочата. Отвори уста да каже нещо, затвори я. Извади от джоба дясната си ръка, посегна към плочата и я притисна с пръст, плочата спря.

— Внимавай! Може да се развали.

— Извинявай!

Ели побърза да дръпне пръста си и плочата пак се завъртя. Оскар забеляза, че пръстът бе оставил влажно петно, което се виждаше всеки път, щом плочата се завъртеше до осветяването от лампата петно. Ели върна ръката си в джоба на халата, погледна плочата, сякаш се опитваше да чуе музиката чрез виране в браздите.

— Звучи глупаво, но... — крайчецът на устата ѝ трепна — нямам... истински приятел от двеста години.

Погледна Оскар с виновен вид, сякаш искаше да каже: извинявай, че говоря такива глупости. Той се опули.

— На толкова ли си?

— Да. Не. Роден съм преди около двеста и двайсет години, но спах през половината време.

— Че и аз спя. Поне по осем часа... колко прави... една трета.

— Да. Но аз като спя, това значи, че в продължение на няколко месеца не ставам изобщо. След това няколко месеца... живея. Нощем. А денем си почивам.

— Така ли е при вас?

— Не знам. При мен е така. А когато се събудя после... отново съм малък. И слаб. Тогава имам нужда от помощ. Може би затова съм оцелял. Защото съм малък. Хората са склонни да ми помагат. По различни причини.

Лицето на Ели се помрачи, той стисна зъби, пъкна ръце по-дълбоко в джобовите на халата, намери нещо, извади го. Тънка лъскава лентичка. Нещо, което майка му бе забравила: понякога използваше халата на Оскар. Ели внимателно върна лентичката в джоба, сякаш беше нещо ценно.

— Ами спиш ли в ковчег?

Ели се разсмя, поклати глава.

— Не. Не. Аз...

Оскар не можеше да се сдържа повече. Всъщност не го целеше, но прозвуча като обвинение:

— Ти убиваш хора!

Ели го погледна в очите с нещо като почуда, сякаш Оскар бе заявил, че има по пет пръста на всяка ръка, или нещо също толкова очевидно.

— Да. Убивам хора. За съжаление.

— Тогава защо го правиш?

Очите на Ели гневно светнаха.

— Ако имаш по-добра идея, сподели я.

— Тъ, какво... кръв... трябва да може по някакъв начин... ти...

— Не може.

— Защо?

Ели изсумтя, сви очи.

— Защото съм като теб.

— Как като мен? Аз...

Ели проряза въздуха с ръка, сякаш държеше нож.

— К'во зяпаш бе, скапан идиот? Искаш да пукнеш ли? —
замахна. — Ето какво става. Ако някой ме зяпа.

Оскар стисна устни. После ги облиза.

— Какви ги говориш?

— Не го казвам аз. Ти го каза. Първото нещо, което чух от теб. Долу на площадката.

Оскар си спомни. Дървото. Ножа. Как после извъртя острието като огледало и видя Ели за първи път.

Виждаш ли се в огледала? Първия път, когато те видях, беше отражението ти.

— Аз... не убивам хора.

— Не. Но би искал. Ако можеше. И наистина щеше да го направиш, ако се наложеше.

— Защото ги мразя. Има огромна...

— Разлика. Така ли?

— Да...

— Ако можеше да ти се размине. Ако можеше просто да стане. Ако можеше да пожелаеш смъртта им и те да умрат. Не би ли го направил?

— ... Да.

— Да. И щеше да бъде просто за твое удоволствие. За отмъщение. А при мен е по принуда. Нямам избор.

— Но само защото ме тормозят, нападат ме, защото аз...

— Защото искаш да *живееш*. Точно като мен. — Ели протегна ръце, сложи ги на бузите на Оскар, доближи лице до неговото. — Превърни се за малко в мен.

И го целуна.

* * *

Пръстите на мъжа държат заровете и Оскар вижда, че ноктите му са оцветени в черно.

Тишината тегне над залата като задушлива мъгла. Тънката ръка се накланя... бавно... и заровете изпадат от нея на масата... чат-чат. Удрят се един в друг, завъртат се, спират.

Двойка. И четворка.

Оскар изпитва облекчение, кой знае защо, когато мъжът заобикаля масата и застава пред строените момчета като генерал пред армията си. Гласът му е равнодушен, нито висок, нито нисък,

той протяга дългия си показалец и започва преброяването на редицата.

— Едно... две... три... четири...

Оскар поглежда наляво, оттам е започнал. Момчетата стоят отпуснати, освободени. Хлипане. Момчето до Оскар се сгърчва, долната му устна трепери. Ах. Той е... номер шест. Сега Оскар разбира своето облекчение.

— Пет... шест... и... седем.

Пръстът сочи право към Оскар. Мъжът го поглежда в очите. И се усмихва.

Не!

Та това беше... Оскар откъсва поглед от очите на мъжа, поглежда заровете. Сега пък са тройка и четворка. Момчето до Оскар се оглежда смяно, все едно току-що се е събудило от кошмар. Погледите им се срещат за секунда. Празни. Недоумяващи.

После се чува писък откъм стената.

... мамо!

Жената с кафявия шал се втурва към него, но двама мъже ѝ препречват пътя, хващат ръцете ѝ и... я хвърлят назад към каменната стена. Ръцете на Оскар трепват, сякаш да я хванат, и устните му оформят думата:

... мамо!

Силни ръце сграбчват раменете му и го извеждат от строя, тикат го към някаква вратичка. Мъжът с перуката още стои с вдигнат пръст, следва го, докато го избутват, измъкват го от залата към някаква тъмна стая, която мирише на... алкохол... следват проблясъци, неясни картини; светлина, мрак, камък, гола кожа... докато картината се стабилизира и Оскар усеща как нещо силно притиска гърдите му. Не може да си мръдне ръцете. Дясното му ухо сякаш ще се пръсне, лежи прикован към... дървена плоскост.

Има нещо в устата му. Въже. Засмуква го, отваря очи.

Лежи по корем на някаква маса. Ръцете му са завързани за краката ѝ. Гол е. Пред очите му — два образа: мъжът с перуката и още един. Дребен дебеланко, който изглежда... забавен. Не. Изглежда като някой, който си мисли, че е забавен. Разказва истории, на които никой не се смее. Забавният държи нож в едната си ръка, в другата — купа.

Нещо не е наред.

Натискът в гърдите, в ухото. В коленете. Трябва да усеща натиск и в слабините. Като че ли точно там масата има отвор. Оскар опитва да се завърти, за да усети, но тялото му е завързано здраво.

Мъжът с перуката казва нещо на забавния и той се смее, кима. После и двамата клякат. Мъжът с перуката гледа Оскар. Очите му са яносини като небето в студен есенен ден. Изглеждат дружелюбно любопитни. Мъжът се взира в очите на Оскар, сякаш търси там нещо красиво, нещо, което обича.

Забавният мъж пропълзва под масата с ножа и купата. И Оскар разбира.

Знае също, че ако успее да... изплюе това въже от устата си, вече няма да му се налага да остане. Тогава ще изчезне.

Оскар опита да отдръпне главата си назад, да прекрати целувката. Само че Ели, сякаш с готовност за подобна реакция, обхвана тила му с ръка и притисна устните му към своите, за да го задържи в спомените си.

Притискат въжето навътре в устата му и се чува съскащ влажен звук, когато Оскар пръзва от страх. Мъжът с перуката сбърчва нос и недоволно цъка. Очите му не се променят. Все същият поглед като на дете, преди да отвори кутия, в която знае, че има кученце.

Студени пръсти хващат пениса на Оскар, дърпат го. Той отваря уста, за да извика „неее!“, но заради въжето не може и се чува само „еее!“.

Мъжът под масата пита нещо и този с перуката кимва, без да откъсне поглед от Оскар. После идва болката. Нажежен прът пронизва слабините му, плъзва се през корема, гърдите, прояжда огнен тунел, който минава през тялото му и той крещи, крещи, а очите му се пълнят със сълзи, тялото му изгаря.

Сърцето му думка по масата като свит юмрук по врата и той стиска очи, захапва въжето, в същия момент чува далечно ромолене,

плискане, вижда...

... как майка му е коленичила и плакне пране на ручея. Мама. Мама. Тя изпуска нещо, някакъв парцал, и Оскар се надига, лежал е по корем и тялото му гори, изправя се, изтичва до потока, към бързо отдалечаващото се парче плат, хвърля се във водата, за да угаси тялото си, за да спаси парцала, и го хваща. Ризата на сестра му. Той я вдига към светлината, към майка си, чийто силует се очертава на брега, а от дрехата се стичат капки, блестят на слънцето, цопват в потока, пръскат в очите му и той не вижда ясно заради водата, която шурти в очите му, по бузите му, когато...

... отваря очи и вижда размазано русата коса, сините очи като далечни горски езера. Вижда купата в ръцете на мъжа, купата, която той вдига до устата си и пие. Вижда го как затваря очи, най-накрая затваря очи и пие...

Минава много време... Безкрайно време. Заключили са го. Мъжът го хапе. И пие. Хапе. И пие.

После нажежената пръчка стига до главата му и всичко порозовява пред очите му, той се дръпва от възето и пада...

Ели подхвана Оскар, когато той залитна назад. Държеше го здраво в обятията си. Оскар се хвана за това, което намери, за тялото пред себе си, прегърна го с всичка сила, огледа се объркано.

Спокойно!

След миг пред очите на Оскар се очерта фигура. Тапетът. Бежов, с бели, почти невидими рози. Той го позна. Тапетът в хола. Беше в хола, в техния с майка му апартамент.

В прегръдката му беше... Ели.

Момче. Приятел. Да.

На Оскар му се гадеше, виеше му се свят. Освободи се от прегръдката и седна на дивана, огледа се отново, сякаш да се увери, че се е върнал, че не е... там. Преглътна, направи му впечатление, че съвсем ясно помни всяка подробност от мястото, което току-що бе посетил. Беше като истински спомен. Нещо, което му се е случило, и то наскоро. Забавния, купата, болката...

Ели коленичи на пода пред него, притиснал ръце към стомаха си.
— Извинявай.

Точно като...

— Какво стана с мама?

Ели го погледна с недоумение, попита го:

— Имаш предвид... *моята* майка?

— Не... — Оскар замълча, представи си мама долу при потока, плакнеше дрехи. И това не беше *неговата* майка. Изобщо не си приличаха. Той потърка очи: — Да. Именно. *Твоята* майка.

— Не знам.

— Те да не са...

— Не знам! — Елиас притисна ръце към стомаха си така силно, че кокалчетата му побеляха, раменете му щръкнаха. После се отпусна, каза с по-мек тон: — Не знам. Извинявай! Извинявай за... всичко. Не исках ти да... не знам. Прости ми! Беше... тъпо.

Ели беше копие на майка си. По-слаб, по-млад, по-свеж, но... копие. След двайсет години сигурно щеше да изглежда по същия начин като жената при потока.

Само че няма. Ще си изглежда точно както сега.

Оскар въздъхна уморено, облегна се на дивана. Твърде много му се насъбра. Главоболие пулсираше в слепоочията му. Твърде много. Ели стана.

— Ще си тръгвам.

Оскар подпря главата си с ръка, кимна. Нямахте сили да възрази, да измисли какво да направи. Ели свали халата и Оскар отново мярна слабините му. Сега видя, че на бледата кожа имаше светлорозово петно, белег.

Как тогава... пикае? Или може би не...

Нямахте сили да попита. Ели клекна до торбичката, развърза я и започна да вади дрехите си. Оскар каза:

— Може да вземеш нещо мое.

— Няма проблем.

Ели извади карираната риза. Тъмни петна върху светлосиньото. Оскар се надигна. Главоболието бучеше в слепоочията му.

— Стига глупости, вземи...

— Няма проблем.

Ели започна да си облича окървавената риза и Оскар се ядоса:

— Ама гаден си, не разбираш ли? Гаден си.

Ели се извърна към него с ризата в ръце.

— Така ли мислиш?

— Да.

Прибра я в торбата.

— Какво да взема тогава?

— Нещо от гардероба, каквото искаш.

Ели кимна, влезе в стаята на Оскар, където беше гардеробът, а Оскар се свлече странично върху дивана и притисна слепоочията си с ръце, сякаш ги държеше да не се пръснат.

Мама, майката на Ели, моята майка, Ели, аз. Двеста години. Бащата на Ели. Бащата на Ели? Онзи, дете... Онзи.

Ели се върна в хола. Оскар понечи да попита, но спря, щом видя, че е с рокля. Съвсем избеляла жълта лятна рокля на малки бели точки. Една от роклите на майка му. Ели я разглади с ръка.

— Добре ли е? Взех тази, изглеждаше най-износена.

— Ама това е...

— После ще я върна.

— Да. Да, да.

Ели отиде до него, клекна, хвана ръката му.

— Ей? Съжалявам, че... не знам какво...

Оскар махна с другата си ръка, за да го спре, каза:

— Знаеш, че онзи, че е избягал, нали?

— Кой онзи?

— Онзи, който... който уж ти бил баща. Дето живееше с теб.

— Какво станало?

Оскар зажумя. Под клепачите му блеснаха сини мълнии. Пред очите му мина целият низ от събития, които бе реконструирал от вестниците, и той се ядоса, изтръгна ръката си от ръката на Ели, заби юмрук в пулсиращата си глава и каза със стиснати очи:

— Спри! Просто спри. Всичко знам, разбра ли? Спри да се преструваш. Спри да *лъжеш*, страшно ми втръснаха лъжите ти.

Ели не каза нищо. Оскар вдиша, издиша.

— Избягал е. Търсили са го през целия ден, не са го открили. Сега вече знаеш.

Пауза. После гласът на Ели над главата му.

— Къде?

— Тук. В Юдарн. В гората. До Окесхув.

Оскар отвори очи. Ели се бе изправил, притиснал длан към устата си, в разширените му очи се четеше страх. Роклята беше твърде голяма, висеше като чувал върху тесните му рамене и той приличаше на дете, което без позволение е взело дреха на майка си, а сега очаква строго наказание.

— Оскар... — каза Ели. — Не излизай навън. По тъмно. Обещай ми!

Тази рокля. Тези думи. Оскар се изсмя.

— Все едно чувам майка ми.

* * *

Катерицата се стрелва надолу по ствола на дъба, спира, ослушва се. Сирена, някъде на разстояние.

Линейка минава по улица Бергслагсвеген с мигащи сини светлини, сирената вие.

Вътре са трима. Лаке Съоренсон седи на съгваемото столче и държи окървавената изподрана ръка на Виргиния Линдблад. Санитарят наглася маркуча, който ѝ влива физиологичен разтвор, за да има какво да помпа сърцето ѝ, след като е загубила толкова много кръв.

Катерицата преценява, че звукът е безопасен, не заслужава внимание. Продължава надолу по ствола. Цял ден гората беше пълна с хора, кучета. Нито миг спокойствие, и едва сега, когато падна мрак, тя се бе осмелила да слезе от дъба, на който беше принудена да прекара целия ден.

Кучешкият лай и гласовете замлъкнаха, изчезнаха. И бръмчащата птица, която кръжеше над дърветата, вероятно е отлетяла в гнездото си.

Катерицата се спусна по ствола и забърза по един дебел корен. Не обича да щъка по земята, когато е тъмно, но гладът я принуждава. Движи се предпазливо, спира и се ослушва, оглежда се на всеки десетина метра. Заобикаля дупката, в която през лятото живееше

семејство язовци. Отдавна не ги е виждала, но малко предпазливост никога не вреди.

Нај-сетне достига целта си: нај-блиският от многобройните зимни припаси, които е насъбрала още през есента. С настъпването на ноцта температурата отново е паднала под нулата и върху поразтопения през деня сняг се е образувала тънка ледена кора. Катерицата дращи с нокти, пробива я и напредва надолу. Спира, ослушва се, пак рови. През сняг, шума, пръст.

Точно когато сграбчва с лапите си орех, чува звук.

Опасност.

Захапва го и хуква нагоре по бора, без дори да прикрие складираната си храна. Веднъж озовала се на сигурния клон, тя отново взема ореха в лапите си, опитва се да локализира звука. Гладът е голям, а храната е само на сантиметри от устата ѝ, но най-напред трябва да открие опасността, да се увери, че не я заплашва, преди да започне да яде.

Главата на катерицата се стрелка във всички посоки, муцуната ѝ трепери, докато се вира в лунния пейзаж под краката си и открива източника на шума. Да. Добре, че заобиколи. Дращецият звук идва от дупката на язовците.

Те не умеят да се катерят по дърветата. Катерицата се поуспокоява, гризва ореха, но продължава да се вглежда надолу — сега повече като зрител на театрално представление, трети балкон. Исква да види какво става, колко язовци има там.

Но това, което излиза от дупката, не прилича на язовец. Катерицата вади ореха от устата си, гледа. Опитва се да разбере. Да свърже това, което вижда, с всичко вече познато. Не успява.

Затова пак захапва ореха, втурва се по-нагоре по дървото, чак до короната.

Дали това нещо не се катери по дърветата?

Малко повече предпазливост никога не вреди.

НЕДЕЛЯ 8 НОЕМВРИ (ВЕЧЕР/НОЩ)

Часът е осем и половина, неделя вечер.

По същото време, когато линейката с Виргиния и Лаке минава по моста Транебергсбрун, когато стокхолмският полицейски началник показва снимка на журналистите, когато Ели си избира рокля от гардероба на майката на Оскар, когато Томи си изцежда лепило в найлоново пликче и дълбоко вдишва приятното упоение и забравата, когато една катерица — първото живо същество от четиринайсет часа насам — вижда Хокан Бенгтсон, Стафан, един от тези, които са го издирвали, тъкмо налива чай.

Още не е забелязал, че липсва парченце от най-предната част на чучура, и доста от чая се излива на масата. Той измърморва и навежда повече чайника, чаят се изплисква и капачето на чайника пада в чашата. Врял чай пръсва по ръцете му и той тръшва чайника, отпуска ръце и започва да си казва наум еврейската азбука, за да се успокои и да не запрати чайника в стената.

Алеф, бет, г̀имел, д̀алет...

Ивон влезе в кухнята, видя Стафан наведен над мивката със затворени очи.

— Какво има?

Той поклати глава.

— Нищо.

... л̀амед, мем, нун, с̀амех...

— Кисел ли си?

— Не.

... коф, реш, шин, таф. Така. Спокойно.

Той отвори очи, посочи чайника.

— Ужасен чайник.

— Не върши ли работа?

— Не, той... подлива.

— Никога не съм забелязвала.

— Обаче е факт.

— Е, едва ли *чайникът* ти е крив.

Стафан сви устни, протегна изгорената си ръка към Ивон и направи жест, изразяващ: *Мир. Шалом. Млъкни.*

— Ивон. В момента изпитвам... невероятно желание да те ударя. Така че, моля те, не говори повече.

Ивон отстъпи назад. Отчасти бе подготвена за подобно нещо. Отпъждаше подозрението, но чувстваше, че зад благочестивата си фасада Стафан крие потискан гняв.

Тя скръсти ръце, издиша и вдиша няколко пъти, а той стоеше неподвижно, втренчен в чашата с падналото в нея капаче. После Ивон попита:

— Често ли го правиш?

— Кое?

— Да удряш. Когато не ти изнася.

— Някога да съм те удрял?

— Не, но каза...

— *Казах.* И ти ме послуша. Сега всичко е наред.

— Ами ако не те бях послушала?

Сега Стафан изглеждаше напълно спокоен и Ивон се отпусна, свали ръце. Той ги взе в своите, целуна ги нежно.

— Ивон... Хората трябва да се слушат.

Наляха чая и го изпиха в хола. Стафан реши да подари на Ивон нов чайник. Тя попита за издирването в гората Юдарнскуген и той й разказа. Ивон всячески се опитваше да държи разговора далеч от темата, но най-накрая се стигна до неизбежния въпрос.

— Къде е Томи?

— А... не знам.

— *Не знаеш ли?* Ивон...

— Ами у някой приятел.

— Хм. Кога ще се прибере?

— Не, мисля че... май щеше да преспи. Там.

— Там?

— Да, у...

Ивон запрехвърля в главата си онези приятели на Томи, чиито имена знаеше. Не искаше да излезе, че не знае къде ще ноцува синът

й. Стафан много държеше на родителската отговорност.

— ... у Робата.

— Робата? Това ли е най-близкият му приятел?

— Да, вероятно.

— Робата кой?

— ... Алгрен, защо? Да не би да го...

— Не, просто си мислех.

Стафан взе лъжицата си, почука по чашата. Крехък звън. Той кимна.

— Хубаво. Не, чуй ме... мисля, че трябва да се обадим на този Роба и да помолим Томи да се прибере за малко. Искам да говоря с него.

— Нямам номера.

— Добре де... Алгрен. Сигурно знаеш къде живее? Ще го намерим в телефонния указател.

Стафан стана от дивана, а Ивон прехапа долната си устна, усещаше как реди лабиринт, от който все по-трудно можеше да излезе. Той взе указателя с местните телефони и застана напред сред хола, разлисти го, забъбри:

— Алгрен, Алгрен... Хм. На коя улица живее?

— Тъ... улица Бьорнсон.

— Бьорнсон... не. Там няма Алгрен. Но има един тук, на улица Ибсен. Възможно ли е да е той?

Тъй като Ивон не отговори, Стафан заби пръст в страницата и заяви:

— Мисля все пак да пробвам с този. Сигурно Роберт му е името, а?

— Стафан...

— Да?

— Обещах му да не казвам.

— Сега вече нищо не разбирам.

— На Томи. Обещах му да не казвам... къде е.

— Значи не е у Робата?

— Не.

— Къде е тогава?

— Ами... обещах му.

Стафан остави указателя на масичката и седна до Ивон на дивана. Тя отпи глътка чай и задържа чашата пред лицето си, сякаш да се скрие, а Стафан я чакаше. Когато оставяше чашата върху чинийката, забеляза, че ръцете ѝ трепереха. Той сложи ръка на коляното ѝ.

— Ивон... Трябва да разбереш, че...

— Обещах.

— Искам само да говоря с него. Прости ми, Ивон, но смятам, че точно този тип неспособност да се заемаш с проблемите своевременно е причината... да се случват. Моят опит, що се отнася до младежите, показва, че колкото по-бързо се реагира на действията им, толкова по-голям е шансът да... Например някой пристрастен към хероина. Ако се реагира, докато все още е, да кажем, на хашиш...

— Томи не се занимава с такива неща.

— Абсолютно сигурна ли си?

Настъпи мълчание. Ивон знаеше, че с всяка секунда отговор „да“ на въпроса му все повече се обезсмисляше. Тик-так. Вече бе отговорила с „не“, без да произнесе нито дума. А и Томи беше странен понякога. Когато се прибереше. Нещо в очите му. Да не би...

Стафан се облегна на дивана, знаеше, че битката е спечелена. Сега чакаше само условията.

Очите на Ивон потърсиха нещо на масата.

— Какво има?

— Цигарите ми, ти...

— В кухнята. Ивон...

— Да. Да. Само че не ходи при него сега.

— Добре. Ти решаваеш. Ако мислиш...

— Ами утре сутринта. Преди да отиде на училище. Обещай ми. Че няма да отидеш сега.

— Обещавам. Е, и кое е това тайно място?

Ивон му разказа.

След това отиде в кухнята и запали цигара, издуха дима през отворения прозорец. Изпуши още една, вече без да обръща внимание къде отива пушекът. Стафан влезе в кухнята и демонстративно махна с ръка, за да прогони дима, попита къде е ключът за мазето. Тя отвърна, че е забравила, но вероятно ще си спомни утре сутринта.

Ако се държи подобаващо.

* * *

Щом Ели си тръгна, Оскар се върна на кухненската маса и погледна отворените вестници. Главоболието му бе понамаляло с избистрянето на общата картина.

Ели му обясни, че онзи е заразен. Нещо повече. Заразата била единственият му живот. Мозъкът му бил мъртъв и го водела заразата. Насам, при него — при Ели.

Каза му, *помоли* го да не предприема нищо. Щял да замине утре — веднага щом мръкне, а Оскар, естествено, попита защо не още сега, тази нощ.

Защото... не може.

Защо? Аз ще ти помогна.

Оскар, не е възможно. Твърде слаб съм.

Как така? Нали...

Просто така.

Тогава Оскар разбра, че той е причината за изтощението му. Заради изтеклата в антрето кръв. Ако онзи хванеше Ели, щеше да е по вина на Оскар.

Дрехите!

Оскар стана толкова рязко, че столът му падна.

Торбичката с окървавените дрехи на Ели беше останала на килима до дивана, ризата се подаваше навън. Той я натика вътре. Ръкавът беше като влажна гъба, набута го по-дълбоко, завърза торбичката и... Спря, погледна ръката, с която беше докоснал ризата.

Раната от ножа беше хванала коричка, но сега леко се бе отворила.

... кръвта... той не искаше кръвна клетва... дали... сега съм заразен?

Отиде механично до входната врата с торбата в ръка, послуша се за движение във входа. Нищо не се чуваше и Оскар отиде горе до шахтата за боклук, отвори капака. Протегна ръка над отвора, задържа я така, торбата се клатеше в тъмнината.

Студено течение лъхаше в шахтата, охлади неподвижната му ръка, стиснала найлоновия възел на торбата. Тя се белееше на фона на черните груби стени на шахтата. Пуснеше ли я, торбичката нямаше да

отлети нагоре. Щеше да падне. Гравитацията щеше да я дръпне надолу. Към чувала за боклук.

След няколко дни боклукчийският камион щеше да го вдигне. Идваше рано сутрин. Мигащите оранжеви светлини щяха да заиграят по тавана на Оскар горе-долу по същото време, когато той се събуждаше, и той щеше да лежи в леглото си, да слуша бръмченето, мачкането и смилането на боклуците. Може би щеше да стане и да погледа хората с гащеризони, които мятаха чувалите с отработени движения, натискаха копчето. Челюстите на боклукчийския камион щяха да се затворят, а мъжете да скочат в кабината и да продължат към съседния вход.

Това винаги му даваше чувство на... топлина. Беше на сигурно място в стаята си. Всичко беше наред. А може би изпитваше и копнеж. Да е там, с тези хора, в камиона. Да се качи в слабо осветената кабина, да отпътува...

Пусни! Трябва да я пусна.

Пръстите му стискаха със сетни сили торбичката. Ръката го заболя от продължителното протягане. Усети студ. Пусна.

Торбичката зашумоля, застърга по стените, половин секунда тишина, свободно падане, после тупване в чувала.

Ще ти помогна.

Отново погледна ръката си. Ръката, която щеше да помогне. Ръката, която...

Ще убия някого. Ще се върна, ще взема ножа, после ще изляза и ще убия някого. Йони. Ще му прережа гърлото, ще събера кръвта и ще я занеса на Ели. Какво значение има, така или иначе съм заразен и скоро ще...

Краката му се подкосиха и той се подпря на ръба на шахтата, за да не падне. Беше си го помислил. *Наистина*. Не беше като играта с дървото. За миг наистина бе решил да го направи.

Гореше. Чувстваше се като трескав. Тялото го наболяваше, искаше да си легне. Веднага.

Заразен съм. Ще стана вампир.

Едва заслиза по стълбите, с едната ръка — *незаразената* — се хвана за парапета. Успя да се прибере в апартамента, в стаята си, легна и се взря в тапета. Гората. Една от фигурките му побърза да се появи,

погледна го в очите. Малкото джудже. Той го погали с пръст и в главата му изплува невероятно глупава мисъл.

Утре съм на училище.

А не беше си написал едно домашно. За Африка. Трябваше да стане, да се настани на бюрото си, да светне лампата и да отвори атласа. Да намери някакви безсмислени наименования и да ги напише по пунктираните линии.

Това би трябвало да направи. Бавно погали шапката на джуджето. После почука.

Е.Л.И.

Никакъв отговор. Сигурно е навън и — *прави това, което правим ние — такива като нас.*

Зави се презглава. Втрисаше го. Опита да си го представи. Как ще бъде. Да живее вечно. Да се страхуват от него, да го мразят. Ели нямаше да го мрази. Ако са заедно...

Опита да си го представи, взе да си фантазира. След малко входната врата се отключи и майка му се прибра.

* * *

Тлъстини.

Томи се взираше тъпо в снимката. Мацката притискаше гърдите си с ръце и те се издуваха като два балона, устните ѝ бяха издадени като за целувка. Беше като ненормална. Томи мислеше да си бие една, но май му имаше нещо на мозъка, понеже мацката му се видя като чудовище.

Неестествено бавно затвори списанието, пъхна го под седалката на дивана. Всяко движение изискваше мисловно усилие. Надрусан. Здравата се беше надрусал с лепило. И това му се струваше хубаво. Светът не съществуваше. Само това помещение, в което се намираше, а отвън... разлюляна пустиня.

Стафан.

Опита се да мисли за него. Не стана. Изплъзваше му се. Представяше си само онзи мукавен полицай, поставен в пощата. В естествени размери. Да плаши крадците.

Да оберем ли пощата?

Не, тѣп ли си, нали картоненото ченге е там!

Мукавеният полицаѝ доби лицето на Стафан и Томи се изхили. Наказан. Да пази пощата. Дали нямаше и някакъв надпис върху картонения пич, какъв беше?

Престѣплението излиза скѣпо. Не. Полицията те вижда. Не. Какво, по дяволите, беше? Внимавай! Аз съм шампион по стрелба с пистолет!

Томи прихна. Продѣлжи да се смее. Целият се тресеше и му се струваше, че голата крушка на тавана се полюлява напред-назад в такт със смеха му. Смя се и на това. *Внимавай! Картонен полицаѝ! С картонен пищов! И картонена тиква!*

В главата му се почука. Някой искаше да влезе в пощата.

Картоненият полицаѝ наостря уши. В пощата има двеста мукави. Свали предпазителя. Бум-бум.

Чук. Чук. Чук.

Бум.

... Стафан... майка, по дяволите...

Томи се скова. Помѣчи се да мисли. Не стана. В главата си имаше само дрипав облак. После се успокои. Може да беше Робата. Или Ласе. Или пѣк Стафан. От мукава.

Полицаѝ мукавен, от картон манекен.

Томи прочисти гърлото си и едва си завъртя езика да попита:

— Кой е?

— Аз.

Разпозна гласа, но не се сецаше чий е. Във всеки случай не беше Стафан. Не беше картоненият татко.

Татко Барба. Стига вече!

— И кой си ти?

— Може ли да отвориш?

— Пощата затвори за днес. Ела пак след пет години.

— Имам пари.

— Хартиени пари?

— Да.

— Хубаво тогава.

Стана от дивана. Бавно-бавно. Очертанията на нещата наоколо не искаха да стоят мирно. Главата му беше пълна с олово.

Бетонен похлупак.

Остана на място няколко секунди, олюля се. Циментовият под се клатеше като в сън надясно, наляво, същинска стая с криви огледала. Тръгна напред, крачка по крачка, вдигна райбера, отвори. Отвън стоеше онова момиче. Дружката на Оскар. Томи я зяпна, нищо не разбираше.

Слънце и море.

Момичето беше само по тънка рокля. Жълта на бели точки, които приковаха погледа му и той се опита да ги разгледа, но те започваха да танцуват, да се движат, чак му прилоша. Тя беше двайсетина сантиметра по-ниска от него.

Сладка като... като лятото.

— Да не би изведнъж да е станало лято? — попита той.

Момичето наклони глава.

— А?

— Не, облечена си с... как беше думата... *плажна рокля.*

— Да.

Томи кимна, доволен, задето беше нацелил думата. Какво каза тя? Пари? Аха. Оскар май спомена, че...

— Искаш... да купиш нещо?

— Да.

— Какво?

— Може ли да вляза?

— Да, да.

— Кажу го де: че ме каниш да вляза.

Томи направи палячовски жест. Видя как ръката му бавно се пренесе, дрогирана риба, плуваща над пода.

— Влез. Добре дошла в... нашия местен филиал.

Не можеше да стои изправен. Подът го теглеше. Той се обърна, строполи се на дивана. Тя влезе, затвори вратата, сложи райбера. Виждаше я като някакво гигантско пиле, изхили се на гледката. Пилето седна на фотьойла.

— Какво има?

— Мм, не, аз само... толкова си... жълта.

— Аха.

Тя скръсти ръце върху малка чантичка в скута си. Не беше видял да я носи. Не. Не беше чантичка. По-скоро... несесер. Томи го загледа. Човек вижда чанта. Чуди се какво има вътре.

— Какво носиш в... това нещо?

— Пари.

— Много ясно.

Не. Това е съмнително. Тук има нещо гнило.

— И какво ще купуваш?

Гостенката дръпна ципа на несесера и извади хилядарка. Още една. И още една. Три хиляди. Банкнотите изглеждаха абсурдно големи в малките ѝ ръчички, когато тя се наведе и ги сложи на пода.

Томи прихна:

— Какво е това?

— Три хиляди.

— Да. И к'во?

— За теб.

— Хм.

— Да.

— Сигурно са някакви тъпи... пари за монополи?

— Не.

— Не ли?

— Не.

— И за какво ми ги даваш?

— Защото искам да купя нещо от теб.

— Искаш да купиш нещо за *три хи...* а, не.

Томи протегна ръка, доколкото му беше възможно, докопа една банкнота. Опипа я, изшумоля с нея, вдигна я към светлината и видя, че има воден знак. С краля на картинката или каквото там беше. Истинска.

— Значи не се бъзикаш?

— Не.

Три хиляди. Мога... да замина някъде. Да прелетя до някое място.

Ами ако Стафан и майка му стоят там и... Томи усети главата си по-бистра. Цялата тая работа беше тотално щура, ама окей: три хиляди. Това си беше факт. Оставаше само въпросът...

— И какво искаш да купиш? За тия пари можеш да получиш...

— Кръв.

— Кръв?

— Да.

Томи изсумтя, поклати глава.

— Не, съжалявам. И в склада няма.

Момичето седеше неподвижно на фотьойла, гледаше го. Дори не се усмихна.

— Сериозно де — каза Томи. — Какво?

— Вземаш парите... ако ми дадеш малко кръв.

— Аз нямам.

— Имаш.

— Не.

— Да.

Започна да му се прояснява.

Какво, по дяволите...

— Ти... сериозно ли?

Момичето посочи хилядарките.

— Не е опасно.

— Ама... к'во... как?

Момичето пъкна ръка в несесера, извади нещо. Малка бяла пластмасова правоъгълна кутийка. Разтърси я. Тя издрънча. Томи видя какво е. Опаковка ножчета за бръснене. Тя я сложи в скута си, извади още нещо. Квадрат с телесен цвят. Голяма лепенка.

Ама това е абсурдно.

— Не, айде стига! Не схващаш ли, че... може просто да ти свия парите, а? Да си ги пъкна в джоба и да кажа: к'во? Три хиляди? Никога не съм ги виждал. Това са много пари, чаткаш ли? Откъде ги взе?

Момичето затвори очи, въздъхна. Когато ги отвори отново, вече не изглеждаше така дружелюбно.

— Искаш ли ги? Или не?

Тая не се шегува. Мътните да ме вземат, не се шегува. Не... не...

— Ама как, просто... храс и...

Момичето кимна.

Храс. Чакай малко. ЧАКАЙ малко сега... какво беше... свинете...

Той сбърчи вежди. Мисълта се блъскаше из главата му като гумена топка, хвърлена с всичка сила в стая, опитваше се да намери опора, да спре. И спря. Той си спомни. Зина. Погледна я в очите.

— А?...

— Да.

— Това е някаква шега, нали? Да се махаш! Айде! Сега искам да се разкараш.

— Имам едно заболяване. Нуждая се от кръв. Ще ти дам и още пари, ако искаш.

Тя бръкна в несесера, потърси, извади още две хилядарки, сложи ги на пода. Пет хиляди.

— Моля те!

Убиецът. Велингбю. Прерязано гърло. Ама какво, по дяволите... това момиченце...

— И за какво ти е... ама к'во... та ти си дете, ти...

— Страх ли те е?

— Не, нали... ти да не би да се страхуваш?

— Да.

— От какво?

— Да не би да кажеш „не“.

— Ми казвам не. Това е просто... бе я се стегни! Отивай си!

Момичето седеше кротко на фотьойла, мислеше. После кимна, стана и събра парите от пода, пхна ги в несесера. Томи погледна мястото, където бяха лежали. Пет. Хиляди. Щракна райберът. Томи се извъртя по гръб.

— Ама... гърлото ли ще ми прережеш?

— Не, само ръката. Мъничко.

— И какво ще правиш с кръвта?

— Ще я пия.

— Сега?

— Да.

Мозъкът на Томи превключи на къси вълни и той все едно видя схемата на кръвообращението си като начертана под кожата му. Почувства, може би за пръв път в живота си, че има кръвообращение. Не отделни места, които кървят, а голямо пулсиращо дърво от вени, пълно с... колко?... четири-пет литра кръв.

— Каква е тая болест?

Момичето не каза нищо, просто си стоеше с ръка на райбера, гледаше го и цялата схема от артерии и вени в тялото му внезапно заприлича на... месарските схеми за разфасоване. Той прогони мисълта, вместо това си помисли: *Стани кръводарител. Двайсет и пет крони и сандвич със сирене.* После каза:

— Дай тогава парите.

Момичето отвори ципа, пак извади банкнотите.

— Ако сега ти дам... три. И после още две?

— Да, да. Но нали схващаш, че мога да ти се нахвърля и да ги свия всичките?

— Не. Не можеш.

Тя му подаде три хилядарки, затиснати между показалеца и средния си пръст. Той вдигна всяка към светлината, установи, че са истински. После ги нави на руло, което стисна в лявата си ръка.

— Аха. И сега?

Момичето остави другите две хилядарки на фотьойла, клекна до дивана, извади опаковката ножчета от несесера, измъкна едно от тях.

И преди го е правила.

Завъртя ножчето, сякаш за да провери коя страна е по-остра. После го вдигна до лицето си. Малка демонстрация, която означаваше *храс*. Тя каза:

— Няма да издаваш на никого.

— Иначе?

— Няма да издаваш. На никого.

— Не — Томи изкриви око към протегнатата си ръка, към хилядарките на фотьойла. — А колко ще ми вземеш?

— Един литър.

— Това... много ли е?

— Да.

— Толкова, че да...

— Не. Нищо няма да ти стане.

— Нали ще се възстанови?

— Да.

Томи кимна. После зяпна в захлас как ножчето, лъскаво като малко огледалце, се доближи до кожата му. Сякаш се случваше с някой друг, на друго място. Виждаше само линии. Бузата на момичето, тъмната коса, бялата ръка, ножчето, което разчисти няколко тънки косъмчета и стигна целта си, за миг се спря върху издутата вена, малко по-тъмна от кожата наоколо.

Притисна се надолу, леко-леко. Едното ъгълче потъна в кожата, без да я пробие. После — *ххрасс*.

Томи рязко се дръпна, задъха се, стисна банкнотите по-силно с другата ръка. Нещо в главата му изпука, когато стегна чене и зъбите му изскърцаха. Кръвта бликна, заизтича на тласъци.

Ножчето падна и издрънча на пода, а момичето хвана ръката му с две ръце и притисна устни към свивката на лакътя.

Томи извърна глава, усещаше само топлите устни, езика на кожата си и пак си представи кръвообращението си, вените, по които тече кръвта му, бърза... към прореза.

Изтича ми кръвта.

Да. Болката се усили. Ръката му започна да се схваща; вече не усещаше устните, а само изсмукването и как кръвта му...

Изтича.

Уплаши се. Искаше да спре това. Много болеше. В очите му напиреха сълзи, отвори уста да каже нещо... не можа. Не съществуваха думи, които... Изви свободната си ръка към устата, притисна свития си юмрук към устните. Усети рулото банкноти. Захапа го.

* * *

21:17, неделя вечер, Енгбюплан:

Забелязан е мъж пред фризьорския салон. Опрял лице и ръце на витрината. Изглежда изключително пиян. Петнайсет минути по-късно на мястото пристига полиция. По това време мъжът вече е изчезнал. По стъклото не се забелязват поражения, единствено следи от кал и пръст. В осветената витрина има снимки на момчета — фризьорски модели.

* * *

— Спиш ли?

— Не.

Полъх на парфюм и хладина, майката на Оскар влезе в стаята му, седна на ръба на леглото.

— Всичко наред ли е?

— О, да.

— Какво прави днес?

— Нищо особено.

— Видях вестниците. На масата в кухнята.

— Тъхъ. — Оскар се зави по-плътно с юргана, престори се, че се прозява.

— Спи ли ти се?

— Мм.

И вярно, и не. Беше уморен, чак главата му бучеше. Искаше само да се свие под юргана, да запечата всички входове и изходи и да не излиза преди... преди... Но да му се спи — не, не му се спеше. А и дали щеше да спи сега, след като е заразен?

Чу майка си да пита нещо за баща му, и каза „добре“, без да знае на какво отговаря. Тишина. После майка му въздъхна дълбоко.

— Миличък, какво ти е? Нещо да направя за теб?

— Не.

— Но какво ти е?

Оскар зарови лице във възглавницата, издиша и носът, устата, устните му се затоплиха и навлажниха. Не издържаше. Много му тежеше. Трябваше да сподели с някого. Измънка във възглавницата:

— ... ааеъ...

— Какво каза?

Повдигна глава от възглавницата:

— Заразен съм.

Ръката на майка му го погали по главата, по врата, надолу по гърба и юрганът леко се изхлузи.

— В какъв смисъл зара... ама ти си с дрехите!

— Да, аз...

— Чакай. Топъл ли си? — тя допря студената си буза до челото му. — Та ти имаш температура. Стани! Трябва да се съблечеш и да си легнеш като хората. — Вдигна се от леглото, разтърси го лекичко за рамото. — Хайде! — Пое си въздух, замисли се. После смени тона: — Добре ли се обличаше у баща си?

— Даа. Не е от това.

— С шапка ли излизаше?

— Даа. Не е това.

— А какво е тогава?

Оскар пак притисна лице във възглавницата, прегърна я и каза:

— ... еанааммир...

— Оскар, какво казваш?

— Ще стана вампир.

Пауза. Палтото на майка му изшумоля тихо, когато тя скръсти ръце на гърдите си.

— Оскар. Стани. Съблечи се. И пак ще си легнеш.

— Ще стана *вампир*.

Дишането на майка му. Остро, ядосано.

— Утре собственоръчно ще изхвърля всичките тези книги.

Издърпа юргана му. Той се надигна, съблече се бавно; избягваше да гледа към майка си. Пак си легна и тя го зави.

— Искаш ли нещо?

Той поклати глава.

— Да премерим ли темп...

Оскар поклати глава по-енергично. Погледна майка си. Тя се бе навела над леглото, опряла ръце на коленете си. Изучаващи, угрижени очи.

— Нещо да направя за теб?

— Не. Да.

— Какво?

— Не, нищо.

— Кажу де!

— Може ли... да ми разкажеш приказка?

На лицето на майка му се мярнаха мъка, радост, безпокойство, лека усмивка, угрижена бръчка. Буквално за секунда. После тя каза:

— Ами не знам приказки. Но... мога да ти прочета някоя, ако искаш. Ако имаме книга... — погледна към полицата над главата му.

— Не, няма нужда.

— Напротив, с удоволствие...

— Не. Не искам.

— Защо? Нали каза...

— Не. Не искам.

— Ами... да ти изпея ли нещо?

— Не!

Майка му сви обидено устни, после реши да не се сърди, понеже Оскар беше болен, каза му:

— Може да измисля някоя приказка, щом...

— Не, няма нужда. Спи ми се.

Тогава тя му пожела лека нощ и излезе от стаята. Оскар лежеше с широко отворени очи, гледаше към прозореца. Опита се да почувства дали... не се превръща. Не знаеше как би трябвало да се усеща. Ели. Как ли всъщност... е станал?

Разлъка.

Без мама, татко, училището... Йони, Томас...

С Ели. Вечно.

Чу как телевизорът в хола се включи, звукът бързо бе приглушен. Тихо дрънчене на кафеварката в кухнята. Палене на газовия котлон, подрънкване на чаша и чиния. Отваряне на шкаф.

Обичайните звуци. Беше ги чувал стотици пъти. Докривя му. Стана му ужасно мъчно.

* * *

Раните бяха заздравели. От драскотините по тялото на Виргиния останаха само леки белегчета, тук-там корички, още неопадали. Лаке галеше ръката ѝ, притисната към тялото с кожен ремък, и под пръстите му се отрони още една коричка.

Виргиния се съпротивлява. Съпротивлява се диво, когато се свести и разбра какво се случва. Отскубна системата за кръвопреливане, крещя, рита.

Лаке не можеше да гледа как я усмиряват, тя сякаш беше станала съвсем друг човек. Слезе в закувалнята и пи кафе. После още едно, и още едно. Когато взе да си налива трета чаша, касиерката с уморен глас отбеляза, че доливането е само веднъж. Тогава Лаке обясни, че няма пукната пара, че се чувства така, сякаш е на умирање, не би ли могла да направи изключение?

Би могла. Дори му отпусна едно засъхнало миникексче, и без това утре щяло да бъде за изхвърляне. Той изяде сладкиша със свито гърло, мислеше за условността на добрината и злината на хората. После излезе и изпуши предпоследната цигара от пакета, преди да се качи при Виргиния.

Бяха я закопчали с каиши.

Така ударила една от сестрите, че очилата ѝ се счутили и едно стъкълце сцепило веждата ѝ. Било невъзможно да я усмирят. Не смеели да ѝ бият инжекция заради общото ѝ състояние, затова ѝ вързали ръцете с кожени ремъци — най-вече с цел, както казаха, „да не се нарани“.

Лаке стри коричката между пръстите си; прах като фин пигмент оцвети кожата му в червено. С крайчеца на окото забеляза кръвта в банката, закачена на стойка до леглото на Виргиния, тя капеше в пластмасово цилиндърче и продължаваше по катетъра в ръката ѝ.

Първо провериха кръвната ѝ група и ѝ преляха кръв, а сега, след стабилизиране на състоянието ѝ, я сложиха на система. Върху наполовина празната кръвна банка видя етикет с неразбираеми маркировки и едно голямо А. Кръвната група, разбира се.

Ааа... какво е това...

Кръвната група на Лаке беше В. Спомняше си как веднъж си бяха говорили за това с Виргиния, тя също беше В, та затова можеха... Да. Точно така го бяха казали. Че можеха да си даряват кръв, понеже имаха еднаква група. И неговата беше В, категорично.

Той стана, излезе в коридора.

Едва ли допускат подобни грешки.

Намери една сестра.

— Извинете...

Тя хвърли поглед на износените му дрехи и сдържано каза:

— Да?

— Такова. Виргиния... Виргиния Линдблад, която... тук приехте преди малко...

Сестрата кимна, вече изглеждаше едва ли не враждебна. Може да беше присъствала, когато...

— Ами само да питам... за кръвната група.

— Какво?

— Видях, че на банката пише А... но нейната не е А.

— Не ви разбирам.

— Ъъ... имате ли секунда?

Сестрата се огледа. Може би да провери дали наблизко има някой, който да ѝ помогне в случай на агресия, а може би да демонстрира, че бърза по по-важни задачи. Но все пак последва Лаке в стаята, където Виргиния лежеше със затворени очи, а кръвта капеше бавно по тръбичката. Той посочи банката.

— Ето. Това А. Означава ли...

— Кръвта е група А, да. Понастоящем изпитваме невероятна липса на кръводарители. Ако хората знаеха колко...

— Извинете. Да. Но В ѝ е групата. Не е ли опасно...

— Да, опасно е. — Сестрата не беше открито враждебна, но видът ѝ подсказваше, че не е Лаке този, който ще поставя под въпрос компетентността на персонала. Тя сви леко рамене: — Ако кръвната ти група е В. При тази пациентка не е. Нейната е АВ.

— Но... на етикета пише А.

Сестрата въздъхна, заговори му като на дете, на което се обяснява, че няма живот на Луната:

— Хора с кръвна група АВ приемат кръв от всички групи.

— Ами... ъъ: значи си е сменила кръвната група.

Сестрата вдигна вежди. Детето настоява, че е било на Луната и е видяло да живеят там хора. Тя махна с ръка, сякаш преряза невидима нишка:

— Изключено. Няма такова нещо.

— Не, не. Тогава трябва да е сбъркала.

— Най-вероятно. А сега, ще ме извините, имам си друга работа.

Сестрата провери абоката в ръката на Виргиния, въртна нещо по системата и напусна стаята с енергична крачка, хвърляйки на Лаке поглед, с който казваше, че това са важни неща и Бог да му е на помощ, ако вземе да бърника.

Какво става, ако ти прелеят погрешна кръв? Несъвместимост.

Не. Сигурно Виргиния беше сбъркала.

Отиде в ъгъла на стаята, където имаше малък фотьойл и маса с изкуствено цвете. Седна, разгледа стаята. Голи стени, лъскав под. Луминесцентни лампи горе. Виргиния беше настанена на стоманено тръбно легло и завита с бледожълто одеяло с печат „Областна болница“.

Ето така ставало.

У Достоевски болестите и смъртта почти винаги са мръсни, окаяни. Прегазен от каляска, кал, тиф, окървавени носни кърпи. И прочее. Дявол да го вземе, дали не е за предпочитане? Пред бавното угасване в лъскава стерилност.

Лаке се облегна на фотьойла, затвори очи. Облегалката му идваше прекалено ниска, главата му падна назад. Смени позата, сложи ръка на подлакътника и подпря лице на китката си. Погледна изкуственото цвете. Сякаш го бяха сложили именно с цел да подчертаят, че тук няма живот, само ред и чистота.

Цветето остана пред погледа му, когато затвори очи. Превърна се в истинско, порасна, стана градина. Градината на къщата, която щяха да купят. Лаке стоеше там, загледан в розов храст с ярки червени цветове. Откъм къщата падна дълга човешка сянка. Слънцето бързо се сниши и тя порасна, удължи се, прекоси градината...

Той се сепна, събуди се. Дланта му беше мокра от слюнката, потекла от устата му, докато бе спал. Избърса устните си, млясна и понечи да вдигне глава. Не се получи. Вратът му се бе сковал. Той го насили да се изпъне, прешлените му изпукаха, спря.

Гледаха го широко отворени очи.

— Здравей! По... — и млъкна.

Виргиния лежеше по гръб, пристегната с коланите, с лице към него. Но то беше неподвижно. Никакъв знак за разпознаване, радост... нищо. Очите ѝ не мигаха.

Мъртва! Тя е...

Лаке скочи от фотьойла и вратът му пак изпука. Хвърли се на колене до леглото, стисна стоманената тръба и доближи лице до нейното, сякаш искаше с присъствието си да ѝ вдъхне живот, да го пробуди от дълбините.

— Ини! Чуваш ли ме?

Нищо. Но можеше да се закълне, че очите го гледаха, не бяха мъртви. Той се мъчеше да я намери в тях, с кукички дълбоко в този мрак на очите ѝ да хване и да издърпа живота...

Зениците. Така ли изглеждат, когато...

Зениците ѝ не бяха кръгли. Бяха изтеглени вертикално, удължени до остриета. Той изкриви лице, когато отново болка прониза врата му, вдигна ръка да го разтрие.

Тя затвори очи. Отново ги отвори. Сега беше предишната Виргиния.

Лаке зяпна глуповато, продължи по инерция да потрива врата си. Тя отвори уста с дървено изчаткване, попита:

— Боли ли те?

Лаке свали ръка от врата си, сякаш го беше хванала да върши нещо грозно.

— Не, само... помислих, че си...

— Прикована съм.

— Да, ти... малко се посби. Чакай да... — Лаке пропъхна ръце между преградите на леглото, за да разкопчае единия колан.

— Не.

— Какво?

— Недей.

Той се поколеба с ръка на ремъка.

— Защо, пак ли ще се сбиеш?

Виргиния притвори очи.

— Остави го така.

Той пусна колана, не знаеше какво да прави с ръцете си, след като бяха останали без работа. Лаке се завъртя на колене, издърпа малкия фотьойл до леглото с цената на ново болезнено пронизване във врата, тронаво се настани върху него.

Виргиния леко кимна.

— Обади ли се на Лена?

— Не. Но мога...

— Толкова по-добре.

— Не искаш ли да?...

— Не.

Настъпи мълчание. Типичното болнично мълчание, поради факта, че самата ситуация — единият в леглото, болен или ранен, другият до него здрав — е достатъчно красноречива. Думите стават кухи, излишни. Казва се само най-важното. Дълго се гледаха така. Казваха си това, което биха могли, без думи. После Виргиния отмести поглед, втренчи се в тавана.

— Трябва да ми помогнеш.

— Каквото пожелаеш.

Тя облиза устни, пое си дъх и изпусна въздуха в толкова дълбока и продължителна въздишка, сякаш изкара и скрити запаси от въздух. Погледна Лаке. Сякаш си вземаше последно сбогом с обичан човек и искаше да запечата образа му в паметта си. Навлажни устни една в друга и най-сетне промълви:

— Аз съм вампир.

Устните му понечиха да се разтеглят в иронична усмивка, устата да отговори с някакъв смешен коментар. Само че не се разтеглиха, коментарът се стопи, без да стигне до устните му. И той каза само:

— Не.

Потърка врата си, за да наруши напрежението, да прекъсне неподвижността, която превръщаше думите в истина. Виргиния продължи тихо, спокойно.

— Отидох у Йоста. За да го убия. Ако не беше станало... каквото стана... щях да го умъртва. И после... да му изпия кръвта. Щях да го направя. Заради това отидох. И толкова. Разбираш ли?

Погледът на Лаке блуждаеше по стените на стаята, сякаш търсеше комара, който жужеше с мъчителен свистящ звук, този звук дразнеше мозъка му в тишината, пречеше му да мисли. Накрая се спря на луминесцентната лампа на тавана.

— Проклетата лампа, как бръмчи.

Виргиния погледна към нея:

— Светлината не ми понася. Не мога да ям нищо. Мъчат ме ужасни мисли. Ще нараня някого. Теб. Не искам да живея.

Най-сетне нещо конкретно, на което можеше да отвърне.

— Не бива да говориш така — каза Лаке. — Ей! Не бива да говориш така. Чуваш ли ме?

— Не разбираш.

— Не, не разбирам. Но няма да умреш. Ти разбираш ли? Нали сега си тук, приказваш, та ти си... съвсем наред. — Стана от фотьойла, направи няколко безцелни крачки, махна с ръка. — Не бива... не бива да говориш така.

— Лаке... Лаке?

— Да!

— Знаеш. Че е вярно. Нали?

— Кое?

— Което ти казвам.

Лаке изсумтя, тръсна глава и потупа дрехите, джобовете си.

— Трябва да запаля. Това...

Намери смачкания пакет, запалката. Измъкна последната цигара, захапа я. После си спомни къде е. Извади цигарата от устата си.

— По дяволите, ще ме изхвърлят като мръсно коте, ако...

— Отвори прозореца.

— И да скоча ли?

Виргиния се усмихна. Лаке отиде до прозореца, отвори го широко и се наведе навън, доколкото можеше.

Сестрата, с която беше говорил, сигурно надушва дима и от миля разстояние. Запали цигарата и дръпна дълбоко, постара се да изпусне дима така, че да не се връща през прозореца, погледна нагоре към звездите. Зад гърба му Виргиния заговори отново.

— Беше онова дете. То ме зарази. А после... заразата се разрасна. Знам къде се е загнездила. В сърцето. Тя е в сърцето ми. Като рак. Не мога нищо да направя.

Лаке издиша облак дим. Гласът му проехтя между високите сгради наоколо.

— Глупости говориш сега. Та ти си... нормална.

— Полагам усилия. А и кръв ми преляха. Но може да изчезна. По всяко време. Тя ще надделее. Знам го. Усещам го. — Виргиния вдиша дълбоко няколко пъти, продължи. — Стоиш там. Гледам те. И ми иде... да те заръфам.

Дали заради схванатия врат, или по друга причина, но Лаке усети да го полазват тръпки. Изведнъж се почувства уязвим. Набързо угаси цигарата в стената, изстреля фаса с пръсти и той описа дъга във въздуха. Обърна се назад към стаята.

— Това е абсолютно безумно.

— Да. Но е вярно.

Лаке скръсти ръце на гърдите си. Попита с насилена смях:

— И какво искаш от мен тогава?

— Искам да... унищожих сърцето ми.

— А? Ама как?

— Както и да е.

Лаке завъртя очи.

— Ти чуваш ли се? Знаеш ли какво говориш? Та това е абсурдно. Как... да те наръгам с кол ли, какво?

— Да.

— Не, не и не. Не става. Измисли нещо друго. — Лаке се усмихна и поклати глава.

Виргиния го гледаше как крачи напред-назад в стаята със скръстени ръце. После кимна кротко:

— Добре.

Той отиде до нея, хвана ръката ѝ. Беше му някак неестествено да е... вързана. Дори не можеше както трябва да обхване китката. Но поне ръката ѝ беше топла, стисна неговата. С другата ръка я погали по бузата.

— Не искаш ли да те освободя?

— Не. Онова... може да се върне.

— Ще се оправиш. Ще ти мине. Та нали имам само теб! Искаш ли да ти кажа една тайна?

Без да пуска ръката ѝ, той седна на фотьойла и зараказва. Каза ѝ всичко. За пощенските марки, за лъва, Норвегия, парите. Къщичката, в която щяха да живеят. Червена къща. Понесе се в дълги мечтания как щеше да изглежда градината, какви цветя щяха да отглеждат и как можеше да сложат една маса на по-сенчестото, да седят там и...

По някое време от очите на Виргиния потекоха сълзи. Безмълвни прозрачни сълзи, които се стичаха по бузите ѝ, мокреха възглавницата. Без хлипане, само сълзите, скъпоценните перли на скръбта... или радостта?

Лаке млъкна. Виргиния стисна силно ръката му.

После той излезе в коридора и къде с настояване, къде с молби успя да убеди персонала да сложат в стаята още едно легло. Намести го до леглото на Виргиния. Накрая угаси осветлението, съблече се и се пъхна под колосания чаршаф, потърси и намери ръката ѝ.

Дълго останаха така, мълчаливи. После тя каза:

— Лаке... Обичам те.

А той не отговори. Остави думите да витаят във въздуха. Да се затворят в себе си и да растат, докато се превърнаха в голямо червено одеяло, което надвисна над стаята, спусна се върху него и го топли цяла нощ.

* * *

4:23, понеделник сутрин, Исландсторет.

Няколко души на улица Бьорнсон се събуждат от пронизителни писъци. Някой звъни в полицията, мисли, че е плач на бебе. Когато десет минути по-късно колата пристига на мястото, писъците са утихнали. Претърсват района и откриват мъртви котки. Някои от тях разчленени. Полицията записва имената и телефонните номера от нашияниците, за да извести стопаните им. Викат службата за улична хигиена да разчисти.

* * *

Половин час до изгрева.

Ели седи отпуснат на фотьойла в хола. Прекарал е у дома цялата нощ, целия ден. Опаковал е каквото има за опаковане.

Утре вечер, щом се стъмни, ще отиде да повика такси от уличен телефон. Не знае кой е номерът, но все някой ще му каже. Щом таксито пристигне, той ще натовари трите си кашона в багажника и ще каже на шофьора...

Накъде?

Ели затваря очи, опитва се да си представи място, което би си избрал.

Естествено, най-напред му изплува къщата, където бе живял с родителите си, с големите си братя и сестри. Нея обаче я няма. В покрайнините на Норшопинг, където се намирал, сега има кръгово движение. Потокът, където майка му плакнеше прането, е пресъхнал, обраснал е в зеленина, превърнал се е в долчинка до пътната канавка.

Ели има достатъчно пари. Може да каже на таксиметровия шофьор да го закара накъдето и да е, докъдето пада мрак. На север. На юг. Ще седне на задната седалка и ще му каже да кара на север за две хиляди крони. После ще слезе. Ще започне отначало. Ще намери някой, който...

Ели отмята глава и крещи към тавана:

— Не искам!

Прашните паяжини леко се полюшват от дъха му. Звукът замира в затворената стая. Ели вдига ръце до лицето си, притиска с пръсти клепачите. Усеща приближаващия изгрев като някакво безпокойство. Прошепва:

— Боже. Боже? Защо не може да имам нищо? Защо не може...

Този въпрос повтаря от години.

Защо не може да живея?

Защото трябваше да си мъртъв.

Един-единствен път след заразяването Ели срещна друг носител на заразата. Възрастна жена. Също толкова цинична и фалшива като мъжа с перуката. Тогава обаче получи отговор на друг въпрос, който го интересуваше.

— Много ли сме?

Жената поклати глава и заяви с театрално прискърбие:

— Не. Тъй малко сме, тъй малко...

— Защо?

— Защо ли? Ами защото повечето се самоубиват, разбира се. То е ясно. Толкова е тежко, охоох. — Тя размаха ръце и изписка: — Ооох, колко мъртъвци тежат на съвестта ми.

— Ние можем ли да умираме?

— *Естествено.* Само трябва да се запалим. Или да накараме хората да ни подпалят, за тях е такова удоволствие, правили са го във всички времена. Или... — тя забучи пръст в гърдите на Ели, над сърцето. — Тук. Тук се е загнездила, нали? А сега ми хрумва една чудесна идея...

И Ели избяга от поредната чудесна идея. Както и преди. Както и по-късно.

Той сложи ръка на сърцето си, усети бавните му удари. Може би защото беше дете. Може би затова не беше сложил край. Угризенията на съвестта му бяха по-слаби от желанието за живот.

Ели стана от фотьойла. Хокан нямаше да дойде тази нощ. Но преди да се затвори за почивка, искаше да види Томи. Дали се е съвзел. Не го беше заразил. Но искаше да е сигурен, че е добре — заради Оскар.

Ели угаси всички лампи и излезе от апартамента.

Щом стигна входа на Томи, само дръпна вратата за подземния етаж: преди време, когато слезе там с Оскар, той затисна с хартиено топче езичето, та вратата да не се заключва при затварянето. Влезе в коридора и вратата се тръшна зад него с тъп удар.

Спря, послуша се. Нищо.

Никакъв звук от дишане на спящ, само онази постоянна миризма на разтворител, лепило. Измина коридора с бързи крачки, стигна до мазето на Томи, отвори вратата.

Празно.

Двайсет минути до изгрева.

* * *

Томи прекара нощта в някакъв унес от сън, полусън, кошмари. Не знаеше колко време бе изминало, когато най-сетне започна да се пробужда. Голата крушка в мазето светеше винаги еднакво. Може да се съмваше, да беше утро, ден. Може би беше време за училище. Не му пукаше.

Усети в устата си дъх на лепило. Огледа се сънено. На гърдите си откри две банкноти. Хилядарки. Сви ръка да ги вземе, усети болка в сгъвката. Видя там голямо парче лейкопласт, по средата му се беше просмукала малко кръв.

Не бяха ли... повече...

Завъртя се на дивана, затърси между възглавниците и намери навитите банкноти, които бе изпуснал през нощта. Още три хиляди. Разгъна банкнотите, прибави и тези от гърдите си, опипа пачката, зашумоля с нея. Пет хиляди. Можеше да прави каквото си поиска с тях.

Погледна лепенката, разсмя се. Адски добро заплащане, за да полежиш със затворени очи.

Адски добро заплащане, за да полежиш със затворени очи.

Кой го беше казал? Някой беше споменал, някой...

А, да. Сестрата на Тобе, как й беше името... Ингела? Тобе разправяше, че бутала за пари. Изкарвала по петстотин и коментарът му беше: „Адски добро заплащане, за да...“.

Само да си лежиш със затворени очи.

Томи стисна банкнотите в ръка, смачка ги. Беше платила, за да пие от кръвта му. Болест, така каза. Ама що за болест? Никога не бе чувал за нещо подобно. А имаш ли проблем, отиваш в болница, нали... Не слизаш в мазето с пет хиляди и...

Храсс.

А!

Томи се изправи на дивана, отви се.

Не може да бъде! Не, не! Вампири. Момичето с жълтата рокля сигурно по някакъв начин *си мисли*, че е... ами онзи? Ритуалният убиец... дето всички го търсят...

Томи подпря глава на ръцете си, банкнотите изшумоляха в ухото му. Не му се връзваше. Както и да е, сега се ужаси от момичето.

Тъкмо започна да се чуди дали все пак да не се качи в апартамента, макар и по това време, пък каквото ще да става, и чу как входната врата горе се отвори. Сърцето му затрепка като уплашено птиче и той се огледа наоколо.

Оръжие.

Единственото налично беше метлата. За миг се ухили.

Метла — чудесно оръжие срещу вампири.

Но си спомни, скочи и излезе от мазето, прибра парите в джоба на панталона си. Мълниеносно прекоси коридора и се мушна в скривалището в същия миг, когато вратата за мазето се отвори. Не посмя да заключи, за да не вдига шум.

Приклепна в мрака, дишаше възможно най-безшумно.

* * *

Ножчето за бръснене лъщеше на пода. Едното ъгълче беше кафеникаво, като от ръжда. Ели откъсна парче от корицата на някакво списание за мотоциклети, уви в него ножчето, прибра го в джоба си.

Томи го нямаше, което означаваше, че е жив. Тръгнал си е, прибрал се е вкъщи да спи и каквото ще да си е помислил, не знае къде живее Ели, така че...

Всичко е наред. Всичко е... върхът.

На стената беше подпряна метла с дълга дървена дръжка.

Ели я взе, счупи дръжката на коляното си в долния ѝ край, почти до самата метла. Счупеното място беше ръбесто и остро. Остър кол, една ръка дълъг. Опря върха в гърдите си между две ребра. Точно където жената бе забила показалец.

Пое си дълбоко дъх, стисна дръжката и изпробва мислено идеята.

Давай! Давай!

Издиша, отпусна ръце. Пак затегна хватката. Натисна.

Стоя две минути с острието на сантиметър от сърцето си, стиснал здраво дръжката, когато бравата на мазето скръцна и вратата се отвори.

Той свали дървения кол от гърдите си, ослуша се. Бавни несигурни стъпки в коридора отвън, сякаш беше току-що проходило дете. Много голямо току-що проходило дете.

Томи чу стъпките и се замисли: кой?

Не беше Стафан, нито Ласе, нито пък Робата. Някой, който е болен или носи нещо много тежко... Дядо Коледа! Запуши си устата да не се изсмее, като си представи Дядо Коледа на Дисни — *Хо-хо-хо! Кажу „мама“!* — да се тътри по коридора на мазето с гигантски чувал на гърба.

Устните му трепереха под дланта и той стисна зъби да не изтракат. Както клечеше, Томи се изтегли по-навътре с патешка стъпка. Усети гърбом ръба на ъгъла, в същия момент ивицата светлина от откренатата врата се затъмни.

Дядо Коледа стоеше неподвижно между лампата и скривалището. Томи притисна ръката си с другата, за да не изкрещи, зачака вратата да се отвори.

Никакъв изход за бягство.

През пролуките на вратата се очерта тялото на Хокан, пресечено на ивици. Ели протегна кола колкото му стигаше ръката, побутна вратата. Тя се отвори на около педя и се опря в тялото на пътя ѝ.

Ръка хвана ръба на вратата, дръпна я с такава сила, че тя изтрещя в стената, едната панта се откъсна. Вратата се наклони, върна се назад,

увиснала само на една панта, удари рамото на този, който сега беше препречил касата на вратата.

Какво искаш от мен?

По нощницата, която му стигаше до коленете, все още личаха светлосини петна. Останалото беше мръсна карта от пръст, кал, лекета от нещо, което носят на Ели разпозна като животинска кръв, човешка кръв. Нощницата беше разкъсана на няколко места, в процепите се виждаше бяла кожа, набраздена от драскотини, които нямаше да зараснат.

Лицето му беше същото, безформено голо месо с едно-единствено червено око, като че боднато в него за забавление, черешката на гнилия сладкиш. Но устата зееше отворена.

Черна дупка в долната част на лицето. Нямаше устни пред зъбите, затова те стърчаха оголени: неравен бял венец, който правеше устната кухина още по-черна. Дупката се разшири, сви се, сякаш устата задъвка нещо, и каза:

— Еееии.

Кой знае дали беше „ей“, или „Ели“, но без участието на устните и езика. Ели насочи кола към сърцето на Хокан и го поздрави.

Какво искаш?

Жив мъртвец, Ели не знаеше нищо за тях. Нямаше представа дали съществуването на изчадието пред него се подчинява на същите закони като неговото. Дали е от значение да пониже сърцето му. Но Хокан стоеше пред вратата и от това следваше едно: трябваше му покана, за да влезе.

Окото на Хокан мърдаше нагоре-надолу по тялото на Ели, което изглеждаше толкова уязвимо с тънката жълта рокля. Ели би предпочел да има по-сигурна преграда между него и Хокан. Той посегна с кола по-близо до гърдите му.

Дали усеща нещо? Дачи изпитва страх?

Самият той изпита почти забравено усещане: страх от болка. Раните му заздравяваха наистина, но Хокан излъчваше толкова силна заплаха, че...

— Какво искаш?

Кух гъргорещ звук, изчадието изпусна въздух и капка жълтеникава слуз изтече от двойната дупка на мястото на някогашния нос. Въздишка? И после прекъслечно прошепване:

— Еееи — и едната му ръка трепна рязко, конвулсивно, бебешки движения... стисна непохватно нощницата за долния край, дръпна я нагоре.

Пенисът на Хокан стърчеше накриво, жаден за внимание, и Ели го погледна, корав, подут, нашарен от мрежа кръвоносни съдове и...

Как е възможно... да е бил така през цялото време.

— Еееи...

Ръката на Хокан задърпа рязко нагоре-надолу, нагоре-надолу, главичката се показваше и изчезваше като играчка на пружинка, а той издаваше някакъв звук на наслада или болка.

— Еее...

Ели се разсмя от облекчение.

Всичкото това — за да си бие чекия.

Ще стои тук, неспособен да помръдне, докато... докато...

Може ли да свърши? Ще стои тук цяла... цяла вечност.

Ели си представи една перверзна кукла, дето се навиваше с ключе: монах, чието расо се вдига и той започва да онанира, доколкото му стигне пружината.

шльок, шльок, шльок...

Ели се разсмя, беше така погълнат от налудничавия образ, че не забеляза как Хокан влезе непоканен. Не видя нищо, преди юмрукът, досега работил за невъзможната наслада, да се вдигне над главата му.

Ръката рязко замахна и свитият юмрук се стовари по ухото му със сила, способна да убие кон. Ударът попадна косо надолу и ухото на Ели се изви навътре толкова мощно, че кожата се пръсна и половината му ухо се откачи от главата, която полетя надолу и се тресна в цимента с глух трясък.

Щом Томи осъзна, че задаващото се по коридора нещо не беше на път към скривалището, той се осмели да свали ръце от устата си. Стоеше свит в ъгъла и се ослушваше, опитваше се да схване.

Гласът на момичето.

Какво искаш.

После смехът. И другият глас. Дори не звучеше като човешки. След това приглушени удари, шум на движещи се тела.

Сега вътре ставаше нещо като... разместване. Влачеха нещо по пода и Томи не възнамеряваше да проверява какво. Шумът обаче заглушаваше останалите възможни звуци, така че се изправи, тръгна пипнешком покрай стената и стигна до кашоните.

Сърцето му бумтеше като детско барабанче, ръцете му трепереха. Не смееше да светне със запалката и затвори очи, за да се концентрира, затърси с ръка отгоре.

Пръстите му хванаха намереното. Трофея на Стафан. Той го повдигна внимателно, претегли го в ръка. Ако хванеше фигурката за гърдите, каменната основа можеше да се използва за удар. Отвори очи и установи, че различава смътните очертания на сребърния стрелец.

Приятел. Мой малък приятел.

Притисна трофея към гърдите си и пак се дръпна в ъгъла, зачака всичко това най-сетне да приключи.

Нещо му правеха.

Докато изплуваше към повърхността на мрака, в който бе потънал, той усети как нещо се прави с тялото му далече над дълбината.

Силен натиск върху гърба, краката нагоре, назад и железни пръстени, стегнати на глезените му. Сега те, оковани, бяха зад главата му и гръбначният му стълб беше толкова изпънат, обтегнат, че щеше да се пречупи.

Ще се разпадна.

Главата му се превърна в съд, пълен със заслепяваща болка, някой прегъна тялото му, преви го и Ели помисли, че все още е в болков шок, защото очите му си върнаха зрението, а виждаха само жълта мъгла, а зад нея — голяма разлюляна сянка.

После го прониза студ. По тънката кожа между задните му части се търкаше леден къс. Нещо опитваше да проникне в него, първо с побутване, после на тласъци. Ели задиша тежко, роклята, закрила лицето му, се издуха встрани и той го видя.

Хокан го беше сграбчил. Единственото му око се взираше в разкрачените задни части на Ели. Ръцете стискаха глезените му. Краката на Ели бяха безжалостно прегънати, а коленете — приклучени към пода до раменете. Когато Хокан натисна по-силно,

Ели чу как сухожилията отзад на бедрата му се късат като твърде затегнати струни.

— Неее!

Ели изрева в безформеното лице на Хокан, което не изразяваше никаква емоция. От устата му увисна лига, изтъни се и се скъса, падна на устните на момчето и той усети мъртвешки вкус. Разперените ръце на Ели бяха безжизнени като на парцалена кукла.

Нещо до пръстите му. Обло. Твърдо.

Съсредоточи се, напрегна се да си представи светлинно кълбо в черното всмукващо безумие. И видя себе си в кълбото. С кол в ръка.

Да.

Ели стисна дръжката на метлата, склучи пръсти около спасителната сламка, а Хокан продължаваше да блъска, да тласка, да търси възможност да проникне.

Острието. Острият връх трябва да е от нужната страна.

Изви глава към пръчката и видя, че острият връх е в посока на удара.

Шанс.

В безмълвието на мисловното си напрежение той си представи какво предстои. После го направи. Рязко вдигна кола от пода и го заби в лицето на Хокан с цялата си възможна сила.

Плъзна ръка край бедрото си и дръжката се превърна в стрела, която... спря на сантиметри от лицето на Хокан, защото поради положението на тялото си Ели не можеше да опъне повече ръката си.

Така че се провали.

За част от секундата успя да си помисли, че може би има силата да заповяда на тялото си да умре. Ако изключи всички...

В същия миг Хокан тласна пак, привел глава. С мекия звук на черпак, потопен в каша, дървеното острие се заби в окото му.

Той не изкрещя. Може би дори не го усети. Може би просто от изненада, че вече нищо не вижда, неволно изпусна глезените му. Въпреки болката от скъсаните сухожилия Ели се извъртя и ритна Хокан в гърдите.

Ходилото му се удари в кожата с мокро жвакане и Хокан залитна назад. Ели придърпа крака и се изправи на колене, вълна от студена болка разтърси гърба му. Хокан не беше повален, само беше паднал и сега се надигна като електрическа кукла в къщата на ужасите.

Стояха на колене един срещу друг.

Колът в окото на Хокан се изхлузваше на малки тласъци, като по секундомер, изпадна от окото му, претърколи се по пода и спря. От дупката изтече прозрачна течност — като поток от сълзи.

Никой от двамата не помръдна.

Течността от окото капеше по голото бедро на Хокан.

Ели концентрира сетните си сили в дясната ръка, сви юмрук. Рамото на Хокан трепна и той понечи пак да му се нахвърли, да продължи започнатото. Ели стовари юмука си право в лявата сърдечна област.

Пречупиха се ребра и кожата хлътна за миг, разпъна се и се сцепи.

Хокан наведе глава да види това, което не можеше да види, когато Ели бръкна в гръдния му кош. Намери сърцето. Мека, студена маса. Неподвижна.

Мъртво е. Но трябва...

Ели смачка сърцето в ръката си. То се разпльока като мъртва медуза.

Хокан реагира, все едно на кожата му беше кацнала досадна муха — вдигна ръка, за да я махне, но преди да го хване за китката, Ели извади ръката си с провиснали от юмука му парцали от сърцето.

Да се махам.

Ели понечи да се изправи, краката не го държаха. Хокан махаше сляпо с ръце пред себе си, търсеше го. Ели легна по корем и запълзя към вратата, краката му се жулеха по цимента. Хокан изви глава по посока на шума, разпери ръце и докопа роклята, успя да откъсне единия ръкав, преди Ели да стигне до вратата и пак да се изправи на колене.

Хокан се надигна.

Ели разполагаше само със секунди, преди той да открие пътя до вратата. Опита се да заповяда на разкъсаните сухожилия да се излекуват достатъчно, за да може да стъпи, но когато Хокан стигна до вратата, само успя да се изправи, дращейки по стената.

Трески от грубите дъски дъряха пръстите му, докато се хващаше за стената, за да не падне. Сега вече знаеше. Дори и без сърце и очи Хокан щеше да го преследва докато... докато...

Трябва... да го... да го унищожя.

Черна черта.

Отвесна черна черта пред очите му. Преди я нямаше там. Ели вече знаеше какво да направи.

— Еее...

Хокан се хвана за касата, после тялото му изпълзя навън от мазето, той размаха ръце да търси около себе си. Ели се притисна до стената, изчакваше мига.

Хокан излезе, направи няколко несигурни крачки, спря се точно пред него. Слушаше, душеше.

Ели се наведе напред, вдигна ръце, отгласна се от стената и се метна към Хокан да го събори.

Успя.

Хокан се олюля и залитна към вратата на скривалището. Процепът, който Ели бе видял като черна черта, се разшири, щом вратата се отвори навътре, и Хокан се строполи в мрака с все още търсеци ръце, в същия момент Ели падна на пода и изпълзя до вратата, успя да хване за долната част заключващото колело. Заклучи вратата, изпълзя до мазето, взе кола и го пхна в колелото да застопори механизма, та да не може да се отвори отвътре.

Продължи да концентрира енергиите на тялото си върху лечението и запълзя навън. Последва го диря от кръв, която течеше от ухото му. Докато стигне до вратата, вече бе дотолкова оздравял, че можа да се изправи. Натисна дръжката и изкатери стъпалата с нестабилни нозе.

Почивка Почивка Почивка

Отвори външната врата, лампата на входа светеше. Беше пребит, унижен и вече почти се развиделяваше.

Почивка Почивка Почивка

Но трябваше да го унищожи. Имаше само един сигурен начин. Огън. Той се запрепъва към изхода от двора, към единственото място, където знаеше, че може да намери.

* * *

7:34, понеделник сутрин, Блакеберг:

Алармата в супермаркет ИКА на улица Арвид Мьорне се задейства. Единайсет минути по-късно на мястото пристига полиция и намира счупена витрина. Очаква ги собственикът на магазина, който живее наблизно. Докладва, че през прозореца си е видял оттам да бяга някакво младо създание, тъмнокосо. Претърсват магазина, но не откриват нещо да е откраднато.

7:36 — изгрев.

* * *

Щорите в болницата бяха много по-качествени, по-плътни от нейните вкъщи. Само на едно място пластините бяха разкривени и пропускаха тънък лъч утринна светлина, която очертаваше прашносива резка на тъмния таван.

Виргиния лежеше изпъната и скована в леглото си, взираше се в сивата ивица, която потрепваше, щом полъх на вятъра разклатеше крилото на прозореца. Отразена слаба светлина. Само леко дразнене, песъчинка в окото.

Лаке подсмръкна и изсумтя в съседното легло. Дълго лежах будни, говориха. Спомени най-вече. Към четири сутринта той най-сетне заспа, все така стиснал ръката ѝ.

Наложи ѝ се да я издърпа, когато час по-късно дойде сестра да ѝ измери кръвното налягане, сметна го за задоволително и ги остави, хвърляйки умилен поглед към Лаке. Виргиния го бе чула как ги врънка да остане, причините, които изложи. Сигурно затова го гледаха с нежност.

Сега тя лежеше, склучила ръце на гърдите си, бореше се с порива на тялото... да се изключи. Да заспи едва ли би било точно казано. Веднага щом спреше да се концентрира съзнателно върху дишането, то също спираше. Тя обаче трябваше да остане будна.

Надяваше се да дойде някоя сестра, преди Лаке да се събуди. Да. Най-добре би било той да спи, докато всичко приключи.

Но тази надежда май беше прекалено смела.

Слънцето настигна Ели при порталната врата, нажежени клещи защитаха разкъсаното му ухо. Той инстинктивно отстъпи в сянката на арката, притисна трите пластмасови бутилки спирт за горене към гърдите си, сякаш и тях да предпази от слънцето.

На десет крачки разстояние се намираше неговият вход. На двайсет — входът на Оскар. А на трийсет крачки — на Томи.

Няма да стане.

Не. Ако беше здрав, силен, вероятно би дръзнал да се добере до входа на Оскар направо през светлинния поток, който се усилваше с всяка секунда. Но не и до входа на Томи. Не и сега.

Десет крачки. После нагоре по стълбите. Големият стълбищен прозорец. Ако се спъна. Ако слънцето...

Ели хукна.

Слънцето се нахвърли върху него като гладен лъв, впи зъби в гърба му. Едва не загуби равновесие, когато го нападна с яростната си сила. Природата го заплюваше с презрението си, задето се осмелява да се появи на дневна светлина макар и за миг.

Гърбът на Ели цвърчеше като попарен с вряло олио, когато стигна до входната врата и я дръпна рязко. За малко да припадне от болка, движеше се като замаян по стъпалата, слепешком: не смееше да отвори очи от страх да не се разтопят.

Изпусна една от бутилките, чу я да се търкаля надолу. Нищо не можеше да направи. С наведена глава, прегърнал с една ръка двете бутилки, с другата стиснал парапета, той изпълзя нагоре по стълбите до площадката. Още един етаж.

През прозореца слънцето го удари с лапата си по тила, врата, взе да го хапе по бедрата, прасците, петите, докато се качваше нагоре. Цял гореше. Само дете не лумваха огньовете. Отвори вратата си, нахълта в приятния прохладен мрак. Затръшна я зад себе си. Но не беше съвсем тъмно.

Вратата на кухнята беше отворена, а там нямаше одеяла на прозорците. Все пак тази светлина беше по-слаба, по-сива от онази, на която току-що се бе изложил, и без да се поколебае, Ели пусна бутилките на пода, продължи пълзешком. Светлината почти гальовно

раздра гърба му по пътя през коридора към банята, замириса на изгорено месо.

Никога повече няма да оздравея.

Протегна ръка, отвори вратата на банята и пропъзля в мрака. Разбута няколко пластмасови туби, затвори вратата, заключи я.

Преди да се вмъкне във ваната, успя да си помисли:

Не заключих външната врата.

Но беше твърде късно. Умората го надви веднага щом потъна във влажната тъма. Бездруго нямаше да му стигнат силите.

* * *

Томи седеше неподвижно, свит в ъгъла. Затаи дъх, докато ушите му забучаха, а чернилката пред очите му се нашари от звезден дъжд. Щом чу вратата на мазето да се затваря, той най-сетне посмя да изпусне въздуха, дъхът му отекна по бетонните стени, замря.

Беше абсолютно тихо. Мракът беше толкова плътен, сякаш имаше маса и тежест.

Размаха ръка пред очите си. Не видя нищо. Пипна лицето си, сякаш да се увери, че изобщо съществува. Да. Усети с пръстите си носа, устните. Като неистински. След допира изчезнаха.

Малката фигурка в другата му ръка сякаш беше по-жива, по-истинска от него самия. Притисна я здраво към гърдите си.

Седеше с наведена между коленете глава, затворени очи, запушени уши, за да не знае, да не чува какво става в клубното мазе. Според шума някой сякаш убиваше малкото момиче. Той не би могъл, не би посмял да се намеси, затова предпочете да загърби ставащото, да изчезне оттук.

Унесе се в спомени за баща си. Беше с него: на футболното игрище, в гората, в къпалнята „Ханаан“. Накрая избра онова прекарване на полето в Рокста, когато с баща му изпробваха самолетче с дистанционно, което той бе взел от свой колега.

Майка му също беше с тях, но после се отегчи да гледа как самолетчето кръжи във въздуха и се прибра. Томи и баща му

продължиха, докато се стъмни и играчката се превърна в размазан силует на фона на порозовялото небе. Тогава си тръгнаха, ръка за ръка през гората.

И Томи потъна в онзи ден, глух за писъците, за безумието на няколко метра от него. Съществуваеше единствено бясното бръмчене на самолетчето, топлината на голямата бащина ръка върху гърба му, докато той угрижено направляваше самолетчето на широки кръгове над полето и гробището.

По него време Томи никога не беше влизал в гробището; представяше си как хората там се лутат безсмислено между гробовете и леят големи лъскави сълзи като в комиксите, сълзите плющят по надгробните плочи. Това беше тогава. После татко му почина и Томи разбра, че гробищната печал рядко, съвсем рядко изглежда по този начин.

Запуши си ушите още по-силно и прогони всякакви подобни мисли. Представи си пътя през гората, миризмата на специалния бензин за самолетчето в малкия резервоар, представи си...

Свали си ръцете и погледна едва когато все пак чу звук на заключване. Никаква полза, скривалището се оказа по-тъмно от тъмнината под клепачите му. Спря да диша, докато не се чу още някакво издрънчаване, докато нещото там все още беше в мазето.

Последва далечният трясък на вратата, от който стените завибрираха, и той възстанови дишането си. Жив.

Размина ми се.

Какво точно беше *нещото*, Томи не знаеше, но така или иначе, беше му се разминало.

Той се изправи. Краката му се бяха схванали, когато тръгна опипом към вратата. Дланите му се бяха изпотили от страха и притискането на ушите, та за малко да изпусне статуетката.

Свободната му ръка откри колелото за заключване, завъртя го.

То тръгна и спря.

Какво е това...

Натисна по-силно, но колелото отказваше да помръдне повече. Томи пусна статуетката, за да натисне с двете си ръце, и тя падна на пода с приглушено *туп*.

Той замря.

Странно прозвуча. Сякаш върху нещо меко.

Той клекна до вратата, за да завърти долното колело. Същото. Помръдна — и спря. Седна на пода. Опита се да мисли практично.

Баси, тука ли ще кисна сега?

В този стил.

Но го обзе онзи страх, който го мъчеше месеци след смъртта на баща му. Не го бе изпитвал оттогава, но сега, заключен в непрогледния мрак, той отново се появи. Любовта към татко му, превърнала се чрез смъртта в страх от него. От трупа му.

В гърлото му заседна буца, пръстите му се вкочаниха.

Мисли де! Мисли!

На една полица в другия край имаше свещи. Проблемът беше как да се добере до тях в тъмнината.

Идиот!

Плесна се звучно по челото, разсмя се. Нали има запалка! То каква полза, по дяволите, от свещите, ако няма с какво да ги запали?

Като она пич с хиляда консерви и без отварачка. Умрял от глад наред храната.

Докато ровеше в джоба за запалката, си мислеше, че положението му далеч не е чак толкова безнадеждно. Нали рано или късно все някой ще слезе в мазето, мама, ако не друг, а сега поне да си светне, така де.

Извади запалката, светна.

За миг пламъкът заслепи привикналите му към мрака очи, но щом прогледна отново, забеляза, че не е сам.

Проснат на пода, точно в краката му лежеше...

... татко...

Изобщо не му хрумна, че баща му вече бе кремиран, когато на трепкащата светлинка от запалката видя лицето на трупа и то съвпадна с всичките му очаквания за евентуалния вид на човек, лежал под земята години.

... татко...

Той остро изкрещя право в пламъчето на запалката и го издуха, но миг преди това успя да види как главата на баща му трепна и...

... то е живо...

Съдържанието на червата му изтече в панталона с мокра експлозия, опръска задника му с топлина. Краката му се подкосиха, гръбнакът му се размекна и той се свлече, изпусна запалката и тя отскочи нанякъде по пода. Ръката му падна върху студените пръсти на крака на трупа. Остри нокти одраскаха дланта му, той продължи да реве:

Ох, татко! Не си ли си изрязал ноктите! — и взе да потупва и да гали студения крак като замръзнало кутре, което се нуждае от топлинка. Галеше го от глезена до бедрото, усети под кожата да се напрягат мускули и не спираше да реве и да вие като животно.

Пръстите му докоснаха метал. Статуетката. Беше паднала между краката на трупа. Хвана фигурката през гърдите, спря да крещи и за момент се свързе.

Оръжие.

В тишината след писъка чу лепкав звук — трупът повдигна горната част на тялото си, и когато нещо студено докосна отгоре ръката му, Томи я дръпна, стисна още по-силно статуетката.

Това не е татко.

Не. Той се изтегли назад, по-далеч от трупа, а изпращанията се размазаха по задника му. За миг си помисли, че *вижда в тъмното*, когато слуховото му възприятие се превърна в зрително, той видя как трупът се изправи в тъмнината, жълтеникав контур, подобен на съзвездие.

Докато се отблъскваше с крака по пода и се плъзгаше назад към стената, тялото насреща му каза:

... аа...

И Томи видя...

Малко слонче, малко рисувано слонче, а ето го и (тууут) ГОЛЕМИЯ слон, те... хоп!... вдигат хоботи и с тръбен звук казват А, после идват Магнус, Брасе и Ева и запяват „Там! Е Тук! Където не...“^[1]

Не, как беше...

Трупът трябва да бе уцелил кашоните, понеже се чуха трясъци, дрънчене на падаща по земята аудиотехника и Томи се блъсна в стената, удари си главата и черепът му се изпълни с бял шум. През него долови шляпане на боси сковани ходила, които стъпваха по пода, търсеха го.

Тук. Е там. Където не си. Не. Да.

Точно така. Той не беше тук. Нямахте го, нямахте го и онова, което издаваше звуците. Значи си бяха само звуци. Чисто и просто нещо, което чуваш, докато гледаш тъмния рехав плат на тонколониите. Това изобщо не съществуваше.

Тук. Е там. Където не си.

Едва не го изпя на глас, но някакъв остатък от здрав разум му подсказа да не го прави. Белият шум заглъхваше, остави празно пространство, което постепенно се запълваше с мисли.

Лицето. Лицето.

Не искаше да мисли за него, не искаше да мисли за...

Имаше нещо в лицето, проблеснало на светлината от запалката.

Тялото се приближаваше. Не само че стъпките се чуваха поблизо, вече се тътреха по пода. Не — долавяше присъствието му като сянка, по-тъмна от мрака.

Прехапа долната си устна и усети вкус на кръв в устата си, стисна очи. Представи си как очите му изчезват като две...

Очи.

То няма очи.

Усети слаб полъх на лицето си, когато ръка замахна във въздуха.

Сляпо. То е сляпо.

Не беше сигурен, но безформеният израстък над раменете на това нещо нямахте очи.

Когато ръката отново се вдигна, Томи усети по бузата си въздушната вълна част от секундата преди да го докосне, успя да извие глава и пръстите едва допряха косата му. Томи се свлече по корем и запълзя по пода, гребеше с ръце пред себе си, сякаш плуваше.

Запалката, запалката...

Нещо се заби в бузата му. Щеше да повърне, когато осъзна, че това бе нокътят на мъртвеца, и веднага се претърколи, така че ръцете да не го намерят, когато го потърсят.

Тук. Е там. Където аз не съм.

Неволно изпръхтя. Опита се да го предотврати, не можа. От устата му пръсна слюнка, раздраното му от рев гърло се задави от смях или плач, той захълца, а ръцете му, два радарни лъча, продължаваха да се мятат по пода в търсене на може би, може би единственото му спасение от мрака, който искаше да го погълне.

Боже, помогни ми! Нека светлината на лика Ти... Боже... прости ми за онова в църквата, прости ми за... всичко! Боже! Винаги ще вярвам в Теб, всичко ще направя, само ми помогни... покажи ми запалката... Бъди приятел, Боже!

Нещо се случи.

В момента, в който Томи почувства ръката на нещото да опипва крака му, за миг помещението се окъпа в синьо-бяла светлина, като от светкавица на фотоапарат и в този миг Томи наистина видя съборените кашони, грапавата стена, прохода към хранилището.

Видя и запалката.

Беше само на метър от дясната му ръка и когато мракът отново го обгърна, местоположението ѝ остана запечатано върху ретината му. Изтръгна крака си, посегна и сграбчи запалката, стисна я в юмрука си, скочи прав.

Без да се замисля дали не изисква твърде много, зареди в главата си нова молитва.

Нека да е сляпо, Боже! Нека да е сляпо. Боже! Нека да е...

Запали я. Светкавица, подобна на блесналата преди малко, последвана от жълтия пламък със синята му сърцевина.

Мъртвецът стоеше неподвижно, завъртя глава по посока на звука. Тръгна към него. Пламъчето потрепна, когато Томи се плъзна две крачки встрани и стигна до вратата. Мъртвецът се спря на мястото му отпреди три секунди.

Ако можеше да изпита радост, щеше да се зарадва. Но на слабата светлинка от запалката всичко стана безмилостно *действително*. Вече не беше възможно да избяга в някоя фантазия, че изобщо не се намира там, че това не се случва на него.

Беше затворен в звукоизолирано помещение заедно с нещо, от което най-много се страхуваше. Усети спазъм в корема, но нямаше какво повече да излезе. Освен леко пръцване — и мъртвецът отново завъртя глава към него.

Томи дръпна колелото и пламъчето на запалката трепна и пак угасна. Колелото не помръдна, но с крайчеца на окото успя да види как мъртвецът се насочва към него и се хвърли обратно към стената, където бе седял преди малко.

Изхлипа, подсмръкна.

Нека това да СВЪРШИ. Боже, нека това да свърши!

Отново големият слон, който вдигна шапка и каза с носовия си глас:

Това е финалът! Надуй тромпета, хобота, тууут! Това е финалът!

Полудявам, аз... това...

Разтърси глава, отново светна със запалката. На пода пред себе си видя статуетката. Наведе се, вдигна я и отскочи няколко крачки встрани, продължи към другата стена. Гледаше как мъртвецът тършува с ръце там, където току-що бе стоял.

Сляпа баба.

Запалката в едната ръка, статуетката в другата. Отвори уста да му кресне, но се чу само свистящо пошепване:

— Ела ми...

Нещото се послуша, обърна се, тръгна към него.

Той вдигна трофея на Стафан като бухалка и когато онова се доближи на половин метър от него, го заби право в лицето му.

Подобно на перфектен наказателен удар във футбола, когато риташ и веднага усещаш, че... този удар е право в целта — по същия начин още при замахането Томи усети: *да!* — и когато острият ръб хлътна в слепоочието на мъртвеца със сила, която отекна в ръката му, триумфът вече го бе обзел. Той само намери потвърдението си, когато черепът се сцепи с трясък на строшен лед, студена течност опръска лицето на Томи и мъртвецът се строполи на земята.

Томи дишаше тежко. Гледаше тялото, проснато на пода.

Има ерекция.

Да. Членът му стърчеше като малък килнат надгробен камък, а Томи стоеше, гледаше и чакаше да клюмне. Но ерекцията не спадаше. Щеше да избухне в смях, ако не го болеше гърлото.

Пулсираща болка в палеца. Томи си погледна ръката. Пламъкът на запалката вече прогаряше кожата на пръста му, който държеше копчето натиснато. Той го дръпна инстинктивно. Но палецът му не се подчини. Остана закован конвулсивно върху щракалото.

Той извърна запалката да смени посоката на огънчето. Не му се оставаше на тъмно с това...

Движение.

Томи усети как нещо важно, нещо, което го правеше човешко същество, се заличи у него, когато мъртвецът пак вдигна глава и

започна да се изправя.

Един слон минава с въздишка по тънка-тънка нишкааа!

Нишката се скъса. Слонът падна.

Томи удари отново. И отново.

След малко това започна да му се струва много весело.

[1] Детско телешоу от 70-те „Пет мравки са повече от четири слона“. — Б.р. ↑

ПОНЕДЕЛНИК 9 НОЕМВРИ

Морган просто мина покрай контролата, размахал карта, която беше изтекла преди половин година, но Лари се спря съвестно, измъкна намачканите талони и каза:

— Енгбюплан.

Служителят вдигна очи от книгата, която четеше, сложи два печата. Морган се изсмя, когато Лари го настигна, и тръгнаха надолу по стъпалата.

— Що ги вършиш тия, по дяволите?

— Кое? Печатите?

— Да. Нали ще те спипат.

— Ами!

— Така ли?

— Аз не съм като теб, ясно?

— Ми к'во... той както си беше седнал там... ако ще да бях размахал снимка на краля, пак нямаше да реагира.

— Да, добре. Айде стига си крещял.

— Мислиш, че ще ни подгони, или?

Преди да излязат на перона, Морган сви ръце на рупор и извика към фойето:

— Внимание! Внимание! Пътници без билет!

Лари се измъкна на перона и когато Морган го настигна, го скастри:

— Държиш се като дете!

— Абсолютно. Казвай сега. Какво е станало?

Още през нощта Лари му звънна и докладва накратко какво му бе разказал по телефона Йоста десет минути по-рано. Разбраха се да се срещнат на метростанцията рано сутринта и да отидат в болницата.

Сега повтори чутото. Виргиния, Лаке, Йоста. Котките. Линейката, в която се качил и Лаке. Малко го разкраси със свои подробности и преди да приключи, пристигна влакът за центъра.

Качиха се, настаниха се нашироко на седалките за четирима, които бяха една срещу друга, и Лари завърши историята с:

— ... И потеглили с включени сирени.

Морган кимна, загриза нокътя на палеца си, загледа се през прозореца, а влакът излезе от тунела, спря на „Исландсторет“.

— И защо това?

— За котките ли? Не знам. Нещо са полудели.

— Всички? Наведнъж?

— Да. Що, по-разумно предположение ли имаш?

— Не. Гадини. Лаке сигурно е тотално съсипан.

— Ъхъ. Той и без това не беше съвсем наред. Особено напоследък.

— Така е. — Морган въздъхна. — Горкият Лаке. Би трябвало... хм, не знам. Да му помогнем някак.

— Ами на Виргиния?

— Да, да. Тя е пострадала, в болница. Какво сега? Ще полежи. Кофтито е за него, да седи там и... ми не знам, ама той беше направо... последния път, когато... за какво дърдореше? За върколаци?

— За вампири.

— Да. Това никак не подсказва, че е наред човекът.

Влакът спря на „Енгбюплан“. Щом вратите се затвориха, Морган каза:

— А така. Оттук нататък сме на един хал.

— Предполагам, че не се заяждат чак толкова, щом поне дотук ми важи билетът.

— Предполагай си. Ама не знаеш.

— Видя ли прогнозните резултати? За комунистическата партия?

— Да, да. До изборите има време. Маса хора тайно си остават социалдемократи по душа и гласуват по съвест, щом дойде време да пуснат бюлетината.

— Мислиш ли?

— Не. Знам го. В деня, когато комунистите изхвърчат от парламента, ще започна да вярвам във вампири. Макар че е ясно: винаги има умерени. Буман и компания, знаеш. Ето ти ги истинските кръвопийци... — и Морган подхвана любимата си тема.

Лари спря да го слуша някъде към Окесхув. Пред оранжерията стоеше самотен полицаи и гледаше към метрото. Лари леко се

притесни, че не си е доплатил за пътуването, но после се сети защо всъщност е там полицаят.

Служителят на реда впрочем изглеждаше доста отегчен. Лари се отпусна; в съзнанието му проникваха отделни думи от тирадата на Морган, докато влакът продължаваше напред към болницата „Сабатсберг“.

* * *

Осем без петнайсет и още никаква сестра.

Мръсносивата ивица на тавана беше изсветляла, а щорите пропускаха достатъчно светлина, за да се чувства като в солариум. Тялото на Виргиния гореше, пулсираше, но нищо повече. Нямахме и да има повече.

Лаке изсумтя на леглото до нея, премлясна насън. Беше готова. Ако можеше да натисне копче, за да повика сестра, щеше да го направи. Ръцете ѝ обаче бяха захванати с каиши и нямаше възможност.

Затова чакаше. Паренето по кожата беше мъчително, но не и непоносимо. Повече ѝ тежеше постоянното усилие да остане будна. Миг невнимание — и дишането ѝ спираше, съзнанието ѝ гаснеше и ѝ се налагаше да ококори очи и да разтърси глава, за да го пробуди.

Същевременно това принудително будуване беше добре дошло: пречеше ѝ да мисли. Цялата ѝ умствена енергия отиваше, за да се поддържа будна. Никакво място за колебание, разкаяние, алтернативи.

Точно в осем сестрата дойде.

Щом отвори уста да каже „добро утро“ или каквото там казваха сутрин, Виргиния изсъска:

— Шшшт!

Сестрата затвори уста с учудено изпуфкване, сбърчи вежди, приближи се до леглото ѝ в тъмното, наведе се над нея и каза:

— А как да...

— Шт! — пошепна Виргиния. — Извинете ме, не искам да го будя — посочи Лаке с глава.

Сестрата кимна, каза тихо:

— Добре, но само трябва да ви премеря температурата и да взема кръвна проба.

— Да, да. Но не бихте ли могли... най-напред да го изведете?

— Да го изведа? Да го събудя ли?

— Не. Не може ли да го изкарате с леглото?

Сестрата погледна към Лаке, сякаш да прецени дали това, което казва Виргиния, изобщо е физически възможно, после се усмихна, поклати глава и каза:

— Няма нищо, ще измерим температурата орално, така че да не ви се наложи да...

— Не е това. Не може ли просто... да го направите?

Сестрата хвърли поглед към часовника си.

— Извинявайте, но имам и други пациенти, които...

Виргиния изсъска колкото най-силно можеше да си позволи:

— Моля ви!

Сестрата се дръпна леко назад. Очевидно бе информирана за случилото се с Виргиния през нощта. Очите ѝ се спряха върху коланите, които стягаха ръцете на болната. Те явно я поуспокоиха и тя пак пристъпи към леглото. Този път ѝ заговори като на слабоумна.

— Проблемът е... че аз... че ние, за да ви помогнем, е необходимо малко...

Виргиния затвори очи, въздъхна, предаде се. После каза:

— Бихте ли вдигнали щорите?

Сестрата кимна и отиде до прозореца. През това време Виргиния изрита одеялото си и остана на леглото незавита. Затаи дъх. Затвори очи.

Всичко приключи. Сега *искаше* да се изключи. Опита да постигне състоянието, което се бе мъчила да не допусне. Не успя. Напротив, случи се нещо, за което често се говори: животът ѝ мина пред очите като на филм.

Птичето, което отглеждах в картонена кутия... ароматът на току-що изгладени чаршафи в пералното помещение... мама, наведена над канелените кифли... татко... димът от лулата му... Пер... селската къща... Ние с Лена и големият пачи крак, който намерихме онова лято... Тед с боровинково сладко по бузите... Лаке в гръб... Лаке...

Щората се вдигна с шумолене и море от огън заля Виргиния.

* * *

Оскар бе събуден от майка си в седем и десет, както обикновено. Стана и закуси, както обикновено. В седем и половина се облече и прегърна майка си за довиждане, както обикновено.

Чувстваше се както обикновено.

Е, изпълнен с безпокойство, с лоши предчувствия. Но дори това не бе чак толкова необичайно на тръгване за училище в началото на седмицата, след почивните дни.

Прибра в раницата си учебника по география, атласа и ненаписаното домашно, беше готов в осем без двайсет и пет. Имаше още петнайсет минути. Дали да не си напише домашното? Не. Не му се занимаваше.

Седна на бюрото си, загледа се в стената.

Това сигурно означава, че не е заразен? Или има инкубационен период? Не. Онзи... нали му се случи буквално за часове.

Не съм заразен.

Би трябвало да изпита радост, облекчение. Но не изпитваше. Телефонът звънна.

Ели! Нещо се е случило...

Той скочи, втурна се в коридора, хвана слушалката.

— Здравей!

— Тъъ... здрасти.

Татко. Обаждаше се татко му.

— Здравсти.

— Тъъ, значи си... вкъщи.

— Тъкмо тръгвам за училище.

— Ами тогава да не те... мама там ли е?

— Не, отиде на работа.

— Да, така си и мислех.

Оскар разбра. Затова звъни по толкова необичайно време, знае, че майка му не си е у дома. Баща му се покашля.

— Тъ, мислех си... за събота. Стана малко... неприятно.

— Да.

— Да. Каза ли на майка си за... това?

— Ти как мислиш?

Мълчание. Статичен пукот по десетте мили телефонни жици. Врани, накацали по тях, зъзнеци, докато човешките разговори протичат под крачетата им. Баща му пак се покашля.

— Ъ, обадох се за онези кънки, няма проблем. Твои са.

— Трябва да тръгвам.

— Да, разбира се. Приятно... приятно училище тогава.

— Да. Чао.

Оскар затвори телефона, взе си раницата и тръгна за училище.

Не изпитваше нищо.

Пет минути до началото на часа, много от съучениците му стояха в коридора пред класната стая. Оскар се поколеба за миг, после метна раницата на гръб и тръгна към вратата. Всички погледи се извърнаха към него.

Наказателен шпалир. Бой с пръчки.

Да, опасяваше се от най-лошото. Разбира се, всички знаеха какво се бе случило с Йони в четвъртък и макар да не го виждаше сред насъбралите се, в петък със сигурност са чули версията на Мике. А той беше тук с обичайното си идиотско подхилване.

Вместо да забави ход, готов за бягство, Оскар тръгна бързо към класната стая. Не усещаше нищо. Вече не му пукаше какво става. Не беше важно.

И ето: чудото се случи. Морето се раздели.

Групата пред класната стая се дръпна, отвори проход за Оскар чак до вратата. Всъщност той и не очакваше друго. Дали заради някаква сила, която излъчваше, или защото беше смрадлив парий — нямаше никакво значение.

Той просто беше друг сега. Те го усетиха и се отдръпнаха.

Оскар влезе в класната стая, без да поглежда никого. Седна на чина си. Чу гласове в коридора и след малко останалите се втурнаха в стаята. Юхан вдигна палец на минаване покрай чина му, Оскар сви рамене.

После дойде учителката, а пет минути след началото на часа се появи и Йони. Оскар очакваше той да е с някаква превръзка на ухото, но не, нямаше. Ухото му беше червено, подуто и сякаш не принадлежеше към главата му.

Йони седна на мястото си. Не погледна нито към Оскар, нито към някой друг.

Срамува се.

Да, така беше. Оскар извърна глава към Йони, който извади от чантата си албум за снимки и го пъкна под чина. Видя и как бузите му пламнаха в тон с ухото. Оскар понечи да му се изплези, но се отказа.

Детинщина.

* * *

В понеделник Томи започваше училище в девет без петнайсет, затова Стафан стана в осем и изпи едно бързо кафе, преди да слезе да си поговори сериозно с младежа.

Ивон вече бе отишла на работа; самият Стафан трябваше да се яви в Юдарн в девет часа, защото претърсването на гората продължаваше, макар и вече доста по-анемично. Със сигурност щеше да е безрезултатно.

Е, доста приятно беше да се работи навън, а и времето се случи хубаво. Той изплакна чашата на мивката, замисли се за миг, после отиде да си облече униформата. Поколеба се дали да не слезе при Томи по домашному, за да си поговори с него като обикновен човек, така да се каже. Но строго погледнато, това си беше случай на вандализъм, а и униформата допринасяше за авторитета му, какъвто бездруго не му липсваше, но... да.

Пък и щеше да е по-практично да е готов облечен, нали след това отива на работа. Така че Стафан нахлузи служебната униформа, зимното яке, провери в огледалото какво впечатление прави и одобри. След това взе ключа за мазето, който Ивон му бе оставила на кухненската маса, излезе, затвори вратата, провери бравата (професионално изкривяване) и слезе по стълбите, отключи вратата на мазето.

Колкото до професионалните изкривявания...

Нещо не беше наред с бравата. Никакво усилие за превъртането на ключа — вратата просто се отвори. Той се наведе, провери механизма.

Аха. Хартиено топче.

Обирджийска класика: под някакъв претекст посещават дадено място, което са си набелязали, манипулират ключалката, после остава само собственикът да не забележи нищо на излизане.

Стафан извади шилото на джобното си ножче, изчовърка топчето.

Томи, разбира се.

Не му дойде на ум да се замисли защо Томи ще разваля ключалката на вратата, за която има ключ. Той е крадец, а това тук си беше престъпен трик. Значи е Томи.

Ивон му беше обяснила кое маже е тяхното и докато вървеше в нужната посока, Стафан подготвяше мислено своята реч. Беше възнамерявал да се държи приятелски, да подходи деликатно, но това с бравата пак го ядоса.

Смяташе да обясни на Томи — да обясни, не да заплашва — за поправителното училище, социалните служби, наказателната отговорност и т.н. Така че да разбере по какъв път е кривнал.

Вратата на мазето им зееше отворена. Стафан надникна вътре. Хм, да. *Лисугерът се е измъкнал от дупката.* Но видя петната. Клекна, прокара пръст.

Кръв.

Юрганът на Томи беше на дивана, по него също имаше пръски. А подът — когато очите му се адаптираха, — видя, че подът беше целият в кръв.

Той отстъпи назад ужасен.

Тук беше... местопрестъпление. Вместо речта, която се канеше да държи, в главата му се заразливта правилникът за подхождане към местопрестъпленията. Знаеше го наизуст, но докато търсеше инструкцията — *задължения за опазване на местопрестъплението, за запазване на следите, доказателствата, неотложни действия* — дочу зад себе си слабо бърбене. Бърбене и приглушени удари.

През колелата на скривалището беше прокаран кол. Той отиде до вратата да чуе. Да. Бърбенето и звуците идваха оттам. Звучеше почти като... литургия. Религиозна служба, чиито думи не можеше да разбере.

Сатанисти...

Абсурдна мисъл, но като се загледа в кола на вратата, всъщност го хвана страх заради онова, което се виждаше на върха. Тъмночервени

ивици, които се точеха от острието. Така, точно така изглеждаха ножовете, използвани за насилствени деяния и с вече засъхнала кръв по тях.

Бъбренето вътре продължаваше.

Да извикам подкрепление?

Не. Там вътре може би ставаше престъпление, което може да се извърши, докато изтича горе да позвъни. Ще трябва да се справи сам.

Откопча кобура, за да има бърз достъп до пистолета, хвана палката. С другата ръка извади от джоба си носна кърпа, внимателно обхвана с нея кола и взе да го издърпва от колелата, като се ослушваше дали стърженето му няма да предизвика някаква промяна, някакво действие вътре в помещението.

Не. Литургията и ударите продължаваха.

Колът бе изваден. Подпря го до стената, за да не повреди евентуални отпечатъци от ръце и пръсти.

Знаеше, че носната кърпа не гарантира запазването на отпечатъците, затова вместо да хване колелата, той подпря с два пръста вътрешната ос и завъртя.

Колелото се задвижи. Стафан облиза устни. Усети гърлото си пресъхнало. Завъртя и второто колело докрай и вратата се откряна.

Сега чу думите. Беше песничка. Гласът — писклив, накъсан шепот:

*Двеста седемдесет и четири слона минават
със въздишка по тънка-тънка ниш-(Тун)-кааа!
И сторило им се голям купон,
отишли да вземат още един слон!
Двеста седемдесет и пет слона минават
със въздишка по тънка-тънка ниш-(Тун)-кааа!
И сторило им се голям купон...*

Стафан протегна палката и побутна вратата с нея.

Видя.

Нещото, зад което бе коленичил Томи, трудно можеше да се оприличи на човешко тяло, ако от него не стърчеше ръка, наполовина

отделена от торса. Гърдите, коремът и лицето бяха купчина месо, вътрешности и строшени кости.

Томи държеше с две ръце четириъгълен камък, който на определено място от песничката забиваше в останките, размазани до такава степен, че камъкът влизаше през тях и се удряше в пода, и пак се вдигаше, и на нишката се качваше поредният слон.

Стафан не беше сигурен дали това е Томи. Самото това същество, което удряше с камъка, беше толкова оплискано с кръв и парцали от плът, че трудно можеше да... Стафан почувства, че ще повърне. Преглътна киселото гадене, което се надигна от стомаха му, сведе очи, за да не вижда, и видя до прага калаено войниче. Не. Беше стрелец с пистолет. Позна го. Лежеше така, че пистолетът сочеше към тавана.

Къде му е основата?

И разбра.

Свят му се зави и забравил за пръстовите отпечатъци и събирането на улики, той опря ръка на касата на вратата, за да не падне, а песничката продължаваше:

*Двеста седемдесет и седем слона минават
със въздишка по тънка-тънка...*

Явно никак не беше добре, халюцинираше. Стори му се, че вижда... да, виждаше съвсем ясно как човешкият труп на пода между всеки два удара... се движеше.

Опитваше се да се изправи.

* * *

Морган дърпаше толкова дълбоко от цигарата, че когато угаси фаса в лехата пред входа на болницата, на Лари му оставаше половината. Морган пъхна ръце в джобовете, направи няколко крачки по паркинга, изпсува, когато стъпи в кишеста локва и чорапът му се намокри през дупката на подметката.

- Лари, имаш ли някви кинти?
- Както знаеш, аз съм с инвалидна пенсия и...
- Знам де! Та имаш ли кинти?
- Защо? Не давам назаем, ако...
- Не, не, не! За Лаке. Ако го зарадваме с... нали знаеш.

Лари се изкашля и укорително погледна цигарата си.

- Какво... ще му олекне ли?
- Да.
- Ами... не знам.

— К'во не знаеш? Дали ще му олекне? Защото нямаш кинти или защото си стиснат и не ти се дават?

Лари въздъхна, закашля се от поредното дръпване, изкриви лице и угаси цигарата с крак. После вдигна фасата и го пусна в саксия с пясък, погледна си часовника.

- Морган, осем и половина сутринта е.
- Да де, след няколко часа. Като отворят.
- Добре, ще видим.
- Значи ти се намират кинти.
- Няма ли да влизаме вече?

Минаха през въртящата се врата. Морган среса с пръсти косата си и закрачи към жената на рецепцията, за да се информира къде е Виргиния, а Лари се спря да погледа декоративните рибки, които се лутаха сънливо в голям бълбукащ цилиндър.

Морган дойде след минута, изтръскваше кожената си дреха, сякаш нещо бе полепнало по нея:

- Тъпа квачка! Не иска да каже.
- Е, би трябвало да е в интензивното.
- Там не пускат ли да се влиза?
- Пускат понякога.
- Гледай ти, колко си бил наясно!
- Наясно съм.

Тръгнаха към интензивното отделение, Лари знаеше пътя.

Много от „познатите“ му лежаха или бяха лежали в болница. Понастоящем само в „Сабатсберг“ имаше двама, без да се брои Виргиния. Морган подозираше, че с хора, които Лари бе срещал бегло, той се поопознаваше или направо ставаха приятели едва когато те

попаднела в болница. Тогава се сдушваше с тях и ходеше да ги навестява.

Защо го правеше — да, точно това се канеше да го попита Морган, когато стигнаха вратите на интензивното, бутнаха ги и зърнаха Лаке в дъното на коридора. Седеше в кресло само по долни гащи. Ръцете му стискаха страничните облегалки, а той се взираше в стаята отсреща — там трескаво влизаха и излизаха някакви хора.

Морган подуши въздуха.

— Мамка му, да не ги кремират още тук? — и се засмя. — Проклетите умерени. Сигурно са мерки за намаляване на разходите. Нека болницата има грижата за...

Млъкна, когато стигнаха до Лаке. Лицето му беше прежълтляло, очите — зачервени, невиждащи. Морган усети нещо нередно и остави Лари да започне. Него не го биваше за такива работи.

Лари се приближи до Лаке, сложи ръка на рамото му.

— Здравей, Лаке. Как си?

Суетня в съседната стая. Прозорците, които се виждаха от вратата, зееха широко отворени, но въпреки това в коридора се усещаше кисела миризма на пепел. В стаята беше задимено и някакви хора си говореха на висок глас, жестикулираха. Морган долови думите „отговорност на болницата“ и „трябва да се помъчим да“...

Нататък не чу, защото Лаке извърна глава, втренчи се в тях, все едно бяха двама непознати, и каза:

— ... Трябваше да се досетя...

Лари се надвеси над него.

— За кое е трябвало да се сетиш?

— Че ще се случи.

— Какво се е случило?

Очите на Лаке се проясниха, той погледна към стаята, която плуваше в мъгла и беше като неистинска, и отвърна просто:

— Тя изгоря.

— Виргиния?

— Да. Тя изгоря.

Морган направи няколко крачки към стаята, надзърна вътре. Пресрещна го възрастен мъж с авторитетен вид.

— Извинете, но това тук не е цирк.

— Не, не. Аз само...

Морган беше на път да изтърси нещо остроумно, например, че си търси боата, но се въздържа. Във всеки случай бе успял да види. Две легла. Едното с намачкани чаршафи и изритано настрана одеяло, сякаш някой бе изскочил от него много бързо.

Другото бе покрито с дебело тъмносиво одеяло от долния край чак до възглавницата. Дървената табла в горната част на леглото бе потъмняла от черни сажди. Под одеялото се различаваха очертанията на невъобразимо слаб човек. Глава, гръден кош, таз — единствено това се виждаше. Останалите очертания бяха като гънки по самата завивка.

Морган разтърка очи с такава сила, че очните му ябълки потънаха някой и друг сантиметър навътре в черепа.

Вярно е. По дяволите, вярно е!

Огледа се в коридора с кого да сподели изумлението си. Забеляза старец, подпрян на количка за ходене, за която бе закачена система. Той също опитваше да надзърне в стаята. Морган направи крачка към него.

— К'во гледаш, дядка? Искаш ли да ти сритам проходилката?

Старецът тръгна да отстъпва назад стъпка по стъпка. Морган сви юмруци, овладя се. После си спомни нещо, което бе видял в стаята, завъртя се рязко и се върна там.

Онзи, който преди малко го бе изгонил, тъкмо излизаше.

— Извинете, но...

— Да, да, да... — Морган го избута от пътя си — Само да взема дрехите на авера, ако няма проблем. Или си мислите, че трябва да седи отвън гол цял ден, а?

Човекът скръсти ръце, остави го да мине.

Морган събра дрехите на Лаке от стола до разбутаното легло и хвърли поглед към другото. Изпод одеялото се подаваше обгоряла ръка с разтворени пръсти. Беше неразпознаваема, но той позна пръстена. Златен със синьо камъче, пръстенът на Виргиния. Преди да извърне глава, Морган успя да забележи, че китката бе пристегната с кожен ремък.

Човекът стоеше на вратата със скръстени ръце.

— Доволен?

— Не. Защо, по дяволите, е вързана?

Онзи само поклати глава.

— Може да предадеш на приятеля си, че от полицията ще дойдат всеки момент и вероятно ще искат да разговарят с него.

— Че защо?

— Не знам. Аз не съм полицай.

— Така ли? Да не повярваш.

С общи усилия успяха да облекат Лаке в коридора и тъкмо приключваха, когато пристигнаха двама комисари. Лаке не беше контактен, но сестрата, която бе вдигнала щорите, се владееше поне дотолкова, че да ги увери: той нямал нищо общо с цялата работа. Още спял, когато... се започнало.

Колегите се притекоха да я успокояват. Лари и Морган изведоха Лаке от болницата.

Щом излязоха през въртящите се врати, Морган вдъхна дълбока глътка студен въздух и каза:

— Не, трябва да се облекча — наведе се над лехите и повърна върху голите храсти остатъците от вчерашната вечеря, примесени със зелена слуз.

Когато приключи, изтри устата си и избърса ръка в панталона. После я вдигна като доказателство и каза на Лари:

— Сега вече трябва да отпуснеш кинти, мътните те взели!

Добраха се до Блакеберг и Морган получи от Лари сто и петдесет крони да купи алкохол, а той самият заведе Лаке в дома си.

Лаке се остави да бъде воден. Не отрони нито звук по време на пътуването в метрото.

В асансьора към апартамента на Лари на шестия етаж във високия блок той заплака. Не тихо и кротко, не, ревеше като дете, но още по-силно. Щом Лари отвори вратата на асансьора и го изтика на площадката, воят му се усили, отекина в бетонните стени. Ревът на Лаке, всевековна бездънна печал, изпълни всички етажи на блока, проникваше през пощенски процепи, ключалки, превърна сградата в гробница на любовта и надеждата. Лари се стресна: никога не бе чувал подобно нещо. Човек не плаче така. Не може да плаче така. От такъв плач се умира.

Съседите. Ще си помислят, че го коля.

Лари се засуети с ключовете си, а цялото човешко страдание, хилядолетни разочарования и безпомощност, намерили за момента канал през крехкото тяло на Лаке, продължаваха да се изливат от него.

Ключът влезе в ключалката и със сила, каквато дори не подозираше у себе си, Лари едва ли не *внесе* Лаке в апартамента и затвори вратата. Той продължаваше да се дере — изглежда, въздухът в дробовете му нямаше край. По челото на Лари изби пот.

Какво, по дяволите да... да...

В паниката си направи това, което бе виждал по филмите. Удари му шамар, уплаши се от острото плясване и съжали още в същия момент. Това обаче подейства.

Изведнъж Лаке млъкна, втрени се в него с безумни очи и Лари помисли, че ще си върне с удар в лицето. После погледът на Лаке омекна, той отвори и затвори уста, сякаш се давеше за въздух, и каза:

— Лари, аз...

Лари го прегърна. Лаке опря буза на рамото му и се разтrese от плач. След малко краката на Лари вече се огъваха. Опита да се измъкне от прегръдката, за да седне на стола в антрето, но Лаке се бе вкопчил в него и го последва. Лари се свлече на стола, а Лаке се приземи и главата му се плъзна в скута на приятеля.

Лари го погали по косата, не знаеше какво да каже. Само прошепна:

— Няма... няма...

Краката на Лари вече започваха да изтръпват, когато настъпи промяна. Плачът утихна, превърна се в тих хленч, Лари усети как ченето на Лаке се стегна, той вдигна глава, избърса си сополите с ръкава и заяви:

— Ще го убия.

— Кого?

Лаке сведе очи, опря поглед в гърдите на Лари и кимна.

— Ще го убия. Няма да го оставя да живее.

* * *

В голямото междучасие в девет и половина Стафе и Юхан дойдоха при Оскар, казаха „супер си“ и „баси колко яко“. Стафе го

почерпи с дъвчащи бонбони във вид на автомобилчета, а Юхан го пита дали не иска някой път заедно да събират празни бутилки.

Никой не го блъскаше, нито си запушваше носа, щом Оскар се приближеше. Дори Мике Сисков се подсмихна, кимна му одобрително, сякаш бе разказал някоя забавна история, когато се засякоха в коридора пред стола.

Сякаш всички бяха очаквали да направи точно това и сега, щом го бе извършил, той вече ставаше един от тях.

Проблемът беше, че не бе способен да се наслади. *Констатива* промяната в поведението им, но тя не го засягаше. Не го бият, да. Но ако някой опиташе да го удари, той щеше да отвърне. Мястото му не беше тук.

В часа по математика Оскар вдигна очи от учебника, погледна класа, с който учеше от шест години. Седяха, навели глави над задачите, дъвчеха си моливите, изпращаха си бележки, подхилкваха се. И си помисли: *Та те са... деца.*

И той самият беше още дете, но...

Нарисува кръст в учебника, преправи го на бесилка с примка.

Аз съм още дете, но...

Нарисува влак. Кола. Лодка.

Къща. С отворена врата.

Безпокойството му растеше. В края на часа вече не го свърташе, тропаше с крака, барабанеше с пръсти по чина. Учителката учудено извърна глава към него и го помоли да пази тишина. Оскар се опита, но скоро безпокойството надви, дръпна конците му на марионетка и краката му се задвижиха от само себе си.

Докато стане време за последния час, физическо, той вече не издържаше. В коридора възложи на Юхан:

— Кажй на Авила, че съм болен, става ли?

— Ще бягаш ли?

— Не си нося екипа.

Вярно беше: сутринта си забрави дрехите за физическо, но не затова се налагаше да избяга от час. На път за метрото видя класа строен в редица. Томас извика след него „ууу“.

Сигурно щеше да го изпорти. Нямаше значение. Абсолютно никакво.

Гълъбите се разхвърчаха на сиви ята, когато той профуча през площада във Велингбю. Някаква жена с детска количка сбърчи осъдително нос: колко е невнимателен с птиците. Той обаче бързаше и всичко, което го разделяше от целта, беше просто пречка на пътя му.

Спря пред магазина за играчки, погледна витрината. Смърфове, подредени в сладникав пейзаж. Твърде голям е за такива работи. В един кашон у дома имаше фигурки на екшън герои, доста си играеше с тях като малък.

Преди някоя и друга година.

Дръпна вратата на магазина и го посрещна електронен звън. Мина по тесен коридор между рафтове, отрупани с пластмасови кукли, войничета и кутии с модели за сглобяване. Най-близо до касата имаше калъпи за леене на калаени войници. Калаят се вземаше на касата.

Това, което му трябваше, беше изложено на самия щанд.

Да, *фалшивите* бяха наредени под пластмасовите кукли, но оригиналите в опаковка с подписа на Рубик се пазеха бдително тук. По *деветдесет и осем* крони парчето.

Зад щанда стоеше нисък възпълен мъж с усмивка, която Оскар би определил като „угодническа“, ако знаеше тази дума.

— Така... нещо специално ли търсим?

Оскар знаеше, че кубчетата са до касата, и си беше подготвил план.

— Да. Търся боички. За калаени войничета.

— Да! — човекът посочи редиците миниатюрни бурканчета, наредени зад него.

Оскар се наведе напред, подпря пръстите на едната си ръка на щанда точно пред кубчетата, с палеца придържаше отворена раницата си. Престори се, че търси сред цветовете.

— Златиста. Имате ли?

— Златиста, разбира се.

Щом се обърна, Оскар дръпна едно кубче, пусна го в раницата и едва успя да върне ръката си в същата позиция, когато човекът сложи две бурканчета на щанда. Сърцето на Оскар помпаше горещина към бузите и ушите му.

— Матова или металик?

Продавачът го погледна и Оскар усети как цялото му лице се е превърнало в предупредително табло, на което светеше: „Аз съм крадец“. За да не бие на очи с руменината си, той се наведе над боичките и отвърна:

— Металик... май е по-хубава.

Имаше двайсет крони. Боята струваше деветнайсет. Продавачът му я подаде в малко пликче, което той смачка в джоба на якето си, за да не си отваря раницата.

Навън изпита обичайната еуфория, но по-силна от друг път. Тръгна си като освободен роб, току-що избавен от веригите си. Не издържа, притича до паркинга и скрит между две коли, отвори опаковката и извади кубчето.

Беше доста по-тежко от неговия фалшификат. Редичките се плъзгаха като по сачмени лагери. Може би си бяха сачмени лагери? Хм, нямаше намерение да го разглобява, за да провери, рискуваше да го развали.

Опаковката се превърна в грозна кутийка от прозрачна пластмаса, след като вече бе извадил кубчето, и той я хвърли в кофа за боклук на излизане от паркинга. Беше по-добре само така. Прибра кубчето в джоба на якето си, за да може да си го гали, да усеща тежестта му в ръката си. Беше хубав подарък, прекрасен... подарък за сбогом.

Спря се в метростанцията.

Ами ако Ели си помисли... че аз...

Да. Че той, като му прави подарък, всъщност му показва, че е съгласен със заминаването му. Ето ти подарък за сбогом и прав ти път. А не беше така. Никак не му се искаше да...

Плъзна поглед и видя павилиона за вестници. „Експресен“. На цялата първа страница имаше голяма снимка на онзи, дето бе живял с Ели.

Оскар отиде и разлисти вестника. Пет страници бяха посветени на лова в гората Юдарнскуген... ритуалния убиец... подробности за миналото му и после: още една страница, където бе отпечатана снимката. Хокан Бенгтсон... Карлстад... неизвестно местонахождение в продължение на осем месеца... умоляват се гражданите... ако някой е виждал...

Сърцето му се сви от тревога.

Ако някой знае къде е живял...

Лелката от гишето се подаде на прозорчето.

— Ще купуваш ли?

Оскар поклати глава, остави вестника. И се затича. Чак долу на перона се сети, че не бе показал талона си на кондуктора. Пристъпваше от нетърпение, загриза кокалчето на юмрука си, очите му се насълзиха.

Хайде, идвай, влакче миличко, хайде...

* * *

Лаке се бе отпуснал на дивана, гледаше с присвити очи към балкона, където Морган безуспешно се опитваше да примами една червенушка, кацнала на съседния парапет. Залязващото слънце беше точно зад него и разгръщаше светъл ореол около главата му.

— Ела, ела. Не се бой!

Лари седеше на фотьойла, зяпаше лениво някакъв курс по испански. Неестествени хора в нагласени ситуации се движеха по екрана и водеха следния диалог: „Yo tengo un bolso.“^[1] — „Qué hay en el bolso?“^[2]

Морган наведе глава и слънцето блесна в очите на Лаке, той замижа, чу Лари да се упражнява:

— Ke haj en el balsa.

Апартаментът миришеше на непроветрено от цигарения дим и прахта. Бутилката беше изпита и оставена празна на холната масичка до препълнения пепелник. Лаке се вгледа в обгорените петна от цигари по масичката, те се плъзгаха пред очите му като кротки бръмбарчета.

— Ona kamisa y pantalanes^[3].

Лари се изкиска:

— Панталонес.

Не му повярваха. Тоест да, повярваха, но отказваха да приемат случилото се в неговата версия.

— Спонтанно самозапалване — каза Лари, а Морган го накара да го изговори на срички.

Спонтанното самозапалване е точно толкова научно доказано, колкото и вампирите. Ще рече, никак.

Но предпочетоха да приемат безумното му обяснение с минимум намеса. Без намерение да го подкрепят. Морган изслуша съсредоточено разказа на Лаке за случилото се в болницата, но като се стигна до идеята да унищожат причинителя на всичко това, гой заяви:

— Какво искаш — да станем ловци на вампири? Ти, аз и Лари. Да грабнем колове и кръстове и... Не, извини ме, Лаке, ама ми е малко... трудно да си го представя, така де.

А реакцията на Лаке при вида на недоверчивите им, дистанцирани лица беше:

Виргиния щеше да ми повярва.

И отново го прониза болка. Той самият не бе ѝ повярвал и ето че тя... Би предпочел да прекара години в затвора за евтаназия, отколкото да живее цял живот с тази неизличима сцена.

Тялото ѝ се гърчи в леглото, кожата ѝ почернява, дими. Болничната ѝ нощница се замята, триъгълникът ѝ се заголва. Тръбната конструкция на леглото дрънчи от конвулсиите ѝ, когато бедрата ѝ започват да подскачат в безумен акт с невидим любовник, горят, тя крещи, стаята се изпълва с мирис на опърлено, на изгорено, ужасените ѝ очи се взират в моите, след миг се нажежават, побеляват, пукат се...

Лаке изпи повече от половината бутилка. Морган и Лари не го спряха.

— ... Панталонес.

Лаке опита да стане от дивана. Главата му тежеше. Той се подпря на масичката, надигна се тромаво. Лари скочи да му помогне.

— Лаке, да беше поспал малко.

— Не, трябва да се прибирам.

— Че какво ще правиш у вас?

— Трябва... имам да свърша нещо.

— Да не е свързано с онова... за което говореше?

— Не, не.

Морган влезе от балкона, когато Лаке се затътри към антрето.

— Ехо! Накъде така?

— Прибирам се.

— И аз идвам.

Лаке се извърна, помъчи се да запази равновесие, да си придаде по-трезвен вид. Морган отиде до него, готов да го хване, ако залитне. Лаке поклати глава, потупа го по рамото.

— Искам да остана сам, разбери. Искам да остана сам. Това е.

— Ама ще можеш ли да се справиш?

— Ще се оправя.

Лаке взе да кима, не можеше да спре, наложи си да прекрати това клатене на главата, за да се махне оттам, излезе в антрето, обу се и си облече палтото.

Знаеше, че е доста пиян, но му се беше случвало толкова пъти, че беше развил един вид рутина, сякаш освобождаваше движенията си от мозъка и ги пускаше на автопилот. Би могъл дори да поиграе на микадо, без ръката му да трепне — поне някое време.

Откъм стаята чу гласовете на приятелите си.

— Дали не е по-добре да?...

— Не. Щом така казва, трябва да го уважим.

Излязоха в антрето да го изпратят. Прегърнаха го малко непохватно. Морган хвана ръцете му, наведе глава, за да го погледне в очите:

— Но без глупости, нали? За всичко можеш да разчиташ на нас, знаеш го.

— Да, да. Не, не.

Долу пред входа се спря за миг, погледна към слънцето, спряло над върха на един бор.

Никога повече няма да мога... слънцето...

Смъртта на Виргиния, начинът, по който бе умряла, тежеше като олово в гърдите му на мястото, където преди беше сърцето му, превиваше го с бремето си. Следобедната светлина навън му се виждаше като подигравка. Минувачите, които се движеха спокойно под слънцето... подигравка. Гласовете. Говореха си за ежедневни неща, сякаш нямаше опасност... Навсякъде, по всяко време...

И вас може да нападне.

До будката стоеше някакъв човек, подпрян пред прозорчето, говореше си с продавача. Лаке видя как от небето пада нещо черно, вкопчва се в гърба му...

По дяволите...

Спря се пред изложените вестници, премигна, помъчи се да види ясно снимката най-отпред. Ритуалният убиец. Лаке изсумтя презрително. Нали знаеше каква е истината. Но...

Разпозна лицето. Това беше...

В китайския. Онзи, дето... го почерпи с уиски. Как така...

Той пристъпи напред, разгледа снимката по-внимателно. Ами да. Определено беше той. Същите събрани очи, същите... Лаке сложи ръка на устата си, притисна устни с пръсти. Картините се завихриха, опита се да ги осмисли.

Бе седял да се черпи с убиеца на Йоке. Убиецът на Йоке бе живял съвсем близо до него, едва ли не в съседния вход. Поздрави го на няколко пъти, дори...

Но той не беше извършителят, нали...

Глас. Каза нещо.

— Здравсти, Лаке. Да не ти е познат?

Продавачът и онзи отвън го гледаха. Отвърна „да“ и продължи към двора си.

Светът изчезна. Виждаше входа, от който бе излизал този човек. Затъмнените прозорци. Ще проучи тая работа. Ще я проучи.

Краката му добиха сила, гръбнакът му се изправи, оловото стана камбана, тревожните ѝ удари разтърсваха тялото му.

Ето ме, идвам. Сега ще видиш ти! Идвам.

* * *

Влакът спря на Рокста, а Оскар беше прехапал устни от нетърпение, паника; стори му се, че вратите останаха отворени твърде дълго. Когато високоговорителите избръмчаха, той дори си помисли, че машинистът ще обяви престой тук, но — ВНИМАНИЕ, ВРАТИТЕ СЕ ЗАТВАРЯТ — и влакът потегли от станцията.

Нямаше никакъв друг план, освен да предупреди Ели: всеки по всяко време можеше да се обади в полицията и да съобщи, че е видял човека. В Блакеберг. В този блок. В този вход. В този апартамент.

Какво ще стане, ако полицията... ако разбият вратата... банята...

Влакът затрополи по моста и Оскар погледна през прозореца. Долу, при „будката на любовника“ видя двама и полузакрити зад единия, мярна вестници със снимката. Единият човек бързо си тръгна от будката.

Който и да е. Всеки би могъл да знае. Той може да знае.

Още когато влакът започна да забавя ход, Оскар вече беше застанал до вратата и пъхна пръсти между гумените ленти, сякаш по този начин щеше да се отвори по-бързо. Опря горещото си чело на стъклото, то приятно го охлади. Спирачките заскърцаха, а машинистът трябва да се бе заплеснал, защото едва сега прозвуча:

СЛЕДВАЩА СТАНЦИЯ „БЛАКЕБЕРГ“.

Йони стоеше на перона. С Томас.

Не. Не, не, не! Махайте се!

Щом влакът спря с поклащане, погледите на Оскар и Йони се срещнаха. Йони опули очи и каза нещо на Томас точно когато със свистене се отваряха вратите.

Оскар се напрегна, изхвърча навън и се втурна да тича.

Томас вдигна дългия си крак, спъна го и той падна по очи, одра си дланите о пода на перона. Йони го възседна.

— Бързаш ли за някъде?

— Пусни ме! Пусни ме!

— Че защо?

Оскар затвори очи, сви юмруци. Пое си няколко пъти въздух, доколкото бе възможно с тежестта на Йони върху гърба му, и рече в посока към бетонния под:

— Правете каквото ще правите. И ме пуснете.

— Добре.

Хванаха го за ръцете, вдигнаха го на крака. Оскар видя часовника на станцията. Два и десет. Стрелката на секундите се движеше насечено по циферблата. Оскар стегна мускулите на лицето и корема си, за да стане на камък, неуязвим за ударите.

Само да стане бързо.

Започна да се съпротивлява едва когато разбра какво са намислили. Само че и двамата по някакво безмълвно споразумение бяха извили назад ръцете му и при всяко движение той изпитваше чувството, че ще се счупят. Избутаха го до другия край на перона.

Няма да посмеят. Не е възможно...

Но Томас беше луд, а Йони...

Опита да се спре с пети, но краката му се влачеха и танцуваха по перона, докато Томас и Йони го мъкнеха към бялата ограничителна линия, пред бездната на релсите.

Косата отляво го гъделичкаше по ухото, трептеше от въздушния поток откъм тунела, откъдето идваше влакът от центъра. Релсите завънтяха, а Йони прошепна:

— Сега ще умреш, нали ти е ясно?

Томас се изкикоти, стисна ръката му още по-силно. На Оскар му причерня: *ще го направят*. Наведоха го над края на платформата.

Фаровете на приближаващия се влак метнаха стрели студена светлина по релсите. Оскар изви глава наляво и видя фучащия откъм тунела влак.

ТУУУУТ!

Свирката изрева и сърцето на Оскар подскочи в предсмъртен тласък, в същия миг той се напика и последната му мисъл беше:

Ели!

— когато го дръпнаха назад и всичко стана зелено пред очите му от преминаващия влак на половин педя от него.

Лежеше по гръб на перона, от устата му излизаше пара. Мокротата на панталона ставаше все по-студена. Йони клекна до него.

— За да схванеш. Какво може да стане. Разбра ли?

Оскар кимна автоматично. Само да свършва. По придобит вече навик Йони опипа внимателно нараненото си ухо, усмихна се. След това подложи ръка под брадичката му и му стисна бузите.

— Квичи като прасе, щом разбираш.

Оскар заквича. Като прасе. Те се разсмяха, и двамата. Томас каза:

— Преди го биваше повече.

Йони кимна.

— Май ще трябва да му опресним уменията.

Влакът от другата страна пристигна. И го зарязаха. Оскар полежа малко, чувстваше се кух. После над него се появи лице. Лелка. Тя му протегна ръка.

— Видях, миличък. Трябва да се оплачеш в полицията, това си беше...

Полицията!

— ... опит за убийство. Дай да ти помогна, аз...

Оскар се изправи, без да обръща внимание на ръката ѝ. Докато се мъкнеше към вратите и нагоре по стъпалата, той още чуваше гласа ѝ зад гърба си:

— Добре ли си...

* * *

Ченгетата.

Лаке се сепна, щом влезе в двора и видя полицейската кола горе на възвишението. До нея стояха двама полицаи, единият записваше нещо в бележника си. Заподозря, че и те търсят същото, но не са много информирани. Полицайте не забелязаха как се бе поколебал, затова продължи към първия вход.

Никое от имената на таблото не му говореше нищо, но нали знаеше: горе вдясно. До вратата за мазето се търкаляше бутилка спирт за горене. Той се спря, загледа я, сякаш тя можеше да му даде някаква насока как да действа.

Спирт за горене. Виргиния изгоря.

И дотук. Усещаше само ледена ярост, продължи нагоре по стълбите. Чувстваше промяна: сега разумът му беше трезв, но тялото не се подчиняваше. Краката му се хлъзгаха, но стъпалата и му се наложи да се хване за парапета, за да се катери по стълбите, а през това време мислено подреждаше нещата:

Влизам. Намирам го. Забивам му нещо остро в сърцето. После изчаквам ченгетата.

Спря се пред вратата без табелка, без име.

И как, по дяволите, влизам?

Той протегна ръка и просто тъй натисна дръжката. А вратата се отвори към някакво празно жилище. Никакви мебели, килими, картини. Никакви дрехи. Той облиза устни.

Духнал е. Тогаво няма какво да...

На пода в коридора видя други две бутилки технически спирт. Опита се да проумее какво може да значи това. Че съществото пие... не. Че...

Означава, че някой скоро е бил тук. Иначе онази бутилка нямаше да е още долу.

Да.

Той влезе, спря се в коридора и се послуша. Нищо не чу. Направи кръгче из апартамента, видя одеяла на прозорците в стаите, разбра. Беше на правилното място.

Накрая се спря пред вратата на банята. Натисна дръжката. Заключено. Тази ключалка обаче не можеше да му се опре, само се нуждаеше от отвертка или нещо от този род.

Отново се концентрира. Трябваше да действа сега, не да мисли. Замислеше ли се, можеше да се разколебае, а не беше време за колебания. Така че: действай.

Заиздърпва кухненските чекмеджета. Намери нож. Отиде до банята. Пъкна острието във винта на ключалката и завъртя обратно на часовниковата стрелка. Ключалката се отвори, той бутна вратата. Вътре беше тъмно като в рог. Потърси ключа за лампата, намери го. Светна.

Боже! Това е...

Кухненският нож падна от ръката на Лаке. Ваната пред краката му бе наполовина пълна с кръв. На пода се въргаляха няколко големи пластмасови туби, по прозрачните им стени се виждаха червени ивици. Ножът иззвънтя върху плочките.

Езикът му залепна за небцето, когато се наведе, за да... за какво? За да... *провери...* да пипне. Даже по-примитивно: магията на такива количества кръв... да потопи ръка в кръвта, да...

умие ръцете си в кръв.

Докосна с пръсти неподвижната тъмна повърхност, потопи ги. Пръстите му сякаш бяха отрязани, изчезнаха. Той със зяпнала уста продължи в дълбочина, докато ръката му се натъкна...

Изкрещя, дръпна се назад.

Извади рязко ръката си от ваната, наоколо се разлетяха капки кръв, пръснаха по тавана, по стените. Той инстинктивно притисна с ръка устата си. Осъзна какво прави, когато усети нещо сладникаво, лепкаво. Плю, избърса си ръката в панталона, затули устата си с другата, чистата ръка.

Някой има там... вътре.

Да. Под пръстите си бе усетил корем. Корем, който изпружинира под ръката му, преди да я отдръпне. За да прогони отвращението, затърси с очи по пода, откри кухненския нож, пак го взе в ръка, стисна дръжката му.

Какво, по дяволите...

Ако беше трезвен, сигурно щеше да се махне оттук. Да се махне от това тъмно езеро, което можеше да крие какво ли не под своята отново неподвижна, гладка като огледало повърхност. Разфасовано тяло например.

Коремът може би е... може би е корем...

Но алкохолът потискаше страха и като видя тънкия синджир, който се спускаше в това тъмно нещо, той протегна ръка и го издърпа.

Там долу каналът се отвори, тръбите забълбукаха, а на повърхността се образува малък водовъртеж. Той коленичи пред ваната, облиза устни. Усети с езика кисел вкус, изплю се на пода.

Нивото бавно спадаше. Покрай горния ръб на ваната остана ясно очертана ивица от по-тъмно червено.

Сигурно отдавна е тук.

След някоя и друга минута над повърхността от едната страна се подаде нос. От противоположната — пръсти на крака, след тях горните половини на ходила. Водовъртежът се засили, падаше се между краката.

Погледът му запълзя по детското тяло, което малко по малко се появяваше на дъното на ваната. Ръце, сключени на гърдите. Колене. Лице. Последната кръв изтече в канала с приглушено бълбукане.

Тялото пред очите му бе тъмночервено; лепкаво, слюзесто като новородено. Имаше и пъп. Но не и полов орган. Момче или момиче? Нямахше значение. Щом погледна отблизо лицето със затворените очи, той веднага го разпозна.

* * *

Оскар искаше да се затича, но краката му се вцепениха. Отказваха.

Пет дълги черни секунди бе мислил, че ще умре. Че ще го бутнат. Сега мускулите му още не знаеха, че е жив.

По пътя от училището към спортния салон той съвсем се предаде.

Искаше да полегне. Например да се свлече по гръб в онези храсти. Якето и подплатеният панталон щяха да го предпазят от бодливите клони, вейките меко ще го подхванат. Обаче *бързаше*. Секундната стрелка нервно обикаляше по циферблата.

Училището.

Тъмночервена ръбеста тухлена фасада. Мислено прелетя като птица през коридорите, стаите. Йони беше там. И Томас. Седяха си на чиновете и му се хилеха подигравателно.

Той се наведе, погледна си обувката.

Връзките им бяха мръсни, едната бе на път да се развърже. Металната кукичка горе на глезена се беше изкривила. Стъпваше малко патраво, затова изкуствената кожа се беше износила и на двата форта от вътрешната страна. Но явно щеше да доизносва тези обувка цялата зима.

Студен мокър панталон. Той вдигна глава.

Няма да им дам да победят. Няма. Да им дам. Да победят.

По краката му изшуртя нещо топло. Правите хоросанови линии на тухлената фасада се изкривиха, размазаха се, изчезнаха, щом се затича. Стъпваше в локвите, краката му жвакаха и пръскаха. Земята се понесе под него и сега му се струваше, че земното кълбо се върти твърде бързо, той не смогваше.

Краката го понесоха и наоколо се заредиха високите блокове, старият магазин „Консум“, фабриката за кокосови сладки, по инерция влетя в двора, подмина входа на Ели и стигна до своя.

Едва не се блъсна в един полицай на влизане. Онзи разпери ръце, хвана го.

— Охо. Ама че бързаш!

Оскар онемя. Полицаят го пусна, погледна го... подозрително?

— Тук ли живееш?

Оскар кимна. Никога преди не беше виждал този полицай. Определено изглеждаше симпатичен. Не. Имаше лице, което Оскар при други обстоятелства би сметнал за симпатично. Полицаят се почеса по носа и каза:

— Ами, знаеш ли, тук... се е случило нещо. В другия вход. Та обикалям да поразпитам дали някой не е чул нещо. Или видял.

— Кой... кой вход?

Полицаят посочи с глава входа на Томи и внезапната паника на Оскар се стопи.

— Ей там. Не във входа, а в мазето. Случайно да си чул или забелязал нещо наоколо. Тия дни?

Оскар поклати глава. Мислите му се вихреха в такъв хаос, че всъщност не мислеше за абсолютно нищо, но подозираше, че страхът изригва от очите му, съвсем видим за полицая. И той наистина се наведе, погледна го изпитателно.

— Всичко наред ли е?

— ... Да.

— Няма страшно де. То всичко... свърши. Не се бой. Вашите вкъщи ли са?

— Не. Мама. Не.

— Добре. Засега съм тук, така че... може пък да се сетиш, ако си забелязал нещо.

Полицаят му отвори вратата, която беше заградил:

— Заповядай.

— Не, първо само да...

Оскар се обърна и възможно най-непринудено тръгна към входа на Ели. Пътьом се обърна и видя полицая да влиза във входа му.

Хванали са Ели.

Брадичката му затрепери, зъбите му затракаха неясно морзово послание, което усети чак в гръбнака си, когато отвори входната врата на Ели и продължи нагоре по стълбите. Дали са запечатали вратата й?

Кажми ми да вляза.

Вратата беше открената.

Ако полицайте са били тук, защо са оставили вратата отворена? Така не се прави, нали? Той безшумно я дръпна, промъкна се в антрето. Вътре беше тъмно. Кракът му се удари в нещо. Пластмасова бутилка. Първо помисли, че в нея има кръв, после видя, че е спирт за горене.

Дишане.

Някой дишаше.

Движеше се.

Шумът идваше от коридора при банята. Оскар тръгна напред, предпазливо, крачка по крачка, прехапа устни, за да не му тракат

зъбите, и треперенето се пренесе в брадичката, шията, усети го в отскоро набъбналата адамова ябълка. Свърна зад чупката на коридора и надникна към банята.

Не е полицай.

Човек със захабени дрехи бе коленичил до ваната, наведен над нея, Оскар не го виждаше оттук. Зърна само мръсен сив панталон, износени обувки с опрени в пода върхове. Долния ръб на палто.

Това е онзи!

Но той... диша.

Да. Откъм банята се чуваха хрипливи вдишвания и издишвания и Оскар се промъкна по-близо, без да му мисли. Малко по малко пред очите му се откри по-голямата част от банята, той почти се провря вътре и видя какво става.

Лаке не можеше да го направи.

Тялото на дъното на ваната изглеждаше съвсем безпомощно. Не дишаше. Той сложи ръка на гърдите му и установи, че сърцето бие, но само с два-три удара в минута.

Беше очаквал нещо... страховито. Нещо от рода на ужаса, който бе изживял в болницата. А това малко, окървавено човече с вид на парцалена кукла очевидно не би могло даже да се надигне от ваната, камо ли да нарани някого. То беше дете. Ранено дете.

Все едно гледаш как любим човек умира мъчително от рак, а после ти показват ракова клетка под микроскоп. Толкова нищожна.

Това ли? Това нищожно нещо е убило човек? Съсипало сърцето ми?

Той изхлипа, главата му клюмна и се удари във ваната с приглушено изкънтяване. Не можеше. Не. Да убие дете. Спящо дете. Просто не можеше. Въпреки...

Ето защо е оцеляло.

То. То. Не е дете. То.

То се бе нахвърлило на Виргиния... то беше убило Йоке. То. Създанието тук пред него. Създанието, което ще го извърши пак, ще убие други хора. Това създание не е човек. То дори не диша, но все пак сърцето му бие — като... като на животно в зимен сън.

Помисли за другите.

Отровна змия сред хората. Да не го убивам само защото в момента изглежда беззащитно?

Но не това го накара да вземе окончателно решение. Случи се, когато отново погледна лицето — лицето с тънък слой кръв — и му се стори, че *то...* се подсмихна.

Радва се на стореното зло.

Не, край!

Вдигна кухненския нож над гърдите му, леко се дръпна назад, за да замахне, и...

— АААА!

Оскар изкрещя.

Онзи не се стресна — само застина, извърна глава към Оскар, каза бавно:

— Трябва да го направя. Разбираш ли?

Позна го. Един от пианиците, живееше някъде наблизо, Оскар понякога го поздравяваше.

Какво търси тук?

Но нямаше значение. Важното е, че пианицата държеше нож, насочен право към гърдите на Ели, който лежеше гол във ваната.

— Недей!

Пианицата завъртя глава надясно, наляво, по-скоро като че търсеше нещо по пода, отколкото като несъгласие.

— Не...

И пак се извърна към ваната, към ножа. Оскар искаше да обясни. Че това във ваната е негов приятел, че е негов... че му носи подарък, че... *че това е Ели.*

— Чакай...

Върхът на ножа отново докосна гърдите на Ели — още малко и щеше да прободне кожата. Оскар изобщо не знаеше какво прави, когато пхна ръка в джоба на якето си и извади кубчето, показва го на пианицата.

— Виж!

Лаке го мярна с крайчеца на окото си — като внезапно нахлуване на цветовете в цялата чернота и сивота, която го обграждаше. Макар и обзет вече от твърда решителност, той не се сдържа и завъртя глава да погледне какво е.

Някакво кубче в ръката на момчето. Весели цветовете.

Изглеждаше направо абсурдно в тази обстановка. Папагалче сред гарвани. За миг остана като хипнотизиран от цветовете, после пак погледна към ваната, към ножа, опрян между ребрата.

Остава само да натисна...

А!

Очите на създанието бяха отворени.

Той се напрегна, за да забие дълбоко ножа, и внезапна болка се взриви в слепоочието му.

Нещо изтрещя вътре в кубчето, когато единият му ъгъл удари пияницата по главата, и то изскочи от ръката на Оскар. Човекът падна странично, приземи се върху една от тубите, която се плъзна изпод него и се удари във ваната с барабанно издумкване.

Ели седна.

От вратата Оскар го виждаше само отзад. Косата му лепнеше сплескана на тила, а гърбът му беше жива рана.

Пияницата понечи да стане, но Ели не толкова скочи, колкото *изпадна* от ваната право в скута му — дете, допълзяло до татко си за утеха. Обхвана с ръце врата му и го дръпна към себе си, за да му пошепне нещо нежно.

Оскар отстъпи назад от банята, когато той впи зъби в шията на човека. Ели беше с гръб към него и не го беше видял. Човекът обаче го виждаше и го гледаше, не го изпускаше от очи, докато Оскар отстъпваше назад към коридора.

Прости ми...

Оскар не успя да издаде нито звук, каза го само с устни, преди да се дръпне, да се скрие от погледа му.

Когато човекът закрепця, беше с ръка на бравата. После звукът рязко секна, сякаш някой му бе затиснал устата.

Оскар се поколеба. После затвори вратата. И я заключи.

Мина през коридора, без да поглежда надясно, влезе в хола.

Седна на фотъойла.

Затананика си, за да заглуши шума от банята.

[1] Имам чанта (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Какво има в чантата? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Риза и панталон (изопачено) (исп.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ЧАСТ НЕКА ВЛЕЗЕ

*И сега това е
единственият ми шанс да го
КАЖА...*

Боб
Хунд,
„Бунтар“

*Нека който трябва влезе
старите мечти да мрат
нежеланите да си вървят
те за теб не ще направят
онова, което трябва*

Мориси,
„Нека влезе“

От предаването по „Дагенс Еко“ 16:45,
понеделник, 9 ноември 1981 г.

Така нареченият ритуален убиец бе заловен от полицията в понеделник сутринта. По това време той се намирал в мазе в Блакеберг, Западен Стокхолм. Ето какво каза говорителят на полицията Бенгт Лерн.

— Да, арестът е факт.

— Сигурни ли сте, че това е издирваният?

— До голяма степен. Все пак определени обстоятелства затрудняват окончателната идентификация.

— Какви обстоятелства?

— В момента не мога да разкрия повече подробности.

След ареста заподозреният е настанен в болница. Състоянието му се определя като много критично.

Заедно с него е намерено шестнайсетгодишно момче. То е без телесни повреди, но е в тежък шок, откарано е в болница за наблюдение.

Полицията претърсва района, за да събере допълнителна информация за развоя на събитията.

Днес крал Карл Густав откри моста над пролива Алмьосунд в Бухюслен. В речта по случай откриването...

Из диагнозата на професор Т. Халберг, хирург,
изготвена за полицията

... предварителен преглед затруднен... спазматични мускулни контракции... неустановен възбудител на централната нервна система... отсъства сърдечна дейност...

Спиране на мускулните спазми — 14:25... аутопсията показва непознати досега... силно деформирани вътрешни органи...

Подобно на мъртва накълцана змиорка, която подскача в тигана... никога досега не са наблюдавани в човешките тъкани... моля за позволение тялото да бъде оставено за по-нататъшни... с уважение...

Из седмичника „Западни предградия“, брой 46
КОЙ УБИ КОТКИТЕ НИ?

— Остана ми единствено нашийникът й — казва Свеа Нурдстрьом и сочи кишавата ливада, където бяха открити котките на общо девет собственици...

Из „Актуално“, понеделник, 9 ноември, 21:00

По-рано тази вечер полицията нахлу в апартамента, вероятно обитаван от тъй наречения ритуален убиец,

заловен тази сутрин.

Информация от местен жител помогна на полицията най-накрая да открие жилището в Блакеберг — на петдесет метра от мястото, където заподозреният бе заловен рано сутринта.

От мястото на събитието предава нашият репортер Фолке Алмаркер.

— В момента санитарите от линейката изнасят тялото на мъж, открит мъртъв в апартамента. Самоличността му е все още неизвестна. Жилището изглежда необитаемо, но очевидно съвсем доскоро в апартамента е имало и други лица.

— Какви действия предприема полицията?

— Цял ден са обикаляли от врата на врата в района, но засега не знаем резултатите.

— Благодаря ти, Фолке.

Мостът Шорнбрун, завършен шест седмици предсрочно, днес бе открит от крал Карл Густав...

ПОНЕДЕЛНИК 9 НОЕМВРИ

Сини трепкащи светлини по тавана.

Оскар лежи на леглото си със склучени под главата ръце.

Отдолу има два кашона. В единия има пари, огромно количество банкноти, и две бутилки технически спирт, в другия — главоблъсканици.

Кашонът с дрехи остана там.

За да ги прикрие, Оскар е подпрял пред тях играта си хокей. Утре ще ги свали в мазето, ако има сили. Майка му гледа телевизия, вика му нещо — давали блока им. Достатъчно е да стане и да погледне през прозореца, за да види същото, но от друг ъгъл.

Оскар прехвърли кашончетата от балкона на Ели на своя още по светло, докато Ели се къпеше. Когато излезе от банята, раните по гърба му бяха заздравели, а той самият бе леко опиянен от алкохола в кръвта.

Лежаха заедно на леглото, прегърнати. Оскар разказа за случката в метрото. Ели отвърна:

— Съжалявам. Заради мен е всичко.

— Не. Няма нищо.

Мълчание. Дълго. После Ели попита деликатно:

— Ти би ли искал... да станеш като мен?

— Не... Да съм с теб — да, но...

— Естествено. Добре те разбирам.

Щом се здрачи, най-сетне станаха, облякоха се. Стояха прегърнати в хола, когато чуха резачката. Разбиваха бравата.

Изскочиха на балкона, прехвърлиха се през парапета, приземиха се доста меко в храстите долу.

Откъм апартамента се чу някой да казва:

— Какво, по дяволите...

Скриха се под балкона. Но вече нямаха време.

Ели извърна лице към Оскар и каза:

— Аз...

Замълча. После залепи целувка на устните му.

Оскар се взря за секунди в очите му. И видя... себе си. Но много по-добър, по-красив, по-силен, отколкото се възприемаше. Погледнат с любов.

За секунди.

Гласове в съседния апартамент.

Последното, което Ели направи, преди да станат, бе да откъсне листа с морзовата азбука. Сега в стаята, където бе лежал и му бе почуквал, трополят чужди крака.

Оскар допира длан до стената.

— Ели...

ВТОРНИК 10 НОЕМВРИ

Във вторник Оскар не отиде на училище. Лежеше в леглото си, заслушан в шума зад стената, чудеше се дали ще намерят нещо, което да ги насочи към него. Следобед настъпи тишина, все още не бяха дошли.

Той стана, облече се и влезе във входа на Ели. Вратата на апартамента беше запечатана. Докато стоеше и я гледаше, по стълбите се зададе полицаи. Но за него той беше просто любопитно съседско момче.

Щом навън се смрачи, Оскар свали кашоните в мазето и ги покри със стар килим. После щеше да реши какво да прави с тях. Ако крадец се вмъкнеше в мазето им, със сигурност щеше да се зарадва.

Дълго седя в мрака долу, мислеше за Ели, за Томи, за онзи. Ели му разказа всичко — не бе искал така да стане.

Но Томи беше жив. Щеше да се оправи. Майка му бе разказала на неговата майка — утре го изписват.

Утре.

Утре Оскар отново щеше да отиде на училище.

При Йони, Томас, при...

Май ще трябва да му опресним уменията.

Студените корави пръсти на Йони, стиснали бузите му. За да отворят насила устата му.

Квичи като прасе.

Оскар склучи ръце, подпря лицето си на тях, загледа се в малкото възвишение, което образуваше килимът върху кашончетата. Стана, отметна го и отвори кашона с парите.

Хилядарки, стотачки в безпорядък и няколко пачки. Бръкна, извади едната пластмасова бутилка. После се качи в апартамента и взе кибрит.

Самотен прожектор пръскаше студена бяла светлина в двора на училището. Извън светлия му кръг се виждаха очертанията на спортната площадка. Масите за пинг-понг, толкова напукани, че на тях

можеше да се играе само с топки за тенис, бяха затрупани с кишав сняг.

Няколко прозореца в училищната сграда светеха. Вечерни курсове. Заради тях беше отворен един от страничните входи.

Намери пътя до класната си стая през тъмните коридори. Постоя малко, загледан в чиновете. Сега, вечерта, стаята изглеждаше необикновена: сякаш беззвучно шепнещи призраци я използваха за своето обучение, каквото и да включваше то.

Отиде до чина на Йони, отвори капака и го заля отвътре със спирт. Чина на Томас също. За миг се спря пред чина на Мике. Отказа се. После отиде да седне на своя чин. Докато спиртът попие. Както се прави за разпалване на грил.

Аз съм призрак. Ууу... ууу...

Отвори капака на чина си, извади „Подпалвачката“, усмихна се на заглавието и я прибра в чантата си. Тетрадката, в която беше преписал един любим разказ. Любимата химикалка. Събра всичко в чантата. После стана, обиколи класната стая и се наслади на спокойствието. Да е сам тук.

Когато пак вдигна капака на чина на Йони, вътре миришеше на спирт. Той извади кибрита.

Не, чакай...

Отиде да вземе две големи дървени линии от полицата най-отзад. Подпря капака на чина с едната, а с другата и на чина на Томас. Иначе огънят щеше да угасне веднага щом го затвори.

Две гладни праисторически животни, зинали за храна. Драconi.

Той запали клечка, почака да се разпали. После я пусна.

Тя падна, жълта капка от ръката му, и...

ДУФФФ!

Мамк...

Очите му запариха, когато от чина се стрелна лилава опашка на комета и близна лицето му. Той отстъпи назад, мислеше, че ще гори като... като въглените за грил, но чинът направо се взриви, превърна се в огромен огън, който лумна към тавана.

Светлината танцуваше, трептеше по стените на класната стая, а гирляндата от големи хартиени букви, висеща над чина на Йони, се скъса и падна на пода със запалени Р и Q. Другият ѝ край се залюля в

широка дъга, пламъците се отрониха над чина на Томи и той веднага пламна със същия:

ДУФФФ! — сух гръм, а Оскар изхвърча навън, чантата му се блъскаше в бедрото.

Ами ако цялото училище...

Звънецът зазвъня, когато беше в края на коридора. Сградата се изпълни с метален звън и чак по стълбите Оскар се сети, че това беше противопожарната аларма.

Навън, в двора, звънецът гневно зовеше несъществуващите ученици, събираше училищните призраци и последва Оскар по пътя за вкъщи.

Той се успокои чак когато стигна до стария магазин „Консум“ и звънецът вече не се чуваше. Продължи и спокойно се прибра.

В огледалото в банята видя, че миглите му бяха с обгорени връхчета. Прекара пръсти и опърленото се изрони.

СРЯДА 11 НОЕМВРИ

Вкъщи вместо на училище. Главоболие. В девет часа звънна телефонът. Той не вдигна. По обед видя Томи и майка му да минават под прозореца. Томи вървеше леко приведен, бавно. Като стар човек. Оскар се наведе под перваза, докато отминат.

Телефонът звънеше на всеки час. Накрая вдигна, в дванайсет часа.

— Ало.

— Здравей. Обажда се Бертил Сванберг и както знаеш, съм директор на училището, в което си...

Той затвори. Пак зазвъня. Остана така известно време, загледан в звънящия телефон, представи си как директорът седи в карираното си сако и барабани с пръсти, прави гримаси. После се облече и слезе в мазето.

Седна, извади бялата дървена кутийка, където блещукаха стотиците парченца на стъкленото яйце. Ели бе взел само няколко хилядарки и кубчето. Затвори кашона с главоблъсканиците, отвори другия, разбърка шумолящите банкноти. Взе една шепа, хвърли ги на пода. Пъхна ги в джобовете си. Заизважда ги една по една, игра си на „момчето със златните панталони“, докато му омръзна. В краката му се валяха дванайсет намачкани хилядарки и седем стотачки.

Събра хилядарките и ги сгъна. Прибра стотачките в кашона, затвори го. Качи се в апартамента, намери бял плик за писма, в него пъхна банкнотите. Остана с плика в ръка да помисли как да постъпи. Не искаше да пише: някой можеше да разпознае почерка му.

Телефонът зазвъня.

Стига. Няма ме, не разбрахте ли!

Някой държеше да поговори с него. Някой искаше да го пита дали осъзнава какво е извършил. Осъзнаваше го напълно. Йони и Томас също са осъзнали. И са съвсем наясно. Няма нищо за обсъждане.

Отиде до бюрото си, извади самозалепващите букви. В средата на плика залепи едно Т и едно О. Първото М се лепна накриво, но второто стана добре. Както и Y-to в края.

Когато отвори входа на Томи с плика в джоба на якето, изпитваше по-силен страх, отколкото в училище снощи. Предпазливо и с разтуптяно сърце мушна плика в пощата на Томи безшумно, да не го чуе никой, никой да не дойде до вратата или пък да погледне през прозореца.

Никой не се появи и Оскар се почувства по-добре, когато се върна у дома. За миг. После пак го обзе странното усещане.

Мястото ми не е тук.

В три часа се прибра майка му, няколко часа по-рано от обичайното време. Оскар седеше в хола и слушаше плочата на „Викингите“. Тя влезе, вдигна иглата и изключи грамофона. По лицето ѝ позна, че знае.

— Как си?

— Не особено добре.

— Аха... — тя въздъхна, седна на дивана. — Директорът ми се обади. В работата. Каза, че... снощи е имало пожар. В училището.

— А? Изгоряло ли е?

— Не, но... — тя помълча, втренчена в килима. После вдигна очи към него. — Оскар. Ти ли беше?

Той я погледна право в очите и отвърна:

— Не.

Пауза.

— Добре... Но щетите са големи, а чиновете на Йони и Томас... оттам е започнал.

— Аха.

— И те явно са съвсем сигурни, че... че си бил ти.

— Само дето не съм аз.

Майка му остана на дивана, дишаше през носа. Седяха на метър един от друг, на безкрайно разстояние.

— Искат да говорят с теб.

— Аз не искам да говоря с тях.

Очертаваше се дълга вечер. И нищо интересно по телевизията.

През нощта Оскар не можа да спи. Стана от леглото, отиде на пръсти до прозореца. Стори му се, че долу на катерушката има някой. Естествено, беше просто внушение. Обаче продължи да се взира в сянката на площадката, докато клепачите му натежаха.

Но пак не можа да заспи, когато си легна. Почука леко по стената. Никакъв отговор. Само сухият звук от почукването на неговите пръсти, на кокалчетата му по бетона — почукване на заключена завинаги врата.

ЧЕТВЪРТЪК 12 НОЕМВРИ

Сутринта Оскар повърна и се наложи да остане вкъщи още един ден. Макар да беше спал само няколко часа тази нощ, не можа да си легне. Някакво безпокойство го караше да обикаля из апартамента. Вземаше разни неща, поглеждаше ги, оставяше ги на местата им.

Сякаш трябваше да *направи* нещо. Задължително. Но не можеше да разбере *какво*.

За момента си мислеше, че е това, когато подпали чиновете на Йони и Томас. После реши, че е това, когато пусна парите на Томи. Но не беше. Беше нещо друго.

Сякаш голямо театрално представление беше свършило и той минаваше по празната тъмна сцена да почисти разни неща. А имаше да прави нещо друго...

Но какво?

Пощата дойде в единайсет — едно-единствено писмо. Сърцето му направи салто в гърдите, щом го вдигна и го погледна.

Беше за майка му. В горния десен ъгъл имаше печат „Училищна администрация Южен Енгбю“. Накъса го, без да го отваря, хвърли парчетата в тоалетната. Съжали. Но беше късно. Не му пукаше какво пише, но си навличаше повече проблеми, като се месеше по този начин, вместо просто да не прави нищо.

Не че имаше някакво значение.

Съблече се, сложи си хавлията. Застана пред огледалото в хола, огледа се. Представи си, че е друг. Наведе се напред да целуне огледалото. В момента, в който устните му докоснаха студеното стъкло, телефонът звънна. Той вдигна, без да мисли.

— Да.

— Оскар?

— Да.

— Здравей, Фернандо е.

— Моля?

— Тъ, Авила. Господин Авила.

— А, да. Добър ден.

— Само исках да проверя... идваш на тренировка довечера?

— Аз... малко съм болен.

Мълчание. Оскар чуваше дишането на учителя. Едно. Две.
После:

— Оскар. Ако си направил. Или не. Не интересува мен. Ако искаш да говорим, говорим. Ако не искаш, не говорим. Но искам да идваш на тренировка.

— А... защо?

— Защото, Оскар, не можеш да седиш като сагаол, как се казва... охлюва. В черупка. Ако не си болен, ще се разболееш. Болен ли си?

— ... Да.

— Значи трябва ти физически упражнения. Довечера идваш.

— Ами другите?

— Другите? Какво другите? Ако започнат глупости, казвам фу!
— и спират. Но те няма глупости. Защото тренировка.

Оскар не отговори.

— Окей? Идваш?

— Да...

— Добре. До скоро.

Оскар затвори телефона и пак се възцари тишина. Не му се ходеше на тренировка. Но не беше лошо да се види с учителя. Дали да не отиде малко по-рано, може да го уцели там. После да се прибере, преди да започнат.

Учителят нямаше да го освободи, но...

Направи още няколко обиколки из апартамента. Подготви си нещата за тренировката, по-скоро колкото да се намира на работа. Добре, че не беше подпалил и чина на Мике, той може да дойде довечера. Макар че сигурно и неговите неща са съсипани, нали чинът му беше до чина на Йони. Какво ли всъщност е изгоряло?

Кого да попита...

В три часа телефонът пак звънна. Оскар се поколеба дали да вдигне слушалката, но след онази надежда, която изпита при вида на самотния плик, не можеше да не вдигне.

— Ало.

— Привет, Юхан се обажда.

- Здравсти.
— Как е?
— Бива.
— Да се видим ли довечера?
— А... кога?
— Ами... към седем.
— Не, ще ходя на тренировка.
— Хм. Добре. Жалко. Чао.
— Юхан?
— Да?
— Чух, че е имало пожар. В класната стая. Много ли е изгоряло?
— Не. Само няколко чина.
— Нищо повече?
— Ми неее... разни... хартии, такива неща.
— Аха.
— На твоя чин нищо му няма.
— А, добре.
— Ами чао.
— Чао.

Оскар затвори телефона със странно усещане в стомаха. Според него всички знаеха, че е бил той. А по гласа на Юхан не изглеждаше така. Пък и майка му беше казала, че щетите са големи. Е, разбира се, може да е преувеличила.

Оскар избра да повярва на Юхан. Нали е видял с очите си все пак.

* * *

— Уф, ама...

Юхан затвори телефона, огледа се безпомощно. Джими поклати глава, издуха дима през прозореца на Йони.

— Това беше най-тъпото нещо, което съм чувал.

Юхан отвърна с жален глас:

— Не е толкова лесно.

Джими се обърна към Йони, който седеше на леглото си и премяташе в пръстите си пискюл от покривалото.

— Какво викаш? Половината ви класна стая е опожарена?

Йони кимна:

— Всички в класа го мразят.

— А ти — Джими пак се обърна към Юхан — какво му каза? „Разни хартии“. И мислиш, че ще се върже?

Юхан засрамен наведе глава.

— Не знаех какво да отговоря. Помислих, че ще заподозре нещо, ако кажа...

— Добре. Стореното — сторено. Сега остава само да се надяваме да дойде.

Юхан погледна Йони и Джими. Очите и на двамата бяха безизразни, зареяни в представи за довечера.

— Какво сте намислили?

Джими се наведе напред на стола, изтръска пепел от ръкава на пуловера си и каза бавно:

— Той изгори. Всичко, което имахме от баща ни. Та какво мислим да правим... Надали трябва да знаеш подробностите. Нали?

* * *

Майка му се прибра в пет и половина. Лъжите, недоверието от предишната вечер все още тегнеха между тях като студена мъгла и тя отиде направо в кухнята, задрънча с чиниите ненужно силно. Оскар затвори вратата си. Легна на леглото и се загледа в тавана.

Можеше да отиде. В двора. В мазето. На площада. Да вземе метрото. Но нямаше място... нямаше място, където... нищо.

Чу майка си да вдига слушалката, набра номер с много цифри. Вероятно на татко му.

Оскар потрепери.

Придърпа юргана, седна, опрял глава на стената, слушаше шума от разговора на родителите си. Да можеше да поговори с баща си. Но и това не можеше. Никога нямаше полза.

Оскар се загърна с юргана. Представи си, че е индиански вожд и не го засяга нищо, а майка му все повече повишаваше глас. След малко започна да крещи и индианският вожд падна на леглото, зави се презглава, затисна си ушите.

Толкова е тихо в главата ми. Това е... вселената.

Представи си, че точиците, чертичките, цветовете в очите му са планети, далечни слънчеви системи, през които се носеше. Каца върху комети, лети с тях, скача и се рее волно в пространството, докато юрганът му бе издърпан и той отвори очи.

Майка му. Разкривени устни. Гласът ѝ, насечено стакато:

— Така. Сега татко ти ми разказа... че в събота... че ти... къде беше? А? Къде беше? Можеш ли да ми отговориш?

И пак дръпна юргана. На шията ѝ се изду дебела жила.

— Повече няма да ходиш там. Никога. Чуваш ли? Защо не си ми казал нищо? Ама... какъв негодник! Такива не трябва да имат деца. Няма да те види повече. Да си седи там и да се налива колкото си ще. Чуваш ли ме? Нямаме нужда от него. Толкова съм...

Майка му се извърна рязко, тресна вратата, та чак стените потрепериха. Оскар пак я чу да набира бързо дългия номер, изруга, когато изпусна една цифра, започна отначало. Няколко секунди след като бе набрала и последната, се разкрещя отново.

Оскар изпълзя от юргана, взе торбата си за тренировка и излезе в коридора, където майка му бе толкова заета да крещи на баща му, че не го забеляза как си нахлузи обувката и се запъти към вратата, без да ги завърже.

Видя го едва когато беше вече на стълбищната площадка.

— Ей! Къде си тръгнал?

Оскар затръшна вратата и хукна надолу по стълбите, а навън продължи да тича към басейна с хлопащите обувки.

* * *

— Рогер, Пребе...

Джими посочи с пластмасовата вилица двамата, които излязоха от метрото. Хапката салата от скариди, която Йони тъкмо бе изял, му заседна и той запрегльща усилено, за да не се задави. Погледна въпросително брат си, но вниманието на Джими бе насочено към двамата, дето се довлякоха до будката за хотдог и ги поздравиха.

Рогер беше кльощав, с дълга рядка коса, носеше кожено яке. Кожата на лицето му бе надупчена от стотици кратерчета и

изглеждаше като умаляла, толкова беше опъната на костите, а очите му сякаш бяха неестествено големи.

Пребе беше с дънково яке с отрязани ръкави, а под него — тениска и нищо повече, макар да бе едва няколко градуса над нулата. Здравеняк. Едър, с късо подстригана коса. Като разплут бивш десантник.

Джими им каза нещо, посочи и те се запътиха към трафопоста над тунела на метрото. Йони прошепна:

— Защо идват и те?

— За да помогнат, разбира се.

— Има ли нужда?

Джими изсумтя и поклати глава, сякаш Йони нямаше представа как стават тези работи.

— Ами даскалът?

— Авила?

— Да. Да не си въобразяваш, че просто ще гледа как се изтърсваме там ей така?...

Йони нямаше отговор на този въпрос, затова последва брат си зад ниската тухлена къщичка. Рогер и Пребе стояха там с ръце в джобовете и потропваха с крака. Джими извади от джоба на якето си сребриста табакера, отвори я да почерпи.

Рогер заразглежда шестте свити на ръка цигари.

— Навитички и готови, благодарим... — и взе най-дебелата с тънките си пръсти.

Пребе направи физиономия, с която заприлича на старчетата на балкона в „Мъпетите“.

— Не струват, като престоят.

Джими го подкани с табакерата:

— Стига хленчи като бабичка. Направих ги преди час. И не е от оня марокански боклук, дето ти го пушиш. Това е истинска стока.

Пребе изпухтя и си взе, припали от Рогер.

Йони погледна брат си. Лицето на Джими рязко се очертаваше на светлината откъм перона. Възхищаваше му се. Кой знае дали той самият някога щеше да стане човек, който да нарече такъв като Пребе „бабичка“.

Джими също си взе цигара, запали. Пресуканата хартия полака-лека се разгоря, той дръпна по-силно и Йони усети сладникавата

миризма, която винаги лъхаше от дрехите на брат му.

Попушиха в мълчание. После Рогер подаде цигарата си на Йони.

— Няма ли да си дръпнеш?

И Йони тъкмо понечи да я вземе, но Джими удари Рогер по рамото.

— Идиот! Да не искаш да стане като теб?

— Толкова по-добре!

— За теб може би. Не и за него.

Рогер сви рамене и си прибра фаса.

Когато си изпушиха цигарите, часът беше шест и половина. Джими заговори, при това с преувеличено учленяване, сякаш всяка дума, която излизаше от устата му, беше чудновато изваяние.

— Окей. Това тука е Йони. Брат ми.

Рогер и Пребе кимнаха потвърдително. Джими стисна брадичката на Йони с леко непохватно движение, извъртя главата му в профил към другите двама.

— Вижте му ухото. Оня го направи. Същият, дето... ще се погрижим за него.

Рогер пристъпи напред, вгледа се в ухото на Йони, премлясна.

— Мамка му! Добре те е подредил.

— Не съм те питал... за експертното ти мнение. Слушайте сега. Ето какво...

* * *

Вратите с решетки между тухлените стени в коридора бяха отключени. Дам-дум, потупваха обувките на Оскар на път към вратата за басейна, той я отвори. Влажна топлина лъхна в лицето му, а в студения коридор нахлу облак пара. Той побърза да влезе и да затвори вратата.

Изхлузи обувките си и продължи към съблекалнята. Празно. Откъм душовете се чуваше плискане на вода, дълбок глас пееше:

Besame, besame mucho.

Como si fuera esta noche la ultima vez...

Учителят. Оскар седна на една от пейките, без да си съблича якето, зачака. След малко и плискането, и песента спряха. Учителят влезе в съблекалнята с увита кърпа на кръста. Гърдите му бяха обрасли с черни къдрави косми, леко прошарени. Оскар си помисли, че изглежда като пришълец от друга планета. Учителят го видя, усмихна се широко.

— Оскар! Значи все пак изпълзъл от черупката.

Оскар кимна.

— Стана ми малко... тясно.

Учителят се засмя, почеса се по гърдите; пръстите му потънаха в космаците.

— Подранил си.

— Да, мислех... — Оскар сви рамене.

Учителят спря да се чеше.

— Мислеше какво?

— Не знам.

— Да говориш?

— Не, аз просто...

— Дай да те видя. — Учителят се приближи с бързи крачки, разгледа лицето му, кимна. — Аха. Окей.

— Ка... какво?

— Ти си. — Учителят посочи очите си: — Виждам. Изгорил си веждите. Не, как се казваха? Долу. Ми...

— Мигли?

— Мигли. Точно. И тук по коса. Хм. Ако не искаш някой да разбере неща, трябва малко да отрежеш. Ми... гла расте бързо. В понеделник няма нищо. Бензин?

— Спирт.

Учителят подсвирна, поклати глава.

— Много опасно. Вероятно... — докосна с пръст слепоочието на Оскар — ти си малко луд. Не много. Ама малко. Защо спирт?

— Ами... намерих го.

— Намери го? Къде?

Оскар погледна лицето на учителя: камък — влажен, добронамерен. Искаше да разкаже. Да разкаже всичко. Само дето не знаеше откъде да започне. Учителят почака. После каза:

— Да играеш с огън е много опасно. Може да стане навик. Не е добър метод. Много по-добре физически упражнения.

Оскар кимна и чувството изчезна. Учителят беше добър, но нямаше да разбере.

— Сега се преобличаш и ти показвам малко упражнения с щанги. Окей? — Учителят се обърна и тръгна към стаята си. Спря се пред вратата. — Оскар... Ти не се безпокоиш. Аз не казвам на никого, ако не искаш. Добре? Може да поговорим повече след тренировката.

Оскар се преоблече. Когато се приготви, дойдоха Патрик и Хасе, две момчета от шести А. Поздравиха го, но му се стори, че нещо се вглеждат в него, а когато отиде в залата, ги чу как започнаха да си шушукат.

Стана му неприятно. Съжали, че е дошъл. Обаче се появи учителят, преоблечен в тениска и шорти, и му показа как да спусне щангата към върховете на пръстите и Оскар успя да вдигне 28 килограма, с два повече от предишния път. Учителят записа новия рекорд в бележника си.

Дойдоха още момчета, сред тях и Мике. Усмихна се с обичайната си загадъчна усмивка, която можеше да означава всичко — и че ти носи хубав подарък, и че ще ти причини нещо ужасно.

В случая беше второто, макар самият Мике да не знаеше в каква степен.

На път за тренировката го настигна Йони, помоли го нещо, понеже мислел да се пошегува малко с Оскар. На Мике му се видя напълно в реда на нещата. Обичаше шегичките. Освен това цялата му колекция от карти с хокеисти бе изгоряла във вторник вечерта, така че с удоволствие щеше да се повесели за Оскарова сметка.

Засега се усмихваше.

Тренировката продължи. На Оскар му се струваше, че другите го гледат странно, но опита се ли да срещне нечий поглед, те извъръщаха очи. Най-много му се искаше да се прибере у дома.

... *Хайде, тръгвай...*

Просто да си отиде.

Учителят обаче го наглеждаше, нахъсваше го и всъщност той не можеше да се измъкне. Освен това все пак беше по-добре да е тук, отколкото вкъщи.

Когато приключи, Оскар беше толкова изтощен, че дори нямаше сили да се чувства зле. Отиде на душовете малко след останалите, изкъпа се с гръб към тях. Не че имаше някакво значение. Така или иначе се къпеха голи.

Остана малко до стъклената стена между банята и басейна, забърса с ръка местенце на замъгленото стъкло, през него погледа другите, които скачаха в басейна, гонеха се, мятаха топки. И отново го връхлетя. Не като мисъл, изразена с думи, а като силно усещане:

Самотен съм. Съвсем самотен.

Учителят го забеляза, махна му да дойде, да скочи във водата. Оскар се спусна, отиде до басейна и погледна надолу в химически синята вода. Не му се скачаше и слезе по стъпалата в доста студената вода.

Мике седеше на ръба, усмихна се и му кимна. Оскар загреба няколко пъти, за да е по-близо до учителя.

— Orre!

С крайчеца на окото мярна прелитащата топка със секунда закъснение. Тя плъсна точно пред него и пръски хлорирана вода му влязоха в очите. Запариха му като сълзи. Разтърка очи и щом вдигна глава, видя учителя, който го гледаше със... съчувствие? Или презрително.

Може би само така му се стори; той отблъсна топката, която се люшкеше под носа му, и се гмурна. Потопи глава, косата му се разпиля, погъделичка му ушите. Той разпери ръце и застина, полюшваше се с водата. Все едно беше мъртъв.

Все едно можеше да се носи така цяла вечност.

И никога вече нямаше да се наложи да вдигне глава и да срещне погледите на онези, които в крайна сметка му желяеха само злото. Или когато вдигне глава и погледне, светът ще е изчезнал. Ще остане единствен той и огромната синева.

Но дори и с уши под водата дочуваше далечните звуци, плискането на околния свят, и когато вдигна лице, светът, разбира се, беше пред него: ехтящ, звънлив.

Мике бе станал от края на басейна, а другите се бяха залисали в нещо като волейбол. Бялата топка летеше във въздуха, ясно се очертаваше на фона на черните заскрежени прозорци. Оскар отплува към дълбоката част на басейна, спря се там, топнат до носа във водата, и се загледа.

Мике бързо притича откъм банята в другия край, извика:

— Господин учител! Звъни се в стаята ви!

Авила измърмори нещо и се запъти към душовете. Последното, което Оскар видя, беше размитият му силует зад запотеното стъкло. След това учителят изчезна.

Заеха позиции веднага щом Мике се появи откъм банята.

Йони и Джими се промъкнаха в залата; Рогер и Пребе застанаха до вратата. Чуха Мике да вика към басейна, приготвиха се.

Меките стъпки на боси крака се приближиха, прекосиха салона и след няколко секунди господин Авила влезе през вратата на съблекалнята на път към стаята си. Пребе вече бе навил около китката си чорапа, пълен с дребни монети, за да го захване по-здраво. В момента, в който учителят стигна до вратата и беше с гръб към него, направи крачка напред и го замери с тази тежест по главата.

Пребе не беше от най-ловките и Авила сигурно чу нещо. Насред замахането той изви глава и ударът го улучи над ухото. Така или иначе, ефектът беше същият. Учителят полетя напред, удари си глава в касата на вратата и се свлече на пода.

Пребе седна на гърдите му и нави тежкия вързоп с монети, за да бъде готов за още един удар в случай на нужда. Но май не се налагаше. Ръцете на учителя потръпнаха, обаче той не направи ни най-малък опит за съпротива. Пребе не вярваше да е мъртъв. Немаше такъв вид.

Рогер дойде при него, наведе се над поваленото тяло, сякаш досега не бе виждал нещо подобно.

— Тоя да не е турчин?

— Де да знам? Вземи му ключовете.

Докато Рогер измъкваше ключа от джоба на шортите му, видя как Йони и Джими излязоха от салона и тръгнаха към басейна. Той пробва ключовете един по един на вратата, хвърли поглед на учителя.

— Ама къв е космат, като маймуна. Сто на сто е турчин.

— Айде де!

Рогер въздъхна, продължи да изпробва ключовете.

— Казвам го само заради тебе. Ще ти е по-спокойно, че...

— Зарежи го. Давай по-живо.

Рогер откри правилния ключ и отвори вратата. Преди да влезе, кимна към учителя и каза:

— Май да не седиш така, а? Сигурно не може да диша.

Пребе се изхлузи от гърдите му, седна до проснатото тяло с пригответена в ръката тежест, в случай че Авила опита да направи нещо.

Рогер пребърка джобовете на якето, което откри в стаята, докопа портфейл с триста крони. В чекмедже на бюрото, ключа за което изнамери след известно търсене, имаше десет талона за метрото. Взе и тях.

Никаква друга плячка. Но това и не беше целта. Просто дружеска услуга.

Оскар продължаваше да стои в ъгъла на басейна и да прави мехурчета с уста във водата, когато влязоха Йони и Джими. Първата му реакция не беше страх, а възмущение.

Та те бяха с връхните си дрехи.

И дори не си бяха събули обувките, а учителят бе така стриктен с...

Страхът дойде, когато Джими застана над басейна и затърси с поглед. Беше го срещал няколко пъти, бегло, и още тогава му се стори ужасен. А сега имаше и нещо в очите му... как въртеше глава...

Като Томи и другите момчета, когато...

Джими откри Оскар, той потръпна и усети... че е гол. Джими носеше дрехи, те му бяха бронята. Оскар се беше потопил в студената вода и всеки сантиметър от кожата му бе гол. Джими кимна на Йони, махна с ръка в полукръг и тръгнаха към Оскар, всеки от своята страна на басейна. Както вървеше, Джими кресна на останалите:

— Разкарайте се оттук! Всички! Вън от водата!

Момчетата застинаха на място или запляскаха с крака нерешително. Джими се спря над басейна, извади от джоба на якето си ножче, разгъна го и го хвана като стрела, насочена към скупчилите се момчета. Посочи с него другия край на басейна.

Оскар стоеше притиснат в ъгъла, гледаше смразен как останалите побързаха да доплуват или да догазят до края на водата и го оставиха сам вътре.

Учителят... къде е учителят...

Една ръка се вкопчи в косата му. Дръпна я и кожата на скалпа му пламна, главата му отскочи назад към ъгъла. Чу над себе си гласа на Йони:

— Това е брат ми, скапаняко.

Удари главата му няколко пъти и в ушите му плисна вода, а Джими стигна до тях и клекна с ножчето в ръка.

— Здравсти, Оскар.

Оскар глътна повечко вода и се задави. Всяко разтърсване, предизвикано от кашлицата, усилваше болката в главата му, Йони го дърпаше за косата още по-силно. Когато спря да кашля, Джими почука по плочките с острието на ножчето.

— Виж какво мисля. Да си направим едно състезание. Кротко, съвсем кротко...

Ножчето мина точно пред челото на Оскар, когато Джими го подаде на Йони и вместо брат си го хвана за косата. Оскар не смееше да помръдне. Той успя да погледне Джими в очите и те му се сториха съвсем безумни. Така изпълнени с омраза, че не можеше да ги гледа.

Главата му бе притисната в ъгъла на басейна. Ръцете му се размахваха безсилно във водата. Нямаше за какво да се хване. Потърси с поглед останалите момчета. Те стояха в отсрещния край на басейна с Мике начело, все още ухилен в очакване. Другите изглеждаха по-скоро уплашени.

Никой нямаше да му помогне.

— Та така... лесно е. Прости правила. Оставаш под водата... пет минути. Ако се справиш, малко ще ти драснем бузата, да речем. Само за спомен. Ако не успееш, тогава... щом се измъкнеш от водата, ще ти избода едното око. Нали? Разбра ли правилата?

Оскар си подаде устата над повърхността. Пръсна вода, когато отвърна:

— ... Невъзможно е...

Джими разтърси главата му.

— Това си е твой проблем. Виждаш ли часовника? Почваме след двамадесет секунди. Пет минути. Или окото. Възползвай се от момента да

подишаш. Десет... девет... осем... седем...

Оскар опита да се отгласне с крака, но му се налагаше да стои на пръсти, та поне главата му да е над водата, а и ръката на Джими, здраво стиснала косата му, правеше всички движения невъзможни.

Ако се изскубна... пет минути...

Беше го правил — просто да опита — и издържаше най-много три. Почти.

— Шест... пет... четири... три...

Учителят. Учителят ще дойде преди...

— Две... едно... нула!

Оскар успя да си поеме едва половин глътка въздух, преди Джими да натисне главата му под водата. Загуби опора и долната част на тялото му бавно изплува нагоре, главата му се притисна към гърдите на сантиметри под водата, черепът му пламна, щом хлорираната вода раздразни драскотини и ранички по кожата му.

Едва ли бе изминала и минута, когато започна да го обзема паника.

Ококори очи и видя само светлосиньо... розова мъгла, която се раздвижваше при опитите му да окаже съпротива с тялото си, макар да не се получаваше, понеже нямаше никаква опора. Краката му ритаха на повърхността и светлосиньото пред очите му се набръчка, начупи се в светлинни вълни.

От устата му се надигнаха мехурчета и той замаха с ръце, понесе се по гръб и прикова очи към бялото, към полюшващите се лъчи на луминесцентните лампи на тавана. Сърцето му удряше като ръка по стъкло на прозорец и когато случайно пое вода през носа, усети в тялото си някакво спокойствие. Сърцето му обаче заби по-бързо, по-упорито, искаше да живее и той пак зарита отчаяно, опитваше да се хване за нещо, а нямаше нищо за хващане.

Главата му бе притисната по-надълбоко. И за свое учудване той си помисли:

По-добре това. Отколкото окото.

След две минути Мике взе адски да се притеснява.

Ама те сякаш... сякаш наистина възнамеряват... Озърна се сред останалите момчета, но никой не изглеждаше особено навит да се

намеси, а и той само отрони приглушено:

— Йони... какво, по дяволите...

Не че Йони го чу. Беше коленичил край басейна и не помръдваше. Бе насочил ножчето към водата, към начупената бяла фигура, която се движеше там.

Мике погледна към душовете. Защо се бави сега пък учителят? Патрик бе изтичал да го викне, защо не идва?

Мике се изтегли към ъгъла, към тъмната стъклена врата, която водеше към мрака отвън, скръсти ръце на гърдите си.

С периферното зрение сякаш видя нещо да пада от покрива вън. Чу да се чука по стъклената врата, тя чак се разтресе в пантите.

Той се надигна на пръсти, надзърна през прозорчето с обикновено стъкло отгоре и видя малко момиченце. То вдигна лицето си към неговото.

— Кажи: влез!

— К... какво?

Мике обърна очи към ставащото при басейна. Тялото на Оскар бе спряло да се движи, но Джими все още седеше наведен над него, натискаше главата. Гърлото го заболя, когато преглътна.

Каквото ще да е. Само да свърши.

Отново се почука по стъклото, по-силно. Той погледна в мрака навън. Когато малката отвори уста и му изкрещя, той успя да види... зъбите й... а и нещо висеше от ръцете й.

— Кажи, че може да вляза!

Каквото ще да е.

Мике кимна, отрони едва доловимо:

— Може да влезеш.

Малката се дръпна от вратата, изчезна в мрака. Онова, дето висеше от ръцете й, проблесна и нея вече я нямаше. Мике пак се извърна към басейна. Джими бе издърпал главата на Оскар от водата, взел си бе обратно ножчето от Йони, насочи го към лицето на Оскар, прицели се.

На черния прозорец в средата се появи светлинно петно и една микросекунда по-късно то се натроши.

Закаленото стъкло не се пръсна като обикновените стъкла. То гръмна на хиляди малки заоблени парчета, които се посипаха със звън

до ръба на басейна, полетяха във водата, в залата, заблещукаха като безброй бели звезди.

ЕПИЛОГ

ПЕТЪК

13 НОЕМВРИ

Петък, тринайсети...

Гунар Холмберг седеше в празния кабинет на директора, опитваше се да въведе ред в записките си.

Прекара целия ден в училището в Блакеберг: огледа местопрестъплението, говори с учениците. Долу при басейна двама специалисти от центъра и експерт по анализ на кръвни проби от криминалната лаборатория продължаваха да събират улики.

Снощи там бяха убити двама младежи. И един трети... изчезна.

Дори говори с Мари-Луис, класната ръководителка. Стана му ясно, че изчезналото момче, Оскар Ериксон, беше вдигнало ръка и отговорило на въпроса му за хероина преди три седмици. Спомни си го.

Чета много и така.

Спомни си също, че очакваше момчето първо да дойде при полицейската кола. Може би тогава щеше да го вземе на кратка обиколка. Би го окуражил, та да му вдигне самочувствието. Само че то не дойде.

А сега го нямаше.

Гунар прегледа записките си от разговорите с момчетата, които снощи бяха на басейна. Показанията им до голяма степен съвпадаха, а една дума се повтаряше през цялото време: ангел.

Оскар Ериксон бил отведен от ангел.

Същия ангел, който според показанията им откъснал главите на Йони и Джими Форшберг и ги зарязал на дъното на басейна.

Когато Гунар разказа това за ангела на фотографа криминалист, снимал с подводна камера двете глави на мястото, където ги бяха открили, той отвърна:

— В такъв случай едва ли е небесен ангел.

Така де...

Погледна през прозореца, опита се да намери разумно обяснение. В двора училищното знаме се вееше, спуснато наполовина.

Двама психолози присъстваха на разговорите с момчетата от басейна, понеже няколко от тях проявиха обезпокоителната тенденция да говорят твърде нехайно за случилото се, сякаш беше филм, нещо, което не бе станало в действителност. Де да беше!

Проблемът бе, че анализаторът на кръвните проби до известна степен потвърди казаното от момчетата.

Кръвта се бе разлетяла в такива траектории, оставила следи на такива места (таван, греди), че още от пръв поглед изглеждаше да е пръсната от нещо... летищо. Точно това трябваше да намери обяснение. Да се обори.

Сто на сто щяха да успеят.

Учителят на момчетата лежеше в спешното със силно сътресение на мозъка и щяха да говорят с него най-рано утре. Но едва ли щеше да им съобщи нещо ново.

Гунар притисна слепоочията си, присви очи, погледна записките си.

„... ангел... криле... главата се откъсна... ножчето... опита да удави Оскар... Оскар беше съвсем посинял... като лъвски зъби... отнесе Оскар“.

И единственото, което му се въртеше в главата, беше:

Трябва да си дам малко почивка.

* * *

— Твой ли е?

Стефан Ларшон, кондуктор по линията Стокхолм-Карлстад, посочи багажника. В днешно време рядко се случваха такива. *Истински куфар.*

Хлапакът в купето кимна и му подаде билета си. Стефан го перфорира.

— Има ли кой да те посрещне?

Момчето поклати глава:

— Не е толкова тежък, колкото изглежда.

— Не, няма значение. А какво носиш в него, ако не е тайна?

— Разни работи.

Стефан погледна часовника си и щракна с кондукторските си клещи във въздуха.

— Ще се е смрачило, когато пристигнем.

— Мм.

— Кашоните. И те ли са твои?

— Да.

— Не искам да... но как ще?...

— Ще ми помогнат. После.

— Аха. Да, да. Добре. Приятно пътуване тогава.

— Благодаря.

Стефан дръпна вратата на купето, продължи към следващото. Момчето явно щеше да се справи. Ако той самият имаше да мъкне толкова багаж, едва ли би изглеждал толкова радостен.

Е, по-различно е, когато си млад.

Ако някому хрумне да провери какво е било времето през ноември 1981-ва, ще открие, че зимата беше необичайно мека. Позволих си леко да понижа температурата с няколко градуса.

Всичко останало в книгата е истина, макар да се случи по различен начин.

Бих искал освен това да благодаря на няколко души.

Ева Монсон, Микаел Рюбсамен, Кристофер Шогрен и Ема Бернтсон прочетоха първоначалната версия и изказаха ценни напътствия.

Ян-Улоф Вестрьом я прочете и не даде напътствия. Но той ми е най-близкият приятел.

Арон Хаглунд я прочете и толкова много я хареса, че се осмелих да предложа ръкописа. Благодаря.

Благодаря също на служителите от библиотеката във Вингокер, които търпеливо и дружелюбно издирваха и поръчваха странни книги, от които се нуждаех по време на писането. Малка библиотека с голямо сърце.

И, разбира се: благодаря на Мия, жена ми, която ме изслушваше да ѝ чета текста, докато го пишех, караше ме да променям по-ужасните моменти, да развивам подобрите. Не смея и да помисля за сцените, които щяха да останат, ако не беше тя.

Благодаря на всички.

Йон Айвиде Линдквист

Издание:

Йон Айвиде Линдквист. Покани ме да вляза

Шведска, първо издание

Превод: Росица Цветанова

Редактор: София Бранц

Коректор: Нели Германова

Художник на корицата: Стефан Касъров

ИК „Колибри“, 2010 г.

ISBN: 978-954-529-764-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.